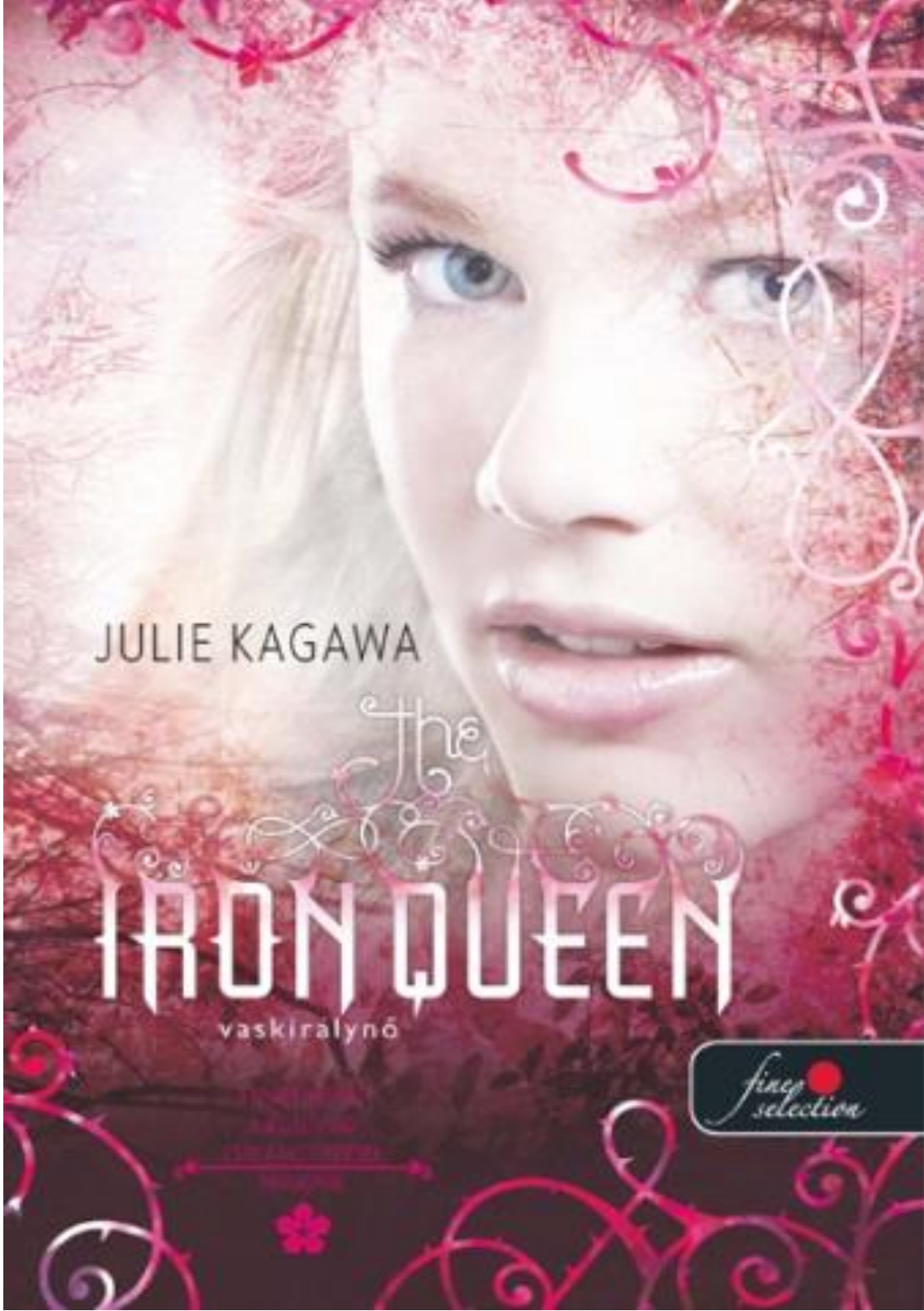

JULIE KAGAWA

The
IRON QUEEN

vaskiralynó

*fine
selection*

JULIE KAGAWA

VASTÜNDÉREK

The
IRON QUEEN

vaskirálynő

Írta: Julie Kagawa
A mű eredeti címe: The Iron Queen (The Iron Fey Book 3)
A művet eredetileg kiadta: Harlequin Teen[®], USA
Fordította: Miks-Rédai Viktória
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

THE IRON QUEEN Copyright © 2011 by Julie Kagawa

Translation copyright © 2014 by Miks-Rédai Viktória
Cover Art Copyright © by Harlequin Enterprises Limited.
Cover art used by arrangement with Harlequin Enterprises Limited.
[®] and [™] are trademarks owned by Harlequin Enterprises Limited or its affiliated companies, used under license.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S. A.

Minden jog fenntartva, beleértve a bármilyen formában történő részleges vagy teljes sokszorosítás jogát is.

Ez a kiadás a Harlequin Harlequin Books S.A.-val való megállapodás alapján jelent meg.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the authors imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Ez a mű a képzelet szüleménye. A szereplők, a szereplők nevei és a műben szereplő események a szerző képzeletének szülöttei vagy képzeletbeli módon vannak felhasználva, és bármely élő

vagy halott személlyel, üzleti létesítménnyel, eseménnyel vagy helyszínnel való hasonlatosság kizárólag a véletlen egybeesés eredménye.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769

ISBN 978 963 399 133 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2014-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Korom Pál, Széll Katalin

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

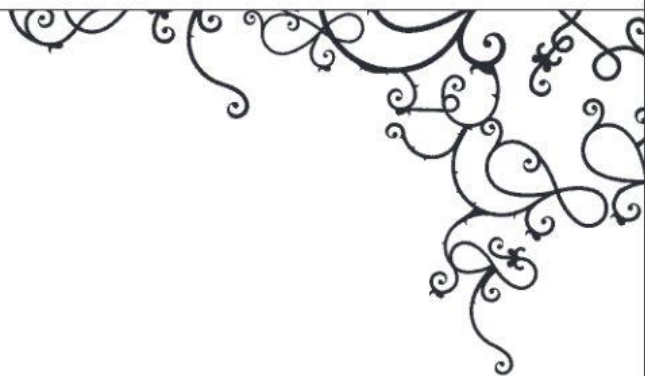
Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Ericának és Gailnek,
Ash legnagyobb rajongóinak.
És Nicknek,
aki mindig inspirál.*

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

A hosszú hazaút

Tizenegy évvel ezelőtt, a hatodik születésnapomon tűnt el az apám. Egy évvel ezelőtt ugyanazon a napon rabolták el az öcsémet is. Csakhogy ezúttal utánamentem Sohaföldre, hogy megmentsem.

Különös, mennyire megváltoztathat valakit egy utazás – hogy mennyit lehet tanulni belőle. Én megtudtam, hogy az ember, akit az apámnak hittem, egyáltalán nem az volt. Hogy a biológiai apám még csak nem is ember. Hogy egy legendás tündérkirály félvér lánya vagyok, és az ő vére folyik az ereimben. Hogy hatalmam van – olyan hatalom, ami néha még engem is megrémít. Olyan hatalom, amitől a tündérek is félnek, mert elpusztíthatja őket, én pedig nem tudom biztosan, hogyan uraljam.

Megtanultam, hogy a szerelem legyőzi az időt és a fajok közti különbséget is; szépséges, tökéletes, megéri küzdeni érte, ugya-

nakkor törékeny és a szívedet is összetöri, néha pedig áldozatokat kíván. Hogy az ember olykor egyedül marad az egész világgal szemben, és nincsenek egyszerű megoldások. Hogy tudnod kell, mikor kapaszkodj bele valamibe... és mikor ereszd el. És még ha az a szerelem vissza is tér, előfordulhat, hogy felfedezel valamit valaki másban, aki egész idő alatt jelen volt.

Azt hittem, vége. Vége a tündérekkel töltött időnek, annak, hogy lehetetlen döntéseket kell hoznom, fel kell áldoznom a szeretteimet. Azonban a közelgő viharban a korábbi döntéseimért újra felelnem kell. Es ezúttal nincs visszaút.

A NEVEM MEGHAN CHASE.

Nem egészen huszonnégy óra múlva betöltöm a tizenhetet.

Micsoda déjà vu! Az idő megdöbbenő sebességgel száguld el az ember mellett. El sem hiszem, hogy már egy év eltelt az óta a nap óta, amikor beléptem a tündérek birodalmába. Amikor az életem örökre megváltozott.

Valójában nem töltöm be a tizenhetet. Túl hosszú időt töltöttem Sohaföldön – ott az ember nem öregszik, vagy csak olyan lassan, hogy az szóra sem érdemes. Vagyis, miközben a való világban egy teljes év telt el, én legfeljebb néhány nappal lettem idősebb.

És közben annyit változtam, hogy magam sem ismerek magamra.

A szellemlő patkói a szívverésem ritmusára kopogtak az aszfalton csendesen. A louisianai sztrádának ezen a kihalt szakaszán, tupelofák és mohos ciprusok között csak néhány autó előzött meg minket, és azok is lassítás nélkül száguldottak el mellettünk, felkavarva a leveleket. Nem látták a parázsszemű, loncsos, fekete szőrű lovat, amely mindenféle szerszám vagy nyereg nélkül kocogott az út mellett. Nem látták a hátán ülőket – a világos hajú lányt és a sötét, szépséges herceget mögötte, aki két

karjával átfogta a lány derekát. A halandók nem látják a tündérek világát, azt a világot, amelynek most már én is része voltam, akár akartam, akár nem.

– Mitől félsz? – mormolta a fülemben egy mély hang. Végigfutott a hátamon a hideg. A Télherceg még Louisiana párás mosárvidékén is hideget árasztott magából, a lehelete kellemesen hűvösen cirógatta a bőrömet.

A vállam felett rásandítottam.

– Mire gondolsz?

Ash, a Téli Udvar hercege, állta a pillantásomat, ezüst szeme csillogott a félhomályban. Hivatalosan nem viselte már a rangját. Mab királynő kitagadta Sohaföldről, miután Ash nem volt hajlandó megtagadni az Oberon, a Nyárkirály félvér lánya iránt érzett szerelmét.

Oberon az apám.

A Nyárnak és a Télnek ellenségeknek kellene lenniük. Nem volna szabad együttműködnünk, együtt végezni el a küldetésünket, és ami a legfontosabb: nem volna szabad egymásba szeretnünk.

Mi azonban megtettük, és Ash most itt volt, velem. Kiutasítottak minket, és az ösvények – a Tündérföldre vezető kapuk – örökre bezárultak előttünk. Nem érdekelt. Nem állt szándékomban visszamenni.

– Ideges vagy. – Ash a tarkómat cirógatta, elsimította a hajamat a nyakamról. Borzongatott az érintése. – Érzem. Nyugtalanul vibrál az aurád, és ilyen közel hozzád engem is szinte megőrjít. Mi a baj?

Tudhattam volna. Az érzéseimet nem rejthettem el Ash elől, de ami azt illeti, egyetlen tündér elől sem. A varázslatuk, a bűbájuk forrása az emberek álmaiban és érzéseiben rejlett. Ashnek tehát próbálkoznia se kellett, hogy megérezze, mi zajlik bennem.

– Sajnálom – feleltem. – Azt hiszem, kicsit izgulok.

– Miért?

– Hogy miért? Csaknem egy éve eltűntem. Anyu a plafonig ugrik majd, ha meglát.

Összerándult a gyomrom, amikor elképzeltem a találkozásunkat: a könnyeket, a haraggal vegyes örömet, az elkerülhetetlen kérdéseket.

– Semmit sem tudtak rólam, amíg Sohaföldön voltam – sóhajtottam, és előrenéztem, oda, ahol az út csíkja a sötétségbe olvadt. – Mit mondjak nekik? Hol kezdjem a magyarázkodást?

A szellemlő felhorkant, hegyezte a füleit; egy furgon húzott el mellettünk, kellemetlenül közel. Nem voltam benne biztos, de mintha Luke viharvert, vén Fordja lett volna. Zörögve továbbgurult, majd eltűnt a kanyarban. Ha a mostohaapám volt, biztosan nem látott meg minket: még akkor is nehezőre esett felidéznie a nevemet, amikor közös háztartásban éltünk.

– Mondd el az igazat! – felelte Ash. Összerezcentem; nem számítottam rá, hogy válaszol. – Az elejétől. Vagy elfogadják, vagy nem, de akkor sem titkolhatod, ki vagy, főleg nem a családod előtt. A legjobb egyből túlesni rajta, aztán szembenézünk vele, akármi következik.

Meglepett a nyíltsága. Még mindig csak ismerkedtem ezzel az új Ashsel, ezzel a tündérrel, aki beszélt és mosolygott, és nem rejtőzött a közöny jeges árca mögé. Amióta elhagytuk Sohaföldet, megnyílt, levetkőzte komorságát és szorongásait, mintha valami hatalmas súlyt dobott volna le a válláról. Persze hallgatag maradt, és bárki más mogorvának vélhette volna, de én úgy éreztem, végre megpillanthatom azt az Asht, akiről mindvégig tudtam, hogy ott rejtőzik legbelül.

– De mi lesz, ha nem tudják feldolgozni? – motyogtam. Ez a kétség rágott egész reggel. – Mi lesz, ha meglátják, mi vagyok, és elijednek? Mi van, ha... nem akarnak majd engem többé?

Elhallgattam: tudtam, ez úgy hangzik, mint egy duzzogó öt-éves panasza. Ash azonban szorosabban ölelt magához.

– Akkor árva leszel, éppúgy, mint én. És megtaláljuk a módját, hogyan éljünk így. – Az ajka a fülemhez ért; összeszorult a szívem. – Együtt.

Levegőért kaptam, megfordultam, hogy megcsókolhassam, és ujjaimmal beletúrjak selymes, sötét hajába. A szellemcsikó azonban ismét felhorkant, és megugrott: nem vetett éppen le a hátáról, de azért néhány centire feldobott a levegőbe. Megragadtam a sörényét, Ash pedig elkapta a derekam, hogy le ne zuhanjak. Szívdobogva vettem egy sötét pillantást előre, a ló orra irányába, de leküzdöttem a késztetést, hogy oldalba sarkaljam, és ezzel újabb ürügyet szolgáltatassak neki a rugdalózásra.

A szellemlő felemelte a fejét, és visszanézett ránk, az undor tisztán látszott parázsló szemében, állati vonásain.

– Ó, elnézést, kellemetlen helyzetbe hoztunk? – kérdeztem gúnyosan. A ló horkantott. – Hát, jó. Viselkedni fogunk.

Ash halkan felnevetett, de nem próbált meg újra az ölébe húzni. Sóhajtottam, és újra a tájat kezdtem bámulni előttünk, ismerős dolgok után kutatva. Amikor megláttam az út mellett álló rozsdás furgont, amelyet már olyan régen hagytak ott, hogy egy fa nőtt ki a tetejéből, a szívem a torkomban kezdett dobogni. Amióta az eszemet tudom, mindennap láttam azt a kocsit az iskolabusz ablakából. És mindig elárulta, hogy már nemsokára otthon vagytok.

Régmúltnak tűnt, mintha egy egész élet telt volna el az óta, hogy Robbie barátommal a buszon ültem, és csak a jegyeim meg a házi feladatom miatt kellett aggódnom, na meg amiatt, hogy megkapom-e a jogosítványt. Annyi minden megváltozott: furcsa lesz visszatérni az iskolába és a régi, e világi életembe, mintha mi se történt volna.

– Alighanem évet kell ismételnem – jegyeztem meg. Éreztem, hogy Ash furcsállva néz rám. Hát persze, halhatatlan tündérként neki sosem kellett az iskola és a papírok miatt aggódnia...

A valóság egyszerre teljes erejével nehezedett a vállamra, és már a Sofaföldön eltöltött idő tűnt ködös álomnak. Most már itt voltunk – házi feladat, jegyek, főiskola. Nyáron dolgozni akartam, hogy összeszedjem a pénzt egy kocsira. Érettségi után be akartam jutni az ITT Tech felsőfokú képzésére, és a Baton Rouge-i vagy New Orleans-i központ mellé szerettem volna költözni. Még mindig megtehetem ezt? Mindazok után, ami történt? És hogyan fér mindebbe bele egy kitaszított, sötét tündérherceg?

– Mi az? – Ash lehelete a fülemet csiklandozta, borzongatott. Mélyet lélegeztem.

– Hogy fog ez működni, Ash? – Félig hátrafordultam, hogy ránézhessek. – Hol fogunk tartani egy év, vagy kettő múlva? Nem maradhatok itt örökké. Előbb-utóbb el kell kezdenem a saját életemet. Iskola, munka, egyszer majd főiskola... – Elhallgattam, lepillantottam a kezemre. – Tovább kell lépnem, de nélküled nem akarok.

– Már gondolkodtam ezen – felelte Ash. Felpillantottam, mire ő megajándékozott egy futó mosollyal. – Előtted áll az egész életed. Természetes, hogy eltervezed a jövődet, és tulajdonképpen Goodfellow is eljátszotta a halandót tizenhat évig. Miért ne tehetném meg én is?

– Komolyan? – néztem rá hitetlenkedve.

Ash megsimította az arcát, tekintete az enyémbe mélyedt.

– Lehet, hogy meg kell majd tanítanod néhány dologra az emberek világáról, de készen állok a tanulásra, ha ez az ára, hogy melletted lehessenek. – Újra elmosolyodott, ezúttal kissé gunyorosan. – Biztos vagyok benne, hogy ha kell, emberré tudok válni. Ha azt akarod, hogy iskolába járjak, mint a diákok,

megteszem. Ha egy nagyvárosba költöznél, hogy valóra váltsd az álmaidat, veled megyek. És ha egy nap szeretnél fehér ruhában megesküdni, és az emberek szemében is hivatalossá tenni a kapcsolatunkat, arra is kész vagyok.

Felém hajolt, olyan közel, hogy megláttam ezüst szemében a saját tükörképemet.

– Ha tetszik, ha nem, azt hiszem, végleg a nyakadon maradtam.

A lélegzetem is elakadt, fogalmam sem volt, mit mondhatnék.

Szerettem volna megköszönni, de a tündérek között azok a szavak nem ugyanazt jelentették.

Szerettem volna megcsókolni, azonban akkor a ló biztosan az árokba hajított volna bennünket.

– Ash... – kezdtem, de nem kellett befejeznem, mert a ló abban a pillanatban megtorpant. Egy hosszú, kavicsos kocsibejáró elején álltunk, amely egy kicsiny dombon vezetett át. Ismerős, zöld levélszekrény egyensúlyozott ingatagon egy tartóoszlopon ott, ahol a bekötőút kezdődött. Régi volt és kopott, de azért még a sötétben is el tudtam olvasni rajta a feliratot.

Chase 14202

Nagyot dobbant a szívem. Hazaértem.

Lecsusszantam a szellemlő hátáról. Megbicsaklott a lábam, különös érzés volt ilyen hosszú, nyeregben töltött út után talpra állni. Ash könnyedén leugrott, mormolt valamit a lónak, mire az horkantott, hátravetette a fejét, és elvágtatott a sötétbe. Pillanatokon belül nyomtalanul eltűnt.

Végignéztem a kavicsos úton, a szívem zakatolt. A dombon túl várt a családom és az otthonom. A régi, zöld farmház, amelynek faburkolatáról pereg a festék; a disznóólak kint hátul, a sárban, Luke furgonja és anyu kombija.

Ash nesztelenül mellém lépett.

– Készen állsz?

Nem, nem álltam készen. Inkább a sötétbe meredtem, arra, amerre a szellemlő elszárgult.

– Mi történt vele? – kérdeztem, hogy eltereljem a saját figyelmemet. – Mit mondtál neki?

– Azt, hogy a szívességet visszafizette, most már nem tartozunk egymásnak semmivel.

Valami oknál fogva ez mulattatta; halványan mosolyogva nézett ő is a ló után.

– Úgy tűnik, most már nem parancsolhatok nekik, mint régen. Mostantól a szívességeket kell behajtanom.

– És ez rossz?

Ash mosolya kiszélesedett.

– Nagyon sokan tartoznak nekem egy-egy szívességgel.

Amikor továbbra is tétováztam, a fejével az út felé intett.

– Indulj! A családod vár.

– És te?

– Valószínűleg jobb, ha ezúttal egyedül mész. – Szomorúság árnya suhant át a szemén, fájdalmasan rám mosolygott. – Nem hiszem, hogy az öcséd örülne a viszontlátásnak.

– De...

– A közelben leszek. – Felém nyúlt, és a fülem mögé igazította egy hajtincsemet. – Megígérem.

Sóhajtottam, és még egyszer felnéztem a dombra.

– Hát, jó – mormoltam, és megacéloztam magamat. – Ez aligha fog sikerülni!

Három lépést tettem meg, és éreztem, ahogy a kavicsok csikorognak a talpam alatt. A vállam felett hátrapillantottam. Üres félhomályt láttam, csak a szellő kavarta a leveleket ott, ahol korábban Ash állt. *Jellemző a tündérekre.*

Megráztam a fejemet, és folytattam magányos utamat a bekötő úton.

Hamarosan elértem a domb tetejét, ahonnan teljes rusztikus szépségében eléem tárult a ház, amelyben tíz évig éltem. Láttam a fényeket az ablakaiban, a családomat a konyhában. Anyu vékony árnya éppen a mosogató fölé hajolt, Luke, kopott overall-jában, a pultra tette a használt tányérokat. És ha hunyorítottam, éppen megpillantottam Ethan fürtjeit az asztal széle felett.

Könnyek gyűltek a szemembe. Egy évig voltam távol, tündérekkel harcoltam, felfedeztem, ki is vagyok én, többször cseleztem ki a halált, mint összeszámolhattam volna – és végre hazaértem.

– Hát nem szépséges? – sziszegett rám egy hang.

Megpördültem, vadul keresve a forrását.

– Idefenn, hercegnő.

Felnéztem, és még éppen megláttam a vékony, csillámló hálót, mielőtt rám zuhant és hanyatt lőkött volna. Átkozódva vergődtem alatta, téptem a szálakat, hogy szétszakítsam a látszólag pókhálóvékony anyagot. Azonban éles fájdalom hasított belém, és vér csordult ki felsebzett ujjaimból.

Alaposabban megnéztem a hálót. Vékony, hajlékony drótból volt, és csak a saját bőrömet sértettem fel a küszködéssel.

Rekedtes nevetést hallottam. A nyakamat tekergetve kerestem, ki támadott meg. A ház tetejéig futó villanyvezetéken három gömbszerű alak ült, cérvavékony lábuk csillogott a holdfényben. Összeszorult a szívem, amikor az egyik kitekerte magát és leugrott. Halk, csettenő hanggal ért földet a kavicsokon, majd kiegyenesedett, és felém botorkált.

Hátrátantorodtam, de ettől csak még jobban belegabalyodtam a dróthálóba. Most, hogy tisztábban láttam őket, a lények hatalmas pókokra emlékeztettek, csak sokkal rémesebbek voltak. Hegyes, túszerű lábakon botladoztak át a kavicsok között, de a testük sápadt, kiéhezett nőkére hasonlított, fekete szemük kigu-

vadt, karomszerű drótujjaikat menet közben engedték ki. Minden lépésüket halk, kattogó hang kísérte.

– Hát, itt van – sziszegte az egyik, amikor mellém ért, és elvigyorodott. – Éppen, ahogy a király megmondta.

– Túl könnyű volt – felelte a másik rekedten, düledt szemével végigmérve engem. – Meglehetősen csalódott vagyok. Azt hittem, jó fogás lesz, de ez csak egy sovány bogár a pókhálóban. Mitől fél ennyire a király?

– A király – szólaltam meg. Mindhárman meglepetten rám pillantottak, talán azért, mert megszólítottam őket, ahelyett, hogy némán rettegnék. – A trónbitorlóra gondoltok, igaz? Még mindig engem akar.

A pókboszorkák sziszegve vicsorították ki hegyes fogaikat.

– Gyermekek, ne káromold! – rikoltotta az egyik, elkapta a hátlót, és azzal együtt húzott előre. – Ő nem bitorló! Ő a Vaskirály, a vastündérek igazi ura!

– Én nem így tudom – vágtam vissza, állva az égő fekete szemek pillantását. – Találkoztam a Vaskirályllyal, az igazival, Masinával. Vagy őt már elfelejtettétek?

– Természetesen nem! – vágta rá a másik boszorka. – Sosem felejtjük el Masinát. Ő a királynőjévé akart tenni téged, a vastündérek uralkodónőjévé, te pedig hálából megölted őt!

– Elrabolta az öcsémet, és meg akarta semmisíteni Sohaföldet! – csattantam fel. – De nem értitek. A király, akit szolgáltok, aki elfoglalta a trónt, egy csaló. Nem ő az igazi örökös. Egy bitorlót szolgáltok.

– Hazug! – rikoltotta a nőalak, majd egészen közel nyomult és megmarkolt tűkarmaival. Kiserkedt a vérem. – Ki mondta ezt neked? Ki meri beszenyezni az új király nevét?

– Vasparipa – feleltem, és összerándultam, mert a másik póklény a hajamba kapaszkodott, és rázni kezdte a fejemet. – Vasparipa mondta, Masina katonája!

– Az áruló! Őt és az ellenállókat el fogjuk pusztítani, rögtön az után, hogy a király elintézett téged!

Most már mindhárom lény visított, átkozódott és fenyegetőzött, a háló résein át igyekeztek a húsemba tépni. Az egyik a hajamnál fogva emelt fel a földről. Levegőért kaptam, fájdalomman könny szökött a szemembe. A tündér egyenesen az arcomba sziszegett.

Hideg kék fény villant fel köztünk. A vastündér egy utolsó rikoltás kíséretében *megsemmisült*, ezernyi ragyogó szilánk záporaként hullva a földre. A póklény a fajtájához méltón távozott a világból: maradványai halványan csillogtak a holdfényben. A másik kettő riadtan kiáltozva hátrált. Valaki lerántotta rólam a hálót, és közénk lépett.

– Jól vagy? – mordult fel Ash, miután tántorogva talpra álltam, de a tekintetét nem vette le az előtte álló póklényekről.

Égett a fejbőröm, az ujjaimból még mindig szivárgott a vér, és tucatnyi apró karmolás éktelenkedett a karomon ott, ahol a rémlény hozzám fért, de nem sérültem meg komolyan.

– Igen – feleltem. Lassan elöntött a düh. Éreztem, amint a bűbájom tornádóként növekszik, kavarnak benne az érzések és az energiák. Amikor először találkoztam Mabbal, a Télkirálynő lepecsételte a mágiámat, mert félt a hatalmamtól, de a pecsét megtört, és ismét lüktetett bennem a bűbáj. Beburkolt, körülvelt, vadul örvénylett – Oberon és a nyártündérek mágiája.

– Megölted a nővérünket! – rikoltotta az egyik boszorka, és beletépett a saját hajába. – Darabokra vagdalunk!

Felemelt karmokkal, sziszegve törtek felénk. Éreztem Ash bűbájának hullámverését, hidegebb volt, mint a nyár mágiájának parazsa – a Télherceg előrelelendítette a karját.

Kék villám csapott ki a kezéből, és a két boszorka egyike jégdárdák záporában találta magát. Úgy tépték szét, mint a repe-

szek; sikoltott, és fényes darabokra hullott a fűben. Ash kivonta a kardját, és az utolsóra támadt.

A póklény dühödten sikoltozva emelte fel a karjait. Az ujjai végéből tíz csillogó drót bújott elő. A különös teremtmény Ash felé csapott velük, ám ő elhajolt előlük, és a csápok egy közeli facsemetét szabdaltak fel.

Míg amazok ketten egymást kerülgették, én letérdeltem, és a földbe ástam az ujjaimat, szólítva a bűbajomat. Éreztem az élőlények szívverését a talajban, és elküldtem köztük a kérésemet: segítsenek legyőzni a vasszörnyet a felszínen.

A póklényt teljesen lefoglalta, hogy megpróbálja csíkokra szabdalni Asht, ezért meglepetésként érte, amikor a talaj megmozdult a lába alatt. Fű, gyomok, indák, gyökerek csavarodtak vékony lábaira, felkúsztak a testére. Felkiáltott, és örült gépkaszaként kezdte szabdalni a növényeket, de én még több bűbajt küldtem a földbe, és a növények válaszul még sebesebben nőttek. A póklény pánikba esett, és megpróbált elmenekülni, de az indák visszafogták, lerántották.

Ash fentről csapott le rá, mint egy árnyék, a pengéjét egyenesen lefelé tartva. Átdöfte a lény testét, egy pillanatra a földhöz szögezte – aztán ez a szörny is csillogó szilánkokra omlott.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam és fel akartam egyenesedni, azonban ekkor kibillent a talpam alól a talaj. A fák körtáncba kezdtek, a karom és a lábam érzéketlenné vált, aztán már csak azt láttam, hogy a föld száguld felém.

Hanyatt fekvé ébredtem, kifulladás, zihálva, mintha végigfutottam volna a maratoni. Ash nézett le rám, ezüst szemében zaklatottság tükröződött.

– Meghan, jól vagy? Mi történt?

A szédülés alábbhagyott. Többször mély lélegzetet vettem, hogy biztos legyek benne: nem fogok háyni, aztán felültem és a szemébe néztem.

– Nem tudom. Előhívtam a bűbájomat, aztán... elájultam.

A fenébe! Még mindig forgott velem a világ. Ashhez hajoltam, aki olyan óvatosan karolt át, mintha eltörhetnék a kezében.

– Ez normális? – motyogtam a mellkasába.

– Tudtommal nem – felelte; aggódott, de igyekezett nem kimutatni. – Talán mellékhatás, mivel a mágiád olyan sokáig volt lepecsételve.

Hát, akkor ez még egy dolog, amit meg kell köszönnöm Mabnak.

Ash felállt, és óvatosan talpra segített. A karjaim bizseregtek, az ujjaim ragacsosak voltak a drót ejtette sebekből kicsordult vértől. Ash csíkokat tépett az ingéből, és bekötötte a kezemet – csendesen és hatékonyan, bár nagyon gyengéden ért hozzám.

– Vártak rám – mormoltam, és a holdfényben csillogó, szét-szóródott ezernyi tűt néztem. Újabb bajok, amiket a tündérek hoztak a családomra. Anyu és Luke alighanem kiakad... nagyon reméltem, hogy Ethan nem lép bele az egyikbe, mielőtt eltűnnének.

– Tudják, hol élek – folytattam, és a szilánkok mintha rám kacsintottak volna a fű közül. – A trónbitorló tudta, hogy hazajövök, és ide küldte őket.

A házra néztem: az ablakon át megpillantottam a családomat. Fogalmuk sem volt a kinti káoszról.

Fáztam, felfordult a gyomrom.

– Nem mehetek haza – suttoztam. Ereztem magamon Ash tekintetét. – Most nem. Nem vihetem magammal ezt az örületet a családomhoz.

Még egy pillanatig néztem a házat, aztán lehunytam a szememet.

– A trónbitorló nem fogja beérni ennyivel. Újabb és újabb *dolgokat* fog utánam küldeni, és a családom könnyen kereszt-

tűzbe kerülhet. Ezt nem hagyhatom. Muszáj... muszáj elmen-nem. Most.

– És hova mennél? – Ash nyugodt hangja áttört a kétségbe-esésemen. – Sohaföldre nem térhetünk vissza, a vastündérek pedig mindenhol jelen vannak a halandók világában.

– Nem tudom... – Eltakartam az arcomat. Abban a percben csak azt tudtam, hogy nem lehetek a családommal, nem mehetek haza, és nem lehet normális életem. Addig nem, amíg a bitorló fel nem adja a kutatást utánam, vagy valami csoda folytán hol-tan össze nem esik.

Vagy én esek össze holtan.

– Nem számít, ugye? – nyögtem fel. – Akárhová megyek, követni fognak.

Erős ujjak fonódtak a csuklómra. Ash szelíden elhúzta a kezemet az arcom elől. Megborzongtam, és felnéztem ragyogó ezüst szemébe.

– Én mindig harcolni fogok érted – jelentette ki mély, erőtel-jes hangján. – Tedd, amit tenned kell! Akárhogy döntesz, én itt leszek. Ha egy évbe telik, ha ezerbe, megóvom a biztonságodat.

Hevesen vert a szívem. Ash eleresztette a kezemet, végigsi-mított a karomon, magához húzott. Belebújtam az ölelésébe, a mellkasába temettem az arcomat, mintha ő lenne a pajzsom a csalódottság és a gyász ellen, meg a tudat ellen, hogy a vándor-lásaim még nem értek véget. A választás tisztán, fenyegetően állt előttem. Ha véget akarok vetni ennek a folyamatos menekülés-nek és küzdelemnek, el kell bánnom a Vaskirályal. Ismét.

Felnéztem oda, ahol a vastündérek elestek, a gaz között csil-logó fémszilánkokra. Már a gondolattól is feldühödtem, hogy efféle szörnyek lopózhatnak be a szobámba, és Ethanre vagy anyura vethetik gyilkos tekintetüket.

Hát jó, gondoltam, és megmarkoltam Ash ingét. A trónbitorló háborút akar? Majd én megadom neki.

Nem álltam készen. Még nem. Erősödnöm kellett, megtanulni, hogyan irányítsam a mágiámat, a Nyár és a vas bűbajos erejét egyaránt, ha egyáltalán lehetséges mindkettőt megtanulni. Ehhez pedig időre volt szükségem, és egy helyre, ahová a vastündérek nem követhetnek.

És csak egyetlen hely volt, amiről tudtam, hogy biztonságos: ott a bitorló szolgálai sosem találják meg.

Ash megérezhette, hogy megváltozott a hangulatom.

– Hová megyünk? – súgta a hajamba a kérdést.

Mélyet lélegeztem, és elhúzódtam, hogy az arcába nézhessek.

– Leanansidhe-hez.

Az arcán meglepetés és enyhe riadalom tükröződött.

– A Számkivetettek Királynőjéhez? Biztos vagy benne, hogy segíteni fog nekünk?

Nem voltam benne biztos. A Számkivetettek Királynője, ahogy sok más neve mellett szólították, kiszámíthatatlan volt, szeszélyes és őszintén szólva kicsit ijesztő is. De korábban már a segítségemre volt, és az otthona, Félút, a fátyol, amely elválasztja a halandók világát a tündérekétől, volt az egyetlen esélyünk a biztonságos menedékre.

Amellett volt egy számlám, amit ki akartam egyenlíteni Leanansidhe-vel, és nem is kevés kérdésem, amelyekre választ vártam.

Ash még mindig engem figyelt, tekintete elfelhősödött.

– Nem tudom – válaszoltam őszintén. – De egyedül ő jut eszembe, aki segíthet, és ő szenvedélyesen gyűlöli a vastündéreket. Amellett ő a Számkivetettek Királynője. Vagyis illünk hozzá, nem?

– Ezt neked kell megítélned. – Ash karba tette a kezét, és nekidőlt egy fának. – Nekem még nem volt hozzá szerencsém. Bár már hallottam róla történeteket. Rémisztőeket. – Alig látható

ránc rajzolódott ki a homlokán. – Nagyon veszélyes lesz, igaz? – kérdezte sóhajtva.

– Alighanem.

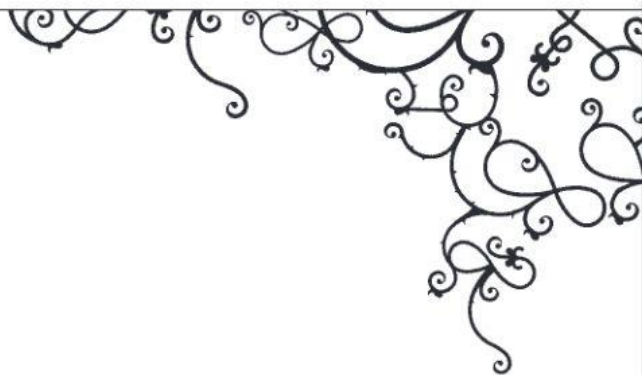
Ash ajkára szomorkás mosoly ült ki.

– Hol kezdjük?

Hűvös elszántság vett rajtam erőt. Visszanéztem az otthonra, a családomra – olyan közel voltak –, és visszanyeltem a torkomban dagadó gombócot. *Még nem, de hamarosan*, ígértem nekik némán. *Hamarosan találkozhatunk.*

Ash türelmesen várta a válaszomat, a pillantását nem vette le az arcomról.

– New Orleansban – feleltem. – A Voodoo Múzeumban. Van ott valami, amit vissza kell szereznem.

MÁSODIK FEJEZET

Zálogokról és Temetőszolgákról

Minden valamirevaló idegenvezető megmondhatja, hogy New Orleansban nem ajánlatos az éjszaka közepén egyedül bóklászni. A francia negyed szívében, ahol sok a turista és az utcai lámpa, meglehetősen biztonságos, de azon kívül, a sötét sikátorokban rablók, bandák és az éjszaka ragadozói rejtőznek.

Az emberi ragadozók nem aggasztottak. Ők nem is láttak minket, kivéve egy ősz hajléktalant, aki a falhoz simult ijedtében, mikor elmentünk előtte, és azt ismételte: itt ne, itt ne!

De a homály más dolgokat is elrejtett – mint a kecskefejű púkát, aki örült vigyorral a képén figyelt minket egy keresztutcából, vagy a vörös sapkások csoportját, akik több utcán át követtek, mire elunták, és könnyebb prédá után néztek. New Orleansban hemzsegték a mágikus lények: a csoda, a képzelet és a

régi hagyományok tökéletes keveréke töltötte meg a várost, és tömegével vonzotta a számkivetett tündéreket.

Ash néma, éber árnyékként sétált mellettem, fél kezét lazán a kardja markolatán tartva. Mindenestül fenyegetést jelentett: a szeme, a hűvösség, amely sugárzott belőle, a halálos nyugalom az arcán – mintha mind azt mondaná, ezzel a tündérrel nem akarsz összeakaszkodni. Bár kiutasították, és már nem számított a Téli Udvar hercegének, még mindig lenyűgöző harcos volt, Mab királynő fia, és kevesen mertek kihívóan viselkedni vele szemben.

Legalábbis ezt mondogattam magamnak, miközben egyre mélyebbre hatoltunk a francia negyed sikátoraiban, a célunk felé. Azonban egy szűk utcácska elején újra felbukkantak a vörös sapkások, akikről azt hittem, lemondtak rólunk, és elállták az utat. Zömök, gonosz törpék voltak, vérvörös sapkában, szemük és fűrészkesztyűjük megcsillant a homályban.

Ash megtorpant, egyetlen könnyed mozdulattal maga mögé terelt, és kihúzta a kardját. A sikátort elöntötte a reszkető kék fény.

Ökölbe szorítottam a kezemet, a levegőből szívtam magamba a bűbajt: félelmet éreztem, szorongó várakozást, némi erőszakkal fűszerezve. Az erővel együtt érkezett a hányinger és a szédülés is, de küzdöttem, hogy talpon maradjak.

Egy pillanatig senki sem mozdult. Aztán Ash szárazon felnevetett és előrelépett.

– Akár egész éjjel itt ácsoroghatunk egymást bámulva – jelentette ki a legnagyobb vörös sapkás szemébe nézve; annak a fején egy foltos vörös kendő is volt, fél szeme pedig hiányzott. – Vagy azt szeretnétek, ha elkezdeném a mészárlást?

A félszemű kicsorította a fogait.

– Csak ne olyan hevesen, herceg! – vágott vissza egy kutya morgásához hasonló torokhangon. – Veled semmi bajunk. –

Szipogott, majd megdörzsölte görbe orrát. – Csak hallottuk a pletykát, hogy erre jártok, és szerettünk volna pár szót váltani a hölgyeddel, mielőtt továbbálltok.

Azonnal gyanakodni kezdtem. Nem állhattam a vörös sapkásokat. Az összes, akivel eddig találkoztam, el akart rabolni, meg akart kínozni vagy fel akart falni.

A Téli Udvar zsoldosai és bérgyilkosai voltak, akiknél csak a számkivetettjeik lehetek rosszabbak. Nem akartam, hogy bármi közöm is legyen hozzájuk.

Ash nem dugta vissza a kardot a hüvelyébe, és továbbra is a vörös sapkásokat méregette, de szabad kezével hátranyúlt, és megfogta a kezemet.

– Rendben. Mondjátok el, amit akartok, azután tűnjetek el innen!

A félszemű elfintorodott, majd hozzám fordult.

– Csak azt akartuk, hogy tudd, *hercegnő* – a szót fogvillogtató vigyorral hangsúlyozta ki –, hogy a városban egy rakás vas-tündér szimatol utánad. Az egyikük jutalmat is ígér annak, aki meg tudja mondani, hol tartózkodsz. Szóval a helyedben nagyon óvatos lennék. – Lehúzta a kendőjét, és túlzó mozdulattal, gúnyolódva meghajolt. – Gondoltam, hátha tudni akarsz róla.

Igyekeztem leplezni a döbbenetemet. Nem amiatt, hogy a vastündérek keresnek, azt már tudtam, hanem hogy egy vörös sapkás veszi a fáradságot, és figyelmeztet rá.

– Miért mondtad el ezt nekem?

– És honnan tudhatjuk, hogy nem *te* leszel az, aki rohanvást elárulja neki a hollétünket? – tette hozzá Ash hűvös, kimért hangon.

A félszemű vezér félelemmel vegyes undorral pillantott rá.

– Szerinted nekem hiányoztak ezek a vaskurafik a területemre? Tényleg azt hiszed, hogy *alkudozni* fogok velük? Mindegyiket holtan akarom látni, vagy legalábbis innen távol. Pokolian

nem fogom nekik megadni, amit akarnak. Ha csak egy módja van, hogy kisiklassam a terveiket, megteszem, még akkor is, ha ehhez *benneteket* kell figyelmeztesselek. És ha ti mindet kinyírjátok helyettem, hát, az igazán megszépíti majd a napomat.

Reménykedve visszanézett rám. Kellemetlen érzés töltött el.

– Nem fogok megígérni semmit – figyelmeztettem –, úgy-hogy abba hagyhatod a fenyegetőzést.

– Ki mondta, hogy fenyegetőzőm? – A félszemű gyors pillantást vetett Ashre, aztán felemelte a kezét. – Csak baráti figyelmeztetés volt. Gondoltam, a hercegnő már elbánt néhány vaskurafival korábban. Talán szeretné megismételni.

– Ki mondta ezt neked?

– Jaj, ne már! Mindenki ezt beszéli. Tudunk rólad, meg a téli fiúdról – fintorgott Ashre, aki rezzenetlen arccal nézett vissza rá. – Hallottunk a jogarról, és arról is, hogyan ölted meg a vasribancot, aki ellopta. Tudjuk, hogy visszaadtad Mabnak, hogy véget vess a Nyár és a Tél háborújának, ők pedig hálából kiűzték Sohaföldről. – A vörös sapkás megrázta a fejét, és csaknem együtt érzően nézett rám. – A hírek sebesen terjednek az utcákon, hercegnő, különösen, ha mindenhol vastündérek rohangálnak, mint a letépett fejű csirkék, és nagy pénzeket ígérnek „a Nyárkirály lányáért”. Úgyhogy a helyedben időnként hátranéz-nék.

Horkantott, elfordult, és kiköpött, egyenesen az egyik kísérője cipőjére. Amaz vicsorogva átkozódott, ám a félszemű mintha észre sem vette volna.

– Különben meg tessék, amikor utoljára néztem, a kurafiak a Bourbon Street körül ólálkodtak. Ha kivégezted őket, add át nekik Félszemű Jack üdvözlétét, hercegnő! Na, indulás, fiúk!

– Ugyan, főnök! – mosolyodott el a leköpött vörös sapkás, és megnyalta az agyarait. – Nem is rágcsálhatjuk meg a hercegnőt? Csak egy kicsit?

Félszemű Jack oda se nézve fejbe verte a társát.

– Hülye! – csattant fel. – Semmi kedvem a fagyott belsőségeidet kapargatni a kövezetről. És most mozduljatok meg, ostoba barmok, mielőtt elvesztem a türelmemet!

Rám vigyorgott, Ash felé megeresztett még egy grimaszt, azal elhátrált. Egymást szidva beleolvadtak a sötétbe, és eltűntek a szemünk elől.

Ashre sandítottam.

– Tudod, egy időben szerettem volna ilyen népszerű lenni.

– Keressünk szállást éjszakára? – kérdezte, és visszatolta a kardját a hüvelyébe.

– Nem kell. – Megdörgöltem a karomat, eleresztettem a bűbájt és a vele járó rosszulállatot, aztán végignéztem az utcán. – Nem bújhatok el, csak mert a vastündérek keresnek. Soha nem jutnék el sehova. Induljunk tovább!

– Már majdnem ott is vagyunk – bólintott Ash.

További incidensek nélkül értük el a célunkat. A Voodoo Múzeum éppen úgy nézett ki, ahogy emlékeztem rá: kopott fekete ajtók a falba süllyesztve, a fejünk felett láncra függesztve egy nyikorgó fatábla.

– Ash – mormoltam, amikor csendesen az ajtókhöz léptünk. – Gondolkoztam. – A póklényekkel és a vörös sapkásokkal való találkozás megerősítette a bizonyosságomat, és készen álltam arra, hogy megosszam vele a terveimet. – Szeretném, ha megtennél nekem valamit.

– Amit csak kívánsz. – Ash benézett az ablakon. Bent minden sötét volt. Körülkémlelt, aztán az ajtók egyikére tette a kezét. – Figyelek, Meghan. Mit szeretnél? Mit tegyek meg neked?

Mély levegőt vettem.

– Taníts meg harcolni!

Ash hátrafordult és felvonta a szemöldökét. Kihasználтам a pillanatnyi csendet, és hadarni kezdtem, mielőtt tiltakozhatott volna.

– Komolyan gondoltam, Ash. Elegem van belőle, hogy a pálya szélén állok, és tehetetlenül nézem, ahogy megküzdesz értem. Tanulni akarok, hogy megvéddhessem magam. Megtanítasz?

Ash a homlokát ráncolta, de mielőtt megszólalhatott volna, még gyorsan hozzátettem:

– És ne gyere nekem azzal a szarsággal, hogy megvéded a becsületemet, vagy, hogy egy lány nem tud a fegyverrel bánni, vagy, hogy túl veszélyes lenne a számomra! Hogyan győzhetem le a trónbitorlót, ha fel sem tudom emelni a kardot?

– Azt akartam éppen mondani – válaszolta Ash komoly hangon, azonban az ajka mosolyra húzódott –, hogy szerintem ez remek gondolat. Sőt, azt is javasolni akartam, hogy ha itt végeztünk, szerezzünk neked egy fegyvert.

– Ó! – nyögtem ki halkán.

Ash sóhajtott.

– Sok az ellenségünk – folytatta. – És akár mennyire is utálok erre gondolni, lehetnek olyan esetek, amikor nem vagyok ott, hogy segítsek neked. Létfontosságú, hogy megtanulj küzdeni és uralni a bűbájjodat. Már kerestem a módját, hogyan javasoljam neked anélkül, hogy felrobbannál. – Ekkor tényleg elmosolyodott, a szája széle alig láthatóan felkunkorodott, és megrázta a fejét. – Gondolom, ezt semmiképpen nem kerülhettem el.

– Ó! – ismételtem még halkabban. – Hát... jó. A lényeg, hogy ugyanarra gondolunk.

Örültem, hogy a sötétség elrejti égő arcomat, bár Asht ismerve valószínűleg úgyis látta. Még mindig mosolyogva visszafordult az ajtó felé, ráfektette a tenyerét a kopott fára, és csendesesen kimondott egy szót. A zár felpattant, az ajtó lassan kitérült.

A múzeum belsejében dohos meleg fogadott minket. A küszöbön átlépve megbotlottam – a szőnyeg ugyanott volt meggyűrődve, mint már egy évvel ezelőtt is – és Ash karjaiba zuhantam. Sóhajtvá állított talpra, éppen, mint egy éve. Csak éppen most a kezemért nyúlt, és a fülemhez hajolt.

– Első lecke – súgta, és hallottam, hogy remekül szórakozik.

– Mindig ügyelj arra, hova teszed a lábadat!

– Köszönöm! – feleltem szárazon. – Erre emlékezni fogok.

Ash elfordult, és a semmiből a levegőbe hajított egy tündértűz-labdát. A kékes fényben ragyogó gömb a fejünk felett lebegett, megvilágította a termet, az ijesztő voodoo kellékek gyűjteményével együtt. Az ismerős cilinderes csontváz és az aligátorfejű női próbababa a fal mellől vigyorgott ránk, azonban kettősük azóta kiegészült egy ősrégi múmiának tűnő alakkal – egy összeszáradt vénasszonnyal, akinek a karjai törékeny gallyaknak tűntek, a szemei helyén pedig csak egy-egy üreg ásított.

És akkor a ráncos arc felém fordult és elmosolyodott. Ijedtemben majdnem felsikoltottam.

– Üdv, Meghan Chase! – suttogta a látnok. Elvált a faltól és két szörnyű testőrétől, és felénk csusszant. – Tudtam, hogy visszatérsz.

Ash nem kapott a kardjához, de éreztem, hogy megfeszülnek az izmai. Mélyet lélegeztem, hogy lecsillapítsam hangosan dobogó szívemet, aztán előreléptem.

– Akkor azt is tudod, miért jöttem.

A látnok az arcom felé fordította vak szemüregait.

– Azt akarod visszakapni, amit egy éve átadtál. Ami akkor nem tűnt fontosnak, mostanra kincs lett a számodra. Mindig ez történik. Ti halandók nem is tudjátok, mit birtokoltok, amíg el nem veszítitek.

– Apám emléke az. – Elléptem Ash mellől, közelebb a látnokhoz. Űres tekintetével követett. Poros, régi újságok fojtogató

szaga hatolt az orromba, de nem álltam meg. – Vissza akarom kapni. Szükségem lesz rá, ha... ha újra látom Leanansidhe-nél. Tudnom kell, mit jelent a számomra. Kérlek!

Az elkövetett hiba tudata még mindig fájt. Amikor korábban az öcsémet kerestem, a látnokhoz jöttünk segítségért. Ő beleegyezett, azonban egy emlékemet kérte cserébe. Jelentéktelennek tűnt a dolog, ezért beleegyeztem. Utóbb fogalmam sem volt, melyik emlékem hiányzik.

Azonban aztán találkoztunk Leanansidhe-vel, aki több embert is magánál tartott Félúton. Mindannyian művészek voltak, ragyogó tehetségek, és kissé örültek attól, hogy ilyen sokáig kellett Félúton élniük. Az egyikük, egy zongorista, határozottan érdeklődött irántam, bár fogalmam sem volt, ki ő. Csak akkor jöttem rá az igazságra, amikor elhagytuk azt a helyet, és már késő volt visszatérni.

Apám volt az – az emberi apám, vagyis az, aki hatéves koromig nevelt, majd eltűnt. Ezt az emléket vette el tőlem a látnok: az emberi apámét. Most viszont vissza akartam szerezni. Birtokában akartam lenni, hogy úgy léphessek Leanansidhe otthonába, és úgy tudakolhassam, miért vitte el egyáltalán.

– Az apád Oberon, a Nyárkirály – suttogta a látnok, száraz ajkát keskeny mosolyra húzva. – Ez az ember, akit keresel, semmiféle vérrokonságban nem áll veled. Csak egy halandó. Egy idegen. Miért törödsz vele?

– Nem tudom – feleltem, és közben nyomorultul éreztem magam. – Nem tudom, *kellene-e* törödnöm vele, de tudni akarom az igazat. Ki volt ő? Miért hagyott el minket? Miért van most Leanansidhe-vel? – Elhallgattam, a látnokra néztem, és éreztem, hogy Ash néma támaszként mögém lép. – Tudnom kell – ismételtem. – Szükségem van arra az emlékre.

A látnok összeütögette csillogó körmeit, amíg töprengett.

– Az alku tisztességes volt – felelte. – Mindketten adtunk valamit, mindketten beleegyeztünk. Nem adhatom csak így oda, amit akarsz. – Türelmetlenül szipogott. – Viszonoznod kell.

Erre magamtól is rájöttem. Nincs tündér, aki árcédula nélkül tesz neked szívességet.

Legyűrtem a bosszúságomat, és Ashre sandítottam; bólintott. Ő is várta a kérést.

Sóhajtva a látnokhoz fordultam.

– Mit akarsz?

Most az állát kocogtatta a körmével, amitől por és elhalt bőr darabkái hullottak le. Az orromat fintorgatva hátráltam egy lépést.

– Nos, lássuk csak: miről hajlandó lemondani a lány? Talán a születendő gye...

– Nem! – vágtuk rá Ashsel egyszerre.

A látnok felhorkant.

– Egy próbát megért. Hát, jó.

Előrehajolt, szemüregeivel engem vizsgálgatott. Éreztem, hogy valami megérinti az elmémet, és önkéntelenül elhőköltem, kizárva őt a fejemből.

A látnok felszisszent; a levegőt betöltötte a bomlás szaga.

– Milyen érdekes!

Hiába vártam, nem folytatta. Néhány másodperc múlva fonyadt arcán különös mosollyal húzódott vissza.

– Hát jó, Meghan Chase, halld az ajánlatomat! Mivel semmit nem vagy hajlandó feladni, amit értékesnek tartasz, hiába is kérném... ezért inkább azt kérem, hogy hozd el nekem másvalaki drágaságát.

– Tessék? – pislogtam értetlenül.

– Azt kérem, hogy hozz el nekem egy Zálogot. Ez talán nem túl nagy kérés.

– Hát... – Segélykérően pillantottam Ashre. – Mi az a Zálog?

A látnok sóhajtott.

– Még mindig olyan naiv... – Csaknem anyáskodóan ráncolva szemöldökét Ashre nézett.

– Herceg, remélem, a jövőben jobban kitanítod. Most figyelj, Meghan Chase! Elmondom a tündérek egyik titkát. A legtöbb tárgy – nyúlt karmos ujjával egy asztalon heverő koponyáért – csak ennyi. Hétköznapi, egyszerű, közönséges. Semmi különös. Mindazonáltal... – Egy koppanás kíséretében lerakta a koponyát, és felemelt egy apró, bőrszíjjal bekötött bőrzsákot, amelyben csontok vagy kavicsok zörögtek – ...vannak dolgok, amelyeket a halandók annyira szeretnek, olyan nagy becsben tartanak, hogy azok egészen mássá válnak. Az adott érzelem szimbólumává, legyen az szeretet, gyűlölet, büszkeség vagy félelem. Egy kedvenc bábu, egy remekbe sikerült alkotás. És néha, nagyon ritkán, a tárgy olyan fontossá válik, hogy önálló életre kel. Mintha az ember lelkének egy darabja költözne a valaha hétköznapi dologba. Ezeket nevezzük Zálognak, és ezek nagyon keresett tárgyak, mert olyan bűbájt sugároznak, amely sosem halványul el.

A látnok hátralépett, látszólag beolvadt a fal mellett sorakozó rémalakok közé.

– Hozz nekem egy Zalogot, Meghan Chase – súgta –, és visszaadom az emlékedet!

Azzal eltűnt.

A karjaimat dörzsölgetve Ashhez fordultam; elgondolkodó arccal nézett az eltűnt látnok után.

– Remek! – morogtam. – Hát akkor csak egy ilyen zálogizét kell találnunk. Gondolom, nem hevernek mindenhol szanaszét, igaz? Van ötleted?

Ash feleszmélt és lepillantott rám.

– Talán tudom, hol lelhetünk fel egyet – töprengett elkomorulva. – De arra a helyre az emberek nem szívesen mennek, főleg éjjel nem.

Felnevettem.

– Mi az? Úgy gondolod, nem bírom majd ki?

Ash felvonta a szemöldökét. Mérges arcot vágtam.

– Ash, megjártam Árkádiát, Tír na nÓgot, a Tövisbokrokat, Féltutat, a Vasbirodalmat, Masina tornyát és Sohaföld Kaszálóját. Nem hiszem, hogy létezik még olyan hely, ahol megijednék.

Ash szemében nevetés csillant, néma kihívás.

– Akkor jó – felelte, és kifelé indult. – Gyere utánam!

A HOLTAK VÁROSA A LÁBAM ELŐTT TERÜLT EL. Kopáran, feketén feküdt a duzzadt sárga hold alatt, párállva a sűrű levegőben. Kripták, sírok, mauzóleumok sorai zsúfolódtak össze a keskeny átjárók között, néhányra virágokat, gyertyákat, emléktáblákat helyeztek szerető kezek, másokat már kikezdett az idő és az elhanyagoltság. Voltak kicsiny ház formájúak, vagy éppen apró templomok is, égbe törő, csavaros tornyokkal, kőkeresztekkel. Angyalok és síró nők szobrai tekintettek ránk a tetőkről, némelyek szigorúan, mások a gyásztól félőrülten. Lélektelen tekintetük végigkövetett utunkon.

Tényleg meg kell tanulnom befogni a számat, gondoltam, miközben Ash nyomában lépkedtem a síremlékek között vezető keskeny utakon. Minden zaj, minden gyanús árnyék megrémített. A kripták között meleg szellő suhant át, felkavarta a port és a száraz leveleket. Túlságosan élénk képzeletem még nagyobb sebességre kapcsolt: már látni véltem a sorok között csoszogó zombikat, a nyikorogva nyíló kriptaajtóból utánunk nyúló csontkezeket.

Megborzongtam, és még közelebb léptem Ashhez. A francha! Őt bezzeg nem zavarta, hogy az éjszaka közepén egy New Orle-

ans-i temetőben sétálgat. Éreztem, hogy titokban mulat rajtam, és tudtam, ha kiejti a száján, hogy én megmondtam, vagy bármi hasonlót, én megütöm.

Nincsenek szellemek, mondtam magamnak, ide-oda tekingetve a kriptasorok között. *Sem kísértetek, sem zombik, sem kam-pókezü emberek nincsenek, senki sem akar rátámadni az ostoba tinikre, akik éjjel a temetőben járnak. Ne legyél paranoi...*

Valami felderengett a kripták között, féhéren, kísértetiesen – egy nőalak lebegett a föld felett, vérfoltos, csuklyás köntösben. A szívem majdnem megállt, megnyikkantam, és elkaptam Ash ruhaujját. Megállt, megfordult, én pedig a karjába vettem magam, és a mellkasába fúrtam az arcomat. Ott vigye a fene a büszkeségemet, majd később leszámolok Ashsel, amiért idehozott.

– Meghan? – kérdezte aggodalmasan, és magához szorított. – Mi a baj?

– Egy kísértet – suttogtam arra mutogatva, ahol a jelenést láttam. – Ott, arra.

Ash odanézett, és éreztem, hogy ellazul.

– Banshee – mormolta, és ismét úgy éreztem, alig bírja viszsztatartani a nevetést. – Nem szokatlan errefelé. Sokszor maradnak a temetőben, miután a halottakat eltemették.

Kilestem a karja mögül. A banshee ellebegett a sötétbe. Szóval nem kísértet.

Mérgesen fújtam egyet, és elhúzódtam Ashtól, de azért nem eresztettem el.

– A bansheek dolga nem az, hogy valahol rikoitozzanak? – morogtam dühösen. – Mit keres itt?

– A régi temetőkben rengeteg a bűbáj. Te is érzed, nem?

Most, hogy mondta, valóban megéreztem.

Gyász, kétségbeesés, félelem lebegett ritkás, szürke ködként az egész temető felett, rátapadt a kövekre, a talajon hullámozott.

Mély lélegzetet vettem. A bűbáj elöntötte orromat-számat. Sós ízt éreztem, könnyeket, nyers, szívszaggató gyászt, fekete halál-félelmet, az ismeretlentől való rettegést.

– Rettenetes – nyögtem ki öklendezve.

Ash bólintott.

– Engem nem igazán érdekel, de a fajtánkból többen minden-nél jobban kedvelik a gyászt és a félelmet. Vagyis a temetők vonzzák őket, különösen éjszaka.

– Mint a bansheet?

– A bansheek a halál hírhozói, és néha az utolsó családtag sírja mellett maradnak. – Ash még mindig nem eresztett el. Úgy tűnt, örömmel tart a karjában, nekem pedig jólesett maradni. – De vannak mások is, mint a mumusok, vagy a többi rém, akiknek egyetlen céljuk a halandók ijesztgetése. Ilyenekkel is találkozhatunk itt, de ha nem félsz, nem férnek hozzád.

– Már késő – mormoltam, és éreztem, hogy némán kuncog. Dühösen rámeredtem; ártatlan pillantással viszonozta. – Csak hogy tudd – folytattam, és egy ujjal mellbe böktem –, később *megöllek*, amiért idehoztál!

– Alig várom.

– Csak várd! Majd megbánod, ha valami elragad engem, én pedig elég hangosan fogok sikoltozni, hogy felébresszem a holtakat.

Ash rám mosolygott és eleresztett.

– Ahhoz előbb engem kell legyőzniük – jelentette ki, és a szemében acélos fény csillant. – Legfeljebb a kisgyermekekre vadászó mumusok ragadhatnak el. Idegesítőek, de nem tehetnek benned kárt. Mindössze meg akarnak ijeszteni. – Elkomolyodott, majd összeszűkülő szemmel körülnézett. – Az igazi műsor-szám a Temetőszolga, feltéve, ha ebben a temetőben van olyan.

– Mi az a Temetőszolga?

Tekintetbe véve a helyszínt, a lény lehetett akár egy vigyorgó csontváz is, aki fekete köpenyben és kaszával a kezében siklik végig a sírok között.

Megborzongtam, és közben elátkoztam túlpörgő képzelőerőmet. Úgy éljek, akár itt van Ash, akár nincs, ha ilyesmit látok, akkorát fogok sikoltani, hogy a város túlfelén is meghallják.

Ebben a pillanatban dermesztő üvöltés törte meg az éjszaka csendjét. Összerezzentem, Ash megdermedt, az inge alatt megfeszültek finom vonalú izmai. Az arcára halálos nyugalom ült ki: ez volt a gyilkos maszkja. Az egész temető elnémult, mintha még a szellemek és mumusok sem merésznének megmozdulni.

– Hadd találgassak! Ez volt a Temetőszolga.

– Menjünk! – felelte Ash halkán, és elfordult.

Jó néhány kereszteződést és mauzóleumot elhagytunk. Szorongva nézegettem be a sírok közé, vártam, honnan jönnek elő a mumusok vagy más rémek, akik rám vethetnék magukat. Keresem a titokzatos Temetőszolgát is; túlpörgetett fantáziám vérfarokokat, zombikutyákat és kaszás csontvázakat festett mögém az útra.

Végül elértünk egy kis kősírbolthoz, amelynek egyszerű faajtaja volt, a tetején réges-régi kereszt – semmi cifra vagy különös. A falra erősített apró tábla annyira kopott volt, hogy már el se lehetett olvasni a feliratát. Ha Ash nem áll meg, simán elmentem volna mellette.

– Kinek a sírja ez? – kérdeztem. Nem merészkedtem az ajtó közelébe, mintha az bármikor kinyílhatna, hogy feltárja a sír borzasztó tartalmát.

Ash fellépdelt a töredezett gránitlépcsőn, és az ajtóra fektette a tenyerét.

– Egy idős páré, nem voltak fontos emberek – felelte. Végigfuttatta az ujjait a megfakult felületen, mintha érezné, mi van a másik oldalon, aztán összehúzta a szemét, és rám nézett.

– Meghan, gyere fel! Gyorsan!

– *Be akarsz menni?* – kérdeztem rémülten.

– Amint kinyitom az ajtót, a Temetőszolga tudni fogja, hogy itt vagyunk. Az ő dolga, hogy őrizze a temetőt, és az itt nyugvók földi maradványait, szóval *nem* lesz boldog attól, hogy megzavartuk a holtakat. Hidd el, nem akarsz itt ácsorogni egyedül, amikor ideér!

Zakatóló szívvel futottam fel a lépcsőn, és Ash hátához simulva néztem végig a temetőn.

– Mi ez a dolog amúgy? – tudakoltam. – Nem tudnád egyszerűen lekaszabolni? Vagy láthatatlanná változtathatnál minket, ha már itt tartunk.

– Ennél azért bonyolultabb – magyarázta Ash türelmesen. – A Temetőszolgák immúnisak a mágiára és a bűbájra. Keresztül-látnak rajta. És még ha le is kaszabolsz egyet, akkor sem hal meg. Az elpusztításához ki kell ásni a valódi testét, és elégetni, márpedig arra nincs időnk.

Visszafordult az ajtóhoz, újra elmormolta a varázsszót, majd benyitott.

Forró levegő csapott ki a sírboltból, por, penész és bomlás szagát hozva magával. Öklendezve Ash háta mögé bújtam, együtt léptünk be. Becsukódott mögöttünk az ajtó.

Az apró helyiségben olyan forróság uralkodott, mint egy sütőben: azonnal elborított az izzadság. A szám elé szorítottam a ruhaujjamat, azon át, zihálva kapkodtam levegő után, és igyekeztem nem elhányni magam, ahogy feltárult előttem a terem közepe.

Egy magasított kőalapzaton két csontváz feküdt egymás mellett. Az alapzat mellett alig volt elegendő hely egy embernek, és

a testeket is közel tették egymáshoz – szerintem túlságosan is közel. A csontokat megsárgította az idő, és semmi sem tapadt rájuk – sem bőr, sem haj, sem hús –, vagyis már egy ideje biztosan itt voltak.

Észrevettem, hogy egymás kezét fogják, hosszú csontujjaik az érzelmek komor paródiájaként fonódtak össze. Az egyik göcsörtös ujjon egy megfakult gyűrű fénylett.

Undor és kíváncsiság csatázott bennem. Ashre pillantottam, aki komor arccal nézte a párt.

– Kik ők? – suttogtam a ruhaujjamon át.

Ash tétovázott, aztán halkán felsóhajtott.

– Van egy történet – kezdte ünnepélyes hangon. – Egy tehetséges szaxofonosról szól, aki egy éjjel elment a Mardi Gras-ra, és belenézett egy tündérr királynő szemébe. A királynő magához hívta, mert fiatal volt, jóképű és elbűvölő, és a zenéje lángra lobbantotta a lelkeket. De a szaxofonos megtagadta, mert már házas volt, és a szerelme erősebbnek bizonyult a tündérr királynő szépségénél. A királynő, a visszautasítás felett érzett dühében elragadta a férfit, és hosszú napokig magánál tartotta Sohaföldön, arra kényszerítve őt, hogy szórakoztassa. Csakhogy akármit látott a fiatalember a tündérek földjén, akármilyen kitaratóan igyekezett a királynő megszerezni őt, a saját nevét előbb felejtette el, mint a halandók világában maradt feleségét.

Ash arcát figyelve az az érzésem támadt, hogy ezt a történetet nem valahol hallotta, hanem látta kibontakozni. Azért tudott a Zalogról, és hogy hol találjuk, mert emlékezett a szaxofonosra a királynő udvarából; egy újabb halandó, aki a tündérek kegyetlenségének esett áldozatul.

– Telt-múlt az idő – folytatta Ash –, és a királynő végül elengedte, mert úgy tartotta kedve. A fiatalember, akinek a feje tele volt valódi és képzelt emlékekkel, úgy tért haza imádott feleségéhez, hogy egy napot sem öregedett, ám az asszony időközben

hatvan évvel lett idősebb. Még mindig viselte a jeggyűrűjét, és nem ment újra férjhez, nem is fogadta mások közeledését, mert mindvégig hitt benne, hogy a hitvese visszatér.

Ash elhallgatott. A szabad kezemmel megtöröltem a szememet. A csontvázak hirtelen nem is tűntek olyan ijesztőnek mozdulatlanságukban – legalábbis már émelygés nélkül is rájuk tudtam nézni.

– Mi történt azután? – kérdeztem suttogva, és reménykedve néztem Ashre. Hátha ennek a tündérmesének boldog a vége. Vagy legalábbis nem annyira szörnyű. Persze tudhattam volna, hogy nem így van; Ash megrázta a fejét, és sóhajtott.

– A szomszédai találtak rájuk, napokkal később. Ágyban feküdtek, egy fiatal férfi és egy összeaszott öregasszony, az ujjaiak elválaszthatatlanul összefonódtak, az arcukat egymás felé fordították. A csuklójukból kiömlő vért felitta az ágynemű.

Nagyot nyeltem, és újra a csontvázak összeláncolózott ujjaira néztem. Amint életükben, úgy holtukban is. És nagyon szerettem volna, ha a tündérmeséknek – az *igaziaknak*, nem a Disney-féléknek – most az egyszer jó vége lett volna.

Vajon az enyémnek mi lesz a vége? – jutott eszembe váratlanul. Ráncba szaladt a homlokom. Az asztal felett Ashre pillantottam, megláttam ezüst szemét, és a szívem megtelt érzésekkel. Én is egy tündérmesében élek, nem? Eljátszottam a magam szerepét, az emberi lányt, aki beleszeret a tündérhercegbe. Az efféle történetek ritkán végződnek jól. Még ha le is győzöm a trónbitorlót, visszatérek a családomhoz és megtalálom a hétköznapi életemet, hogyan fog abba Ash beleilleszkedni? Én ember vagyok, ő halhatatlan, lélek nélküli tündér. Miféle közös jövőnk lehet nekünk? A végén megöregszem és meghalok, Ash örökké élni fog – addig legalábbis, amíg a halandók világa fel nem őrli, és egyszerűen meg nem szűnik létezni.

Lehunytam a szememet: a keserű igazságtól megfájdult a szívem. Ash nem tartozott ide, a halandók közé. Az ő világa Sohaföld volt, a mítoszok, a képzelet és a rémálmok szereplőinek lakhelye. Ash maga is egy szépséges, lehetetlen álom volt, egy tündérmese. Én viszont, apám vére ellenére, halandó ember voltam.

– Meghan? – kérdezte Ash halkán. – Mi a baj?

Hirtelen gyúlt haraggal félretoltam a gyászos gondolatokat. Nem, ebbe nem nyugszom bele! Ez az én történetem, a *miénk*. Megtalálom a módját, hogy mindketten boldogan éljünk. Ennyivel tartozom Ashnek.

Abban a pillanatban valami tompa puffanással a tetőre zuhant. Por szitált ránk a mennyezetről. Köhögtem, a kezemmel legyeztem az arcom előtt, hunyorogtam a váratlan záporban.

– Ez mi volt?

Ash gyanakodva nézett fel.

– A jel, hogy ideje indulnunk. Tessék. – Átdobott valami csillogót az emelvény felett. Elkaptam: a kopott aranygyűrű volt, a csontváz ujjáról. – Ez a Zálogod – mormolta Ash, és láttam, hogy a keze szinte észrevehetetlen sebességgel a kabátja zsebéhez villan. Ellépett a halottak mellől. – Tűnjünk el innen!

Kinyitotta az ajtót és intett, hogy siessek. A nyakamat behúzáva léptem át a küszöbön, és akkor fentről valami a vállamra fröccsent – valami meleg és nyálkás folyadék. Odakaptam: a kezemet betérítette a habos nyál.

Hevesen zakatoló szívvel felnéztem.

A sírbolt tetején egy hatalmas alak kuporgott. Kecses, izmos és határozottan természetellenes sziluettje kirajzolódott a holdfényes égbolt előtt. Remegve néztem az arcába. Olyan volt, mint egy ökör méretű fekete kutya, bíboran parázsló szemmel, és amikor felhúzta az ajkát, kivillantak szeletelőké méretű fogai.

– Ash – nyögtem, és elhátráltam. A rémkutya tekintete a gyűrűt szorongató kezemre szegeződött. – Ez a...

Ash kardja surranó hang kíséretében röppent elő a hüvelyéből.

– A Temetőszolga.

A Temetőszolga Ashre nézett és a fogát vicsorgatva felmordult – még a talaj is beleremegett –, de aztán visszakapta rettető pillantását a kezemre. Fényes bundája alatt hullámoztak az izmai, amikor lekuporodott, a pofájából nyálcsíkok lógtak.

Ash megvillantotta a pengét, és a szemét le sem véve a Temetőszolgáról, megszólalt.

– Meghan, ha azt mondom, most, rohanj *előre*, ne pedig *elfelel*. Érted?

Ez nagyon is öngyilkosságnak tűnt, de megbíztam Ashben.

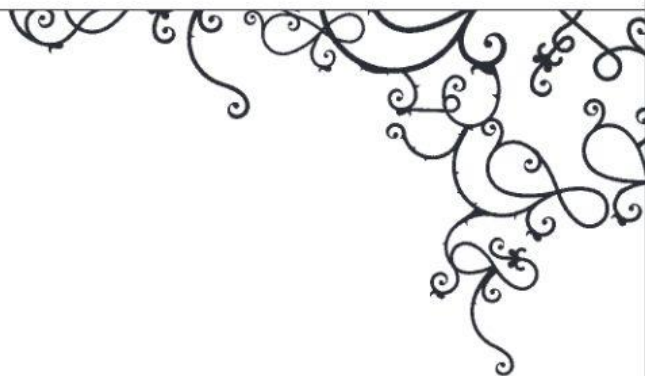
– Igen – suttogtam, és még szorosabban összezártam az ujjaimat a gyűrű felett, annyira, hogy a széle a bőrömbe nyomódott. – Készen állok.

A Temetőszolga fülsiketítően felvonított. A hangtól csaknem kettéhasadt a fejem, szerettem volna befogni a fülemet, eltakarni a szememet! Aztán elrugaszkodott, és én ott maradtam volna dermedtem ha Ash ki nem ránt a bénultságból.

– *Most!* – kiáltotta. Előrevettem magam, át a rám támadó rémkutya hasa alatt: Megremegett a föld, amikor a Szolga lezuhant oda, ahol egy pillanattal korábban még én álltam.

– Fuss! – utasított Ash. – Ki kell jutnunk a temetőből; azonnal!

Mögöttünk a Temetőszolga felüvöltött és támadásba lendült.

HARMADIK FEJEZET

Emlék

Ash szikrázó záport röpített a Temetőszolga felé, beterítette jégtüskékkel, metsző szilánkokkal, azok azonban összetörttek, vagy lesiklottak a Temetőszolga tömör irhájáról, nem téve kárt a szörnyben. Néhány másodpercnyi előnyre tettünk szert csupán. Végigszágulhattunk az úton, kripták között rohantunk át, angyalok és szentek szobrait kerülgettük, miközben a Temetőszolga forró lehelete szinte a nyakunkat érte. A nyílt mezőn a szörnykutya régen letepert volna, hogy rágójátéknak használjon, de a szűk átjárók valamennyire lelassították. Cikázva menekültünk, mindig csak egy lépéssel a Temetőszolga előtt, és végül megláttuk a temető fehér falát.

Ash ért oda elsőnek. Megpördült, hogy bakot tartson nekem; én hátra se néztem, vártam, mikor marnak a hátamba a hatalmas fogak, úgy léptem a tenyerébe, és kaszálna, rúgva löktem fel

magam. Ash úgy ugrott utánam, mintha drótra lett volna kötve. A kerítés peremén landolt és elkapta a karomat.

Fülsiketítő üvöltés hangzott fel. Elkövettem azt a hibát, hogy hátranéztem, egyenesen bele a Temetőszolga kitátott pofájába. Megcsapott a szörny forró, bűzös lehelete, beterített ki fröccsenő nyála. Ash hátrarántott – az állkapcsok az arcom előtt néhány centivel csattantak össze. Aztán mindketten hanyatt zuhantunk. A becsapódás kipréselte belőlem a szuszt.

Levegőért kapkodva néztem fel. A Temetőszolga a kerítés tején kuporgott, vicsorogva meredt rám, agyari csillogtak a holdfényben.

Egy pillanatig biztos voltam benne, hogy leugrik, és mindketőnket darabokra tép, de ehelyett egy utolsó mordulással megfordult és visszatért a temetőbe, amelyet védenie kellett.

Ash nagyot fűjt és hátraejtette a fejét, a fűre.

– Meg kell hagyni – zihálta csukott szemmel, az ég felé fordított arccal –, melletted sosem unalmas az élet.

Kinyitottam remegő öklömet. A gyűrű még mindig a tenyereimen hevert. Fény áradt belőle, a bűbáj aurájában keveredett a mélykék szomorúság, a smaragd remény és a skarlátvörös szerelem. Most, hogy tisztán láttam, elfogott a büntudat. Ez egy évtizedekig tartó szerelem jelképe volt, és mi egyszerűen elemeltük egy sírból.

Visszanyeltem a gombócot a torkomból, a gyűrűt a farmerem zsebébe dugtam, aztán letöröltem a Temetőszolga gusztustalan nyálát az arcomról, és Ashre néztem.

Kinyitotta a szemét, és csak akkor jöttem rá, milyen közel vagyunk egymáshoz. Jóformán rajta feküdtem, kezünk-lábunk összegabalyodott, az arcunkat csak centik választották el egymástól. A szívem kihagyott, aztán sebesebben kezdett verni. Amióta kiutasítottak minket Sohaföldről, és végig a hazafelé vezető úton, nem voltunk *együtt*, igazán együtt. Annyira lefog-

lalt, hogy mit mondok majd a családomnak, annyira igyekeztem haza, hogy bele se gondoltam. Ash pedig sosem ment messzebbre egy könnyed érintésnél, simogatásnál – láthatóan nem bánta, hogy én diktálom a tempót. Csak azt nem tudtam, mit akar, mit vár. Tulajdonképpen mi van közöttünk pontosan?

– Megint aggodalmaskodsz – hunyorgott rám. A közelségétől elakadt a lélegzetem. – Úgy látom mindig bánt valami, és én nem segíthetek.

Mérgesen néztem rá.

– Ha nem olvasnád ki minden érzésemet, amint megmozdulok... – jegyeztem meg megjátszott bosszúsággal, bár a szívem olyan hevesen kalapált, hogy tudtam, neki is éreznie kell. – Ha ennyire zavar, találj mást, amire összpontosíthatsz!

– Nem tudok – válaszolta idegesítően nyugodt hangon, tökéletesen magabiztosan; még az sem zavarta, hogy hanyatt fekszik a földön. – Minél szorosabb kapcsolat köt a választottunkhoz, annál inkább át vesszük az érzéseit. Ez ösztönös, mint a lélegzés.

– És nem tudod visszatartani a lélegzetedet?

Ash szája sarka mosolyra görbült.

– Ha megpróbálnám, valószínűleg ki tudnám zárni.

– Aha. De nem fogod, igaz?

– Nem – felelte komolyan, majd felém nyúlt, és a hajamba túrt. Egy pillanatra megint elfelejtettem, hogyan kell levegőt venni. – Tudni akarom, ha aggódsz valami miatt, ha dühös vagy, ha boldog, ha szomorú. Valószínűleg te is megteheted ugyanezt velem, bár én jobban el tudom zárni az érzéseimet. A gyakorlat teszi. – Árnyék suhant át az arcán, halvány fájdalom, aztán el is tűnt. – Sajnos, minél tovább maradunk együtt, annál nehezebb lesz mindkettőnk számára a rejtőzködés. – Megrázta a fejét és gunyorosan rám mosolygott. – Még egy ok, amiért veszélyes, ha egy tündér szeret beléd.

Megcsókoltam. Átkarolt, magához húzott, és egy kis ideig úgy maradtunk, az ujjaim a hajában, hús ajka az ajkamon. Amikor kísértetek módjára visszatértek a korábbi gondolataim a sírboltból, elzártam őket az elmém egy sötét zugába. Nem engedem Asht. Megtalálom a módját, hogy mindkettőnk számára boldogan végződjön ez a mese.

Néhány pillanatig úgy éreztem, csak mi ketten létezőnk ezen a világon. Éreztem Ash szívverését az ujjaim alatt, elkeveredett a lélegzetünk. De aztán halkan felnyögött, és elhúzódott, az arcára jókedv és óvatosság elegye ült ki.

– Közönségünk van – jegyezte meg.

Felültem, és aggodalmasan körülnéztem. Az éjszaka ugyanolyan csendes és nyugodt volt, mint korábban, azonban a temető falán egy nagy, szürke macska ült a farkát maga köré kerítve, és csillogó arany szemekkel méregetett minket.

Égő arccal ugrottam fel.

– Kacor! – meredtem a macskára, aki kifejezéstelen tekintettel bámult ránk. – A pokolba is! Te előre eltervezed ezt? Mióta figyelysz minket?

– Én is nagyon örvendek a találkozásnak, ember – húzta össze a szemét Kacor érdektelenül, gúnyosan és mérhetetlenül bosszantóan, majd Ashre pillantott, aki közben hangtalanul talpra állt, és megrezsentette az egyik fülét. – És jó tudni, hogy a pletykák egytől egyig igazak.

Ash semmitmondó arccal, nemtörődő mozdulatokkal söprögette ki a leveleket a hajából, de én éreztem, hogy még jobban elvörösödöm.

– Mit keresel itt, Kacor? – tudakoltam. – Nem tartozom neked semmivel. Vagy csak unatkoztál?

A macska ásított és megnyalta az egyik mellső mancsát.

– Ne hízelegj magadnak, ember! Bár mindig szórakoztató nézni, ahogy összevissza henteregetek, nem a magam mulattatá-

sára jöttem. – A mancsával megtörölte a pofáját, aztán egyenként végignyalogatta a karmait is, mielőtt újra hozzám fordult volna. – Amikor Leanansidhe meghallotta, miért utasítottak ki benneteket Sohaföldről, nem akarta elhinni. Én mondtam neki, hogy az emberek oktalanok és esztelenek, ha az érzéseikről van szó, de hogy a Télherceget is magaddal rántottad... Leanansidhe biztosra vette, hogy csak rémhír. Mab fia sosem tagadná meg a királynőjét és az udvart, hogy aztán kivessék a halandók közé Oberon félvér lányával. – Kacor önelégülten felhorkantott. – Ami azt illeti, elég szép fogadást kötöttünk rá. Nagyon mérges lesz, ha meghallja, hogy vesztett.

Ashre pillantottam, aki nagy gondot fordított arra, hogy arca kifejezésten maradjon. Kacor tüsszentett – a macskáknál ez felelt meg a nevetésnek – és folytatta.

– Tehát amikor eltűntetek Sohaföldről, Leanansidhe természetesen megkért, hogy keressetek meg benneteket. Beszélni kíván veled, ember. Most azonnal.

A gyomrom összerándult. Kacor felállt, kecsesen leugrott a falról, és hangtalanul ért földet a fűben.

– Kövessetek! – utasított. A szeme aranygolyóként derengett a sötétben. – Megmutatom az ösvényt, ami innen Félútra vezet. És, ember, azt pletykálják, a vastündérek a nyomodban vannak, szóval jobb lesz sietni.

Nagyot nyeltem.

– Nem – feleltem. Kacor meglepetten pislantott. – Még van itt egy kis elintéznivalóm. Leanansidhe beszélni akar velem? Rendben, nekem is beszélnem kell vele pár dologról. De nem lépek be úgy az otthonába, hogy tudom, az apám ott van, és nem is sejtem, kicsoda ő. Visszaszerzem az emlékemet. Addig várnia kell.

Ash szelíden a karomhoz ért, hogy jelezze elismerését, Kacor pedig úgy nézett rám, mintha még egy fejem nőtt volna hirtelen.

– Ellentmondasz Leanansidhe-nek. Nem gondoltam, hogy ennyire érdekes lesz – dorombolta hunyorítva. – Nagyon jó, ember. Elkísérlek, ha csak azért is, hogy lássam a Számkivetettek Királynőjének arcát, amikor megmondod neki, miért kellett várnia.

Ez elég baljóslatúan hangzott, de nem érdekelt. Leanansidhe sok mindenre tudta a választ, amit ki is szándékoztam szedni belőle – de először tudnom kellett, kiről kérdezzem egyáltalán.

A MÚZEUM AJTÓI még mindig nem voltak bezárva. Ashsel és a szüntelenül doromboló Kacorral a nyomomban beléptem; a macska azonnal eltűnt, amint átlépte a küszöböt. Nem lopakodott odébb, nem rejtőzött el az árnyékban, egyszerűen eltűnt szem elől. A legkevésbé sem lepett meg – mostanra hozzászoktam.

Az aszott alak a terem hátuljában várt ránk. Egy üvegtárlónak támaszkodott, a kezei között egy koponyát forgatott. Amikor közelebb értem, elmosolyodott, kimutatva túszerű fogait, és körmeivel végigszántott a koponya járomcsontjain.

– Megszerezted – suttogetta, miközben vak szemüregei rám szegeződtek. – Idáig érzem a szagát. Mutasd meg, ember! Mit hoztál az öreg Annának?

Előhúztam a gyűrűt a zsebemből, és felemeltem. A dohos homályban szentjánosbogár módjára világított. A látnok szélesen elmosolyodott.

– Ó, igen. Az elátkozott szeretők, akiket elválasztott egymástól az idő és a kor, és a remény, ami éltette őket. Bár a végén haszontalannak bizonyult. – Köhögve nevetett, a szájából porfelhő tört elő. – Elmentetek a temetőbe, igaz? Micsoda vakmerőség! Nem csoda, hogy egy kutyát láttam a jövődben. Mellesleg, véletlenül nem szereztétek meg a gyűrű párját?

– Hát... nem.

– Ó, sebj! – Kinyújtotta ráncos, madárkaromra emlékeztető kezét. – Akkor be kell érnem eggyel. Most pedig add ide nekem a Zálogot, Meghan Chase!

– Ígéretet tettél – válaszoltam előrelépve. – A Zálogot az emlékemért. Az egészet vissza akarom kapni.

– Természetesen, gyermek – vágta rá bosszúsan a látnok. – Visszaadom apád emlékét, amit, megjegyezném, önként adtál át, a Zálogért cserébe. Minden az alkunk szerint fog történni. – Türelmetlenül megmozgatta az ujjait. – Most pedig add ide, kérlek!

Egy pillanatig tétováztam, aztán a tenyerébe ejtettem a gyűrűt.

Az ujjai olyan gyorsan zárultak rá, hogy önkéntelenül meghátráltam. A látnok sóhajtott, és horpadt mellkasához szorította a gyűrűt.

– Micsoda vágyódás! – mondta, mintha álmodna. – Micsoda mély érzések! Emlékszem. Mielőtt átadtam volna őket. Emlékszem, milyen volt érezni.

Szipogott, aztán kirántotta magát a transzból, és visszalebegett a tárló mögé. A hangja érdekessé, keserűvé vált.

– Nem értem, hogy csináljátok, ti, halandók, hogy elviselitek ezeket az érzéseket. A végén ezek tesznek tönkre benneteket. Nem igaz, herceg?

Megriadtam, de Ash nem lepődött meg.

– Megéri – válaszolta csendesen.

– Igen, most ezt mondd – bólintott a látnok, egyik görbe ujjára húzva a gyűrűt, aztán feltartotta a kezét, hogy megcsodálja.

– De várd csak ki, néhány évtized múlva a lány ráncos lesz és gyenge, és minden nappal egyre távolodik tőled, te pedig örök maradsz, mint maga az idő. Vagy talán – fordult hozzám – a szeretett herceged úgy találja majd, hogy a halandók birodalma túl sok a számára, nem létezhet benne, és semmivé válik. Egy nap arra ébredsz majd, hogy nincs többé, csak az emléke, te pe-

dig sosem találod meg újra a szerelmet, mert hogyan is érhetne fel egy egyszerű halandó a tündérekhez? – sziszegte ajkait megvető mosolyra húzva. – Akkor majd azt kívánod, bárcsak üres lennél belül. Mint én.

Ash megőrizte a nyugalmát, én azonban éreztem, hogy a félelem töre a szívembe hatol.

– Ezt... ezt látod? – suttogtam elszoruló lélegzettel. – A jövőnkben?

– Villanások – intett a látnok. – A távoli jövő folyamatosan változik, hullámzik, sosem vehető biztosra. Minden lélegzetvételt átalakítja, minden döntésünk új ösvényeket nyit meg. De... – ekkor összehúzta a szemét – ...a jövőben egyvalami biztos, gyermek, és az a fájdalom. Fájdalom és üresség, mert a barátaid, a szívedhez legközelebb állók nincsenek sehol.

Mintha fém pánt szorította volna össze a mellkasomat. A látnok keserűen elmosolyodott, és félrepillantott.

– De talán megváltoztatod az egészet – töprengett, és a tárló mögé mutatott, valamire, amit nem láthattam. – Talán megtalálsz a mese boldog befejezését, amit én nem látok. Végül is – emelte fel egy ujját, és a gyűrű fényesen megcsillant –, remény nélkül hol lennénk most?

Nevetgélve kinyújtotta a kezét. A tárló mögül egy kicsiny üveggömb emelkedett fel, és megült a tenyerében. Ráhajtotta hosszú körmű ujjait, és másik kezével intett, hogy lépjek közelebb.

– Itt van, amit keresel – súgta rekedten, és a kezembe ejtette a gömböt.

Meglepetten néztem rá; olyan könnyű és finom volt, mint egy buborék, mintha az ujjam egyetlen mozdulatával összetörhetném.

– Ha készen állsz, csak törd össze a gömböt, és az emlék kiszabadul! Most pedig... – folytatta elháttrálva – ...azt hiszem, ez

minden, amire szükséged van, Meghan Chase. Amikor újra találkozzunk, mindegy, hogyan döntesz, nem leszel már ugyanaz.

– Ezt hogy érted?

A látnok elmosolyodott. Könnyű fuvallat támadt, és az alak porörvényyé robbant, beterített, szúrta a szememet, kaparta a torkomat. Köhécselve elfordultam. Mire fel tudtam nézni, már nem volt sehol.

Reszketve lepillantottam a tenyeremen pihenő gömbre. A remegő tündérfényben halvány körvonalakat láttam csillogó felszínén, átsuhanó képeket. Nem létező dolgok tükörképét.

– Nos? – kérdezte Kacor. A macska egy másik tárló tetején jelent meg, a borostyánszínű folyadékban tartósított, dögölt kígyókat tartalmazó üvegek között. – Összetöröd vagy sem?

– Biztos, hogy visszatér hozzám az emlék? – kérdeztem. A gömbben egy férfi arca jelent meg, egy lány követte biciklin, aztán mások villantak fel, de túlságosan eltorzítva és túlságosan rövid ideig ahhoz, hogy felismerjem őket. – A látnok csak annyit mondott, hogy kiszabadul, azt nem, hogy visszakapom. Ha összetöröm a gömböt, az emlékem nem fog elszállni a levegőbe, vagy nem szippantja fel valami tündéri emlékszivacs, ugye?

Kacor prüszkölt, és Ash is halkan felnevetett.

– Túl sok időt töltöttél velünk – felelte aztán Ash, és mintha szomorúság költözött volna a hangjába. Nem tudtam, mire gondol: hogy már túl gyanakvó lettem a tündéralkukkal kapcsolatban, vagy, hogy éppen ezt kell tennem.

Kacor horkantott, és megvetően rám pillantott.

– Nem minden tündér akar megtéveszteni, ember – jegyezte meg unottan. – Amennyire meg tudom állapítani, a látnok ajánlata őszinte volt. – Rosszallóan elfintorodott, és a farkával csapkodni kezdett a tárlón. – Ha csapdába akart volna csalni, annyi rejtvényvel veszi körül az ajánlatát, hogy sose jöttél volna rá, mi a valódi tartalma.

Ashre pillantottam, aki bólintott.

– Hát, jó – sóhajtottam, és a fejem fölé emeltem a gömböt. – Ez aligha fog sikerülni.

Azzal teljes erőmből a földhöz csaptam.

Az üveg szinte dallamos csendüléssel tört szét a szőnyegen; a szilánkjai fénné olvadtak és kanyarogva felemelkedtek, betöltötték a termet. Összeolvadva, szétválva ezer képet jelenítettek meg, galambrajként verdestek mindenfelé. Lélegzetviassafojtva néztem őket. Végül összegyűltek, hogy leereszkedjenek, mint a madarak egy horrorfilmben. Képek, érzések véget nem érő áradata öntött el, mind egyszerre akartak bejutni a fejembe.

Az arcomra szorítottam a kezemet, hogy megfékezzem őket, de nem segített. Stroboszkópként villogtak az elmémben a képek. Egy sima, barna hajú férfiról, akinek gyengéd, nyurga ujjai voltak és mindig kedves mosolya. Minden emlék róla szólt. Ahogy a játszótér hintáján lök egyre magasabbra. Ahogy megtartja a biciklmet, miközben végigimbolygok a járdán. Ahogy a régi zongoránk mellett ül, kecses ujjai repülnek a billentyűkön, én pedig a kanapén kucorogva hallgatom.

És ahogy besétál a kicsiny, zöld tóba, a víz összecsap a feje felett, én pedig sikítok, sikítok, amíg a rendőrség meg nem érkezik.

Amikor véget ért, a padlón térdepelve találtam magam, Ash ölelésében. Ziháltam, két kézzel kapaszkodtam az ingébe; minden izma megfeszült. A fejem tele volt, lüktetett, mintha bármikor felrobbanhatna a koponyám.

De emlékeztem. Mindenre. Emlékeztem arra a férfira, aki hat évig gondoskodott rólam. Aki felnevelt, és azt hitte, a lánya vagyok, mert nem tudta, valójában honnan származom. Oberon idegennek nevezte, de a francba is, Paul minden tekintetben az apám volt, a vérét leszámítva. Lehet, hogy Oberon nemzett, azonban őt sosem láttam. Ő volt az idegen, akit egyáltalán nem

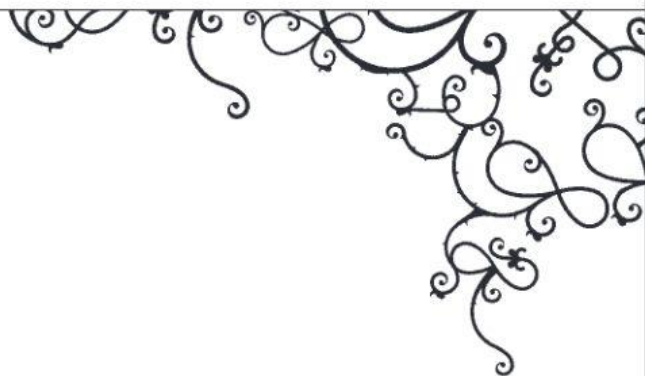
érdekelt az életem; a lányának nevezett, holott semmit sem tudott rólam. Az ember, aki esti meséket olvasott nekem dúdolva, aki unikornisos ragtapaszt tett lehorzsolt könyökömre, és aki az ölébe vett, amikor zongorázott – ő volt az igazi apám. És mindig így fogok rá gondolni.

– Jól vagy? – Ash hűvös lehelete az arcomat cirógatta.

Bólintottam és feltápászkodtam. A fejem még mindig sajgott, és tudtam, órákba fog telni, mire az áramlat hordalékát eltakarítom, de végre azt is tudtam, mit kell tennem.

– Jól van, Kacor – néztem fel elszántan. – Megkaptam, amit akartam. *Most* már készen állok, hogy beszéljek Leanansidhevel.

Választ azonban nem kaptam. Kacor eltűnt.

NEGYEDIK FEJEZET

Glitch ellenállása

Kacor? – ismételtem körbenézve. – Hol vagy?
Semmi válasz. Ez rossz jel volt. Kacor sokszor magyarázat és figyelmeztetés nélkül eltűnt, ha baj közeledett. Persze más esetekben meg azért tűnt el, mert úgy tartotta kedve, úgyhogy sosem tudhattuk igazán.

– Meghan – szólalt meg Ash kilesve az ablakon. – Azt hiszem, ezt látnod kell.

A múzeum előtt egy alak állt. Azonnal láttam, hogy nem ember. Bár szakadt farmert viselt és szöges bőrdzsekit, éles, szögletes arcvonásai és hegyes fülei elárulták – na meg kócos fekete haja, amely tüskékben meredezett, mint egy punk-rockernek, és neonszín szikrák szaladgáltak benne. Úgy nézett ki, mint az ajándékboltokban kapható világítós gömbök. A tartásából egyértelműen kiolvashattam, hogy ránk vár.

– Vastündér – mormolta Ash, és a kardjáért nyúlt. – Megöl-jem?

– Ne! – feleltem a karjára téve a kezemet. Tudja, hogy itt va-gyunk. Ha meg akart volna támadni, már megtette volna. Lás-suk, mit akar!

– Nem tanácsolom. – Ash komor pillantást vetett rám, és a szemében kétségbeesés villant. – Emlékezz! A bitorló még min-dig téged akar. Nem bízatsz meg a vastündérekben, különösen most nem. Miért akarsz éppen ezzel beszélni? A Vasbirodalom és minden, ami ott él, az ellenséged.

– Vasparipa nem volt az.

Ash sóhajtott, és elengedte a kardja markolatát.

– Ahogy kívánod – mormolta, és meghajtotta a fejét. – Nem tetszik az ötlet, de lássuk, mit akar a vastündér. Ha viszont akár egyetlen fenyegető mozdulatot is tesz, gyorsabban vágom le, mint hogy egyet pislantana.

Kiléptünk a párás éjszakába, és átmentünk az úton, hogy ta-lálkozzunk a ránk váró vastündérrel.

– Ó, remek! – mosolygott ránk a vastündér, amikor odaér-tünk. Hetyke volt, magabiztos, nagyon hasonlított egy bizonyos vörös hajú ismerősömhöz. – Nem szaladtatok el. Már féltam, hogy végig kell kergetnem benneteket a fél városon, mielőtt beszélhetnének.

Mérgesen néztem rá. Közelről fiatalabbnak tűnt, szinte velem egykorúnak, bár ez még nem jelentett semmit. A tündérek korta-lanok voltak, ő is megélhetett akár századokat is. Ennek és nyil-vánvaló tündérszépességének ellenére sem tűnt azonban többnek, mint egy tizenhét éves punk srác.

– Nos – tettem karba a kezemet –, itt vagyok. Ki vagy te és mit akarsz?

– Rövid és lényegre törő. Ez tetszik – vigyorgott a tündér. Nem viszonoztam a mosolyt, ő pedig a szemét forgatta; csak

most láttam, hogy ibolyakékben ragyog az írisze. – Hát jó, engedd meg, hogy bemutatkozzam! A nevem Glitch.

– Glitch... – Homlokráncolva Ashre néztem. – Ismerősnek tűnik. Hol hallottam már ezt a nevet?

– Biztos, hogy hallottad, Meghan Chase – vágta rá Glitch, és szája még szélesebb vigyorra húzódott, kivillantva a fogait. – Masina király seregének főtisztje voltam.

Ash előrántotta a kardját. Kék fény lobbant körülöttünk, kihűlt a levegő. Glitch felvonta a szemöldökét, de nem mozdult, még akkor sem, amikor a kard hegye centikre állt meg a mellkasától.

– Meg is hallgathatnátok, ahelyett, hogy azonnal levonjátok a következtetést – jegyezte meg.

– Ash – kértem halkán.

A herceg hátralépett; a kardját nem dugta vissza, bár már nem is szegezte Glitch szívének.

– Mit akarsz tőlem? – kérdeztem a vastündér szemébe nézve. – Most a trónbitorlót szolgálod? Vagy mindössze be akartál mutatkozni?

– Azért vagyok itt, mert legalább annyira meg akarom állítani a bitorlót, mint te magad – válaszolta Glitch. – Ha nem hallottad volna, hercegnő, a tündérek háborúja nem alakul jól. Oberon és Mab egyesítették a seregeiket a trónbitorló ellen, azonban lassacskán felmorzsolja őket a vas ereje. A Vaderdő napról napra zsugorodik, és a Vasbirodalom területe napról napra növekszik a bitorló uralma alatt. Már csak egyetlen dologra van szüksége, hogy valóban megállíthatatlanná váljon.

– Rám – suttoztam. Nem kérdés volt.

Glitch bólintott.

– Masina hatalma kell neki, és ha megszerzi, senki sem akadályozhatja meg többé, hogy elfoglalja a trónt. Ha megöl téged, és megszerzi az erőt, mindennek vége.

– Honnan tudja, hogy én birtoklom? Még én magam sem vagyok benne biztos.

– Te ölted meg Masinát – nézett rám komolyan Glitch; egyszerre minden hetykeség elszállt belőle. – A Vaskirály hatalma arra száll, aki legyőzi. Legalábbis, ha jól értem. Ezért jogtalan a bitorló igénye a trónra, és ezért akar olyan nagyon megszerezni téged. – Kárörvendően elvigyorodott. – Azért egy kicsit megnehezítjük a számára, a háborúban is, és veled is – tette hozzá.

– Többes számban?

– Vasparipa a barátom volt – komorodott el Glitch. A nemes tündér nevét hallva megsajdult a szívem. – Ő mondta ki először, hogy az új király csak bitorló, de többen is követtük a példáját. Kevesen vagyunk, a trónbitorló ellen csak gerillaakciókat hajthatunk végre, de megteesszük, amit lehet.

– Ti vagytok az ellenállók, akikről a pókbanyák beszéltek.

– Pókbanyák? – Glitch egy pillanatra összezavarodott. – Ó, biztosan a király bérgyilkosaira gondolsz. Igen, mi vagyunk azok. Bár, amint mondtam, túl kevesen vagyunk hozzá, hogy komoly csapást mérjünk a bitorlóra. De egy nagyon fontos dolgot azért megtehetünk, amivel örökre távol tarthatjuk a tróntól.

– És mi az?

Glitch bocsánatkérően elmosolyodott, aztán pattintott az ujjával.

Körülöttünk felbolydult a sötétség. Többtucatnyi vastündér tűnt elő az árnyékból; éreztem a vasbűbáj hideg, fakószürke lüktetését, amint szoros gyűrűbe zártak minket. Láttam gépkarú törpéket, elfeket, akiknek fekete bogárszemén zölden derengő hangyákként futottak át a számok; ketyegő, óraműtestű kutyákat, zöld bőrű, számítógépkábel-hajú lényeket, és még sok-sok mást. Mindannyian fegyvert szorongattak: vaspengéket, fém-bunkókat, acélláncokat, de a karmaik vagy fogaik is halálosak lehettek az óvérű tündérekre nézve. Ash elsötétülő arccal hoz-

zám simult, felemelte a kardját, izmai ugrásra készen megfeszültek.

Megpördültem, és Glitchre meredtem.

– Ez a terved? – csattantam fel körbe intve. – Elrabolsz? Így akarod megállítani a bitorlót?

– Meg kell értened, hercegnő – vont a vállát Glitch, és elhátrált, be a körbe. – A saját biztonságod érdekében tesszük. Nem hagyhatjuk, hogy a bitorló kezei közé juss, különben győz, és mindennek vége. El kell rejtenünk, biztonságba kell helyeznünk téged. Most csak ez a fontos. Kérlek, ne ellenkezz, gyere velünk! Tudod, hogy túl sokan vagyunk, nem győzhetsz le minket. Még a Télherceg sem bír el ennyi magamfajtaival.

– Igazán? – szólalt meg egy új hang, ezúttal felettünk és a hátunk mögött. – Hát, ha így áll a helyzet, miért ne egyenlítsük ki egy kicsit az esélyeket?

Hátrafordultam, végigpillantottam a tetőkön, a szívem a torokban dobogott. A hold előtt kirajzolódott egy ismerős alak – a kezét karba tette, vörös haját a szél kócolta. A fejét rázva nevetett ránk.

– Téged aztán különösen nehéz lenyomozni, hercegnő – közölte Puck a szemembe nézve. – Még jó, hogy Kacor rám talált. És most, mint rendesen, kénytelen vagyok kimenteni téged és a jégsrcót valamiből... már megint. Lassan a szokásommá válik.

Ash grimaszolt, de a szemét nem vette le a vas tündérekről.

– Fogd be a szádat, és mássz le ide, Goodfellow!

– Goodfellow? – Glitch idegesen pillantott Puckra. – *Robin Goodfellow?*

– Nahát! Már hallott rólam – horkantott Puck. – Növekszik a hírnevem.

Azzal leugrott a tetőről; röptében hatalmas hollóvá változott, és hangos rikoltással csapott felénk, végül tollfelhő kíséretében ismét visszaváltozott Puckká, úgy ért földet a körben.

– Ta-dáám!

Az ellenállók hátraleptek, bár Glitch megvetette a lábát.

– Még mindig csak hárman vagytok – állapította meg. – Nem győzhettek le mindannyiunkat. Kérlek, hercegnő, csak meg akarunk védeni! Semmi szükség az erőszakra.

– Nincs szükségem a védelmetekre – feleltem. – Amint látjátok, van más, aki megvédjen.

– Amellett – vigyorodott el Puck –, ki mondta, hogy egyedül jöttem?

– Pedig igen – vágta rá egy második Puck a tetőről, ahonnan az első az imént felszállt. Glitch kiguvadó szemmel nézte a második vigyorgó Puckot.

– Nem igaz! – ellenkezett egy harmadik Puck a szemközti tetőről.

– Hát, szerintem már értik, mire gondolt – szólt közbe a negyedik Puck egy utcai lámpa tetejéről. – Akárhogy is, mi itt vagyunk.

– Ez csak trükk – mormogta Glitch. Az ellenállók idegesen méregették a három másik Puckot, akik vidáman integettek nekik. – Azok nem igazi testek. Csak az elménkkel szórakozol.

Puck ránevetett.

– Hát, ha így gondolod, rajta, csinálj velük valamit!

– Semmiképpen nem jártok jól – lépett közbe Ash. – Még ha le is győztök minket, akkor is megtizedeljük a lázadó bandákat, mielőtt elesünk, ezzel számoljatok!

– Hagyj minket, Glitch! – tettem hozzá csendesen. – Nem megyünk sehová veled és a bandáddal. Nem fogok tétlenül elrejtőzni a trónbitorló előtt.

– Éppen ettől tartok – felelte Glitch összehúzott szemmel, de azért elfordult, és intett a csapatának. A vastündérek eltűntek.

– Figyelni fogunk, hercegnő – figyelmeztetett, aztán ő maga is beleolvadt az éjszakába.

Száguldó szívvel fordultam Puck felé. Láttam ismerős, féloldalas mosolyát. Ugyanolyan volt, mint régen: fürge, bajkeverő, folyton csipkelődő tündér. De a szemében fájdalom és harag rejtőzött, amit nem tudott elrejtteni, és ettől elszorult a szívem.

– Üdv, hercegnő!

– Üdv! – súgtam. Ash a derekam köré fonta a karját, hátulról magához húzott. Éreztem, hogy a fejem felett Puckra mered, némán, védelmezően, ami többet mondott ezer szónál. *Az enyém. Vonulj vissza.*

Puck nem törődött vele, csakis engem nézett. A tekintetében megpillantottam az utolsó találkozásunkat, és az elátkozott döntést, amely idehozott minket.

– MEGHAN CHASE!

Oberon hangja ostorcsapásként reccsent, és mennydörgés rázta meg a földet. A király hanga most vészjóslóan halk volt, és a szeme borostyánszínben ragyogott a szállingózó hóban.

– A mieinkre vonatkozó törvények alól nincs kibúvó – figyelmeztetett. – A Nyár és a Tél sok dolgon osztozik, de a szerelmen nem. Ha így döntesz, lányom, az ösvények előtted is bezárulnak majd.

– Meghan! – Puck lépett elő. – Ne csináld ezt! Most nem követhetlek. Maradj itt! Velem.

– Nem lehet – suttogtam. – Sajnálom, Puck, szeretlek téged, de meg kell tennem.

Puck arcára felhőket vont a fájdalom, és a barátom elfordult tőlem. Bűntudat hasított belém. Csakhogy a választás sosem volt kétséges.

– Sajnálom – ismételtem, és átléptem az ösvényen, mindörökre magam mögött hagyva Tündérföldet.

AZ EMLÉK MART, mint az epe. Lehunytam a szememet. Nagyon szerettem volna, ha nem így történik. Bátyámként, legjobb barátomként szerettem Puckot, és mégis, egy sötét időszakban, amikor összezavarodtam, magányos voltam, és fájt a szívem, az iránta való érzéseim ostoba tettekre ragadtattak – olyasmire, amit nem kellett volna megtennem. Tudtam, hogy ő szerelmes belém, és a tény, hogy kihasználtam az érzéseit, undorral töltött el. Ha tudtam volna, hogyan hozzam helyre... de a Puck szemében alig elrejtve csillogó fájdalom elárulta, nincs annyi szó, ami enyhíthetne rajta.

Vége megtaláltam a hangomat.

– Mit keresel te itt? – suttogtam, és hirtelen nagyon hálás voltam, amiért Ash karja a derekam köré fonódott, és korlátot formált köztem és Puck között.

Puck vállat vont, a szemét forgatta.

– Egyértelmű, nem? – válaszolta, a megszokottnál csak kicsit élesebben. – Miután te és a jégfiú kidobattátok magatokat, aggódtam, hogy a vastündérek még mindig a nyomotokban lehetnek. Úgyhogy elindultam, hogy kiderítsem. És milyen jól tettem! Szóval, ki a legújabb vastündér, akit feldühíthettek? Glitch volt a neve? Masina főtisztje... hercegnő, te aztán értesz hozzá, hogyan szabadítsd magadra őket.

– Később! – Kacor lépett elő egy árnyékból, üvegmosóvá borzolódott farka csapkodott a szélben. – Ember, az elrablásodra tett kísérlet zavargásokat indított el a New Orleans-i tündérek körében – jelentette ki, arany szemét villogtatva. – Indulnunk kell, mielőtt még valami történik. A vastündérek megindultak utánad, és nincs kedvem a kis mentőakció megismétléséhez. Majd akkor társalgunk, ha megérkeztünk Leanansidhe-hez. Induljunk!

Magasra tartott farokkal végigkocogott az utcán; csak a sarkon állt meg, hogy visszanézzon ránk ragyogó szemével, aztán eltűnt a sötétben.

Kisiklottam Ash karjából, és Puck felé léptem, abban bízva, hogy beszélhetünk. Hiányzott. Ő volt a legjobb barátom, és azt szerettem volna, ha minden úgy lenne, mint régen – hárman az egész világ ellen. Azonban még ugyanabban a pillanatban Puck odébb szökkent, mintha kibírhatatlan volna a számára, hogy mellettem legyen.

Három hosszú lépéssel elérte a sikátor végét, aztán visszafordult és ránk nevetett, vörös haja csillogott a lámpa fényében.

– Nos, gerlepárom? Jöttök vagy nem? Alig várom, hogy meglássam Lea arcát, amikor mindketten besétáltok. – Megvillant a szeme, a mosolya enyhén gonosszá változott. – Tudjátok, azt hallottam, rémes dolgokat tesz azokkal, akik felbosszantják. Herceg, remélem, nem tépi ki a beleidet, hogy hárfahúrokat készítsen belőlük.

Röhögve megrángatta a szemöldökét, aztán elfordult, és követte Kacort a sötétbe.

– Gyűlöl engem – sóhajtottam.

– Nem, azt hiszem, ezt csak én mondhatom el magamról – válaszolta Ash gunyorosan. Amikor nem feleltem, Ash jelezte, hogy ideje indulnunk. Együtt szeltük át az utcát a sikátor felé.

– Goodfellow nem utál téged – folytatta, belépve az utcai lámpák körén kívül feketén és baljósán nyújtózó árnyékok közé. – Dühös, de inkább azt hiszem, magára. Végül is tizenhat éve volt rá, hogy lépjen. Csakis az ő hibája, ha megelőztem.

– Vagyis ez most már egy verseny, vagy mi?

– Ha akarod, nevezheted annak is.

Elindultam Puck és Kacor után a sikátorba, de Ash elkapta a derekamat, és magához húzott; egyik kezét az arcomhoz emelte, a másikat felcsúsztatta a hátamon.

– Már elveszítettem egy lányt miatta – mormolta, és összeborzolta a hajamat. Bár a hangja könnyed volt, egy szomorú emlék fájdalma futott át az arcán. – Még egyet nem fogok.

Homlokát a homlokomnak támasztotta, csillogó ezüst tekintete az enyémbé mélyedt.

– Mindenkitől megvédelek, amíg élek. Ebbe beleértem Goodfellowt, a trónbitorlót, és bárki mást is, aki elszakítana téged tőlem. – A szája mosolyra húzódott, nekem pedig a lélegzetem is elállt lehengerlő vallomása hallatán. – Azt hiszem, figyelmeztetnem kellett volna téged, hogy van egy kisebb birtoklási mániám.

– Nem is tűnt fel – leheltem, próbálva gunyorosra venni a hangomat, azonban nem sikerült. – Semmi baj... én sem adlak másnak.

Ash pillantása ellágyult, lehajtotta a fejét, és ajkát az ajkamhoz érintette. Összekulcsoltam a kezemet a tarkóján, lehunytam a szememet; belélegeztem az illatát, és abban a pillanatban elfeledkeztem mindenről.

– Jaj, galambocskáim! – Puck hangja visszhangozva robbant be a sötétségbe. Ash bánatos arccal elhúzódott tőlem. – Menjtek szobára, okés? Fontosabb dolgunk is van, mint hogy a nyálcseréteket bámuljuk.

– Valóban – helyeselt méltatlankodva Kacor. Összerezzen-tem. Most már a macska is Puck oldalára áll? – Igyekeztek, vagy itt hagyunk benneteket!

KÖVETTÜK KACORT A VÁROSON ÁT, végig egy szokatlanul hosszú, kanyargó sikátoron, amely egy helyen teljes sötétségbe borult – és hirtelen az ismerős, labirintusszerű pincében találtuk magunkat, ahol fáklyák sorakoztak a falakon, és vízköpők vi-
gyorogtak a kőoszlopokról.

Kacor végigsietett néhány folyosón a remegő fáklyafényben, a sötétben láthatatlan lények morgásától, neszezésétől kísérve. Visszaemlékeztem az első alkalomra, amikor idejöttünk, és találkoztunk Leanansidhe-vel. Akkor többen voltunk: én, Puck, Kacor, Vasparipa és három félvér, név szerint Kimi, Nelson és Warren.

A létszámunk mostanra jócskán lecsökkent. Vasparipa eltávozott, akárcsak Kimi és Nelson – mind Masina kegyetlen tisztjének, Vírusnak estek áldozatul. Warren árulónak bizonyult, a bitorlónak dolgozott. Átfutott a fejemen, hogy kit fogok még elveszíteni, mielőtt vége lesz ennek az egésznek, ha valóban minden társam végzete a halál. Emlékeztem a látnok komor szavaira, hogy végül egyedül maradok, de leküzdöttem a szorongást.

Ash az ujjaim köré fonta a sajátjait, és megszorította a kezeimet. Nem szólt semmit, de én úgy kapaszkodtam belé, mint egy mentőövbe, mintha bármelyik pillanatban eltűnhetne. Követtük Kacort, fel a hosszú lépcsőn Leanansidhe nagyszerű fogadótermébe, ahonnan két újabb, égbe törő lépcső indult, és a falakat híres képek borították. A pillantásom önkéntelenül a sarokban álló, kisméretű versenyzongora felé villant. Ott láttam először az apámat, a széken kuporogva, a billentyűk fölé hajolva, és meg sem ismertem.

A zongoránál nem ült senki, azonban a megrakott kandalló melletti fekete bársonykanapén igen. A párnákon kényelmes tartásban, egyik kecses kezében habzóboros poharat tartva Leanansidhe várt, a Számkivetettek Királynője.

– Drágáim! – kiáltott fel, és ránk mosolygott. Sápadt volt, magas és szépséges, az ajka vérvörös, a haja ragyogó rézszínűben pompázott, és úgy úszott az arca körül, mintha súlytalan lenne. Könnyed mozdulattal állt fel, ébenszín ruhája kavargott a lába körül. A poharát oda sem nézve egy várakozó szatír kezébe adta,

és cserébe átvette a szipkáját. Zafírkék füstcsíkot húzva lépett hozzánk, arcán egy éhes tigris mosolyával.

– Meghan, kiscicám, milyen *aranyos* tőled, hogy benéztél! Amikor nem tértél vissza az utolsó bevetésről, a legrosszabbra gondoltam, drága. De látom, végül megúsztad. – Hideg kék pillantása Ashre villant, és felvonta egyik szép ívű szemöldökét. – *Ráadásul* a Télherceggel együtt. Milyen... – elhallgatott, csücsörített és összeütögette a körmeit – ...ragaszkodó!

Összehúzta a szemét, varázsereje hullámot vetett a levegőben, és a fények hunyorogni kezdtek. Leanansidhe Ashhez fordult.

– Amikor utoljára láttam felségedet, éppen azzal fenyegetőzött, hogy lemészárolja a lány családját. Hadd figyelmeztessem, kedvesem, engem nem érdekel, hogy maga Mab kedvenc fia. Ha *ebben a házban* bárkit fenyegetni merészel, az orrán át rántom ki a beleit, és felhúrozom velük a hárfáimat.

– Azt szeretném én látni! De tényleg! – mormolta Puck undok mosollyal. Dühösen rámeredtem, ő pedig kinyújtotta a nyelvét.

Ash meghajolt.

– Minden kötelék megszakadt, ami a Téli Udvarhoz fűzött – felelte nyugodtan, szembenézve a Számkivetettek Királynőjével. – Nem vagyok többé „felséged”, csak egy száműzött, akárcsak Meghan. És ön. Nem akarok rosszat sem önnek, sem senkinek a házában.

Leanansidhe halványan elmosolyodott.

– Csak tartsd észben, kicsoda errefelé a királynő, kedvesem! – Azzal biccentett a többieknek, és a kanapé felé intett. – Üljetek le, kedveseim, üljetek le! – folytatta, és a hangjából tisztán kihallatszott a fenyegető él. – Attól tartok, sok mindent kell megbeszelnünk.

Mély, nyugtató lélegzetet vettem, és leültem a süppedő bársonypárnák közé. A kanapé szinte elevenen elnyelt, nagyon kicsinek éreztem magamat. Ash inkább állva maradt, mögöttem tornyosult, Puck és Kacor a karfákra telepedett. Leanansidhe kecsesen elhelyezkedett a szemközti széken, keresztbe vetette hosszú lábait, és a cigarettája felett nézett rám. Apámra gondoltam, és fellobbant bennem a harag, forró, emésztő lánggal. Nekem is volt kérdésem, nem is kevés; azt se tudtam, hol kezdjem.

Ash figyelmeztetően a vállamra tette a kezét, és finoman megszorított. Nem jó ötlet felbosszantani a Számkivetettek Királynőjét, főleg, mert hajlamos hárfává, hegedűvé vagy csellóvá bájolni azokat, akik felmérgetik. Óvatosnak kellett lennem.

– Nos, drága – Leanansidhe szippantott a cigarettájából, és egy füsthalat fújt felém –, hallom, látványos makacsságokat jutalmául kiutasítottak benneteket Sohaföldről. Mik a terveitek tehát?

– Miért érdekel? – kérdeztem vissza, igyekezve visszafogni az érzelmeimet. – Visszaadtuk a jogart, véget vetettünk a két udvar között dúló háborúnak. Miért fontos, mit csinálunk most?

Leanansidhe szeme villogott, az ajkai között bosszúsan billegett a szipka.

– Azért, drága, mert kellemetlen pletykák keringenek az utcákon. A halandók világában időjárási anomáliák pusztítanak, a Nyár és a Tél birodalmából egyre többet harapnak ki a vastündérek, és közöttük is van egy új csoport, akik téged keresnek. Azon kívül... – Leanansidhe előrehajolt, és összehúzta a szemét –, beszélnek egy félvér hercegnőről, aki mind a nyár mágiját, mind a vas-bűbájt képes uralni. Azt mondják, megvan az ereje, hogy mindkét udvarban uralkodjon, és most sereget gyűjt magának a kitaszítottakból és a vastündérekből, hogy mindent felfordítson.

– *Micsoda?*

– Ezeket hallani, drága. – Leanansidhe hátradőlt, és szárnyra bocsátott egy rajnyi szegfűszegillatú füstpillangót, amelyek egy pillanatra körbevettek, mielőtt eloszlottak volna. – Tehát megértheted, miért érdekel a dolog, cica. A saját szememmel akartam látni, mi az igazság.

– De hát ez... – Dadogva kerestem a szavakat, éreztem Ash tekintetét a tarkómon, és Puck kíváncsi pillantását. Egyedül a karfán mosakodó Kacor tűnt úgy, mint akit nem érdekel a dolog. – Természetesen nem verbuválok sereget – törtem ki végül. – Ez nevetséges! Semmit sem akarok felfordítani!

Leanansidhe kifürkészhetetlen arccal nézett rám.

– És a többi, drága? A hercegnőről, aki a Nyár és a vas erejét is bírja? Azt is csak kitalálták?

Az ajkamba haraptam.

– Nem. Az igaz.

Leanansidhe lassan bólintott.

– Tetszik vagy sem, galambom, a háború kulcsfigurája lettél. Mindennek a peremén állsz. Tündér és halandó, Nyár és vas, a régi utak és a haladás... vajon merre indulsz majd el? Melyik oldalt választod? Megbocsáss, de nem kicsit érdekelnek az ügyeid és a gondolataid, drága. Mik a pontos terveid a jövőt illetően?

– Nem tudom. – A tenyerembe temettem az arcomat. Csak egy egyszerű életet akartam. Hazamenni. És... Felegyenesedtem, Leanansidhe szemébe néztem. – Vissza akarom kapni az apámat. Tudni akarom, miért raboltad el tizenegy évvel ezelőtt.

Csend zuhant ránk. Szinte tapintani tudtam a feszültséget – Leanansidhe csak bámult rám, kéken füstölgő szipkáját félig felemelve tartotta. Ash a vállamat markolta, feszült volt és ugrásra kész.

A szemeim sarkából láttam, hogy Kacor eltűnt, Puck pedig megdermedt ültében.

Néhány pillanatig senki sem mozdult.

Aztán Leanansidhe hátravetette a fejét és felkacagott.

Összerezzenem. A fények elhalványultak, kihunytak, aztán újra felragyogtak, amikor a Számkivetettek Királynője rám vetette a tekintetét.

– Elraboltam? – Leanansidhe ismét hátradőlt és keresztbe tette a lábát. – Elraboltam? Egészen biztos vagyok benne, hogy azt akartad mondani: megmentettem, igaz, drága?

– Én... én... – Csak pislogni tudtam. – Miről beszélsz?

– Ó, szóval nem hallottad a történetet. Puck, drága, szégyelld magad! Hát nem mondtad el neki?

Éles pillantást vetettem Puckra. Kényelmetlenül fészkelődött a karfán, nem nézett a szemembe, és a szívem elnehezült.

Ne, ne! Csak te ne, Puck! Ezer éve ismerlek. Mondd, hogy nem volt hozzá közöd!

Leanansidhe ismét felnevetett.

– Hát, erre a bonyodalomra nem számítottam. Milyen nagy-szerű! Elő kell készítenem a színpadot.

Tapsolt, és a fények egyszerre kialudtak, csak egyetlen éles sugár maradt a zongorára irányítva.

– Lea, ne csináld! – Puck hangja meglepett: mély volt, rekedt, csaknem kétségbeesett. A szívem még jobban elszorult. – Ne így! Hadd magyarázzam meg neki!

Leanansidhe könnyörtelen pillantást vetett rá, és megrázta a fejét.

– Nem, drága. Úgy vélem, ideje, hogy a lány megtudja az igazat. Rengeteg idő volt, hogy elmondd neki, szóval csak magadnak köszönheted.

Intett, és felcsendült a zene: sötét, baljós zongorafutamok szólaltak meg, bár a széken senki sem ült. Újabb fénysugár vágott a sötétbe, és Leanansidhe alakján állapodott meg, aki a ruhája és haja örvényében egyenesedett fel. A karját felemelte,

mintha magához ölelné a közönségét: a Sötét Múza lehunyta a szemét, és beszélni kezdett.

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer két halandó...

Dallamos hangja egészen elvarázsolt. Tisztán láttam a képeket, mintha moziban ülnék. Anyu volt az egyik, fiatalabb, mosolygós, gondtalan. Egy langaléta férfi kezét fogta, akit már felismertem. Paul volt az, az apám. Beszélgettek, nevetgéltek, láthatóan szerették egymást, és egymáson kívül mást nem is láttak a világból.

Gombóc dagadt a torkomba.

– Halandó szemmel nézve – folytatta Leanansidhe – semmi különös nem volt bennük. Két lélek az egyforma emberek tömegéből. Csakhogy a tündérek számára a búbáj szökökútjai voltak, eleven világítótornyok. Egy festő, akinek a képei csaknem megmozdultak, és egy zenész, aki a saját lelkét írta a kottáiba. A szerelmük csak növelte a tehetségüket.

– Várj! – böktem ki, és a történet áradása megszakadt. Leanansidhe pislantott, leengedte a kezét. A képek megálltak. – Szerintem tévedsz. Apu nem volt olyan remek zenész. Biztosítási ügynök volt. Úgy értem, igen, zongorázott, de ha *annyira* tehetséges volt, miért nem aknáztta ki a tehetségét?

– Cica, ki meséli ezt a mesét? – A Számkivetettek Királynője megrázta magát, és a fények megint elhomályosultak egy pillanatra. – Hallottad már azt a kifejezést, hogy „éhező művész”? Apád igen tehetséges volt, ám a zene nem hozott eleget a konyhára. Mármost, akarod hallani a többbit, drága, vagy sem?

– Elnézést! – motyogtam, és összehúztam magam a párnák között. – Folytasd, kérlek!

Leanansidhe megvetően pillantott rám, majd hátravetette a haját, és a képek ismét peregni kezdtek.

– Összeházasodtak, és ahogy az emberek általában, elkezdtek eltávolodni egymástól. A férfi új munkát talált, olyat, ami meg-

követelte, hogy hosszabb időt töltsön távol az otthonától; a zenéje lassan elapadt, majd teljesen megszűnt létezni. A felesége tovább festett, de ritkábban, mint addig, és művészetébe beszívargott a szíve mélyén rejtőző vágyódás valami másra, többre. És talán ezzel vonta magára a Nyárkirály figyelmét.

Az ajkamba haraptam. Már hallottam korábban ezt a történetet, magától Oberontól, de ez nem könnyítette meg a dolgom. Ash megszorította a vállamat.

– Nem sokra rá egy gyermek született, két világ leszármazottja, félig tündér, félig ember. Ez idő alatt sokat vitáztak a Nyári Udvarban, hogy a lányt elvigyék-e Sohaföldre, ahol Oberon utódaként nőhet fel, vagy maradjon inkább az emberek világában, halandó szüleivel. Sajnos mielőtt a döntést meghozhatták volna, a család elköltözött, messzire ragadva a gyermeket, ahol Oberon nem érhetne el. Máig senki sem tudja, miként vitték ezt véghez, bár pletykálják, hogy az anya megtalálta a módját, hogy mindnyájukat elrejtse... talán mégsem volt olyan vak a varázsvilágot illetően, mint amilyennek látszott. Ironikus, hogy épp a halandók zenéje árulta el őket, amikor a lány apja ismét komponálni kezdett. Hat évvel az után, hogy elmenekültek az udvar elől, Titánia királynő megtalálta a családot, és elhatározta, hogy bosszút áll. A gyermeket nem ölhetette meg, hiszen azzal Oberon haragját kockáztatta volna. Az asszonyra sem mert lesújtani, akin a Nyárkirály szeme megakadt. A halandó apának azonban nem jutott efféle védelem.

– Vagyis Titánia rabolta el az apámat? – szakadt ki belőlem, pedig tudtam, ezzel csak újra felbosszantom Leanansidhe-t. Ő mérgesen nézett rám, de túlságosan zaklatott voltam ahhoz, hogy érdekeljen. – De hát ennek nincs értelme. Hogyan került akkor hozzád?

Leanansidhe színpadiasan sóhajtott, és felvette a szipkáját, majd csücsörítve beleszívott.

– Éppen most értem volna a csúcspontra, drága – felelte, és kifűjt egy kék füstpárducot, amely átvetődött a fejem felett. – Szörnyű élmény veled moziba menni, igaz?

– Elég a történetekből! – álltam fel. – Kérlek, egyszerűen árulj el! Titánia rabolta el az apámat, vagy nem?

– Nem, drága – válaszolta Leanansidhe a szemét forgatva. – Az *én* voltam.

– Te! – néztem rá leesett állal. – *Miért?* Csak hogy Titánia ne férközhessen a közelébe?

– Éppen azért, galambom. Nem rajongok különösebben a Nyár-ribancért, már bocsánat a nyerseségemért, minthogy az a féltékeny hárpia tehet róla, hogy kiraktak. És örülnöd kellene, hogy az apád hozzám került, nem pedig Titániához. Nincs itt rossz sora. A Nyárkirálynő valószínűleg varanggyá változtatta volna, vagy rózsabokorrá, vagy valami hasonlóvá.

– Honnan tudad meg egyáltalán? Miért keveredtél bele?

– Kérdezd meg Puckot! – felelte Leanansidhe, és a kanapé felé intett a szipkájával. – Akkoriban ő volt a kijelölt testőröd. Ő mondta el nekem az egészet.

Úgy éreztem, mintha gyomron vágtak volna. Hitetlenkedve fordultam Puck felé, aki kerülte a pillantásomat. Alig kaptam levegőt.

– Puck? *Te* beszéltél neki az apámról?

Puck összeresztette, és a tarkóját dörgölve rám nézett.

– Te ezt nem értheted, hercegnő. Amikor meghallottam, mit tervez Titánia, muszáj volt tennem valamit. Oberont nem érdekelte, ő nem küldött volna segítséget. Lea volt az egyetlen, akit megkérhettem. – Vállat vont, szánalmasan, bocsánatkérően rám mosolygott. – Nem szállhatok szembe a Nyári Udvar királynőjével, hercegnő. Az még számomra is öngyilkosság lenne.

Mélyet lélegeztem, hogy kitisztítsam a fejemet, de a haragom egyre fokozódott. Puck tudta. Végig tudta, hol van az apám.

Annyi évig volt a legjobb barátom – vagy adta ki magát annak –, és mégis végignézte, ahogy szenvedtem apám elvesztése miatt, a rémálmaimat, a zavarodottságomat, a magányomat. És mindig tudta.

Vöröset láttam dühömben, mind a tizenegy évnyi gyász, szenvedés, harag elszabadult bennem.

– Miért nem mondtad meg? – szakadt ki belőlem. Puck újra összerándult. Ökölbe szorult a kezem, komor léptekkel odamentem hozzá. Forró, bosszús bűbáj vibrált körülöttem.

– Annyi ideig, annyi évig tudtad, és nem szóltál semmit!? Hogy tehetted? Azt hittem, a barátom voltál!

– Hercegnő... – kezdte Puck, de a harag elborított. Teljes erőmből pofon ütöttem, annyira, hogy leesett a karfáról. Döbbenet elterült a padlón, én pedig dühösen, könnyek között hajoltam fölé.

– Elvetted tőlem az apámat! – sikoltottam. A legszívesebben oldalba rugdostam volna. – Te voltál az egész mögött!

Ash átfogta a derekamat, hogy visszatartson. Egy pillanatra megremegtem, utána megfordultam, és a mellkasába temettem az arcomat. Csukladozva, zokogva sírtam, a könnyeim átitatták az ingét.

Most már tudtam az igazat – és semmi örömem nem telt benne. Mit lehet mondani, ha kiderül, hogy a legjobb barátod tizenegy évig hazudott neked? Fogalmam sem volt, hogyan nézhetnék újra Puckra anélkül, hogy fel akarnám pofozni. Abban azonban biztos voltam, hogy minél tovább marad apám Félúton, annál inkább elfeledkezik a való világról. Nem hagyhattam Leanansidhe-nél. Ki kellett szabadítanom, méghozzá azonnal.

Mire felnéztem, Puck eltűnt, Leanansidhe azonban továbbra is a kanapén ült, kék szemét összehúzza figyelt.

– Nos, drága, mihez kezdesz most? – kérdezte halkán, amikor elléptem Ashtól, és a ruhaujjamba töröltem az arcomat.

Mélyet sóhajtottam, összeszedtem magam és Leanansidhe szemébe néztem.

– Azt akarom, hogy ereszd el az apámat – jelentettem ki.

A tündér felvonta egyik szemöldökét.

– Nem tartozik ide, hozzád – folytattam. – Hadd vigyem vissza a való világba!

Leanansidhe kifejezéstelen arccal nézett vissza rám; a szemében sem tükröződött érzélem, csak beleszívott a cigarettájába, és egy tekergőző viperát fújt a levegőbe.

– Drága, ugye tudod, hogy anyád nagyon kiakadna, ha egy este megjelenél a rég elveszett férjével? Mit gondolsz, csak úgy visszafogadná, és a dolgok visszatérnének a régi kerékvágásba? Galambom, ez nem így működik. Alighanem széttépnéd a kis emberi családot.

– Tudom. – Visszanyeltem a könnyeimet, de azok egyre csak jöttek, alig tudtam tőlük megszólalni. – Nem akarom hazavinni. Anyu... anyunak már ott van Luke és Ethan. Én... tudom, hogy soha nem lehetünk újra ugyanaz a család.

Elszabadultak a könnyeim, amint ezt kimondtam. Álom volt, igen, mégis fáj, hogy összetört, hogy rá kellett jönnöm: a család, amit akkor elvesztettem, végleg elveszett.

– Hát akkor mit csinálnál vele, galambom?

– Azt akarom, hogy ember legyen, hogy megint rendes élete legyen! – Kétségbeesetten a magasba lendítettem a kezemet. – Nem akarom, hogy megbolonduljon! Nem akarom, hogy örökké itt bókálsszon körbe, azt se tudva, ki ő és honnan jött. Beszélni akarok vele, mint egy hétköznapi emberrel, és azt akarom, hogy... hogy emlékezzen rám.

Ash lépett mellém, és megérintette a hátamat, hogy erőt öntsön belém, és érezzem, hogy velem van. Rápillantottam és elmosolyodtam.

– Azt akarom, hogy továbbléphessen – fejeztem be Leanansidhe szemébe nézve. – Márpedig arra itt nem lesz képes, ha nem öregszik, és nem emlékszik rá, kicsoda ő. El kell engedned őt.

– Valóban? – mosolyodott el Leanansidhe vidáman, de a hangja veszedelmes élt kapott. – És mégis, hogy akarsz erről meggyőzni, drága? Eléggé utálok, ha el kell szakadnom egy kedvencemtől, akár rokonod, akár nem. Szóval, galambom, mid van, amit felajánlatsz az apád szabadságáért?

Megacéloztam magamat. Most jön a legveszedelmesebb rész: az alkudozás. Alig tudtam elképzelni, mit akarhat tőlem a Sötét Múzsza – a hangomat, az ifjúságomat, az elsőszülöttemet? Ezeket mind kérheti. Mielőtt azonban egy szót is szólhattam volna, Ash valamit a tenyerembe tett.

Kíváncsian emeltem fel a kezemet. Egy apró aranygyűrű csillogott benne, kékes-zöldes aurával körülvéve. Éppen olyan volt, mint amit a sírboltból hoztunk el. Kérdő pillantást vetettem Ashre, ő viszont rám kacsintott.

– Emlékszel, amikor a látnok megkérdezte, nincs-e nálad a gyűrű párja? – súgta. A lélegzete a fületem bizsergette. – Legálább az egyikünk előre gondolkozott.

– Nos, drága? – kérdezte újra Leanansidhe, mielőtt felelhettem volna. – Miről sugdoltok ti ketten? Van köze ahhoz, hogy mit ajánlasz fel az apáért cserébe?

Boldogan Ashre mosolyogtam, és visszafordultam Leanansidhe felé.

– Igen – feleltem halkan, és felemeltem a Zálogot, amely megcsillant a fényben. Leanansidhe kihúzta magát ültében. – Ezt neked adhatom.

A királynő szemében felcsillanó pillanatnyi, vágyakozó ragyogás elárulta, hogy nyertünk.

– Egy Zálog, drága? – dőlt hátra Leanansidhe tettetett nemtörődomséggel. – Ez elégséges lehet. Egyelőre, azt hiszem. Igen, úgy vélem, ezért kiadhatom az apádat.

Elgyengültem a megkönnyebbüléstől, Ash azonban előrelépett, és összezárta az ujjait a kezem és a gyűrű körül.

– Ez nem elég – jelentette ki. Hitetlenkedve meredtem rá. – Tudod, hogy a vastündérek keresik Meghant. Nem sétálhatunk csak úgy fel-alá a halandók világában céltalanul. Kell egy hely, ahol biztonságban lehetünk, ahol nem találhatnak ránk a trónbitorló szolgái.

– Ash mit csinálsz? – sziszegtem oda.

– Bízz bennem! – sandított rám.

Leanansidhe elgondolkodva csücsörített.

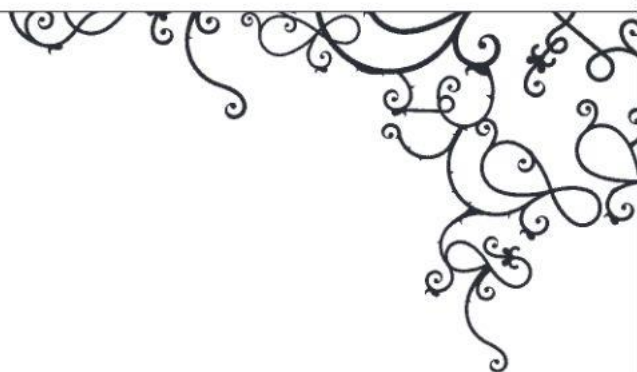
– Ti aztán próbára teszitek a türelmemet... – Dobolni kezdett a körmeivel a fotelje karfáján, aztán sóhajtott. – Hát jó, drágáim. Van egy csendes kis rejtekem, amit egy időre kölcsönadhatok nektek. Kint van a semmi közepén, és meglehetősen biztonságos. A helyi törpék felügyelnek rá. Ez *elég jó* lesz, galambom?

Ashre néztem, ő bólintott.

– Rendben – feleltem Leanansidhe-nek, és letettem a Zálogot egy kisasztalra, ahol eltévedt szentjánosbogárként fénylett. – Áll az alku. Most pedig, hol van az apám?

Leanansidhe elmosolyodott. Kecsesen felállt, és odalebegett a sarokban álló zongorához, leült elé, és végigfuttatta az ujjait a billentyűkön.

– Itt van, drága. Miután elmentél, sajnos, kezelhetlenné vált. Folyton szökni próbált, úgyhogy, bánatomra, véget kellett vetnem az ostoba próbálkozásainak.

ÖTÖDIK FEJEZET

A rejtett szentély

Változtasd vissza! – kiáltottam, és rémületemben a földbe gyökerezett a lábam.

– Ó, drága, csak semmi pánik! – Leanansidhe most a körmeit húzta végig a billentyűkön, mire a hangszer gyászos, borzongató hangot adott ki. – Nem végleges. Habár ki kell vinned Félútról ahhoz, hogy megszüntesd a hatást. A varázs szerint amíg itt marad, ebben a formában marad. De nézd a jó oldalát, drága, legalább nem fűvös hangszerré változtattam. Most pedig – tette hozzá, majd felállt és macska módjára kinyújtózott, észre se véve döbbszent pillantásomat –, muszáj lesz csatlakoznotok hozzám vacsorára, drágáim. A szakács csikóhallevest főz, én pedig *halálosan* kíváncsi vagyok, hogyan szereztétek vissza a jogart Vírustól. És persze a kijelentésekre Mab, Oberon meg a két teljes

udvar előtt. – Már-már érzelmesen fintorgott. – Ó, ifjú szerelem! Biztosan csodálatos ilyen naivnak lenni.

– És mi lesz az apámmal?

– Csitt, drága! Nem megy sehová – intett Leanansidhe nagyvonalúan. Ha látta is, hogy mennyire felbosszant ezzel, nem tette szóvá, Ash pedig a karomra tette a kezét, mielőtt felrobbanhattam volna. – Most gyere, galambom! Legelőször is együnk, aztán pletykálgassunk kicsit, utána elszaladhatsz, ha nagyon akarsz. Szerintem Puck és Kacor már az ebédlőben vár.

Puck nevének hallatán csak még jobban fellángolt a haragom. *Puck is elmehet a fenébe*, gondoltam, de követtem Leanansidhe-t végig a vörös szőnyeggel borított folyosókon, csak félig figyelve rá, miket beszél. *Sosem bocsátók meg neki. Soha. Az, hogy nem szólt az apámról, megbocsáthatatlan. Ezzel túl messzire ment.*

Puck nem volt az ebédlőben Kacorral – szerencséjére, mert különben egész este a gyilkos pillantásaimat kerülgethette volna. Megettem a mértéktelenül halas levest, amelytől minden falat után különös színekben játszott a világ, megválaszoltam Leanansidhe kérdéseit a jogarról és Vírusról, és végül eljutottam oda, hogy miért is vetettek ki minket Ashsel Sohaföldről.

– És akkor mi történt, galambom? – firtatta Leanansidhe, amikor befejeztem azzal, miként adtam át a jogart Mabnak.

– Hát... – Zavartan tétozáztam, Ashre pillantottam. Ő nyugodtan ült, az ujjait az álla alatt összefonva, és úgy tett, mint akit nem is érdekel a beszélgetés. – Kacor nem mondta?

– De igen, drága, de jobban szeretem közvetlenül hallani. Egy nagyon költséges fogadást fogok most elveszíteni, úgyhogy imádnám, ha találnék a történetben egy kiskaput. – Komoran nézett az asztalon önelégülten mosakodó Kacorra. – Most igazán kiállhatatlan lesz, attól tartok. A részleteket, drága, szükségem van a részletekre.

– Hát...

– Asszonyom!

Borotvás Dan és a vörös sapkásai zajos érkezése mentett meg attól, hogy válaszolnom kelljen. Még mindig egyforma inasegyenruhát viseltek, rózsaszín csokornyakkendővel, és mindegyikük haragosan nézett rám. Ash szeme elkerekedett, és sietve eltakarta a száját, de azért láttam, hogy a visszafojtott nevetéstől rázkódik a válla.

Szerencsére a vörös sapkások nem vették észre.

– Kivittük a zongorát a kunyhóba, ahogy parancsolta – morogta Dan; dühében megremegett orrában a horog alakú piercing. – És ahogy kérte, feltöltöttük a készleteket. Minden készen áll a fattyú és az ő kedvencei fogadására. – Rám vicsorított, mintha emlékezne legutóbbi találkozásunkra. Akkor Warren csapatában játszott, a megkeseredett felszátíréban, aki megpróbált elrabolni innen, és elhurcolni a trónbitorlóhoz. Leanansidhe megbüntette Warrent – nem tudtam, és nem is akartam tudni, miképpen –, de a vörös sapkásokat megkímélte, mondván, hogy ők csak az alapvető ösztöneiknek engedelmeskedtek. Vagy egyszerűen nem akarta elveszíteni az ingyenrabszolgáit. Mindenesetre Dan és társai most éppen a legjobbkor zavarták meg a beszélgetést.

Felpattantam; mindenki meglepetten nézett rám.

– Tényleg indulnunk kell – jelentettem ki, nem is leplezve türelmetlenségemet. – Apám is ott van, igaz? Nem akarom, hogy egyedül legyen, amikor visszaváltozik zongorából emberré.

Leanansidhe felhorkant. Akkor jöttem rá, milyen különösen hangzott, amit mondtam.

– Ne aggódj, galambom! A búbájnak idő kell, mire végleg elfakul. De megértem, ha menned kell. Csak emlékezz: az ajtóm mindig nyitva áll, ha vissza szeretnél jönni! – A cigarettájával a macska felé intett. – Kacor, drága, ugye tudod az utat?

Kacor nagyot ásított, kinyújtózott, majd maga köré kanyarította a farkát, és farkasszemmel nézett a Számkivetettek Királynőjével. Végül megrezzentette a fülét.

– Úgy vélem, a fogadásunk még nincs elrendezve – felelte. – Amit elveszítettél, ha jól emlékszem.

– Rettenetes vagy, Kacor – sóhajtott Leanansidhe, és egy füstmacskát fújt maga elé, majd egy füst vérebet küldött utána. – Úgy tűnik, ma mindenben csak veszítek. Hát jól van, macska, megkapod azt a nyomorult szívességet. Hogy akadjon a torkodon, amikor megpróbálsz behajtani!

Kacor feldorombolt, és mintha el is mosolyodott volna.

– Erre gyertek! – szólt hozzám, és felállva meglengette a farkát. – A pincén keresztül kell menni, de az ösvény nincs messze. Csak legyetek óvatosak, amikor odaérünk, mert Leanansidhe azt elfelejtette megemlíteni, hogy azon a helyen hemzsegnek a mumusok.

– És mi lesz Goodfellow-val? – vetette fel Ash, mielőtt rákérdezhettem volna a mumusokra. – Nem kellene szólni neki, merre megyünk? Csak úgy hátrahagyjuk?

Mérgemben összeszorult a gyomrom.

– Nem érdekel – mordultam vissza, és végigpillantottam az ebédlőn; az jutott eszembe, mi van, ha a székek, tányérok vagy evőeszközök egyike valójában az álcázott Puck. – Vagy tud minket követni, vagy nem, de ha van egy csepp esze, kitér az utamból. Jó darabig nem is akarom látni. Gyerünk, Kacor! – néztem a macskára, aki félig lehunyt szemmel figyelt, és remekül szórakozott. Felszegtem az államot. – Tűnjünk el innen!

VISSZAMENTÜNK A PINCÉN KERESZTÜL. Kacor vezetett, át a fálya-fényes folyosók labirintusán, egy vén faajtóig, amely ferdén lógott a zsanérjain. A résen napfény áradt be, kintről madárdal hallatszott.

Kinyitottam az ajtót, és egy sűrű erdőben találtam magam: minden oldalról széles levelű fák vettek körül, és egy patak csobogott a tisztáson. A napfény foltokat táncoltatott a földön, és két kíváncsi őz nézett ránk a félelem legkisebb jele nélkül.

Ash kilépett az átjáróként szolgáló sziklaajtón. Az ajtó nyikorogva bezárult mögötte. Egyetlen gyors, gyakorlott mozdulattal mérte fel az erdőt, aztán Kacorhoz fordult.

– A bokrok közül törpék figyelnek. Lesz velük gondunk?

Megriadtam, és én is körbepillantottam, keresve a bujkáló törpéket – amennyit tudtam róluk, tömzsi, ronda tündérlények voltak, akik általában a föld alatt éltek –, de az őzeken kívül mást nem láttam. Kacor ásítva megvakarta a fülét.

– Ők Leanansidhe gondnokai – felelte könnyedén. – Nem kell miattuk aggódni. Ha éjjel mászkálást hallotok a kunyhóban, azok ők lesznek. Vagy a brownie-k.

– Miféle kunyhóban? – kérdeztem újra körülnézve. – Nem látok semmiféle kunyhót.

– Persze hogy nem. Erre, ember!

Kacor magasra tartott farokkal kocogott keresztül a tisztáson, átugrotta a patakot – aztán egy újabb ugrás kellős közepén eltűnt.

– Miért kell mindig ezt csinálnia? – sóhajtottam.

– Nem hiszem, hogy ezúttal szándékos volt – válaszolta Ash, és kézen fogott. – Gyere!

Átvágtunk a völgyön, egészen közel az őzekhez, amik még mindig nem futottak el, majd mi is átugrottuk a patakot.

Amint a lábam elhagyta a földet, megéreztem a varázslat bizsergését, mintha láthatatlan korláton ugranék át. Amikor lehuppantam, már nem az üres erdő tárult eléem, hanem egy hatalmas, kétemeletes ház, a felső szinten körterasszal. A kéményéből dőlt a füst, és az egész építmény hat-hét méter magas cölö-

pökön állt, vagyis bentről csodálatos kilátás nyílt az egész völgyre.

Eltátottam a számat.

– Ez az a *csendes kis rejték*? Azt hittem, tényleg valami egy-szobás kunyhó lesz, mellette egy árnyékszékkel.

– Leanansidhe-ről beszélünk – válaszolta Ash vidáman. – Megtehetette volna, hogy nem rejti el az egészet, csak álcázza, mondjuk, mint egy lelakott kunyhót, de szerintem az nem az ő stílusa.

Felpillantott a félénk tornyosuló épületre, és a homlokát ráncolta.

– Zenét hallok.

– Zongorát? – A szívem hevesen verni kezdett. – Apu!

Kettesével véve a lépcsőket, felrohantunk a házba, és berontottunk a nappaliba. A kandallóban vidám tűz lobogott, a sarokból szomorú zongorafutamok áradtak.

Apám a hangszer előtt ült, egyenes, barna haja a szemébe hullott, csontos válla előreesett. Néhány lépésre tőle, a lábát az asztalon pihentetve, az ujjait a tarkója mögött összefonva Puck hevert a kanapén.

Elkapta a tekintetemet, és önelégülten rám mosolygott, de nem törődtem vele, rögtön a zongorához rohantam.

– Apu! – Kiáltanom kellett, hogy meghallja a zenén keresztül. – Apu! Megismersz? Én vagyok az, Meghan! Meghan, a lányod! Emlékszel?

Még mélyebbre görnyedt a zongora fölött, úgy verte, mintha az élete függne tőle. Elkaptam a karját, és megrántottam, így kényszerítve, hogy rám nézzen.

– Apu!

Mogyorószínű szeme üresen meredt rám. Jeges félelem hasított belém. Eleresztettem, ő pedig azonnal visszafordult a zongo-

rához, és verte tovább a billentyűket. Hátratántorodtam, és lezuhantam egy közeli székbe.

– Mi a baja? – kérdeztem ságva.

Kacor ugrott fel mellém.

– Emlékezz, ember, nagyon hosszú időt töltött Tündérföldön! Ráadásul mostanáig hangszer alakjában, ami valószínűleg nagyon megviselte. Várható volt, hogy az elméje kissé összezavarodik. Adj neki időt, előbb-utóbb vélhetően helyrejön.

– Vélhetően? – nyögtem ki, de a macska már a hátsó lábát mosta, és nem felelt.

A tenyerembe temettem az arcomat, aztán felnéztem és Puckra meredtem.

– Te mit keresel itt? – kérdeztem komoran.

– Én? – Puck vidáman, a megbánás legkisebb jele nélkül rám vigyorgott. – Szabadságon vagyok, hercegnő.

– Tűnj el innen! – álltam fel. – Eredj vissza Oberonhoz, hagyj minket békén! Már éppen elég kárt okoztál.

– Nem mehet vissza Oberonhoz – jegyezte meg Kacor, és a kanapé háttámlájára ugrott. – Oberon száműzte, amikor utánad jött. Ellentmondott a király utasításainak, ezért kitiltották Sohaföldről.

A haragom kavargásába most már büntudat is vegyült. Hitetlenkedve meredtem Puckra.

– Ez ostobaság volt – állapítottam meg. – Miért dobattad így ki magad? Most aztán kénytelen vagy itt maradni velünk.

Puck szemében ezúttal vad düh villant.

– Ó, nem tudom, hercegnő. Talán mert eléggé ostoba voltam, és törődtem veled. Talán azt gondoltam, lehet egy esélyem. Én, a hülye, azt hittem, az a kis csók neked is jelentett valamit.

– Te megcsókoltad? – Ash igyekezett leplezni megdöbbenését. Összerezzentem. A dolgok sebesen szaladtak ki az ellenőr-

zésem alól. Még az apám is megérezte a növekvő feszültséget, és egyre erősebben püfölte a zongorát.

Mérges büntudattal meredtem Puckra.

– Ez most nem téma – kezdtem, de közbevágott.

– Márpedig szerintem az – tette karba a kezét, és hangosabban folytatta, esélyt se hagyva a tiltakozásra. – Mondd csak, hercegnő, amikor azt mondtad, hogy szeretsz, hazudtál?

Ash megdermedt mellettem. Magamon éreztem a pillantását, és elátkoztam Puckot, amiért ezt épp most hozta fel.

Puck is engem figyelt, az ajka gonosz mosolyra görbült, élvezte a reakciómat. Egyszerre szerettem volna felpofozni és bocsánatot kérni tőle, a haragom azonban erősebb volt.

Mélyet lélegeztem. Hát, jó. Ha Puck erőltetni akarja az ügyet, elmondom neki az igazat.

– Nem! – vágtam rá, elég hangosan, hogy a zongora hangján át is meghallja. – Nem hazudtam neked, Puck. Komolyan gondoltam, amit mondtam, legalábbis akkor. De ez nem ugyanaz, mint amit Ash iránt érzek, és ezt te is tudtad.

– Valóban? – fröcsögte Puck. – Talán igen, de akkor is az orromnál fogva vezettél, hercegnő. Profi módon! Mikor akartad megmondani, hogy semmi, de semmi esélyem sincs?

– Nem tudom! – kiáltottam, előreléptem és ökölbe szorítottam a kezemet. – Te mikor akartál beszélni nekem az apámról, Puck? Mikor akartad elmondani, hogy mindvégig tudtad, hol van?

Puck elhallgatott, az arcára duzzogó kifejezés ült ki. A zongorából áradó örült, kaotikus futamok betöltötték a termet. Ash úgy állt a sarokban, teljesen mozdulatlanul, mintha kőből faragták volna.

Végül Puck felállt, kegyetlen grimasszal végigpillantott rajtunk, és felnevetett.

– Tudod, azt hiszem, mégiscsak elhúzok innen – mondta vontatottan. – Túl sokan lettünk, és épp azon gondolkodtam, hogy rám férne egy kis nyaralás. – Ashre pillantott, és megrázta a fejét. – Kettőnk számára itt nincs elég hely, jégfiú. Ha érdekel az a párbaj, az erdőben megtalálász. És ha bármelyikőtöknek támad valami tervhez hasonló ötlete, tegyetek nekem egy szívességet, és hagyjatok ki belőle! Már itt sem vagyok.

Azzal valóban kísértált a szobából, vissza se nézve.

A büntudatom és a haragom ezzel nem csillapodott, de visszafordultam apámhoz, aki most mintha kisebb erővel csépelte volna a zongorát. Más aggódnivalóm is volt, nem csak Puck.

– Apu! – szólítottam meg csendesen, és mellé kuporodtam. – Hagyd most abba! Csak egy kicsit. Megteszed?

Elvettem a kezeit a billentyűkről, ő pedig hagyta, és az ölébe ejtette őket. Szóval lehet vele kommunikálni. Jó. Mindazonáltal még mindig nem nézett rám; tanulmányozni kezdtem a sovány, hajszolt arcot, a szeme és a szája köré vésődött ráncokat – pedig még fiatal volt – és a kétségbeesés kerülgetett.

Ash jelent meg mellettem; közel lépett, de nem ért hozzám.

– A nagy hálószooba a folyosó végén van – jegyezte meg halhán. – Szerintem apád ott jól fogja érezni magát, ha rá tudod venni, hogy kövessen.

Kábán bólintottam. Valahogy rávettük apámat, hogy felálljon, és elvezettük a folyosó végén lévő hatalmas hálószoobába.

Leanansidhe hálója minden elképzelhető luxust felvonultatott: oszlopos ágy, természetes, bugyogó hőforrásos medence a fürdőben, mégis úgy éreztem, egy cellába zárom apámat, amikor becsuktam mögötte az ajtót.

Nekitámaszkodtam az ajtónak: kimerültem, zokogás rázta a testemet. Úgy éreztem magam, mintha ezerfelé szakadnék. Ash mellettem állt, de csak nézett. Láthatóan feszengett, mintha sze-

retne magához ölelni, de a Puckkal folytatott szóváltásunk szakadékként vagy szögesdrótként húzódott közöttünk.

– Ugyan – mormolta végül, és megsimította a karomat. – Most semmi többet nem tehetsz érte. Kimerültél, és ilyen állapotban senkin sem segíthetsz. Pihenj le!

Eltompultan hagytam, hogy elvezessen az ajtótól, vissza a folyosón, fel egy lépcsőn, amely a nappalira néző galériára vezetett. Rusztikus fakorlát húzódott a szélén, amin át le lehetett nézni, a tetőgerendák alatt pedig egy dupla ágy állt egy grizzlymedve bőrrel leterítve, amelyben a fejet és a mancsokat is benne hagyták.

Ash lerántotta a rémes medveszőnyeget az ágyról, és intett, hogy feküdjek le. Kábán letelepedtem a takarókra. A zongora hangjai nélkül a ház természetellenesen néma volt, a csend a fülemben lüktetett.

Ash fölém hajolt, de különösen viselkedett, olyan hivatalos, bizonytalan volt.

– Lent leszek – mormolta. – Próbálj meg aludni!

El akart húzódni, de utánanyúltam, elkaptam és szorosan megmarkoltam a kezét.

–Ash, várj! – kértem. Megdermedt a szorításomban. Talán túl korai volt a gesztus, de úgy éreztem, megfulladok a rám szakadó érzések alatt: a Puck iránti haragom, az apámért érzett aggodalmam, és a rettegés, hogy éppen most tettem tönkre a kapcsolatomat Ashsel. – Most nem vagyok képes egyedül maradni – sutogtam a kezébe kapaszkodva. – Kérlek, maradj velem egy kicsit! Nem kell mondanod semmit, nem kell beszélgetnünk. Csak maradj! Kérlek!

Tétovázott; láttam a szemén a néma csatát, hogy képtelen eldönteni, de végül biccentett. Ő is leült az ágyra, neki támaszkodott a támlának, én pedig összekucorodtam mellette. Jó érzés volt a közelében lenni. Hallottam a szívverését, hiába tartotta

magát olyan feszesen, és hirtelen megláttam körülötte valami halvány csillámlást: egy érzés árnyát, amelyet nem volt képes elrejtteni.

– Te... féltékeny vagy – pislogtam hitetlenkedve. Ash, a Téli Udvar egykori hercege, féltékeny volt. Puckra. Nem is értettem, miért találom ezt olyan meglepőnek: talán Ash mindig is túlságosan nyugodtnak és magabiztosnak tűnt ahhoz, hogy féltékeny legyen. De amit most láttam, az egyértelmű volt.

Ash feszengett, és a szeme sarkából rám sandított.

– És az akkora baj? – kérdezte halkán, aztán elfordította az arcát. – Akkora baj, ha féltékeny vagyok, ha meghallottam, hogy megcsókoltad, hogy azt mondtad neki... – Elhallgatott, fél kezével a hajába túrt. Önkéntelenül az ajkamba haraptam. – Tudom, akkor én mentem el – folytatta, még mindig a falat bámulva. – Azt mondtam, ellenségek vagyunk, és nem lehetünk együtt. Tisztában voltam vele, hogy összetöröm a szívedet, de... azt is tudtam, hogy Puck majd felszedi a darabkákat. Akármi lett az eredmény, én okoztam. Semmi jogom megkérdezni... – Elhallgatott, fűjt egyet, mintha nehezeire esne a vallomás, de én sem mondtam semmit, mert tudtam, még nem fejezte be.

– Csakhogy – folytatta végül, és végre felém fordult –, mégis tudnom kell, Meghan. Nem maradhatok kétségek között. Puck esetében nem. A te esetében nem. Beleőrülnék. – Sőhajtott, megfogta a kezemet, és összefonódott ujjainkra nézett. – Tudod, mit érzek irántad. Tudod, hogy mindentől megvédelek, ami ránk támad, de ez az egyetlen dolog, amitől nem védhetlek meg.

– Ash...

– Ha nem tudod eldönteni, hogy inkább Goodfellow-val akarsz-e lenni, mondd meg! Lemondok rólad, adok neked teret, azt teszem, amit csak szeretnél. – Megremegett, ahogy kimondta, éppen csak egy kicsit, és éreztem, hogy felgyorsul a szívverése, amikor felnézett. Átható ezüst pillantásával fogva tartott. –

Csak most válaszolj nekem, és soha többé nem kérdezem újra! Szereted őt?

Mélyet lélegeztem, azonnal tagadni akartam, de mégse tettem. Nem adhattam erre a kérdésre egy gyors, odavetett választ, hiszen Ash a szívét tette elé. Megérdemelte az igazságot. A teljes igazságot.

– Szerettem – feleltem halkán. – Legalábbis azt hittem, hogy szeretem. Most már nem vagyok benne biztos. – Elhallgattam, gondosan megválogattam a következő szavaimat. Ash feszülten várakozott mellettem, amíg gondolkodtam, mint egy felhúzott órarugó.

– Amikor elmentél – folytattam –, nagyon fájt. Azt hittem, sose látlak többé. Azt mondtad, ellenségek vagyunk, nem lehetünk együtt, én pedig elhittem neked. Dühös voltam és zavart voltam, és Puck, ahogy mondtad, összeszedte a darabjaimat. Könnyű volt hozzá fordulni, mert tudtam, mit érez. És egy rövid ideig azt gondoltam, talán én is... viszonsszeretem. De... – siettem hozzátenni, és megremegett a hangom –, amikor újra megláttalak, rájöttem, hogy Puck iránt nem ugyanazt érzem. Ő volt a legjobb barátom, és a szívemben mindig lesz a számára hely, de... te vagy az igazi, Ash. Nem is volt igazán más választásom. Mindig te voltál az.

Ash nem felelt, de hallottam halk sóhaját, mintha visszafojtotta volna a lélegzetét. Magához húzott, körém fonta a karjait; a szívére hajtottam a fejemet, és lehunytam a szememet. Félretoltam a Puck, az apám és a trónbitorló körül keringő gondolataimat – azokkal majd holnap foglalkozom. Abban a percben csak aludni akartam, elsüllyedni a semmibe, és egy kis időre mindent elfelejteni.

Ash a gondolataiba mélyedve hallgatott. Bűbájaurlágy csillámlott körülötte, aztán ismét eltűnt a szemem elől. De elég volt a szívverését hallgatnom, hogy tudjam, mit érez.

– Beszélj hozzám! – súgtam, és végighúztam az ujjaimat az oldalán, hogy beleborzongott. – Kérlek! A csend megőrjít. Nem akarom hallani a saját gondolataimat.

– Mit szeretnél, mit mondjak?

– Akármit. Egy mesét. Azokról a helyekről, ahol jártál. Bármit, csak hogy ne kelljen semmire se gondolnom.

Egy pillanatig hallgatott, aztán dúdolni kezdett egy halk, lágy dallamot, amely megtöltötte a csendet. Békés, lélekhez szóló dal volt, a hulló óra emlékeztetett, az alvó természetre, a fészkeikre húzódott állatokra, akik átalusszák a telet. Éreztem, hogy Ash keze végigsiklik a hátamon, gyengéden, az altató ritmusában cirógat. Meleg takaróként borított be az álom.

– Ash? – suttogtam lecsukódó szemmel.

– Igen?

– Ne hagyj el, jó?

– Már megígértem, hogy maradok – súgta, és a hajamat kezdte simogatni. – Amíg csak akarsz.

– Ash?

– Hm?

– Szeretlek.

Megállt a mozdulat közben és megremegett a keze.

– Tudom – mormolta hozzám hajolva. – Most aludj! Itt leszek melletted.

Mély hangja elkísért a sötétbe.

– ÜDV, KEDVESEM! – suttogta Masina. Kinyújtott kézzel fogadott, mögötte hipnotikus táncot jártak az acélkábelek. Magas volt és elegáns, hosszú, ezüst haja higanyként hullámozott, éjfelete szeme rám szegeződött. – Már vártalak.

– Masina! – Borzongva néztem körül, de üres semmiben voltunk, a hangom tompán visszhangzott a végtelen homályban. – Hol vagyok? Miért vagy itt? Azt hittem, megöltelek.

A Vaskirály elmosolyodott, ezüst haja csillogott.

– Meghan Chase, tőlem sose szabadulhatsz. Egyek vagyunk, most és mindörökké. Egyszerűen csak még nem fogadtad el. Gyere! – Hívogatón intett felém. – Gyere, szerelmem, hadd mutassam meg, mire gondoltam!

Elhátráltam.

– Ne nevezz így! Nem vagyok a tiéd.

Masina közelebb lebegett. Újra hátraléptem.

– Nem volna szabad itt lenned – tiltakoztam. – Tűnj el az álmaimból! Már van valakim, és az nem te vagy.

Masina mosolya meg se rezzent.

– Ó, igen. A Télherceged. Gondolod, hogy megtarthatod majd őt, ha ráébred, ki is vagy valójában? Gondolod, hogy még akkor is akar majd téged?

– Mit tudsz te erről? Te csak egy álmokép vagy. Egy rém-álom, ami azt illeti.

Masina megrázta a fejét.

– Nem, szerelmem. Az a részed vagyok, amit nem bírsz elfogadni. És amíg engem megtagadsz, nem fogod megérteni, mire vagy képes igazából. Nélkülem sosem leszel képes legyőzni a bitorlót.

– Azért megpróbálom – böktém felé dühösen. – Most pedig ideje, hogy távozz. Ez az én álmom, és nem látlak itt szívesen. Tűnj el!

Masina szomorúan ingatta a fejét.

– Hát jó, Meghan Chase. Ha úgy döntesz, hogy mégis szükséged van rám, márpedig eljön az az idő, én itt leszek.

– Ne vegyél rá mérget! – motyogtam. A saját hangom ébresztett fel.

PISLOGVA EMELTEM FEL a fejemet a párnáról. A szobában sötét volt, de az ablakon túl már pirkadt. Ash eltűnt, az ágy mellettem hideg volt. Valamikor az éjjel magamra hagyott.

A földszintről sülő szalonna illata szállt fel. A gyomrom válaszul hangosan megkordult. Lesétáltam, és azon gondolkodtam, vajon ki főz ilyen korán. Bevillant Ash képe, amint fehér kötényben forgatja a palacsintákat – hangosan vihogva nyitottam be a konyhába.

Ash nem volt ott, sem Puck – Kacor ült egyedül az ételekkel megrakott asztalnál. Tojás, palacsinta, bacon, kétszersült, gyümölcsök, zabkása, tejeskancsók, narancsleves üvegek álltak minden vízszintes felületen. Kacor egy bögre tej előtt ült, éppen csak felnézett, aztán újra belemerítette mancsát a tejbe, és lenyalogatta.

– Mi ez az egész? – kérdeztem csodálkozva. – Apu csinálta? Vagy... Ash?

Kacor horkantott.

– Azok ketten? Kiráz a hideg még a gondolatától is. Nem, Leanansidhe brownie-jai intézték, ahogy mostanra az ágyadat is bevetették és a szobádat is kitakarították. – Megvizsgálta a mancsára tapadt tejcseppeket, majd sietve lenyalta őket.

– És hol vannak a többiek?

– Az ember még alszik. Goodfellow nem tért vissza, bár biztos vagyok benne, hogy vissza fog, valószínűleg a helyi tündérnép haragjával a nyomában.

– Nem érdekel, mit csinál Puck. Felőlem felzabálhatják a trollok – közöltem. Kacort nem zaklatta fel az ellenségességem, nyugodtan nyalogatta tovább a mancsát.

Beletúrtam egy tányér rántottába.

– Hol van Ash?

– A Télherceg az éjszaka távozott, amíg aludtál, és természetesen nem árulta el, hová ment. Néhány perce tért vissza.

– Elment? Most hol van?

Valami puffant az ajtónál. Odanéztünk: Paul támo lygott be, csoszogva, mint egy zombi, a haja csupa kóc. Nem nézett ránk.

– Szia! – köszöntöttem halkan, de akár ki se nyitottam volna a számat. Paul úgy tett, mint aki meg se hallott. Végignézett a terített asztalon, felvett egy szelet pirítóst, beleharapott a sarkába, majd kiment, tudomást sem véve a jelenlétemről.

Odalett az étvágyam. Kacor az asztal sarkára tett tejes poharat tanulmányozta, majd kísérletezőn belepiskált.

– Különben – jegyezte meg, miközben én komoran bámultam az ajtóra –, a Télherceged azt kéri, hogy ha ettél, találkozzatok a patakon túl, a tisztáson. Úgy tűnt, fontos a dolog.

Belekóstoltam egy szelet szalonnába.

– Azt mondta? De miért?

– Nem érdekelt annyira, hogy megkérdezzem.

– És mi van az apámmal? – néztem Paul után. – Biztonságban lesz? Egyedül hagyhatom?

– Úgy látom, a fejedben ma még nem kelt fel a nap – mérgelődött Kacor, majd szándékosan feldöntötte a tejes poharat, és gyönyörködve nézte a földre hulló fehér cseppeket. – A bűbáj, ami kint tartja a halandókat innen, őt bent fogja tartani. Még ha sétálni is támad kedve odakint, nem hagyhatja el a tisztást. Mindegy merre indul, ugyanott fog kikötni, ahonnan elindult.

– De ha el akarom vinni innen? Nem maradhat itt örökké.

– Azt Leanansidhe-vel beszéld meg, ne velem! Különben sem az én ügyem.

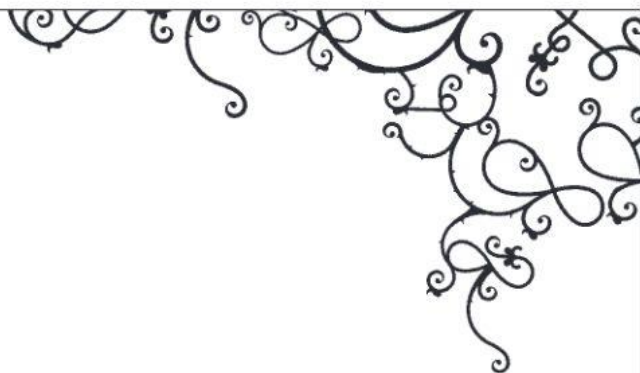
Kacor leugrott az asztalról, halk huppanással érve a fapadlóra.

– Ha kimész, hagyd a tányérjaidat, ahogy vannak! – jegyezte meg a háta fölé hajlítva a farkát. – Ha elmosogatsz, a brownie-k megsértődhetnek, és esetleg elmennek, ami roppant kellemetlen volna.

– Ezért öntötted ki a tejet? – firtattam; a pohár tartalma még mindig csepegett. – Hogy legyen mit feltakarítaniuk?

– Természetesen nem, ember – ásított a macska. – Csak mert jó móka volt.

Azzal kísétált. Megráztam a fejemet, én is felvettem egy pirítóst, és kisiettem.

HATODIK FEJEZET

Leckék

Ködös, szürke reggel volt, a pára apró felhőkben ült meg a fűvön.

Átugrottam a patakon, és visszanéztem – a ház ismét eltűnt, és a túloldalon csak a ködbe burkolózó erdőt láttam.

A tisztás közepén egy sötét alak táncolt-forgott, hosszú kabátja úszott utána, jégkardja kettémetszette a ködpamacsokat. Nekidőltem egy fának, úgy néztem, megbűvöltek kecses mozdulatai, csapásainak halálos pontossága – ember nem vehette volna fel vele a versenyt gyorsaságban. Visszaemlékeztem az álomra, és kellemetlen érzés telepedett rám. Újra hallani véltem Masina halk hangját.

Gondolod, hogy megtarthatod majd őt, ha ráébred, ki is vagy valójában? Gondolod, hogy még akkor is akar majd téged?

Mérgesen elhessegettem a gondolatot. Mit ért ebből Masina? Ráadásul csak egy álom volt, lidércnyomás, amelyet az előző napi stressz és az apám miatti aggodalom okozott. Semmit sem jelent.

Ash befejezte a mozdulatsort, és egy utolsó cirkalmas ív után a hüvelyébe lökte a kardot. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, mélyeket lélegzett, a felkavart köd körbefonta.

– Jobban van az apád? – kérdezte anélkül, hogy megfordult volna.

Összerezzenem.

– Nem változott. – Átvágtam a nedves fűvön; a farmerem szára azonnal elázott. – Mióta vagy kint?

Megfordult, fél kézzel kisöpörte a szeméből a fűtjeit.

– Tegnap éjjel visszamentem Leanansidhe-hez – felelte előre lépve. – Szerettem volna adni neked valamit, úgyhogy megkértem az egyik ismerőst, hogy keressenek nekem egyet.

– Keressenek... de mit?

Ash egy közeli sziklakövhöz lépett, lehajolt, és felém hajított egy hosszú, enyhén hajlott botot. Csak amikor elkaptam, akkor láttam, hogy valójában egy bőrhüvely, amelyből aranyozott bronzmarkolat áll ki. Egy kard. Ash kardot ad nekem... de miért?

Ó, *persze*. Azért, mert meg akartam tanulni harcolni. Mert megkértem, hogy tanítson.

Ash arcára kiült a szomorú felismerés. Megrázta a fejét.

– Elfelejtetted, igaz?

– Neeem – siettem tiltakozni. – Csak... nem gondoltam, hogy már ilyen hamar kezdjük.

– Ez a tökéletes hely – pillantott körbe Ash. – Csendes, rejtett. Itt összeszedhetjük magunkat. És amíg várod, hogy apád helyrejöjjön, tanulhatsz. Van egy olyan érzésem, hogy ha lejár itt az időnk, káosz vár ránk.

A kezemben szorongatott kard felé intett.

– Kezdjük az első leckét! Vond ki a kardot!

Engedelmeskedtem. Ahogy kihúztam a hüvelyéből, érdes hangja végigvisszhangzott a völgyön. Elragadtatva néztem a fegyverre. A vékony, enyhén hajlott penge éles volt, elegáns és halálos. Valami furcsaság tűnt fel rajta, de nem igazán tudtam, mi. *Más* volt. Pislantottam, és végighúztam az ujjamat a kard hűvös, fénylő élén, és kirázott a hideg.

A pengét acélból kovácsolták. Nem tündéracélból. Nem bűbáj tette ahhoz hasonlóvá – ez igazi, valódi vas volt, ami megégeti a tündérek húsát, elperzseli a varázslatot. Ami gyógyíthatatlan sebeket ejt.

Csodálkozva néztem Ashre, aki feltűnően nyugodtan szemlélte legnagyobb gyengeségét.

– Ez acél – jelentettem ki; biztosra vettem, hogy Leanansidhe hibázott.

– Tizennyolcadik századi spanyol szablya – bólított. – Leanansidhe csaknem idegrohamot kapott, amikor megtudta, mit akarok, de egy szívességért cserébe még ezt is meg tudta szerezni. – Elhallgatott, majd fíntorogva tette hozzá: – Egy igen nagy szívességért.

Riadtan kaptam fel a fejemet.

– Mit ígértél neki?

– Nincs jelentősége. Semmi olyasmit, ami bármelyikünket is veszélybe sodorná – tette hozzá sietve, mielőtt ellenkezhettem volna. – Könnyű, jól forgatható fegyvert akartam neked, amivel messzire döfhetsz, hogy minél távolabb tarthasd magadtól az ellenfeleidet. – A saját kardjával intett a szablya felé, mire a hideg kékség felvillant egy pillanatra. – Sokat kell mozognod vele, a gyorsaságod lesz az eszközöd a támadóid nyers erejével szemben. Ez a penge nem alkalmas nehezebb fegyverek meg-

akasztására, te pedig nem bírsz el egy hosszúkarddal, szóval megtanítom neked, hogyan térj ki. Ez volt a legjobb választás.

– De hiszen ez acél! – ismételtam el csodálkozva. Amennyit a fegyverekről és a harcról tudott, professzornak is kinevezhették volna. – Miért egy igazi szablyát szereztél? A végén még komolyan kárt teszek valakiben.

– Meghan – felelte Ash türelmesen –, pontosan ezért választottam. Nagy előnyöd, hogy a fegyveredhez közülünk senki sem érhet hozzá. Még a legerőszakosabb vörös sapkás is kétszer meggondolja, nekiszaladjon-e egy halandók által készített pengének. A vastündéreket persze nem ijeszti el, de azon majd a gyakorlással segítünk.

– De... de mi lesz, ha téged sebesítelek meg?

Ash felhorkant.

– Nem fogsz.

– Honnan tudod? – Bosszantott, hogy szórakozik rajtam. – Lehet, hogy sikerül. Még a vívómesterek is követnek el hibákat. Lehet szerencsém, vagy talán nem veszed észre egy szúrásomat. Nem akarlak bántani.

Újra türelmesen fordult felém.

– Mennyi tapasztalatod van a fegyverekkel, különösen a kardokkal?

Lenéztem a kezemben tartott hüvelyre.

– Nagyjából fél perc?

– Nem fogsz megsebesíteni – mosolyodott el lassan, öntelten és bosszantóan. Mérgesen néztem rá, mire felnevetett, és felemelte a saját fegyverét. – Mindazonáltal – tette hozzá, és máris nemes ragadozóvá változott –, azt akarom, hogy próbálkozz.

Nagyot nyeltem és elhátráltam.

– Most? Semmi bemelegítés, vagy ilyesmi? Még azt se tudom, hogyan kell megfogni.

– Az egyszerű – felelte Ash, és a hátam mögé került, mint egy lopózkodó farkas. Egy ujjával a kard hegye felé bökött. – Az legyen elől!

– Ash, ez nem segít.

Sötét mosollyal felelt, és újra elém lépett.

– Meghan, nagyon szívesen megtanítanálak, ahogy azt szokás, a kezdetektől, de az évekbe telik, vagy akár évszázadokba. És mivel annyi időnk nincs, a rövidített leckéket kapod. Amellett a legjobb tanulás a gyakorlás. – Felém bökött a kardjával; a közelemben sem ért, én mégis hátraugrottam. – És most próbálj megsebezni! Ne fogd vissza magad!

Nem akartam, de végül is én kértem, hogy tanítson. Megfeszítettem az izmaimat, szánalmasan felkiáltottam, és rávettem magam, a kardom hegyével felé kaszálni.

Ash elsiklott előlem. Egy pillanat volt csak, és kicsapott, a pengéje lapjával ütött oldalba. Felsikoltottam, amikor a hideg áthatolt a pólómon és belém mart.

– Ash, a fenébe! Ez fáj! – csattantam fel.

Keserűen mosolygott vissza.

– Akkor ne hagyd!

Lüktetett az oldalam; estére valószínűleg meg fog látszani az ütés nyoma. Megfordult a fejemben, hogy ledobom a fegyvert, és visszamegyek a házba, azonban lenyeltem a büszkeségemet, és elszántan ismét szembenéztem Ashsel. Szükségem van erre. Muszáj megtanulnom, hogyan védjem meg magamat és azokat, akik fontosak nekem. Ha ez az ára egy később megmentett életnek, elviselem a kék foltokat a bordáimon.

Ash művészi ívet rajzolt a levegőbe a pengéjével, és felmutatta két ujját.

– Még egyszer.

A reggel hátralévő részében gyakoroltunk. Pontosabban én igyekeztem megsebezni Asht, cserébe újabb égető, csípő fáj-

dalmat okozó csapásokat kellett elviselnem. Nem minden alkalommal ütött, és sosem vágott meg, de egy idő után így is rettetően idegesíteni kezdett.

A csapások a bőröm mellett a büszkeségemen is nyomot hagytak. Védekezésre váltottam, Ash pedig támadott.

Csak még több találatot kaptam.

Minden egyes sikertelen csapásom, a védekezésem minden kudarca égetett, bizsergetett, dühített. Ash nem játszott tisztességesen. Évekkel, évtizedekkel több volt a gyakorlata, és nem is adott nekem esélyt. Játszadozott velem, nem pedig arra tanított, miként védekezzek. Ez nem lecke volt, csak dicsekvés.

Végül elfogyott a türelmem. Kétségbeesetten kivédtem egy sorozat vakítóan gyors csapást, a végén azonban Ash a fenekemre csapott. Feldühödtem; sikoltva rontottam rá, ezúttal igazán meg akartam ütni, letörölni az arcától azt a hüvös nyugalmat.

Ő azonban nem tért ki, nem is hárított, mindössze kifordult, és amikor elszáguldottam mellette, derékon kapott. Ledobta a kardját, helyette megmarkolta a csuklómat, és magához húzott. Hiába vergődtem és átkozódtam, mozdulatlanul tartott engem is, a fegyveremet is.

– Végre! – mormolta fáradtan, de elégedetten. – Erre vártam.

A haragom ellenére abbahagytam a vergődést. Minden érzékem zsibongott. Megfeszültem a karjában.

– Mire? – vágtam oda. – Arra, hogy eléggé feldühödjek, és ki akarjam szűrni a szemedet?

– Arra, hogy eléggé komolyan vedd, és *igazán* megpróbáld megsebezni – felelte sötéten, komoran. Megdermedtem; Ash sóhajtott, és a tarkómnak támasztotta a homlokát. – Meghan, ez nem valami hobbi – folytatta. A lehelete megborzongatott. – Nem játék, nem sport, nem egyszerű időtöltés. Élet és halál dolga. Ha komolyan csináljuk, akármelyik csapással megölhettelek volna. Az, hogy fegyvert fogsz, azt is jelenti, hogy egyszer majd

használnod kell. Ha pedig harcra kerül a sor, meg fogsz sérülni. Elég egyetlen hibát elkövetned, és meghalsz. Én pedig elveszítelek...

Az utolsó szavakat éppen csak lehelte. Elszorult a torkom, a haragom mindenestől elszállt.

Ash rátapasztotta az ajkát a vállamon átfutó fagycsípésre. A szívverésem kihagyott.

– Sajnálom – mormolta őszinte megbánással. – Nem akartam fájdalmat okozni. De azt akartam, hogy megértsd. Ha megtanulsz harcolni, azzal csak növekszik a rád leselkedő veszély, és lehet, hogy néha nem leszek kedves veled, mert nem akarom, hogy veszíts.

Eleresztette a csuklómát, végigsimította a karomat, fel a vállamig, hátrasöpörte a hajamat.

– Még mindig folytatni akarod?

Nem tudtam megszólalni, csak bólintottam. Ash megcsókolta a tarkómat.

– Akkor holnap – felelte, és elhúzódott, pedig azt szerettem volna, ha örökké így marad. – Ugyanekkor. Most pedig gyere, tegyünk valamit a kék foltjaidra!

Amint átléptük a patakot, már hallottam is a zongorát. Apu a billentyűzet előtt ült, és nem nézett fel, a zene azonban ma nem volt annyira sötét és örült, mint tegnap, inkább nyugodt, békés. Kacor a zongorán hevert, maga alá húzott lábakkal, és lehunytt szemmel dorombolt.

– Szervusz, apu! – próbálkoztam, és vártam, ma vajon rám néz-e.

A zene elhallgatott, egy pillanatig azt hittem, apám felemeli a fejét, de aztán inkább még jobban meggörnyedt, és egy kicsit gyorsabb ütemben folytatta a játékot, mint korábban. Kacor még csak a szemét sem nyitotta ki.

– Hát, gondolom, kezdetnek ez is elég – sóhajtottam. Ash belépett a konyhába, és hallottam, hogy néhány ismeretlen, magas hangú illetővel beszél; talán Leanansidhe brownie-jaival. Szinte rögtön visszatért, a kezében egy apró, barna üveggel.

Apu tovább játszott. Igyekeztem nyugodtnak és reménytelinek tűnni, de a csalódás rám nehezedett, és ezt Ash is látta.

Szótlanul felvezetett a galériára, leültetett a szépen bevetett ágy szélére, miután lerántotta róla a medvebőrt. Kinyitotta az üvegcsét – átható gyógynövényillat szállt fel belőle. Ismerős volt, az emlékezetembe idézett egy hasonló jelenetet. Az egy hideg, jeges hálósobában játszódtok le; Ash volt félmeztelen, és én kötöttem be vérző sebeit.

Az alsó szinten a zongora lassú, gyászos dallamra váltott, ami mintha horgot akasztott volna a szívembe. Ash mögém térdelt az ágyon, és óvatosan lehúzta a felsőmet a vállamról, éppen csak annyira, hogy felfedje a vékony, piros csíkot a bőrömön. Elkaptam egy villanásnyi megbánást a tekintetében, valami tompa büntudatot, aztán felkenste a hideg, bizsergető gyógyírt a sebre.

– Tudod, még mindig haragszom rád – jegyeztem meg anélkül, hogy megfordultam volna. A zongora zord hangjai engem is komorrá tettek. Megpróbáltam figyelmen kívül hagyni az oldalamon lesikló hideg ujjakat, és a nyomukban maradó áldott zsibbadást. – Valami figyelmeztetés jól jött volna. Nem tudtál volna szólni, hogy „hé, a mai edzésnek része lesz, hogy hülyére verlek”?

Ash két karjával átfogott, a kezembe helyezte az üvegcsét, és ugyanazzal a mozdulattal magához húzott.

– Apád rendbe jön – mormolta. A szívem sajgott a belésszorult gyásztól. – Az elméjének csak egy kis idő kell, hogy visszarendezze, amit elfeledett. Most még össze van zavarodva és retteg. Az egyetlen, számára ismerős dologban talál menedéket. Beszélj hozzá, és előbb-utóbb emlékezni fog!

Jó illata volt; fagyos-friss, és valami más, tiszta, mentolhoz hasonló. Felemeltem a fejemet, és csókot nyomtam a nyakára, az álla alá. Ash levegőért kapott, a keze ökölbe rándult. Akkor jöttem rá, hogy egyedül vagyunk egy ágyban, egy magányos házban, és nincsenek körülöttünk felnőttek – tiszta elméjük legalábbis nincsenek –, hogy leszidjanak vagy rosszállóan néznek ránk. A szívverésem felgyorsult, hallottam a lüktetését, és éreztem, hogy az ő pulzusa is felszökik.

Odébb fészkelődtem, és megpróbáltam arcon puszilni, de Ash lehajtotta a fejét, és az ajkunk összeért. Úgy csókoltam, mintha össze akarnék olvadni vele. Az ujjai belegabalyodtak a hajamba, a kezem az inge alá siklott, végigkutattam az izmokat a hasán, a mellkasán. Ash felnyögött, az ölébe emelt, majd velem együtt a matracra hengeredett, óvatosan, hogy össze ne nyomjon.

Az egész testem bizsergett, zizegett, az érzelmek hullámától elszorult a torkom. Nem is tudtam kibogozni mindet. Ash fölém hajolt, szünet nélkül csókolt, én pedig sima, hűvös bőrét cirógtattam. Nem bírtam megszólalni. Nem bírtam gondolkodni. Egyedül *érezni* voltam képes.

Ash elhúzódott, ezüst szeme ragyogott, hűvös lélegzete kellemesen hűsítette lángoló arcomat.

– Ugye, tudod, hogy szép vagy? – mormolta komoly hangon, és fél tenyerét az arcomra simította. – Igaz, nem mondom ki ezeket a dolgokat olyan gyakran, mint kellene. De azt akarom, hogy tudd.

– Nem kell mondanod semmit – suttogtam, bár a vallomásától összevissza kezdett verni a szívem. Az érzelmek színek és fények formájában kavargtak körülöttünk. Lehunytam a szememet. – Érezlek – folytattam, és Ash szívverése még inkább felgyorsult az ujjaim alatt. – Majdnem elérem a gondolataidat is. Nem nagyon furcsa ez?

– Nem – válaszolta Ash elcsukló hangon, és egész testében megborzongott.

– Mi a baj? – pillantottam fel tökéletes arcába.

– Semmi. Csak... – Megrázta a fejét. – Sosem hittem volna, hogy... valaha újra érezni fogom ezt. Nem tudtam, hogy lehetséges. – Felsőhajtott és bocsánatkérően nézett rám. – Sajnálom, ez elég gyenge magyarázat.

– Nem gond – nyugtattam meg, átfogtam a nyakát, és mosolyogva összefontam az ujjaimat a tarkóján. – Most úgysem beszélgetni szeretnék igazán.

Ash halványan elmosolyodott, és lehajtotta a fejét.

Aztán megdermedt.

Zavartan hátraszegtem a nyakamat, hogy lássam, mi történt, és riadt hangocska szakadt ki belőlem. A lépcső tetején Paul állt, és tágra nyílt, kifejezéstelen szemmel bámult ránk. Bár egy szót se szólt, és valószínűleg semmit sem fogott fel a dologból, mégis azonnal elvörösödtem és kővé meredtem. .

Ash legördült rólam, és felállt, az arca máris a régi, kifejezéstelen maszk volt. Én az önuralmam darabkáit igyekeztem összeszedni, hogy meg bírjak szólalni.

Átfordultam, felültem, lesimítottam kócos hajamat és felgyűrődött ruháimat, aztán kába apámra meredtem.

– Apu, mit keresel itt? – tudakoltam. – Miért nem vagy lent a zongoránál? – *Ahol lenned kéne*, tettem hozzá magamban keserűen. Nem mintha nem örültem volna neki, hogy végre rám néz, most először, amióta megérkeztünk, de rosszabbul nem is időzíthetett volna.

Paul pislogott, a tekintetében ugyanaz a köd ült. Nem felelt. Nagyot sóhajtottam, bocsánatkérő pillantást vetettem Ashre, aztán elindultam Paullal lefelé a lépcsőn.

– Gyere, apu! Menjünk, keressünk meg egy bizonyos macskát, hadd nyúzzam meg, amiért nem figyelmeztetett.

– Miért? – kérdezte Paul ságva. A szívem a torkomba ugrott. Most egyenesen rám nézett, és a szemében könnyek ültek. – Miért... vagyok... itt? Ki... ki vagy te?

A torkomban növekvő gombóctól alig bírtam megszólalni.

– A lányod vagyok.

Az értelem minden jele nélkül bámult vissza rám. Álltam a pillantását, mintha az akaratommal rákényszeríthetném, hogy felismerjen.

– Feleségül vetted az anyámat, Melissa Chase-t. Én vagyok Meghan. Amikor utoljára láttál, hatéves voltam. Emlékszel?

– A lányom?

Lélegzetviassafojtva bólintottam. Ash csendben figyelt, de éreztem a tekintetét a tarkómon.

Paul szomorúan, reményvesztetten rázta meg a fejét.

– Nem emlékszem – felelte. Elhúzódott tőlem, lehátrált a lépcsőn, a szeme újra elfelhősödött.

– Apu...

– Nem emlékszem! – folytatta, mintha álmában beszélne. Az arcáról ismét eltűnt minden értelem. – Nem emlékszem! A patkányok visítoznak, de én nem emlékszem! Hagyj, hagyd!

A zongorához rohant, újra vadul verni kezdte a billentyűket. Szomorúan néztem le rá a korlát felett.

Ash hátulról átkarolt és újra magához ölelt.

– Ez még csak a kezdet – mondta. Rábólintottam, az arcomat a karjához simítottam. – Legalább megszólalt. Vissza fog emlékezni.

Hűvös ajkak könnyű érintését éreztem a nyakamon. Megborzongtam.

– Ne haragudj! – suttogtam, önző módon azt kívántam, bár csak ne szakítottak volna félbe minket. – Ilyesmi még biztosan nem történt veled.

Ash felnevetett. Azon gondolkodtam, visszatérhetnék-e valahogyan az elveszett pillanatba. Hátranyúltam, beletúrtam selymes hajába, és közelebb húztam magamhoz.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy ez kellő megvilágításba helyezi a dolgokat – felelte. Körülöttünk vibráltak a zongora mély, sötét, örült hangjai. – Hogy vannak fontosabb dolgok is, amelyekkel foglalkoznunk kell. A kiképzésedre kellene koncentrálnunk, és arra, hogyan bánunk el a trónbitorlóval, ha eljön az ideje. Még mindig téged keres.

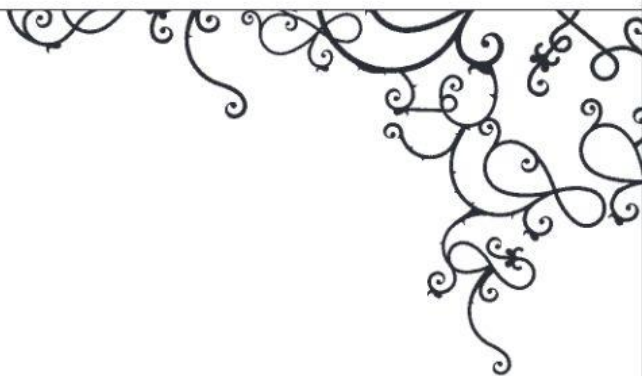
Duzzogva lebiggyesztettem a számat, mert nem tetszett, amit mondott. Ash azonban kuncogva végigfuttatta az ujjait a karonmon.

– Van időnk, Meghan – súgta. – Miután ennek vége, miután apád visszanyeri az emlékeit, és leszámoltunk a trónbitorlóval, az egész életünk csak a miénk. Nem megyek sehová, megígérem.

Még szorosabban ölelt át, csókot lehelt a fülemre.

– Várni fogok. Csak szólj, ha készen állsz!

Végül eleresztett, és lesétált a földszintre. Én azonban még sokáig álltam ott, hallgattam a zongorát, és hagytam, hogy a gondolataim tiltott helyekre vándoroljanak.

HETEDIK FEJEZET

Nyár és vas

A napok biztonságos, bár nem igazán kényelmes rendje hamarosan kialakult. Hajnalban, mielőtt a kelő nap sugarai bevilágítottak volna a fák közé, kint gyakoroltuk a kardvívást a tiszttáson Ash-sel. Türelmes, ugyanakkor szigorú edzőnek bizonyult, újra és újra kilökött a kényelmi zónámból, és elérte, hogy úgy küzdjek, mintha meg akarnám ölni. Védekezni is megtanított; arra, miként táncoljam körbe az ellenfelemet anélkül, hogy amaz eltalálna, és hogyan fordítsam ellene a saját erejét. Ahogy egyre ügyesedtem, és az önbizalmam is nőtt, a gyakorló pengéváltásaink komolyabbá váltak. Lassan megtapasztaltam a kardvívás ritmusát, a mozdulatsorokat – mint egy táncban, a pördülések, kiszúrások, ellépések ütemét. Persze, Ashhez képest sehol se voltam, nem is vártam ilyesmit, de azért fejlődtem.

Délutánonként apámmal beszélgettem, igyekeztem kihozni őt az örület páncéljából, és közben úgy éreztem magam, mint aki folyamatosan a falba veri a fejét. Lassú és fájdalmas folyamat volt. Nagyon ritkán akadtak világos pillanatai, és az idő felében fel sem ismert. Leginkább csak zongorázott, én pedig mellette ültem a karosszékekben, és valahányszor levette a kezét a billentyűkről, beszéltem hozzá. Néha Ash is velünk volt, elhevert egy könyvvel a kanapén, máskor órákra eltűnt az erdőben. Nem tudtam, ilyenkor hova megy, és mit csinál, amíg a vacsoratálainkon meg nem jelentek a nyulak és egyéb állatok. Akkor jutott csak eszembe, hogy talán ő is türelmetlen.

Egy nap azonban, amikor visszatért, egy hatalmas, bőrbe kötött könyvet nyomott a kezembe. Amikor kinyitottam, döbbenően pillantottam meg a családom képeit – azelőttről. Paul és anyu az esküvőjük napján. Egy aranyos, de ismeretlen keverék kutya. Én magam, csecsemőként, totyogósként, aztán vigyorgó négyévesként a triciklim nyergében.

– Behajtottam egy szívességet – magyarázta Ash a döbbenetemet látva. – Az öcséd szekrényében élő mumus szerezte meg nekem. Talán segíteni fog apádnak az emlékezésben.

Hálásan megöleltem; futólag viszonzta, vigyázva, nehogy bármivel is kísértésbe vigyen. Kiélveztem az érintését, az illatát, mielőtt finoman elhúzódott volna. Hálásan rámosolyogtam, és újra az apámhoz fordultam.

– Apu – kezdtem halkán, és leültem mellé a kispadra. Aggodalmas pillantást vetett rám, de legalább már nem rándult össze, nem menekült el, és nem is kezdte azonnal a billentyűket püfölni. – Szeretnék megmutatni neked valamit. Nézd csak!

Kinyitottam az albumot az elején, és vártam, hogy rápillantson. Először gondosan nem vett róla tudomást, előreejtette a vállait, és lehajtotta a fejét. A tekintete egyszer a képekre villant, de az arcán nem jelent meg változás, ugyanúgy játszott tovább.

Néhány perc után már majdnem feladtam, hogy visszavonuljak a kanapéra, és én nézzem át előbb az albumot, de akkor a zene megbicsaklott.

Meglepetten felnéztem, és összeszorult a szívem.

Apám arcán könnyek csorogtak végig, és a zongorára peregtek. Nem bírtam levenni róla a szememet. A zene lassult, lassult, végül megállt, és apám zokogásban tört ki. Az album fölé hajolt, hosszú ujjait végigfuttatta a képeken, a könnyeivel nedvesítve meg őket és a kezemet.

Ash némán kisietett, én pedig átöleltem apámat, és együtt sírtunk.

Attól a naptól kezdve beszélt hozzám. Eleinte lassan, akadozva értettük meg egymást, a kanapén ülve, az albumot lapozgatva. Az ép elméje törekeny volt még, mint az üvegcsipke, a legkisebb szél összetörhette volna. De lassan visszatértek az emlékei anyuról és rólam, bár a fotókon látott gyereket képtelen volt a mellette ülő tizenévesssel azonosítani. Sokszor kérdezte, hol van anyu és a kis Meghan, és újra meg újra el kellett mondanom neki, hogy anyu máshoz ment férjhez, hiszen ő tizenegy éve eltűnt, nem várta meg. Es mindannyiszor látnom kellett a könnyeit.

Belefájdult a lelkem.

Esténként volt a legrosszabb. Ash állta a szavát, sosem erőltetett semmit; kettőnk között minden könnyed volt és felszínes. Nem is tolt el magától: ha arra volt szükségem, hogy kiadjam magamból a feszültséget egy, az apámmal töltött nehéz nap után, csendesen és erőt sugározva ült mellettem, miközben én összegömbölyödtem a kanapén, és kiöntöttem neki a szívemet. Néha csak együtt olvastunk, bár nagyon másféle irodalmat kedveltünk. A fejemet az ölébe támasztottam, és a végén én általában el is bóbiskoltam az oldal közepén. Egy unalmas, nyughatatlan estén találtam az egyik szekrény mélyén egy rakás poros

társasjátékot, és addig piszkáltam Asht, amíg meg nem tanult szókirakózni, dámázni és kockázni. Meglepetésemre még élvezte is az „emberek” szórakozását, és nemsokára már inkább ő kért engem, hogy játsszunk. Ez a hosszú esték egy részét kitöltötte, és lefoglalta a gondolataimat. Sajnos azonban, amint Ash megtanulta a szabályokat, a stratégiai játékokban, így a dámában is, jóformán legyőzhetetlennek bizonyult, hosszú élete során gyűjtögetett, bonyolult, összetett szavakból álló szókincse pedig behozhatatlan előnyt jelentett számára a szókirakóban – bár néha összevitatkoztunk azon, hogy a tündérszavakat, mint *Gwagedd Annwn* vagy *hobyahs*, be lehet-e számítani.

Akárhogy is, élveztem az együtt töltött perceket, mert tudtam, egy nap ez a békés időszak véget ér. Azonban láthatatlan fal feszült köztünk, olyan korlát, amelyet csak én törhettem át, és ez lassan tönkretett.

És akaratom ellenére hiányoltam Puckot is. Ő mindig megnevettetett, még a legsötétebb órán is. Néha megpillantottam egy-egy őzet vagy madarat az erdőben, és eszembe jutott, vajon Puck figyel-e minket. Ilyenkor általában megharagudtam magamra a gondolatért, és a nap hátralévő részében saját magamat gyözködtem arról, hogy nem érdekel, hol van Puck, és mit csinál.

De azért hiányzott.

Egy reggel, néhány héttel később, Ash és én éppen befejeztük a reggeli gyakorlást, amikor Kacor jelent meg mellettünk egy sziklán a semmiből, hogy figyeljen minket.

– Még mindig kikiabálsz, mi lesz a következő lépésed – jegyezte meg Ash, miközben felemelt pengével kerülgettük egymást. – Ne nézz oda, ahova le akarsz csapni! Hagyd, hogy a penge maga találja meg az utat!

Felém vetődött, magasan a fejem felé csapott. Lebuktam, kifordultam, utánavágtam; ő háritott, de elégedettnek tűnt.

– Jó. Egyre gyorsabb vagy. Már a legtöbb vörös sapkással elbánhatnál, ha kikezdenének veled.

Elvagyorodtam a dicséretet hallva, de Kacor, aki eddig hallgatott, most megszólalt.

– És mi történik, ha bűbájjal támadnak ellene?

Megfordultam. A macska a farkát a lábai köré kerítve ült, és egy, a fű felett fel-le szálldogáló, sárga dongót nézett elragadtatva.

– Mivel?

– Bűbájjal. Tudod, mágiával, amire egyszer meg is próbáltalak megtanítani, mielőtt kiderült volna, hogy egyáltalán semmi tehetséged hozzá. – Kacor a közelítő dongó felé csapott, elhibázta, és sietve úgy tett, mintha nem is érdekelné egyáltalán. Elfinitorodott, majd felém fordult. A farka vége idegesen rángatózott. – A Télherceg nem csak a kardját használja, amikor küzd. A bűbája is a rendelkezésére áll, mint majd az ellenségeidnek is. Azzal hogyan szállsz szembe, ember?

Mielőtt felelhettem volna, a macska megpillantott egy hatalmas narancsszín lepkét, és leugrott a kőről, hogy a következő pillanatban eltűnjön a magas fűben.

Ashre néztem; a herceg sóhajtva a hüvelyébe dugta a kardját, és a hajába túrt.

– Sajnos igaza van – állapította meg. – A kardvívásra való kiképzés csak a tanulás fele. Azt is szerettem volna, ha megtanulod használni a bűbájt.

– Tudom, hogyan kell – vitatkoztam. Kacor félvállról odavezett megjegyzése a tehetségtelenségemről még mindig fájt.

Ash némán, kihívón felvonta a szemöldökét.

– Hát, jó – fűjtam. – Bebizonyítom. Figyelj!

Ash hátrált néhány lépésnyit, én pedig lehunytam a szememet, és *megérintettem* az erdőt körülöttem.

Az elmém azonnal megtelt a növekedés minden formájával. A fű a talpam alatt, a talajon tekergőző indák, a fák földbe mélyedő gyökerei – ezen a tisztáson a nyár teljes erejével uralkodott. Talán Leanansidhe hatása volt, talán más, de ezek a növények régóta nem érezték a tél érintését, a hideget és a halált.

Ash hangja metszette át az összpontosításomat. Felnéztem.

– Valóban nagy az erőd, de meg kell tanulnod irányítani, ha használni is akarod. – Lehajolt, letépett valamit a fű közül, és feltartotta. Egy apró, fehér bimbó volt, szorosan összecsucskódva.

– Nyisd ki! – mondta Ash halkán.

Homlokráncolva néztem a virágocskát, száguldottak a gondolataim. *Rendben, meg tudom csinálni. Gyökereket fordítottam ki a földből, fákat mozdítottam meg, kilőtt nyilakat állítottam meg a levegőben. Egy apró virágot kinyitni nem nagy dolog.* Mégis tétováztam. Ashnek igaza volt: éreztem az engem körülvevő bűbajt, azonban nem tudtam biztosan, miként használjam fel.

– Kérsz segítséget? – kérdezte Kacor a körül. Megriadtam, mire a macska jókedvűen megbillentette a fülét. – Képzeld el a mágiát úgy, mint egy patakot! Aztán, mint egy szalagot, egy cérnát. Amikor már annyira vékony, amennyire lehet, finoman válaszd szét vele a szirmokat. Bármilyen erős, széttepi a virágot, a bűbáj pedig eloszlik – fejezte be bölcs arckifejezéssel, csak hogy ekkor egy újabb pillangó vonta el a figyelmét, és Kacor utána vetette magát.

Ashre sandítottam, hogy lássam, nem bánja-e, hogy a macska segített, de ő csak bólintott. Mélyet lélegeztem, felidéztem a bűbáj erejét – az álom és az érzések színes örvényét. Erős összpontosítással összezsugorítottam egy csillámló kötélle, aztán még tovább, végül már csak egy ragyogó, selyemszálnál is finomabb cérnát tartottam az elmémben.

Reszketett a karom, a homlokomon verejték ütött ki. Lélegzetvisszafojtva megérintettem a virágot a bűbájszállal, belesűrít-

tettem a mágiát, és finoman felnyitottam. A szirmok megremegtek, aztán lassan kitárultak. Ash elismerően bólintott.

Rámosolyogtam, de mielőtt igazán megörülhettem volna, szökőárként tört rám a szédülés. Kifordult alólam a világ, összecuklottak a lábaim – mintha valaki kihúzott volna egy dugót, és egyszerre minden bűbájom elfolyt volna a semmibe. Levegőért kapva előrezuhantam.

Ash elkapott, megtámasztott. Megkapaszkodtam benne, a gyengeségtől még a gyomrom is kavargott, és nagyon bosszantott, hogy valami, aminek természetesnek kellene lennie, mégis ilyen nehezemre esik.

Ash lekuporodott velem a földre, és ezüst szemének riadt pillantásával méregetett.

– Ez... ez természetes, hogy ennyire kifáradok? – kérdeztem, miközben a lábamba lassan visszatért az erő.

Ash komor arc kifejezéssel rázta a fejét.

– Nem. Ez a kevés bűbáj egyáltalán nem hathatott volna rád. – Felállt, karba tette a kezét, és aggodalmasan figyelt engem. – Valami nincs rendjén, és nem ismerem eléggé a nyár mágiáját ahhoz, hogy segítek. – Sóhajtott, és a kezét nyújtva felsegített. – Meg kell keresnünk Goodfellow-t.

– Micsoda? Nem! – Túl hirtelen eresztettem el, és megbotlottam, csaknem újra el is estem. – Minek? Semmi szükség Puckra. Itt van Kacor. Ő is tud segíteni, nem?

– Valószínűleg. – Ash a fűben izgatottan pillangókra leső Kacor felé pillantott. – Tényleg meg is akarod kérni?

Megrándultam.

– Nem, nem igazán – sóhajtottam. Ostoba, szívességgyűjtőgető macska! – Hát, jó. De miért Puck? Tényleg azt hiszed, ő majd tudni fogja, mi van a háttérben?

Ash megvonta a vállát.

– Nem tudom. De idősebb nálam, és esetleg több fogalma lehet róla, mi történik veled. Az a legkevesebb, hogy megkérdezzük.

– Nem akarok találkozni vele! – tettem dacosan karba a kezemet. – Hazudott nekem, Ash. És ne gyere most azzal, hogy a tündérek nem is tudnak hazudni, mert az igazság elhallgatása éppen annyira rossz. Hagyta, hogy azt higgyem, az apám elhagyott minket, pedig mindvégig tudta, hol van. Tizenegy évig hazudott nekem. Ezt nem tudom megbocsátani.

– Meghan, hidd el, én is tudom, milyen Goodfellow-t gyűlölni. Hosszabb ideig volt benne részem, mint neked, emlékszel? – A szavai élet szomorkás mosolya vette el, de azért belém hasított a bűntudat. – Hidd el, én sem akarok különösebben a segítségért könyörögni. – Ekkor felsóhajtott és a hajába túrt. – De ha van valaki, aki meg tudja tanítani neked a nyár mágiáját, akkor az ő. Én csak az alapokat adhatom át, annál pedig többre lesz szükséged.

A mérgem elpárolgott. Ashnek természetesen igaza volt. Leejtettem a vállamat és bosszúsán néztem rá.

– Utálom, ha ésszerűen viselkedsz.

Felnevetett.

– Valakinek pedig muszáj. Na, gyere! – megfordult, és kinyújtotta felém a kezét. – Ha meg akarjuk találni Goodfellow-t, jobb lesz azonnal indulni. Ha rejtőzik, vagy ha nem akarja, hogy megtaláljuk, jó ideig keresgélni fogunk.

Lemondóan elfogadtam a kezét, átsétáltunk a völgyön, és beléptünk az azt körülvevő sűrű erdőbe.

A VÉGÉN PUCK TALÁLT MEG MINKET.

Az erdőség, amely a házat körülvette, hatalmas volt, nagyrészt fenyőkből állt, és néhány más nagy, mohos fából. Úgy éreztem, valahol a hegyekben vagyunk, magasan. A talajt tobo-

zok és fenyőtűk borították, a hűvös levegőben gyanta illata érződött.

Ash szellemként suhant át az erdőn, láthatatlan ösvényeket követve: éles vadászérzékei mutatták neki az utat. Ágakat kerülgettünk, fenyőtűvel fedett sziklaköveken másztunk át, és közben a szívem el-elfacsarodott.

Miért éppen Puck kell, hogy segítsen? Mit tud ő?

Apám arca lebegett előttem; sírt, amikor ismét elmondtam neki, hogy anyu mással él. Ökölbe szorítottam a kezemet. Akár kitervelték apám elrablását, akár nem, Puck sok mindenért felelt.

Ash egy kis barlangnál ért ki a fenyvesből. Megállt, körülnézett; mellé léptem és megfogtam a kezét. A fatörzsek között megbújó árnyakat fürkésztük. Mélységes csend volt, az ágak között ferde fénypászmák tűztek be, világos foltokat rajzolva a gombákkal és fenyőtűvel fedett talajra. A fák mind vénségesen vének voltak, és mintha még a levegőben is érezni lehetett volna az ősi bűbájt.

– Itt járt – jelentette ki Ash. Szellő kavardott, megborzosolta sötét haját. – Sőt, még mindig nagyon közel van.

– Kerestek valamit?

Az ismerős hang a fejünk fölül csendült fel. Felkaptam a fejemet: Puck a magasban, egy ágon hevert és önelégülten vigyorgott. Az inge gombolása félrecsúszott, kivillant bronzbarna mellkasa, vörös haja ezerfelé ágaskodott. Ezen a helyen, nem tudtam volna megmondani, miért, de sokkal *tündérebbnek* tűnt, vadnak, kiszámíthatatlannak, mint Shakespeare Robin Goodfellow-ja, aki számárfejet bűvöl Zubolyra, és mindenféle más veszedelmet szabadít az erdőbe tévedt emberekre.

– Azt pletykálják errefelé, hogy *engem* kerestek – jegyezte meg, majd fél kézzel feldobott és elkapott egy almát, majd beleharapott. – Hát, itt vagyok. Mit kívánnak *hatalmasságok*?

Megborzongtam a burkolt sértés hallatán, de Ash előrelépett.

– Valami nincs rendben Meghan bűbájával – válaszolta röviden és lényegre törően, mint mindig. – Te többet tudsz a nyár mágiájáról. Tudnunk kell, mi történt vele, miért nem képes bűbájt használni anélkül, hogy az ájulás szélére sodródna.

– Ó! – Puck szeme csillogott a kárörömtől. – És így esett, hogy mégis visszamásztak Puckhoz segítségért. Cö-cö. – A fejét rázta, és újra beleharapott az almába. – Milyen könnyű félretenni a sértődést, ha más birtokolja, amire szükséged van.

Bosszúsan felfűjtam magam, de Ash úgy sóhajtott, mintha nem várt volna mást.

– Mit akarsz, Goodfellow? – kérdezte fáradtan.

– Azt, hogy a hercegnő kérjen meg – villantotta rám a tekintetét Puck. – Végző soron *neki* fogok segíteni. Az ő saját rózsaszín, fagycsókolta ajkáról akarom hallani.

Összeszorítottam az emlegetett rózsaszín ajkamat, nehogy valami csúnyát szóljak vissza. *Jó látni, hogy legalább az egyikünk képes éretten viselkedni*, akartam rávágni, ami persze egyáltalán nem lett volna érett. Amellett Ash némán, komolyan, egy kicsit kérlelően figyelt. Ha ő le tudta nyelni a büszkeségét, hogy segítséget kérjen ősi ellenfelétől, hát talán én is lehetek kicsit felnőttebb.

Egyelőre.

– Hát, jó – sóhajtottam. *De hidd el, később ennek még ára lesz!* – Puck, nagyra értékelném, ha kisegítenél egy kicsit.

Felvonta a szemöldökét, mire én megcsikorgattam a fogamat.

– Kérlek!

Puck szája önelégült vigyorra húzódott.

– Miben segítek, hercegnő?

– A bűbájjal van baj.

– De micsoda?

Komoly kísértésbe estem, hogy a fejéhez vágjak egy követ, de most már nem vigyorgott, szóval talán komolyan kérdezte.

– Nem tudom – ismertem be. – Valahányszor bűbájt használok, mindig kimerülök vagy rosszul leszek a végére. Nem tudom, mi a baj velem. Régebben nem volt ilyen.

– Ejha! – Puck levetődött az ágról és macskaügyességgel érkezett talpra. Két lépést tett előre, aztán megállt, és rám szegezte átható zöld tekintetét. – Hercegnő, mikor használtál utoljára bűbájt anélkül, hogy kimerültél vagy rosszul lettél volna?

Visszagondoltam. A póklényeken a nyár mágiáját alkalmaztam, és majdnem hánytam is. Azelőtt a mágiámat Mab pecsétje zárta le, vagyis...

– A raktárházban – feleltem, felidézve a Masina másik volt főtisztjével folytatott csatát. – Amikor megverekedtünk Vírus-sal. Te is ott voltál, nem emlékszel? Megállítottam a bogarait, hogy ne árásszanak el minket.

Puck elgondolkodva bólintott.

– De az *vas-bűbáj* volt, hercegnő, nem igaz? – kérdezte, és én rábólintottam. – Mikor alkalmaztad utoljára a nyár mágiáját, a rendes bűbájt, anélkül, hogy belebetegedtél volna?

– Masina birodalmában – felelte Ash halkan, rám pillantva. Láttam, hogy ő már kezdi érteni, bár nekem egyelőre fogalmam sem volt, hova fog mindez vezetni. – Amikor a gyökerekkel ejtetted csapdába a Vaskirályt – tette hozzá. – Épp az előtt, hogy megdőfött. Épp az előtt, hogy meghalt.

– Ott szerezted be a *vas-bűbájt*, hercegnő – fejezte be elgondolkodva Puck. – Lefogadom Titánia aranytükrébe, hogy így történt. Valahogy rád ragadt Masina *vas-mágiája*. Ezért akar a trónbitorló is, ha jól sejtem. A Vaskirály ereje miatt.

Megborzongtam. Glitch is ilyesmit mondott, de bele se akartam gondolni.

– Vagyis, mi köze ennek a bűbájos bajaimhoz? – tudakoltam. Ash és Puck összenézett.

– Hercegnő – kezdte Puck egy fának dőlve –, benned most két hatalom munkál. A nyár és a vas bűbája. És, hogy egyszerűen fogalmazzak, nem jönnek ki jól egymással.

– Nem létezhetnek egymás mellett – tette hozzá Ash, mintha ebben a percben értette volna meg. – Akárhányszor próbálkozol, az egyik bűbáj azonnal hevesen reagál a másikra, mint mi a vasra. A nyár mágiája megbetegít, mert megérinti a benned rejlő vasat, és fordítva.

– Ez aztán a 22-es csapdája! – füttyén tett Puck.

– De hát... de hát használtam már korábban vas-bűbajt is! – tiltakoztam, mert egyáltalán nem tetszett ez a magyarázat. – A gyárban, Vírussal szemben. És akkor nem lett semmi bajom. Különben mind halottak lennénk!

– A másik bűbajod akkor pecsét alatt volt – mondta Ash homlokráncolva. – Amikor beléptünk a Tél birodalmába, Mab azonnal elzárta a Nyár benned rejlő erejét. A vas-bűbájról nem tudott. – Felpillantott. – A gondjaid akkor kezdődtek, amikor megtört a pecsét.

– Ez nem tisztességes – tettem karba a kezemet elkeseredetten. Puck és Ash együtt érzően nézett rám. – És most mit kellene tennem? – csattantam fel. – Hogyan hozhatom ezt helyre?

– Mindkettőt meg kell tanulnod alkalmazni – felelte Ash nyugodtan. – Bizonyára megvan a módja, hogy külön-külön alkalmazd őket, anélkül, hogy egymás hatását gyengítenék.

– Talán a gyakorlás megkönnyíti majd – tette hozzá Puck, és az ajkára ismét kiült az a bosszantó mosoly. – A nyár mágiájának használatára megtaníthatlak azért. Mármint, ha akarod.

Ránéztem, kerestem a tekintetében az egykori legjobb barátomat, az egymás iránti érzéseink nyomát. A dühítő vigyor nem fakult, azonban a szemében valami megcsillant – talán megbánás? Akármilyen is volt, beértem vele. Egyedül nem boldogulok.

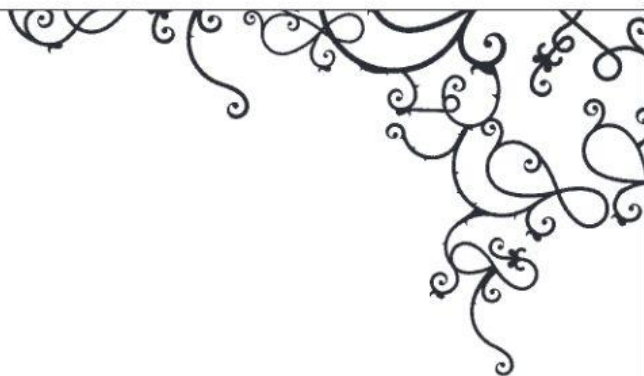
Valami azt súgta, minden segítségre szükségem lesz, amit meg tudok szerezni.

– Hát, jó – bólintottam. Puck csaknem hangosan felnevetett.

– De ez nem jelenti azt, hogy kibékültünk. Még mindig nem bocsátottam meg neked, amit a családommal tettél.

Puck színpadiasan sóhajtott, és Ashre nézett.

– Üdv a klubban, hercegnő!

NYOLCADIK FEJEZET

Zeneelméleti leckék

Így hát újra összekerültünk mi hárman: én, Ash és Puck, bár mégsem egészen ugyanúgy. Reggelente kardvívást gyakoroltam Ash-sel, délután Nyár-bűbájt Puckkal, általában olyankor, amikor a forróság a tetőfokára hágott. Esténként apámmal beszélgettem, vagy a zongorajátékát hallgattam, és igyekeztem figyelmen kívül hagyni a két tündér közti nyilvánvaló feszültséget. Paul állapota javult, egyre kevesebbszer és ritkábban zavarodott össze. Egyik hajnalban még reggelit is készített, amitől könnyek szöktek a szemembe megkönnyebbülésben – bár a brownie-k idegrohamot kaptak, és majdnem ki is költöztek a házból. Többtálnyi tejszín és méz árán tudtam csak őket visszacsalogatni, és meg kellett ígérnem, hogy Paul többé nem avatkozik a feladataikba.

A mágia terén nem fejlődtem semmit.

Minden délben, amikor a nap a zeniten állt, felálltam az ebéd-lőasztaltól, és kísértáltam a völgybe, ahol Puck már várt rám. Megmutatta, miként szólítsam elő a bűbajt a növényekből, hogyan vegyem rá őket a gyorsabb növekedésre, hogyan szőjek a semmiből illúziót, hogyan kérjek az erdőtől segítséget. A nyár mágiája az élet mágiája volt, a forróságé, a szenvedélyé – így mondta. A tavasszal kisarjadó új élet, a tűz halálos szépsége, a zivatar pusztítása, mind a nyár mágiájának mindennapi példái, magyarázta. Apró csodákat vitt véghez – életre keltett egy halott virágot, az ölébe csalt egy mókust –, és aztán felszólított, hogy kövessem a példáját.

Én pedig próbálkoztam. A mágiát szólítani könnyű volt és természetes, mint a lélegzetvétel. Éreztem magam körül az élet és az energia lüktetését. Amikor azonban fel akartam használni, akármilyen módon, rám tört a hányinger, és a végén a földön fekve kapkodtam levegő után, és annyira szédültem, hogy azt hittem, menten elájulok.

– Próbáld újra! – kért Puck egy délután. Törökülésben kuporgott egy patak menti sziklán, a tenyerébe támasztotta az állát. Kettőnk között egy partvisnyél állt ki a földből, olyan volt, mint egy lemeztelenített fa. Puck a takarítószeres kamrából csempészte ki, és ezzel valószínűleg a fejére idézte a brownie-k haragját, ha majd felfedezik, hogy eltűnt az egyik szent tárgyuk.

A nyélre meredtem és mély lélegzetet vettem. A feladat szerint virágba kellett volna borítanom az idióta fadarabot, ehelyett azonban csak a fejem fájdukt meg. Magamba szívtam a mágiát, és újra próbálkoztam. *Rendben, Meghan, koncentrálj! Koncentrálj...*

A szemem sarkából megláttam Asht: karba tett kézzel figyelt.

– Hogy megy? – kérdezte halkan, teljesen szétzilálva az összpontosításomat.

– Nézd meg magad! – intett Puck.

Mindkettejükre mérgesen újra a nyélre koncentráltam. *A fa az fa, mondta Puck reggel. Kidőlt fatörzs, hajó palánkja, faragott íj vagy egy egyszerű seprűnyél, mindegy. A nyár mágiája képes életre kelteni, ha csak egy pillanatra is. Ez veled született képességed. Csak összpontosíts!*

A nyers, erős bűbáj örvénylett körülöttem. A nyélbe löttem, és ugyanakkor kalapácsként vágott fejbe a rosszullét. Összerándult a gyomrom, nyögve előregörnyedtem, próbáltam legyűrni a hányingert. Ha minden tündér ezt érzi, amikor vasat érintenek, nem csoda, hogy kerülik, mint a pestist.

– Ez nem válik be – hallottam Ash szavait. – Abba kellene hagynia, mielőtt valóban baja esik.

– Nem! – Kiegyenesedtem, és a nyélre nézve letöröltem az izzadságot a homlokomról. – A pokolba is, megcsinálom!

Nem törődtem forgó gyomrommal és a homlokomra kiülő izzadsággal, mélyet lélegeztem, és a fadarab körül remegő bűbájra összpontosítottam. A fa élt, lüktetett benne az energia, csak arra az apró lökésre várt, ami irányt ad neki.

A nyél megremegett. A hányinger már a torkomat szorongatta. Az ajkamba haraptam, befogadtam a fájdalmat. És akkor hirtelen virágok robbantak elő a fanyélből, vörös, fehér, rózsaszín és narancssárga rózsák egész színekavalkádja a levelek és tövisek között. Amilyen gyorsan kinyíltak, olyan gyorsan el is hervadtak, a szirmok a földre hulltak, a fanyél pedig újra sima lett, meztelen. De ez akkor is győzelem volt, és örömben felujjongtam – aztán összecsuklottam.

Ash térdre huppant mellettem és elkapott. Hogy honnan tudta minden alkalommal, merre fogok zuhanni, rejtély.

– Tessék – ziháltam, és a karjaira támaszkodva, küszködve felegyenesedtem. – Ez nem volt olyan nehéz. Szerintem kezdek ráérezni. Csináljuk újra, Puck!

Puck felvonta a szemöldökét.

– Izé, hercegnő... inkább ne! Abból a pillantásból ítélve, amit a fiúd éppen rám vetett, azt kell mondanom, a mai gyakorlásnak hivatalosan is vége. – Ásított, és kinyújtóztatta hosszú karjait, lábait. – Amellett már majdnem belepusztultam az unalomba. Figyelni, ahogy a virágok kibomlanak, nem éppen izgalmas. – Ránk pillantott, meglátta Ash karját a derekam körül, és a mosolya eltorzult. – Viszlát holnap, drágáim!

Átugrott a patakon, és hátra se nézve bevette magát az erdőbe.

Sóhajtvá talpra kecmeregtem, de csak Ashbe kapaszkodva tudtam megtartani az egyensúlyomat.

– Jól vagy? – kérdezte, és megtámasztott, amíg a hányinger végleg el nem múlt.

Harag lobbant bennem. Nem, nem voltam jól. Egy nyomorult tündér voltam, aki nem bír mágiát alkalmazni anélkül, hogy elájulna, hányna vagy úgy elszédülne, hogy azt se tudja, merre van az előre. Haszontalan voltam. Allergiás saját magamra! Mennyire szánalmas!

Duzzogva elfordultam, és berúgtam a partvisnyelet a bokrok közé. Nagyot csattanva ért földet. A brownie-k dühe féktelen és félelmetes, de abban a percben az sem érdekelt. Mire jó a vasbűbáj, ha csak megbetegít? Ha akkor megkérdezik, *átadtam* volna a trónbitorlónak az ostoba mágiáját, annyira gyűöltem, amit velem tesz.

Ash felvonta a szemöldökét a hiszti miatt, de nem szólt.

– Menjünk be! – javasolta. Kissé zavartan követtem a tisztáson és a patakon át, fel a házba vezető lépcsőn – Kacor a korláton napozott, és fel se pillantott, amikor intettem neki.

A házban különös csend honolt, amikor beléptünk, a zongoránál nem ült senki. Pault a konyhaasztalnál találtam, egy rakás papír mellett; sebesen írt valamit. Reméltem, hogy nem esett a kreatív örület lázába, de felemelte a fejét, és tiszta mosolyt vil-

lantott rám, aztán visszatért a jegyzeteihez. Vagyis ma jobb napjainak egyikét élte; az is valami.

Nyögve lezuhantam a kanapéra. Az ujjaim még mindig bizseregtek a búbáj maradékától.

– Mi a baj velem, Ash? – kérdeztem sóhajtva, fáradt szememet dörzsölgetve. – Miért esik minden ennyire nehezemre? Még arra sem vagyok képes, hogy egy normális, hétköznapi féltündér legyek.

Ash elém térdelt, és lehúzta magához a kezeimet, majd csókot lehelt az ujjaimra.

– Te sosem voltál *hétköznapi*, Meghan. – Elmosolyodott, és az ujjaim máris valami egészen más okból kezdtek bizseregni. – Ha az lettél volna, most nem lennék itt.

Kiszabadítottam a kezemet, és megsimítottam az arcát, végighúztam a hüvelykujjamat sima, halvány bőrén. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és a kezembe simult, aztán belecsókolt a tenyrembe és felállt.

– Megkeresem Puckot – jelentette ki. – Biztosan van valami, amit nem vettünk észre, vagy rosszul látunk. Biztosan van egyszerűbb módja is.

– Hát, nagyszerű lenne, ha megtalálnád. Belebetegszem, hogy valahányszor kibontok egy virágot... belebetegszem. – Megpróbáltam hálásan mosolyogni, de azt hiszem, inkább csak grimaszra futotta. Ash gyengéden megszorította a vállamat, aztán kiment.

Sóhajtva visszasétáltam a konyhaasztalhoz, mert kíváncsi voltam, min dolgozik apu akkora lendülettel. Ezúttal nem nézett fel, úgyhogy mellé telepedtem. Az asztalon összeírkált lapok heverték: pontok és vonalak. Amikor másodjára odapillantottam, rájöttem, hogy kézzel lejegyzett kották.

– Szia, apu! – szólítottam meg halkán. Nem akartam megriasztani vagy kizökkenteni. – Mit csinálsz?

– Dalt írok – felelte, és sietősen rám mosolygott. – Ma reggel jutott eszembe, és tudtam, hogy le kell jegyeznem, különben elfelejtem. Régebben sok dalt írtam... édesanyádnak.

Nem tudtam, mit felelhetnék erre: némán figyeltem, ahogy a toll elkent pöttyöket ír az öt vonal közé. Nem tűnt zenének, apu azonban néha megállt és lehunyta a szemét, hogy egy láthatatlan dallamra ingassa a tollat, majd néhány újabb pöttyel egészítette ki a kottát.

A látvány elmosódott a szemem előtt egy pillanatra, a pöttyök mintha vibráltak volna a papíron. Egy másodpercig az egész dal felragyogott a bűbájtól: a szigorú, egyenes vonalak fémdrótként csillogtak, a korábban fekete és szilárd hangjegyek pedig fénybe tartott vízcseppekként szikráztak. Meglepetten pislantottam, mire a látvány szertefoszlott.

– Különös – mormoltam.

– Mi a különös? – emelte fel a fejét Paul.

– Hát... – Sietve kerestem a biztonságos választ. Apu nem értékelte nagyra a bűbájt, csak tündértrükknek, csalásnak vélte. És mindazok után, amin keresztülment, nem is hibáztattam ezért. – Hát – ismételtem. – Csak azon gondolkodtam, hogy mire való ez a sok pont meg vonal. Úgy értem, nekem nem tűnik zenének.

Paul vidáman elmosolyodott, hogy kedvenc témájáról beszélhet valakivel, és kihúzott egy teleírt lapot a kupacból.

– Ezek itt ütemek – magyarázta, és letette közénk a lapot. – Látod a vonalakat? Minden vonal egy-egy hangmagasságot jelez. A skála minden hangjának helye van a vonalakon vagy közöttük, és minél feljebb van ez a hely, annál magasabb maga a hang. Eddig érted?

– Hát...

– Akkor most nézd meg a különböző pontokat! Azok a hangjegyek – folytatta apu, mintha legalábbis értettem volna, amit addig magyarázott. – Az üres hangjegyet hosszabban kell kitar-

tani, mint a telít. Az apró száraz és zászlócskák felezik, vagy éppen negyedelik a hang tartamát. A hangjegy kinézetéből a zenész tudja, meddig tartsa ki, és milyen magasan. Minden meg van szabva: számít tehát, hogy meddig tartjuk ki a hangot, milyen tisztán és hogy melyik helyet foglalja el a hangsorban. Ez adja a tökéletes harmóniát. Elég egyetlen rossz helyre került hangjegy vagy ütemmutató, és az egész dal megbicsaklik.

– Nagyon bonyolultnak tűnik – vettem közbe, próbálván követni a magyarázatát.

– Néha tényleg az. A zene és a matematika édestestvérek. Az egész a képletekről szól, a törtekről meg a hasonlóról.

Paul váratlanul felpattant, és a kottával a kezében a zongorához sietett. Követtem, és leültem a kanapéra.

– De aztán, ha egybefonod az egészet, így szól majd...

És eljátszotta a lélegzetelállítóan szépséges dalt. Mosolyogni akartam, nevetni és sírni egyszerre. Már hallottam Paul zenéjét korábban, de ez más volt: mintha az egész szívét, a teljes lelkét beletette volna, mintha a dal életre kelt volna a keze alatt. Lángolt, kavargott körülötte a bűbáj, sosem látott, csodás színek örvénye. Már nem csodáltam, hogy a tündérek vonzódtak a tehetséges halandókhoz. Azt sem, hogy Leanansidhe alig akarta elereszteni.

A dal rövid volt, hirtelen ért véget, mintha Paul kifogyott volna a hangjegyekből.

– Hát, még nincs kész – motyogta, és leeresztette a kezét –, de azért ebből is láthatod.

– Mi a címe? – kérdeztem; a dal még mindig bennem visszhangzott.

Paul elmosolyodott.

– Emlékeim Meghanról.

Mielőtt bármit mondhattam volna, kivágódott az ajtó. Ash lépett be, Puckkal szorosan a nyomában. Felpattantam. Ash arcán

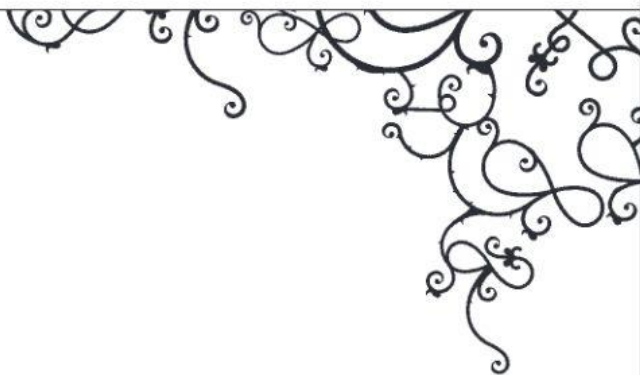
komor, feszült kifejezés ült. Átszelte a szobát, Puck pedig karba tett kézzel megállt az ablak előtt, és kifelé figyelt.

– Mi történt? – kérdeztem. Ash magához húzott, de úgy éreztem, a legszívesebben felkapna, és kimentana velem az ajtón.

Apura néztem, kíváncsi voltam, vajon hogy fogadja; megkönnyebbülve láttam, hogy bár riadt volt és aggódott, de tiszta maradt a tekintete.

Ash megfogta a karomat és odébb vezetett.

– A Nyári és a Téli Udvar – magyarázta olyan halkán, hogy apám ne hallja. – Itt vannak. És téged akarnak.

KILENCEDIK FEJEZET

Lovagi eskü

Értetlenül néztem Ashre, a gyomrom félelmemben megint felkavarodott.

– Mindkettő? – súgtam vissza, és apámra sandítottam, aki közben visszament a konyhába és újra a kottái fölé görnyedt. Ha a tündérek is a helyiségben voltak, általában nem foglalkozott velük; sose szólt hozzájuk, csak nagyon ritkán nézett feléjük, és a fiúk ezt örömmel viszonozták. Voltak kínos pillanatok esténként, de úgy gondoltam, Paul retteg, hogy ha felhívja magára a figyelmüket, újra belebolondul.

Ash vállat vont.

– Sem velem, sem Goodfellow-val nem voltak hajlandóak szóba állni, csak annyit mondtak, hogy engedélyt kaptak Leanansidhe-től a belépésre. Veled akarnak beszélni. A tisztáson várnak.

Az ablakhoz sétáltam és én is kinéztem. A fák mellett éppen csak megláttam két sidhe lovagot. Az egyikük egy zöld és arany zászlót emelt a magasba, rajta egy nemes szarvas feje, a másik egy feketét, mely tövises, fehér rózsát ábrázolt.

– A küldönc szerint kizárólag neked szól az üzenet. – Puck, meg mindig karba tett kézzel az ajtófélfának dőlt. – Állítólag magától Oberontól.

– Oberontól. – Amikor utoljára láttam vér szerinti apámat, száműzött a halandók földjére, miután Mab ugyanezt tette Ashsel. Azt gondoltam, ezzel minden kötelék megszakadt; elég egyértelmű volt, hogy egyedül maradtam, a tündérek birodalma sosem fogad vissza. De akkor mit akar tőlem a Nyári Udvar királya?

Csak egyféleképpen tudhatom meg.

– Apu – fordultam a konyhaasztal felé –, most kimegyek, de mindigjárt visszajövök. Ne lépj ki a házból! Rendben?

Fel se nézett, úgy intett vissza. Sóhajtottam. Legalább Paul elfoglalja magát, és nem aggodalmaskodik a völgy váratlan vendégei miatt.

– Hát, jó – mormoltam kifelé menet. Puck kinyitotta nekem az ajtót. – Essünk túl rajta!

Átléptük a patakot; Kacor már várt ránk, egy lapos kövön ülve mosakodott, és kicsit sem zavarta a követek jelenléte. Együtt mentünk át a völgy végébe; már késő délután volt, a fű felett pislákolnak a szentjánosbogarak. Ash és Puck mellettem jött, mindkettejük aurája védelmezőn fénylett. Minden félelmem elillant. Mi hárman már annyi mindenben mentünk keresztül együtt. Ugyan mi lehet az, amivel ne tudnánk szembenézni?

A két lovag meghajlással üdvözölt. Éreztem, hogy Ash és Puck meglepődik azon, hogy az egymással szembenálló udvarok képviselői anélkül várakoznak egymás mellett, hogy összeverekednének. Én inkább nevetségesen ironikusnak találtam.

A lovagok között, a magas fűben csaknem elveszve, egy krumplifejú gnóm lépett előre, és meghajolt.

– Meghan Chase! – üdvözölt váratlanul mély hangon, merev és formális, inashoz illő modorban. – Atyád, Oberon úr az üdvözetét küldi.

Bosszúság csípett belém. Oberonnak semmi joga, hogy a lányának nevezzen, azok után meg főleg nem, hogy a teljes átokverte udvar előtt tagadott ki. Karba tettem a kezemet, és lenéztem a gnómra.

– Találkozni kívántál velem, itt vagyok. Most épp mit akar Oberon?

A gnóm pislantott, a lovagok összenéztek. Puck és Ash kihúzta magát, némán, vigyázón. Bár nem néztem rájuk, éreztem Puck kárörömét.

A gnóm megköszöri a torkát.

– Khm. Nos, mint azt tudod, hercegnő, atyád háborúban áll a Vasbirodalommal. Századok óta először szövetségre léptünk Mab királynővel, a Téli Udvar Úrnőjével... – A pillantása Ashre villant, majd újra rajtam állapodott meg. – A vastündérek serege a küszöbünk előtt gyülekezik, készen arra, hogy elárassza a birodalmunkat, és mindenkit megöljön. A helyzetünk a lehető legrosszabb.

– Tudom. Sőt, ha jól emlékszem, legelőször én említettem a vas-tündérek Oberonnak. Közvetlenül az előtt, hogy száműzött volna. – Álltam a gnóm pillantását, és azon igyekeztem, hogy a keserűségem ne szivárogon át a hangomba. – Réges-régen figyelmeztettem Oberont a Vaskirály jelentette veszélyre, Mabot nemkülönben. Nem hallgattak rám. Most miért jössz ezzel az üzenettel?

A gnóm sóhajtott, és egy percre kiesett ünnepélyes szerepéből.

– Azért, hercegnő, mert az udvarok nem férhetnek a Vaskirályhoz. Mérgező birodalma mélyén rejtőzik, és sem a Nyár, sem a Tél erői nem tudnak elég mélyen behatolni arra a földre, hogy csapást mérjenek rá. Folyamatosan veszítünk. Birtokot, katonákat, forrásokat. A vastündérek mindkét udvar erejét felőrlik. Sohaföld gyorsabban haldoklik, mint valaha, és hamarosan nem marad már egyetlen olyan része sem, amely biztonságos volna.

Újra krákogott, mintha zavarba jött volna, és megint hivatalos hangon folytatta:

– Mindennek okán Oberon király és Mab királynő egy ajánlatot kínál a számodra, Meghan Chase. – Benyúlt a táskájába, előhúzott egy zöld szalaggal átkötött papírtekercset, és széles mozdulattal kibontotta.

– Témánál vagyunk – mormolta Puck.

A gnóm rosszalló pillantást vetett rá, aztán hangosan, fontoskodva olvasni kezdett.

– Meghan Chase, Oberon király és Mab királynő akaratából a két udvar kész visszavonni a rád, Ash hercegre és Robin Goodfellow-ra kiszabott száműzetést, eltörölni minden bűntöket és teljes kegyelemben részesíteni benneteket.

Puck levegőért kapott; Ash hangtalanul állt mellettem, az arcán nem látszott semmi, de az aurájában felvillant a remény, a vágyódás. Haza akartak menni. Hiányolták Sohaföldet, és ki hibáztathatta őket ezért? Oda tartoztak, nem a halandók közé, ahol hitetlenség fogadott mindent, ami nem volt tudományosan megalapozott. Nem csoda, hogy a vastündérek hódítottak: a mágiaiban már csak nagyon kevés ember hitt.

Csak hogy, mivel jól tudtam, hogy a tündéralkukban mindennek szabott ára van, kifejezéstelen arccal rákérdeztem.

– Mit várnak cserébe?

– Cserébe... – A gnóm leeresztette a kezét, és félrepillantott.
– Hogy hatolj be a Vasbirodalomba, és végezd ki a királyt.

Lassan bólintottam: egyszerre rám telepedett a fáradtság.

– Erre számítottam.

Ash közelebb lépett; a gnóm és a két ör gyanakvóan méregette.

– Egymaga? – kérdezte halkán, leplezve dühét. – Oberon nem ajánl segítséget? Elég nagy dolognak tűnik, tekintve, hogy Oberon saját seregei képtelenek áttörni.

– Oberon király úgy hiszi, hogy egy személy könnyebben juthat keresztül a Vasbirodalmon észrevétlenül – felelte a gnóm –, ennél fogva jobb eséllyel találhatja meg a Vaskirályt. Oberon és Mab egyetértének abban, hogy a Nyárhercegnő a legjobb választás: immúnis a vasra, járt már a birodalomban, és megsemmisítette a korábbi Vaskirályt.

– De akkor volt segítségem – motyogtam. A bensőm görcsbe rándult. Sötét, rémítő emlékek bukkantak fel az elméméből, és a kezem, akaratom ellenére, remegni kezdett. Felmerült előttem a Vaskirály rettenetes, halott birodalma: a felperzselt sivatag, a savas, emberevő eső, a magasra tornyosuló, égbe nyúló fekete torony. Emlékeztem, hogyan öltem meg Masinát: egy nyilat döftem a szívébe, és az egész torony szilánkokra omlott. És emlékeztem Ashre is, amint kihűlve, holtan hevert a karomban, és olyan erővel szorítottam ökölbe a kezemet, hogy a körmeim a tenyerembe vájtak.

– Nem állok készen – feleltem, és Ashre, majd Puckra néztem megerősítésért. – Még nem mehetek vissza. Meg kell tanulnom harcolni, és használni a bűbájt. És... és mi lesz az apámmal? Ő nem maradhat itt egyedül.

A gnóm zavartan pislogott, de mielőtt megszólalhatott volna, Puck vágott elébe.

– Időre lesz szüksége, hogy átgondolja – lépett előre lefegyverző mosollyal. – Feltételezem, Oberon nem vár azonnali választ, vagy igen?

A gnóm lesújtóan nézett rá, és nekem felelt.

– Oberon úr szerint az idő igen fontos, hercegnő. Minél tovább maradsz itt, annál tovább terjed a birodalmakban a romlás, és annál nagyobbra növekszik a Vaskirály ereje. Oberon úr nem várhat. Hajnalban visszatérünk a válaszdórt. – Meghajolt; a lovagok távozásra készen hátraléptek. – Felség, ez egy egyszeri ajánlat – figyelmeztetett a gnóm. – Ha úgy döntesz, hogy nem fogadod el Oberon ajánlatát, hogy visszatérj velünk Sohaföldre, egyikőtök sem pillanthatja meg többé a birodalmat. – Azzal megrántotta a papírt, mire az felcsavarodott, és a gnóm a kísérőivel együtt visszatért az erdőbe.

Kábán mentem vissza a házba, és lehuppantam a kanapéra. Apu nem volt a szobában, a brownie-k még nem álltak neki a vacsorának, úgyhogy magunk voltunk.

– Nem állok készen – ismételtam.

Puck a kanapé karfájára telepedett, Ash állva maradt, és komoran nézett rám.

– Az első Vaskirályt is alig bírtam legyűrni, pedig nálam volt a boszorkányfa nyila. Most semmi hasonló nincs a kezemben.

– Ez igaz – szólalt meg Kacor a fejem mellett. Összerezzenem, de a macska csak pislogott dühös arckifejezésemet látván, és kényelembe helyezkedett a kanapé párnás támláján. – De az kifejezetten Masina ellen készült. Nem tudod, hogy a trónbitorlóval szemben beválna-e ugyanez.

– Nem számít – vágtam rá. – Ezúttal *semmim* sincsen. A bűbájt sem tudom még jól alkalmazni, fogalmam sincs, miként állnék helyt egy harcban, és... – Elhallgattam, aztán szinte sutogva folytattam: – ...nem tudom egyedül megcsinálni.

– Nahát, nahát, nahát. – Puck felpattant, és Ash mellé állt, hogy együtt nézzenek rám lesújtóan. – Mit beszélsz, hercegnő? Még hogy egyedül? Tudod, hogy szorosan melletted leszünk.

Megráztam a fejemet.

– Ash legutóbb csaknem belehalt. A vas birodalma halálos a tündérekre nézve, ezért nem képes Oberon és Mab legyőzni. Nem veszíthetlek el benneteket. Ha véghezviszem, egyedül kell véghezvinnem.

Szinte éreztem, ahogy Ash keresztüldőf a pillantásával. Hideg, jeges haragja marta a bőrömet – de a sajátom is életre kelt válaszul. Neki kellene a legjobban tudnia, hogy a Vasbirodalom miként pusztítja el a tündéreket. Mi joga van a dühöngésre? Nekem kell mennem. Semmiképpen nem teszem ki őket ennek a tortúrának. Ha ez az ára, még Oberon úgynevezett ajánlatát is visszautasítom.

Csak hogy ha megteszem, Ash és Puck örökké a halandók világában ragad, velem együtt. Ez volt az egyetlen esélyük, hogy hazatérjenek. Nem tagadhattam meg tőlük, akkor sem, ha cserébe újra be kell hatolnom abba az elátkozott birodalomba, és egyedül kell szembenéznem a trónbitorlóval.

– Hercegnő, tudod, hogy ez nem fog beválni – válaszolta Puck a ki sem mondott gondolatomra. – Ha azt hiszed, hogy akár engem, akár a jégfiút eltántoríthatod attól, hogy kövessünk a Vasbirodalomba. ..

– Nem akarom, hogy belépjete oda! – tört ki belőlem, és végre felnéztem. Puck döbbenten bámult rám, Ash hűvös arcki-fejezése azonban nem változott. – A pokolba, Puck, te nem látad a Vasbirodalmat! Nem tudod, milyen! Kérdezd meg Asht! – mutattam a jéghercegre. Tudtam, hogy amit művelek, veszélyes provokáció, de nem érdekelt. – Kérdezd meg, milyen, amikor a pusztá levegő, amit beszívsz, megmérgez! És kérdezd meg, mit

éreztem, amikor láttam, hogy egyre romlik az állapota, és nem tehettem semmit!

– És mégis itt vagyok – zárta le a kitörésemet Ash, a hangja hideg és törékeny volt, mint a zúzmara, a tekintete elsötétült. – És úgy tűnik, az ígéretem semmit sem jelent a számodra. Felmentesz alóla most, amikor ez számodra a legkényelmesebb megoldás?

– Ash... – néztem rá. Utáltam, hogy haragszik rám, de azt akartam, hogy megértse. – Nem bírom még egyszer ugyanúgy végignézni a szenvedésedet. Ha követsz a Vasbirodalomba, abba belehalhatsz, és akkor meghalok én is. Ezt nem kérheted tőlem.

– Ez... – Ash elhallgatott egy pillanatra, és lehunyta a szemét. – Ez nem a te döntésed, Meghan – folytatta aztán nyugalmat erőltetve magára. – Tisztában voltam a kockázatokkal, amikor beleegyeztem, és tudom, mi fog történni, ha belépek a Vasbirodalomba. Veled megyek, bármi történjék is. Csakhogy nem is ez a lényeg – folytatta felemelve a hangját. – Egyszerűen nem hagyhatlak egyedül, hacsak valóban fel nem mentesz az esküm alól, hogy veled maradjak.

Felmenteni? Felbontani egy esküt, hogy Ash ne kényszerüljön utánam jönni?

– Nem tudtam, hogy ez lehetséges – mormoltam; röpke megbánást és haragot éreztem. – Vagyis Masina birodalmában mindvégig felmenthettelek volna, és akkor nem kellett volna segítened nekem?

Ash tétovázott, mintha nem akarna válaszolni. Kacor szólalt meg helyette.

– Nem, ember – dorombolta. – Az *szerződés* volt, nem ígéret. Mindketten beleegyeztetek valamibe, és mindketten kaptatok is cserébe valamit. A legtöbb alku így működik.

Ash leszegte a fejét és a hajába túrt. Kacor a mellső mancsát nyalogatva folytatta:

– Az ígéretet önként teszik, mindenki saját magát kötelezi vele, és a másik félre nem ró terhet. Nincsenek elvárások. – Elhúzta a száját és megdörzsölte a fülét. – Csapdába ejti azt, aki ígéretet tesz, teljesen a másik fél kegyelmére bízva... hacsak úgy nem dönt, hogy feloldozza, természetesen.

– Vagyis... – néztem Ashre –, feloldozhatnálak az ígéreted alól, és nem kellene tovább tartanod magadat hozzá, igaz?

Ash úgy nézett rám, mintha megütöttem volna, de csak egy pillanatig. Aztán szó szerint megfagyott körülötte a levegő, még a padlódeszkákat is zúzmara futotta be. Ash szó nélkül megfordult és kiment, átsiklott a küszöbön, és eltűnt a sötétben.

Puck nagyot fűjt.

– Au! Te aztán igazán tudod, hogyan kell kitépni egy pasi szívét, igaz, hercegnő?

Az ajtóra néztem. Rám telepedett a szomorúság.

– De hát miért ilyen mérges? – súgtam. – Csak szeretném megóvni az életét. Nem akarom, hogy azért kövessen, mert muszáj neki, valami ostoba ígéret miatt.

Puck összerezcent.

– Az az ostoba ígéret, hercegnő, a legkomolyabb kijelentés, amire csak képesek vagyunk – felelte, és meglepett a hangjában megbújó él. – Nem teszünk könnyen ígéreteket, ha egyáltalán teszünk. És egy tündért feloldozni az adott szava alól történetesen az elképzelhető legnagyobb sértés. Gyakorlatilag azt közölted velem, hogy már nem bízol benne, és azt gondolod, képtelen teljesíteni az ígéretét.

– Ez egyáltalán nem igaz! – pattantam fel. Kacor lecsusszant a támláról, és összegömbölyödött a korábbi helyemen. – Mindegy, nem akarom, hogy azért maradjon velem, mert muszáj.

– Jesszuská! Néha elég sötét tudsz lenni – csóválta a fejét Puck. Tátott szájjal bámultam rá. – Hercegnő, Ash sosem ígért volna effélét, ha nem akart volna egyébként is követni. Külön-

ben, még ha nem is mondta volna ki, mit gondolsz, rákényszeríthetnéd, hogy hátramaradjon? – Gúnyosan felnevetett. – Tudom, engem nem kényszeríthetsz... én megyek, akár tetszik neked, akár nem, úgyhogy be is szüntetheted ezt a mérges nézést. De azért... – Az ajtó felé intett. – Eredj, keresd meg a jégfiúdat, és szabadítsd fel az *ostoba ígérete* alól! Utána soha nem látod többé, az egyszer biztos. Mert lényegében ezt jelenti egy tündér felszabadítása... hogy már nem akarod többé, hogy melletted legyen.

Megsemmisülten roskadtam magamba.

– Én csak... Én csak azt akartam... Nem bírom végignézni egyikőtök halálát sem! ;

A gyenge kifogás pillanatról pillanatra gyengébbnek hatott. Puck i felhorkant.

– Ugyan már, Meghan! Ha megpróbálnál hinni egy kicsit? – Karba tette a kezét, és bosszúsan nézett rám. – Még el sem indultunk, és máris leírsz minket. Engem is, a jégfiút is. Már elég régóta taposom a földet, és még sokáig áll szándékomban maradni.

– Nem gondoltam, hogy ilyen hamar sor kerül rá – huppan-tam vissza a kanapéra, de ugyanolyan gyorsan fel is ugrottam megint, amikor Kacor rám fűjt. – Úgy értem, azzal tisztában voltam, hogy előbb-utóbb szembe kell néznem a trónbitorlóval. De bíztam benne, hogy több időm lesz a felkészülésre. – Kicsivel odébb húzódtam a macska elől; végül inkább a kanapé karfájára kuporodtam. – Mindvégig azt éreztem, hogy csak vergődök, és valahogy mindig szerencsém lett. De a szerencse nem tarthat ki örökké.

– Eddig eljuttatott minket, hercegnő. – Puck mellém lépett és átkarolt. Nem ráztam le. Belefáradtam a veszekedésbe, és szükségem volt a legjobb barátomra. Nekidőltem, úgy hallgattam a brownie-kat, amint a konyhában sűrögtek-forogtak. Sülő kenyér

meleg, otthonos illata úszott be a szobába. Talán az utolsó vacsoránk?

Kiváló pozitív gondolkodás, Meghan.

– Igazad van – feleltem végül. – Meg kell tennem. Tudom. Ha valaha rendes életet akarok, szembe kell néznem a trónbitorlóval, különben sosem szabadulok meg tőle.

Sóhajtva az ablakhoz léptem, és kinéztem az alkonyatba.

– Mindössze arról van szó, hogy... ezúttal minden más – mondtam a tükörképemnek, de az csak bután nézett vissza rám. – Most sokkal több veszítenivalóm van. Te, Ash, Sohaföld, a családom, az apám...

Elhallgattam, előrehajoltam, és az üvegnek támasztottam a homlokomat.

– Apu – nyögtem. – Mihez kezdjek veled?

A folyosón valami dobbant. Lehunytam a szememet, és ki-egyenesedtem. Hát ez tökéletes időzítés.

– Mióta állsz ott, apu?

– Azóta, amióta elkezdted a szerencséről beszélni – lépett be Paul, és leült a zongora elé. Az ablakban láttam a tükörképét. – Elmész, igaz? – kérdezte halkán.

Puck feltűnés nélkül kiosont, egyedül hagyva engem apámmal, és persze a szunyókáló Kacorról. Tétováztam, aztán bólintottam.

– Utálok arra gondolni, hogy így kell itt hagynom téged – fordultam felé. – Bárcsak maradhatnék!

Paul homloka ráncba szaladt, mintha nehezen lenne képes értelmezni, amit mondtam, de a tekintete tiszta maradt. Lassan bólintott.

– Ez fontos? – kérdezte.

– Igen.

– Visszajössz?

Elszorult a torkom. Nagyot nyeltem és mély levegőt vettem.

– Remélem.

– Meghan... – Apu tétovázott, kereste a szavakat. – Tudom, hogy... sok mindent nem értek. Tudom, hogy... része vagy valaminek, ami felettem áll, amit fel se foghatok. És hogy nekem kellene az apádnak lennem... de azt is tudom, hogy remekül boldogulsz egyedül. Szóval, menj csak! – Elmosolyodott, a szeme körül ráncok jelentek meg. – Ne búcsúzkodj, és ne aggódj miattam! Tedd, amit tenned kell! Én itt leszek, amikor visszajössz.

– Köszönöm, apu! – mosolyogtam vissza.

Biccentett, de a következő pillanatban ismét üvegessé vált a tekintete, mintha ép gondolatait mind erre a beszélgetésre használta volna el. A levegőbe szimatolt, majd felragyogott az arca, mint egy kisgyerekeknek.

– Étél?

Hirtelen nagyon öregnek éreztem magam.

– Igen. Menj csak vissza a szobádba, majd szólok, ha kész a vacsora. Addig... addig dolgozhatsz a dalodon, jó lesz?

– Ó! Persze. – Ragyogó arccal felállt és elindult kifelé. – Már majdnem kész, tudod? – jelentette be büszkén, a válla felett hátranézve. – A lányomnak írtam, de holnap eljátszom neked, jó?

– Jó – suttoztam, és apám kiment.

Csend lett, csak az óra ketyegett a falon, és a konyhából szűrődött be a neszezés. Visszamentem a kanapéhoz, és leültem Kacor mellé. Fogalmam sem volt, mihez kezdjek. Tudtam, meg kellene találnom Asht, és bocsánatot kérni tőle, vagy legalább elmagyarázni neki, miért nem akartam, hogy eljöjjön.

A gondolatra, hogy haragszik rám, összeszorult a szívem. Csak a fájdalomtól szerettem volna megkímélni; honnan tudhattam volna, hogy a felmentés egy tündér számára a bizalom megtörésével ér fel?

– Ha ennyire aggódsz miatta – szólalt meg Kacor váratlanul – , miért nem kéred fel, hogy legyen a lovagod?

– Micsoda? – pislogtam meglepetten.

A macska résnyire nyitotta arany szemét; láthatóan jól szórakozott rajtam.

– A lovagod – ismételte lassabban. – Érted a szót, igaz? Nem volt olyan régen, hogy elfelejtsétek, még nektek, embereknek sem.

– Tudom, mi az a lovag, Kacor.

– Az jó. Akkor könnyen megérted a jelentőségét. – A macska felült, ásított, majd maga köré kanyarította a farkát. – Ez régi hagyomány – kezdte. – Még a tündérek között is annak számít. Egy hölgy megkér egy harcost, hogy legyen a lovagja, a választott védelmezője, amíg mindketten élnek. Csak királyi vérből valók végezhetik el a szertartást, és csak a hölgy választhat bajnokot. Mégis ez jelenti a hölgy és a lovag között a bizalom legteljesebb kinyilvánítását. A hölgy elsősorban a lovagra támaszkodik, tőle várja, hogy megóvja, tudva, hogy a lovag az életét is odaadná érte. A lovag továbbra is legjobb képességei szerint engedelmeskedik a királynőnek és az udvarnak, azonban elsődleges kötelessége a hölgyéhez köti. – Új fent ásított, majd kinyújtotta az egyik hátsó lábát, hogy megvizsgálja a lábujjait. – Bájos hagyomány, az egyszer biztos! Az udvarok imádják ezeket az érzelmes tragédiákat.

– Ez miért tragédia?

– Azért – szólalt meg Ash az ajtóból; a hangjától összerementem –, mert ha a hölgy meghal, a lovag is meghal vele.

Zakatóló szívvel felálltam. Ash nem lépett be, a küszöbről figyelt. Bűbájauráját gondosan elrejtette, pillantása hűvös volt és kifejezéstelen.

– Gyere ki velem! – utasított halkán, és amikor tétováztam, még hozzátette: – Kérlek!

Kacorra pillantottam, ő azonban újra összetekeredett, és lehunyt szemmel, elégedetten dorombolt. *Átkozott macska!*, gondoltam, miközben Ash után igyekeztem a langyos nyári éjszakába. *Az se érdekelné, ha Ash lekaszabolna vagy jégcsappá változtatna. Lehet, hogy fogadott is rá Leanansidhe-vel, hogy mikor következik be.*

Megdöbbsentem saját magamtól, hogy efféléket gondolok Ashről és Kacorról. Büntudat kerített hatalmába. Csendben követtem a Télherceget, át a patakon, végig a völgyön. A fű felett szentjánosbogarak csillogtak, pislákoló csillagrendszerre változtatva a tisztást; a hajamat fenyő- és cédrusillatú szellő borzolta. Ráébredtem, hogy hiányozni fog ez a hely. Mindennek ellenére ez volt a leginkább normálisnak tekinthető időszak az életemben már nagyon régóta. Itt nem kellett tündérhercegnőnek lennem, vagy egy hatalmas király lányának, egy gyalognak az udvarok örök harcában. Holnap hajnalban mindez megváltozik.

– Ha azt tervezed, hogy feloldozol – kezdte Ash, és alig hallhatóan megremegett a hangja –, tedd meg most, hogy elmehessek. Nem szeretnék már itt lenni, amikor visszatérsz Sohaföldre.

Megálltam; Ash is megtorpant, de nem fordult meg. Néztem a hátát, erős vállát, éj fekete haját, büszke, merev tartását. Néztem, ahogy várta, hogy döntsék a sorsáról.

Ha igazán szereted, elengeded, suttogetta egy hangocska a fejemben. Távol kerülnétek egymástól, de életben maradna. Ha hagyod, hogy kövessen a Vasbirodalomba, abba belehalhat, és ezt te is tudod.

Csakhowy már a gondolat is, hogy Ash elhagyhat, olyan volt, mintha kitépnék a szívemet. Alig kaptam levegőt. Nem tehettem. Nem voltam képes elereszteni. Az istenek bocsássanak meg nekem, ha ez önzés, de semmit sem akartam jobban, mint hogy velem maradjon mindörökre.

– Ash – mormoltam. Megrándult, aztán összeszedte az önuralmát. A szívem ki akart szakadni a mellkasomból, de félretoltam a kétségeimet, és sietve folytattam. – Én... – Lehunytam a szememet, mélyet lélegeztem. – Lennél a lovagom? – suttogtam.

Megpördült, a szeme egy pillanatra elkerekedett, és néhány szívdobbanás erejéig meglepetten, hitetlenkedve nézett rám. Álltam a pillantását, és átfutott az agyamon, hogy hibát követtem-e el, amikor megkértem, hogy csak még erősebb kötést kényszeríték-e rá, és vajon mennyire fogja megbánni, ha rászorítom egy új esküre.

Aztán visszalépett elém, mindössze néhány centire állt meg tőlem. Megborzongtam. Lassan a kezemért nyúlt, de alig ért az ujjaimhoz, a pillantásunk Összefonódott.

– Biztos vagy benne? – kérdezte, de olyan halkán, hogy a szellő is elfújhatta volna a szavait.

Bólintottam.

– De csak, ha akarod. Én erővel soha...

Ash eleresztette a kezemet, hátralépett, aztán térdre ereszkedett, és meghajtotta a fejét. Az ajkamba haraptam, könny szökött a szemembe, a szívem bukfencet vetett.

– A nevem Ashallyn'darkmyr Tallyn, a Téli Udvar harmadszülött hercege vagyok. – Halkan beszélt, de a hangja nem remegett, és amikor meghallottam a teljes nevét, elakadt a lélegzetem. Ez a valódi neve volt. – Hadd tudja meg mindenki: a mai napon esküvel fogadom, hogy megvédelmezem Meghan Chase-t, a Nyárkirály leányát, a kardommal, a becsületemmel, az életemmel. Amire vágyik, megszerzem, amit kíván, teljesítem. Ha kell, az egész világgal szemben is kiállok mellette, és kardommal védelmezem. Ha pedig elbukom, szűnjek meg létezni! Fogadom mindezt a becsületemre, a valódi nevemre és az életemre. Mától... – még halkabban folytatta, de úgy hallottam, mintha egyenesen a fülembe suttogta volna – a tiéd vagyok.

Megállíthatatlanul folytak a könnyeim, elhomályosították előttem a világot, lecsorogtak az arcomon, de le se töröltem őket.

Ash felegyenesedett. A karjába vettem magamat; amikor magához szorított, éreztem, hogy megremeg. Az enyém volt, az én lovagom, és semmi sem állhatott közénk.

– Hát... – hallottam meg Puck sóhaját a szellőben, a fű felett –, már azon gondolkodtam, vajon meddig tart még, mire idáig eljutunk.

Megfordultam; Ash csak lassan eresztett el. Puck egy kövön ült a patak mellett. Szentjánosbogarak rajzottak körülötte, majd leereszkedtek a hajába, amitől az vörösen felizzott, akár a parázs. Nem nevetett, még csak nem is vigyorgott. Egyszerűen figyelt.

Megriadtam, amikor felpattant és közelebb sétált; bogárglóriája követte. Vajon mióta ücsörgött ott némán?

– Hallottad...?

– A jégfiú valódi nevét? Dehogy – vont vállat Puck, és a tarkójára tette a kezét. – Lehet, hogy nehéz lesz elhinni, de egy ilyen komoly dologba én se rondítanék bele, hercegnő. Különösen, mivel tudom, hogy később megölnél érte – tette hozzá. A szája egyik sarka felfelé görbült, azonban ez csak árnyéka volt szokásos széles mosolyának.

Ashre pillantott, és megrázta a fejét, az arcán keveredett a jókedv és... talán a tisztelet?

– Mab imádni fogja, ugye, tudod?

Ash halványan visszamosolygott.

– Mostanában már nem érdekel, mit gondol rólam a Téli Udvar.

– Felszabadító érzés, igaz? – horkantott Puck, aztán lehupant a fűre és az ég felé fordította az arcát. – Szóval ez az utolsó éjszaka, amit számkivetettként töltünk, hm? – A könyökére tá-

maszkodott, mire a füből felhőnyi szentjánosbogár rebbent fel. – Ez most talán furán jön ki, de lehet, hogy hiányozni fog. Senki nem rángat, nem utasítgat... leszámítva a haragos brownie-kat, akik a seprűjüket akarják visszakapni, és pókokat telepítenek az ágyamba. Megnyugtató.

Rám nézett, aztán megveregette maga mellett a földet. Leereszkedtem a hűvös, harmatos föbe. Zöld és arany pöttyök keringtek körülöttünk, leszálltak a kezemre, a hajamba. Felnyúltam Ash kezéért, és őt is lehúztam magunkhoz. Mögém telepedett, átkarolt, én pedig nekidőltem és lehunytam a szememet. Egy másik életben talán csak a csillagokat néztük volna így hárman, én, a barátom és a legjobb haverom, talán ellógva a takarodót, és nem aggasztott volna más, csak az iskola, a szüléink és a házi feladat.

– Mit csinálunk itt? – kérdezte Kacor; üvegmosóvá borzolódott farokkal sétált át a nedves fűvön. Egy szentjánosbogár rá is leszállt, de a macska egyetlen ideges färokrándítással lerázta. – Nagyon nyugalmasnak tünik. Ez idäig azt hittem, egy bizonyos herceg túl feszült az effélékhez.

Ash halkán nevetve, szorosan magához ölelt.

– Úgy érzed, kimaradtál valamiből, Cait Sith?

– Ne tartsd magad ilyen sokra! – fintorodott el Kacor, de azért felugrott az ölembe, és ott gömbölyödött össze. Meleg volt és nehéz, sűrke bundája lágy és puha. Megvakargattam a füle tövét, mire hangos dorombolásba fogott.

– Mit gondolsz, apám biztonságban lesz?

Kacor ásított.

– Sokkal inkább, mint a való világban, ember – felelte lustán. – Ide Leanansidhe engedélye nélkül senki sem léphet be, de ki sem léphet innen senki. Ne aggódd agyon magad! – Elégedetten kinyújtóztatta a mancsait. – Itt lesz, amikor visszatértek. Akkor

is, ha nem. Most a másik fületem, ha kérhetem... ó, igen, ez meglehetősen kellemes.

A hangja mély dorombolásba olvadt. Ash a tarkómra fektette az arcát, és sóhajtott. Nem bosszúsan, nem haragosan, nem is azzal a bánattal, amit néha mélyen a lelkében láttam. Nyugodt volt, békés. Engem egy kissé elszomorított a tény, hogy tudtam: talán nincs több időnk, talán ez az utolsó együtt töltött esténk anélkül, hogy a háború, a politika és a tündértörvények közénk állnának.

Elsimította a hajamat a tarkómról, és a fülemhez hajolt. Olyan halkán suttogott, hogy még a macska sem hallhatta meg.

– Szeretlek. Akármikor jön, együtt maradunk. Örökké.

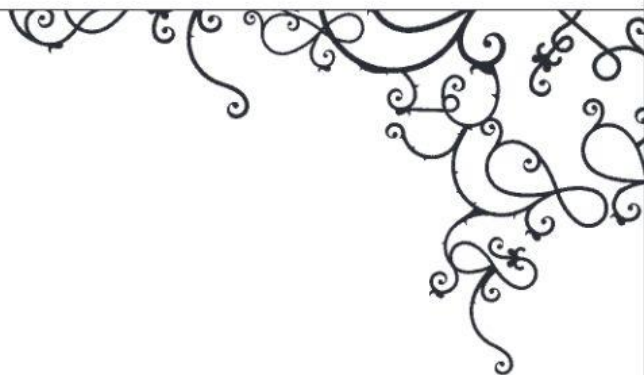
A szívem csaknem szétpattant.

Még egy jó darabig ott maradtunk négyen, beszélgettünk, néha csak élveztük a csendet és néztük az eget. Nem láttam hullócsillagot, de ha láttam volna, azt kívánom, hogy apám legyen biztonságban, és Ash meg Puck élje túl a közelgő háborút. *Ha a volna hal volna, minden halász dúskálna...*

Pedig ennél több eszem is lehetett volna. Tündérkeresztanyák nem léteznek, vagy ha mégis, nincs varázspálcájuk, és nem javítanak meg varázsütésre semmit – alku nélkül legalábbis nem. Ráadásul nekem még egy tündérkeresztanyánál is jobb jutott: egy tündérlovag, egy tündéri bajkeverő és egy tündérmacska. Ennyi elég.

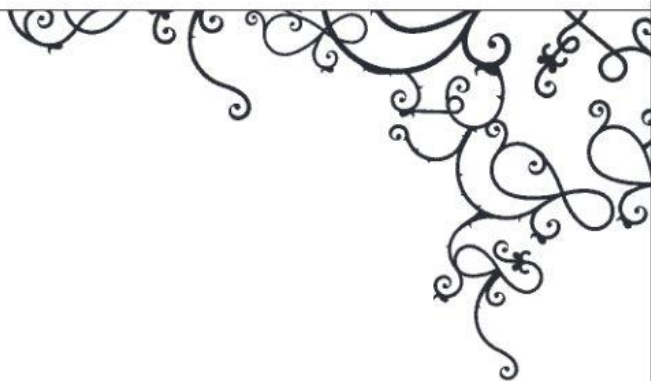
Különben is mindegy. Egy egyszerű kívánság nem menthet meg minket attól, amit meg kell tennünk, és a lelkem mélyén már elhatározásra jutottam.

Mire felderengett a hajnalpír, és visszatértek a követek, már tudtam a választ.

MÁSODIK RÉSZ

TIZEDIK FEJEZET

A vas határa

Tündérföld nem olyan volt, mint ahogy az emlékeimben élt. Felidéztem az első alkalmat, amikor először léptem át Sohaföldre Ethan szekrényén keresztül. Hatalmas fák vettek körül, olyan közel egymáshoz, hogy az ágaik szövevénye eltakarta az eget. A talajon köd gomolygott, mindenre állandó felhomály telepedett. A Vaderdőben egyik udvarnak sem volt hatalma, kegyetlen, semleges vidék volt, amely nem törődött a Nyár középkori hagyományaival, sem a Tél vérszomjas társadalmával.

És haldokolt.

Nem volt feltűnő – a romlás mélyen beivódott a talajba és a fákba, belülről roncsolva őket. Néhol egy-egy fa már elvesztette a leveleit, egy rózsabokron acéltüskék nőttek, amelyek csillogtak a beeső fényben. Belegyalogoltam egy pókhálóba, és csak

akkor vettem észre, hogy hajszálvékony drótszálakból szőtték, hasonlóan a pókszörnyek hálójához.

A változás jóformán láthatatlan maradt, azonban Sohaföld szíve, amelynek lüktetését mindenhol éreztem magam körül, a fákban, a fűszálakban, a levelekben, most rothadást pumpált. A vas-bűbáj mindent megérintett, és lassan, de biztosan felzabálta Sohaföldet, mint a láng a gyertya fölé tartott papírlapot.

És az Ash és Puck arcára egyformán kiülő riadalomból ítélve ők is érezték.

– Rémes, nem igaz? – kérdezte a gnóm követ komoran körbepillantva. – Nem sokkal az után, hogy benneteket... nos, száműzték, a Vaskirály serege lerohanta Sohaföldet, és ahová léptek, a Vasbirodalom velük tartott. A Nyár és a Tél egyesített ereje visszaverte a támadást, ám a mérég a visszavonulás után is itt maradt. A mi seregeink a Vaderdő szélén táboroznak, ott, ahol az a Vasbirodalommal határos, így próbáljuk visszatartani a vastündéreket attól, hogy az erdőn nyílt résen át elárasszák a világunkat.

– Csupán védekeztek? – nézett Ash hidegen a gnómra, aki erre visszariadt. – Miért nem indítottok frontális támadást, és zárjátok be a rést?

– Nem lehet – rázta a fejét a gnóm. – Már többször küldtünk nagy erőket a résen át, és senki sem tért vissza.

– És a Vaskirály egyszer sem mutatta meg a rusnya arcát a csatában? – mérgelődött Puck. – Csak gyáván hátramarad, és hagyja, hogy a sereg elvégezzen mindent?

– Természetesen – fintorgott Kacor, és még a bajsza is remeggett az undortól. – Miért kockáztatná az életét, amikor ő van előnyösebb helyzetben? Az idő neki dolgozik, nem az udvaroknak. Oberon és Mab nagyon kétségbeeshetett, ha visszavonták a száműzetéseket. Nem is emlékszem más esetre, amikor ilyesmi előfordult volna. – Hunyorogva nézett rám. – A dolgok való-

ban rosszul állhatnak. Úgy tűnik, te vagy Sohaföld utolsó esélye a megmenekülésre.

– Köszönöm, Kacor! Erre az emlékeztetőre feltétlenül szükségem volt – sóhajtottam, de elhessegettem a komor, rémítő gondolatokat, és a követhoz fordultam. – Gondolom, Oberon már vár rám.

– Igenis, felség – hajtotta meg a fejét a gnóm. – Kövess, kérlek! Elvezetlek a frontra.

Azzal elkocogott.

A DOMB TETEJÉRŐL végigtekintettem a völgyön, ahol a Nyár és a Tél seregei táboroztak.

A sátrakat összevissza, minden rendszer nélkül állították fel, amitől a táborhely színes vásznak és sáros utcácskák városának tűnt. Még ebből a távolságból is láttam a két udvar különbségét: a Nyár könnyebb, világosabb barna, zöld és sárga sátrakat állított, a Tél inkább feketét, kéket, sötétvöröset. Bár azonos oldalon álltak, nem közösködtek, még a völgyben sem keveredtek el egymással. Ahol a két fél tábor találkozott, egy nagyobb építmény emelkedett ki a sátrak közül, rajta mindkét udvar lobogójával. Legalább Mab és Oberon megpróbált kijönni egymással. Egyelőre.

A táboron túl egy csillogó, összevissza csavarodott acélból nőtt, torz erdő jelezte a Vaskirály birodalmának bejáratát. Ash összeszűkülő szemmel mérte fel a frontvonalat.

– Már többször vissza kellett vonulniuk – állapította meg halkan, komoran. – Az egész tábor úgy néz ki, mint amit egy szóra fel lehet szedni és odébb telepíteni. Jó lenne tudni, milyen gyorsan terjeszkedik a Vasbirodalom.

– Azt hiszem, hamarosan megtudjuk – felelte Puck, amikor a gnóm intett, hogy kövessük. Leereszkedtünk a nyomában a táborba.

A sátorváros növekedni és terjeszkedni látszott, ahogy egyre közelebb értünk, és visszatért az idegességem is, amikor a rengeteg tündér között át kellett vágnom. Ragyogó, nem emberi tekintetükkel minden lépésemet követték. Szerencsére csak a Nyári Udvaron kellett keresztülmennünk, hogy elérjük a középben felállított nagy sátrat; mindenestre Puck és Ash is szorosan mellettem haladt a szűk átjáróban. Az elegáns nyárlovagok, akiknek a páncélját mintha ezernyi egymásra fektetett levélből kovácsolták volna, hűvösen méregették a mellettem vonuló Télherceget. Néhány szilf tért ki előlünk – pengeéles szitakötőszárnyuk összedörzsölődött –, aztán leplezetlen kíváncsisággal bámultak utánam. Egy megbéklyózott griff felemelte a fejét, és fújva megrázta színes tollsörényét. Az egyik szárnya megsérült, húzta a földön, úgy bicegett.

– Ennek a helynek vérszaga van – mormolta Ash, és a tekintete ide-oda villant.

Egy iszapzöld troll bicegett el mellettünk, egyik feketére égett karjából szivárogtak a nedvek. Megborzongtam.

– Úgy tűnik, a hadiszerencse nem nekünk kedvez.

– Ezt bírom benned, herceg – rázta a fejét Puck. – Hogy te mindig olyan vidám vagy. – Ő is körülpillantott, és felhúzta az orrát. – Habár igaz, hogy ez a hely látott már jobb napokat is. Másnak is van még hányingere?

– A vas teszi. – Kacor megkerült egy pocsolyát, aztán felugrott egy kidőlt fára, és megrázogatta a mancsait. – Ilyen közel a bitorló birodalmához a hatása erősebb, mint valaha. Még rosszabb lesz, ha át is lépitek a határt.

Puck felhorkant.

– Te bezzeg nem úgy tűnsz, mint aki nagyon megszenvedné, macska.

– Ez azért lehet, mert nekem van eszem, és felkészülök az ilyesmire.

–Tényleg? És arra hogyan készülnél fel, ha belehajítanálak egy tóba?

– Puck! – sóhajtottam, de abban a pillanatban két nyárlovag lépett elénk, és leereszkedő, arrogáns arckifejezéssel meghajoltak.

– Lady Meghan! – szólított meg az egyik mereven, miután gyilkos pillantást vetett Ash irányába. – Őfelsége Oberon király fogadja önt.

– Csak menj! – dorombolta Kacor, és letelepedett egy farönkre. – Nekem ma nincs dolgom Hegyesfülű Urasággal. Nem tartok veletek.

– És *hol* leszel, Kacor?

– Errefelé. – Azzal a Cait Sith el is tűnt a szemem elől. Megráztam a fejemet, és követtem a lovagokat, tudva, hogy úgyszólván megjelenik, ha ismét szükségünk lesz rá.

Odaértünk a nagy sátorhoz, és lehajolva bebújtunk az ajtólapok alatt, amelyeket az örök emeltek fel. Egy sötét erdei tisztásra értünk; óriási fák nyújtóztak a magasba, az ágaik között apró fénypontok villóztak. Fénylő villik rajzoltak a levegőben, nevetve táncoltak körbe, amíg el nem legyeztem őket. A közelben egy bagoly huhogott, mélységet adva a minket körülvevő bonyolult illúzióvarázsnek. Ha a szemem sarkából néztem a fákat, megláttam a sátor ponyváját és a fa tartórudakat. Ugyanakkor éreztem a párás nyári éjszaka melegét is, meg a fenyők és cédrusok illatát. Bűbájnak csaknem tökéletes volt.

A tisztás közepén két trón állt, ősiek és lenyűgözőek, mint maga az erdő. A Nyári Udvar uralkodói vártak ránk.

Oberon harci díszben pompázott, a páncélja arany és smaragd színben fénylett a hamis csillagok alatt. Tarka köpönyeg hullámozott mögötte, szarvasagancsal díszített koronája árnyékot vetett az erdő talajára. Hosszú, ezüst haját összefonta, a derekára kardot kötött. Magas volt, sudár és elegáns – a Nyárkirály külö-

nös, zöld szemével figyelte, ahogy közeledtünk, de nem árulta el az érzéseit, akkor sem, amikor tekintete Ashre és Puckra villant, majd azonnal továbbbreebent róluk.

Mellette Titánia ült, az ő arcáról jóval könnyebb volt olvasni. A tündékirálynő gyűlöletet sugárzott, és nem csak felém, hanem a Télherceg felé is. Még Puckra is vetett egy utálkozó pillantást, a java azonban nekem és Ashnek jutott.

A látványa fellobbantotta a haragomat. Végző soron ő felelt az igazi apám helyzetéért. Az ő féltékenysége vitte rá Puckot, hogy Leansidhe-hez vezesse, mert félt, hogy a Nyárkirálynő bántani fogja, esetleg megöli, hogy bosszút álljon Oberonon.

Titánia is olvasott az én arcomról, és az ajka gonosz mosolyra húzódott, mintha ismerné a gondolataimat. Egyszerre féltetni kezdtem Pault; ha Titánia rájön, hogy még életben van, talán rajta keresztül próbál majd megsebezni.

– Eljöttél – jelentette ki Oberon, és a föld beleremegett. – Üdv itthon, leányom!

Szóval most megint a családhoz tartozom, mert szükséged van valamire tőlem? Erről van szó?

Szerettem volna megmondani neki, hogy ne nevezzen a lányának, nincs hozzá joga. Szerettem volna az arcába vágni, hogy nem tagadhat ki, csak hogy később úgy rendeljen vissza, mintha mi se történt volna.

Hallgattam. Csak bólintottam, és reményeim szerint magabiztosan néztem a királyra. Semmi meghajlás, megalázkodás: abból elég volt. Ha a tündérek akarnak tőlem valamit, dolgozzanak meg érte!

Oberon felvonta a szemöldökét, amikor nem kapott választ, de semmi más nem utalt arra, hogy meglepődött volna.

– Úgy veszem, az ajánlott alkunk feltételeit elfogadhatónak találad – folytatta halk, megnyugtató hangon, amely sűrűn, édesen folyt át rajtam, és egyszerre nehezemre esett a gondolkodás.

– Visszavonjuk a kiutasításodat, hasonlóképpen Robin Goodfellow esetében is, cserébe te a szolgálatunkra leszel a Vaskirály elpusztításában. Úgy hiszem, ez tisztességes ajánlat. Mármost... – fordult Puck felé, mintha az alkut máris megkötöttük volna –, mondd el, mit tudtál meg a kinti életed alatt a vas-tündérekről! A kifejezett parancsom ellenére hagytad el Tündér-földet, hogy kövesd a lányt, bizonyára nagyon fontos volt a számodra.

– Ne olyan gyorsan! – Leráztam magamról a gondolataimat behálózó bűbajt, és Oberonra meredtem. – Még nem mondtam igent.

A tündérr király meglepetten nézett rám.

– Szerinted nem tisztességes az ajánlatom? – A kérdés végén a hangja őszinte döbbenettel szökött a magasba. Alig hitte, hogy visszautasítanám, vagy talán ez is a bűbáj része volt. – Ez az ajánlat igen nagyvonalú, Meghan Chase. Még a Télherceggel folytatott botrányos kapcsolatodat is hajlandó vagyok elnézni, és esélyt adok, hogy hazatérj.

– Megfontolom – válaszoltam. Éreztem a hátamban Ash és Puck tekintetét is; sietősen folytattam. – A helyzet az, hogy ez nem az otthonom. Nekem már van egy, ami a halandók világában vár rám. Már van egy családom, és erre itt nincs szükségem.

– Ebből elég! – emelkedett fel Titánia, és gyilkos pillantást lövellt felém. – Nincs szükségünk a félvérre, uram. Küldd vissza a halandó világba, amiért úgy rajong!

– Ülj le! Még nem fejeztem be.

Titánia erre olyan arcot vágott, ami egyszerre volt nevetséges és félelmetes. Sebesen folytattam, mielőtt elhagyott volna a bátorságom, vagy mielőtt a királynő pókká varázsolhatott volna.

– Készen állok alkut kötni, de ennél azért többet kell belevennetek. Például a családomat. Hagyjátok ki őket a háborúból!

Hagyjátok őket békén, és pont! És ez minden családtagra vonatkozik, arra is, akit Leanansidhe rabolt el, amikor hatéves voltam.

Most én néztem szűrös szemmel Titániára; ő továbbra is ölni tudott volna a pillantásával.

– A szavadat akarom, hogy békén hagyod!

– Meghan Chase, te merészeled megszabni nekem, mit tegyek? – A királynő halk, lágy hangon szólalt meg, de éreztem benne a közeledő vihar baljós fenyegetését. Egy évszakkal korábban meg is ijesztett volna. Most csak elszántabbá tett.

– Szükségeitek van rám – jelentettem ki. Eszemben sem volt meghátrálni; éreztem, hogy Ash és Puck közelebb húzódik hozzám. – Én vagyok az egyetlen, akinek bármiféle esélye lehet a trónbitorló megállítására. Én vagyok az egyetlen, aki beléphet abba a pokolba, és élve kijöhet. Nos, ezek a feltételeim. Adjátok a szavakat, hogy a családom tagjai életük végéig nem találkoznak újabb tündérekkel, és hogy Ash meg Puck az ígéretetek szerint hazatérhet, ha ennek az egésznek vége. Hallani akarom, itt és most! Ez az én kérésem cserébe azért, hogy megállítom a trónbitorlót. Áll az alku?

A tündékirály egy darabig hallgatott, zöld szeme nem árult el semmit. Aztán nagyon halványan elmosolyodott, és biccenett.

– Ahogy kívánod, leányom – válaszolta gunyorosan; Titánia dühösen felé pördült, de Oberon nem is törődött vele. – Megígérhetem, hogy az udvarom hatalma alatt álló tündérek közül semelyik sem fog kárt tenni a halandó családotban. A Téli Udvar és Tír na nÓg lakói nevében nem beszélhetek, ennél többet nem ajánlhatok.

Titánia dühében halk, elkeseredett hangot hallatott, és kivonult a tisztásról. Győztesként maradtam állva. Mélyet lélegeztem, hogy lecsillapítsam száguldó szívemet, és ismét Oberonra néztem.

– Mi a helyzet Ashsel és Puckkal?

– Goodfellow számára nyitva áll az út, akkor jön, amikor akar – pillantott Puckra Oberon. – Habár biztosra veszem, hogy úgyis tesz valami mást egy-két századon belül, amivel kivívja a haragomat.

Puck ártatlan arcot vágott, a tündérkirályt azonban nem tévesztette meg.

– Mindazonáltal – fordult vissza hozzám Oberon –, nem én rendeltem el Ash herceg kiutasítását. Ezt a Tél királynővel kell megbeszélned.

– Őt hol találom?

– Meghan – lépett mögém Ash, és a karomra tette a kezét. – Miattam ne szállj szembe Mabbal!

Oberont figyelmen kívül hagyva Ash felé fordultam, hogy a szemébe nézhessek.

– Nem is érdekel, hogy hazamehetsz-e?

Nem válaszolt, de láttam a szemében, hogy érdekli. Sohaföldtől elvágva végül a semmibe fakult volna, ezt mindketten tudtuk.

– Az egyetlen kötelességem immár hozzád köt – felelte egyszerűen.

Oberon hosszú, metsző pillantással mérte végig.

– Mab a Tél táborában van – felelte korábbi kérdésekre, és rám emelte komor tekintetét. – Leányom, ma este a Nyár és a Tél tábornokai haditanácsot tartanak. Jó volna, ha részt vennél rajta.

Bólintottam, mire a király elbocsátóan intett.

– Nemsokára küldök valakit, aki megmutatja a szállásokat – mormolta. – Most menjetek!

Már visszavonulóban voltunk, amikor Oberon hangja megállított.

– Robin Goodfellow – szólta, mire Puck összerezett –, te itt maradsz!

– A fenébe! – mormolta Puck. – Hát, ez gyors volt. Még csak most tértem vissza, és már rángat is. Menjetek csak előre! – intett. – Amint tudok, megyek utánatok.

Szemforgatva visszaindult Oberon felé, mi pedig elhagytuk a tisztást.

– Lenyűgöző voltál – jegyezte meg Ash, amikor már a sátrak labirintusában jártunk. A nyártündérek kitértek az utunkból, elsiettek előlünk. – Oberon az összes elmefacsaró bűbájt bevette, amiye csak volt, hogy gyorsan beleegyezz az alkuba, és ne kérdőjelezd meg a feltételeit. Te nem csak ellenálltál, hanem a saját javadra fordítottad az alkut. Erre nem sokan lettek volna képesek.

– Komolyan? – Visszagondoltam a ködös, lelassult érzésre, amely a király sátrában elfogott. – Vagyis megint manipulálni akart? Talán azért tudok ellenállni, mert a rokona vagyok. Féltér, Oberon fattya, meg minden.

– Vagy csak a hihetetlen makacsságod teszi – mosolygott Ash. Rácsaptam a karjára; nevetett és megfogta a kezemet. Így léptünk át a Tél területére.

A tábornak ez a része állt közelebb a Vasbirodalomhoz, és a feszültség itt érezhetően erősebb volt. Fekete jégpáncélos lovagok járőröztek a tábor határain, komor és veszedelmes látványt nyújtva. Az őrállásokból ogrék méregettek rosszindulatú, kifejezéstelen tekintettel, az agyarukról nyál csepegett. Egy egyszerre több oszlophoz láncolt wyvern rikoltott, és szárnycsattogatva próbált elszabadulni, dühösen kapkodva a gondozója felé. Megborzongtam. Ash szorosabban fogta a kezemet. Senki sem állt az utunkba, pedig rengeteg goblin, vörös sapkás és mumus mellett siettünk el. A téltündérek kitértek előlünk, elragadtatás, félelem és utálat keverékével néztek Ashre – a lázadó hercegre, aki

mindannyiuknak hátat fordított a félvér ember kedvéért. Rám is sötéten néztek, néha megeresztettek egy-egy kihívó vigyort, de ennél többet nem merészeltek tenni; rendkívül hálás voltam a Télhercegnek és az acélpengének az oldalamon.

A tábor szélétől alig néhány lépésre ásított a Vasbirodalom bejárata. Fémfák és csavart acélágak csillámlottak a félhomályban. Megtorpantam, hogy befogadhassam a látványt. Hideg félelem terjedt szét bennem, mert visszaemlékeztem az égő szemétsivatagra, a perzselő, csontig maró esőre Masina birodalma felett, és az égbe törő fekete toronyra.

– Nahát, nahát, ki van újra itt...

Megfordultam. Három téllovag állta el az utunkat, teljes fegyverzetben. A páncéljuk válláról és a sisakjukról kék jégcsap pengék meredeztek: veszedelmesnek tűntek.

– Faolan – válaszolta Ash, és feltűnés nélkül elém lépett.

– És még van képed visszajönni, Ash? – kérdezte a középső lovag. A szeme hideg kéken, gyűlölettel telve villogott a sisak résén át. – Mabnak igaza volt, amikor kutasztott. Neked meg a félvér Nyár-ribancnak a halandók világában kellett volna maradnotok, ahová tartoztok.

Ash kirántotta a kardját; a reszelős, surrogó hang mintha betöltötte volna a tábort. A lovagok összerezzenek, és sietősen meghátráltak, a kezük a saját kardjuk markolatára tévedt.

– Ha még egyszer megsértitek, annyifelé vagdallak benneteket, hogy sose találják meg az összes darabot – közölte Ash nyugodtan. Faolan felszegte a fejét és előrelépett, de Ash neki szegezte a kardja hegyét. – Most nincs időnk efféle játékokra, úgyhogy meg foglak kérni, hogy állj félre.

– Már nem vagy többé herceg, Ash – mordult Faolan, és ő is kardot rántott. – Csak egy számkivetett. Goblinszart sem érsz. – Kiköpött; a nyála jégkristályként ért a fűre. – Úgy vélem, ideje, hogy megmutassuk, hol a helyed, *felség*.

Még több lovag jelent meg, körbevettek minket, mind kivonták a kardjukat. Összesen öten voltak. A szívem vadul kalapált.

A kör lassan bezárult; én is kivontam a kardomat, és Ashnek vettem a hátamat. A fény megcsillant a pengémen.

– Ne gyertek közelebb! – intettem őket, olyan bátorságot tetetve, amit nem is éreztem. – Ez itt *vasból* van, és biztos, hogy érzitek, hogy nem hazudok.

A levegőbe csaptam, suhogott a kard, aztán az egyik ellenfél felé böktem.

– Ha ki akarjátok próbálni, csak rajta! Már régóta kíváncsi vagyok, mit tesz a vaspenge a tündérpáncéllal.

– Meghan, maradj ki ebből! – mormolta Ash, de a tekintetét nem vette le a lovagokról. – Nem kell ebben részt vened. Nem miattad vannak itt.

– Nem hagyom, hogy egymagad küzdj meg velük – sziszegtem vissza.

A sátrak szélénél már gyülekezett a kíváncsi tömeg. Harcot akartak látni.

– Üsd-vágd! – kiáltotta néhány goblin.

– Old meg! – tromfoltak rá a vörös sapkások.

Faolan felbátorodott a közönség vérszomjas buzdításától. Elvigorodott, és felemelte a kardját.

– Ne aggódj, Ash! – mondta gonosz vigyorral. – Nem teszünk az emberedben túl nagy kárt. Sajnos ezt rólad nem mondhatom el. Támadás!

A lovagok ránk vetették magukat. Lábujjhegyen egyensúlyozva, ahogy Ash tanított, szembenéztem azzal a kettővel, akik felém rontottak, és hagytam, hogy az ösztöneim irányítsanak.

Röhögve közelítettek, laza, hanyag tartásban. Láthatóan nem gondolták, hogy komoly fenyegetést jelentenek a számukra. Az egyikük lusta mozdulattal a fejem felé lendítette a kardját; hárítottam és félreütöttem. A lovag arcára kiült a döbbenet, én pedig

megláttam a rést a védelmén. Gondolkodás nélkül kicsaptam felé, a karom gyorsabban mozdult, mint lehetségesnek hittem, és a kardom hegye átszúrta a combját védő páncélt.

A lovag üvöltése megtörte harci révületemet. Égő hús bűze terjengett, felkavarodott tőle a gyomrom. Azt vártam, hogy félrefordul, hárít és visszatámad, ahogy Ash mindig tette, ám a lovag a lábát markolászva, vonítva félretántorgott. Kiestem a harc ritmusából; a másik lovag dühödten felemelte hatalmas kék pallosát, és egy hördüléssel felém csapott. Sebesen elhátráltam, de így is alig tudtam kitérni. Dühös volt és gyors; félelmemben tótágast állt a gyomrom.

– Meghan! Koncentrálj!

Ash hangja térített magamhoz rémült kábulatomból. Ösztönösen felkaptam a kardomat.

– Emlékezz, mit tanítottam! – zihálta Ash a bal oldalamon, közben a saját ellenfeleivel küzdve. – Ez ugyanaz!

A lovag vad támadásba lendült, még a fogát is ijesztően kivicsorította, a pallosa halálos ívben szelte a levegőt. *A fegyvere, futott át az agyamon, miközben kitértem. Nehezebb, mint az enyém, ez lelassítja őt. Mindig fordítsd a saját előnyödre az ellenfeled gyengeségét!*

Körbetáncoltam, éppen csak kívül maradva a távon, ahol elérhet, és figyeltem, ahogy lihegve, fogcsikorgatva erőlködik. Úgy csapkodott felém, mintha egy bosszantó légy volnék.

Végül bosszús üvöltést hallatott, és a pengével a földbe csapott. Jégszilánkok és göröngyök záporoztak felém. Ösztönösen elfordultam, hogy védjem a szememet; a felcsapódó darabok az arcomat, a karomat súrolták. A lovag rám vetette magát. Lebuktam, csaknem térdre estem, a kard elsuhant felettem. Vakon fordultam, hagytam, hogy a kard vezesse a kezemet, és minden erőmmel előredőftem.

A találat ereje megtaszította a vállamat. A lovag felordított. Felnéztem: a vaspenge a gyomrába fűrődött. Fuldokolva elejtette a saját kardját, a sebéhez kapott és hátratántorodott; a szélbe ismét perzselt hús szaga vegyült. A lovag arcvonásait dühvel kevert fájdalom torzította el; megfordult és eltűnt a tömegben. Szaggatottan felsóhajtottam, aztán, még mindig remegve az adrenalintól, Asht keresve körbepillantottam.

Nem sokkal odébb állt, a kardját a térdeplő Faolan torkának szegezve. A többi lovag nyöszörögve hevert szanaszét.

– Végeztünk? – kérdezte Ash halkán. Faolan, bár a szemében égett a gyűlölet, bólintott. Ash eleresztette, és a lovakok bicegve visszavonultak a többi téltündér gúnyos kacaja közepette.

Ash visszadugta a kardját a hüvelyébe és rám nézett. Még mindig remegtem, a fejemben újra lejátszódott az iménti harc minden pillanata. Valószerűtlennek tűnt, mintha valaki mással történt volna, azonban felpezsdült vérem másról árulkodott.

– Láttad? – kérdeztem nevetve, a hangomban izgalom és idegesség vibrált. – Megcsináltam! Igazából győztem!

– Valóban – felelt Ash helyett egy ismerős, rémítő hang, amelytől megfagyott a vérem, és az apró hajszálok a tarkómon mind égnek álltak. – *Meglehetősen* szórakoztató volt. Úgy vélem, új testőrökre lesz szükségem, ha még egy nyomorult félvér-től sem képesek megvédeni.

Hihetetlen, milyen gyorsan fel tud oszlani egy vérszomjas tömeg; a Téli Udvar királynője azonban általában efféle hatással volt az emberekre. Pillanatokon belül eltűnt mindenki a sátrak között, és csak én maradtam meg Ash, az ösvény közepén. A hőmérséklet lezuhant, dér ült ki a fűszálakra. Mindez csak egy dolgot jelenthetett. És valóban: néhány lépésre, két rezzenetlen arcú lovag kíséretében, Mab királynő figyelt minket, hidegen és mozdulatlanul. Mint egy gleccser.

Mint mindig, most is csodaszép volt fekete-vörös harci köpenyében, ébenfekete haja sötét felhőként kavargott mögötte. Megborzongtam, és közelebb húzódtam Ashhez; Mab felemelte egyik hófehér kezét, és magához intett minket. A Télkirálynő éppen olyan kiszámíthatatlan volt, mint amilyen szép; gyakorta zárt élőlényeket jégbe, vagy megfagyasztotta a vért az ereikben, ezzel lassú, gyötrelmes halálra ítélve őket. Már találkoztam hírhedt rosszkedvével, és semmi kedvem nem volt újra szembesülni vele.

– Ash... – Mab szinte dúdolt, nem is figyelve rám. – Hallottam a pletykát, hogy visszatértél. Már elegend volt a halandók világából? Készen állsz a hazatérésre?

Ash arcán megjelent a régi zárt, semmit el nem áruló maszk, a szeme kifejezéstelenné hűlt. Most már rájöttem, hogy ez csak önvédelem, így védekezik a Téli Udvar kegyetlensége ellen. A Tél elpusztítja a gyengéket, márpedig az érzelmek gyengeségnek számítottak.

– Nem, királynőm – felelte csendesen, félelem nélkül. – Im már nem parancsolsz nekem. A Téli Udvarhoz fűződő szolgálatom tegnap este megszakadt.

Néhány pillanatnyi csend következett.

– Te... – Mab tükörszerű fekete szeme rám villant, aztán vissza Ashre. – A lovagja lettél, igaz? Letetted az esküt. – Rettenettel vegyes hitetlenkedéssel rázta a fejét. – Buta, buta gyermek! – suttozta. – Most már valóban halott vagy a számomra.

Attól tartva, hogy sarkon fordul és elsétál, előreléptem.

– Azért a száműzetése továbbra is érvénytelen, igaz? – kérdeztem.

Mab felém kapta a fejét.

– Ha ennek vége, ha elintéztük a trónbitorlót, Ash szabadon visszatérhet Sohaföldre, igaz?

– De nem fog – felelte Mab halálos nyugalommal, amitől ki-
rázott a hideg. – Még ha vissza is vonom a száműzetését, ő ak-
kor is a halandók között marad veled, mert elég ostoba voltál
ahhoz, hogy az esküjét kérd. Rosszabb átkot mondtál rá, mint
amit én valaha képes lettem volna.

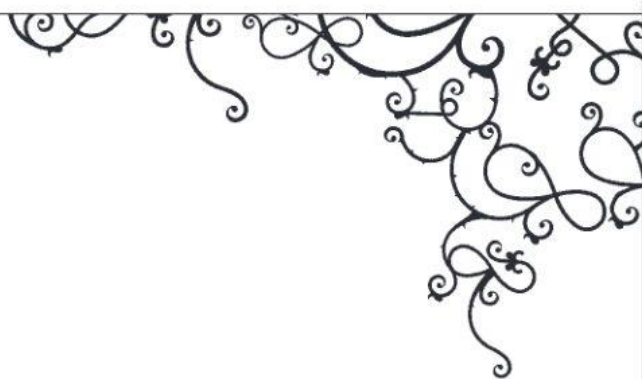
Összerándult a gyomrom, de mély lélegzetet vettem, és ma-
gabiztosan ismételtam meg a kérdésemet.

– Mab királynő, szeretném, ha a szavadat adnád. Kérlek! Ha
ennek vége, Ash szabadon visszatérhet Tír na nÓgba, ha úgy
akarja.

Mab addig nézett rám, amíg a hátamon csordogálni nem kez-
dett a hideg verejték; végül hűvösen, komoran ránc mosolygott.

– Miért ne? Úgyis meghaltok mind a ketten, szóval nincs
semmi jelentősége. – Sóhajtott. – Ám legyen, Meghan Chase!
Ash szabadon hazatérhet, ha akar, bár mint ő maga mondta, már
nem szolgálja a Téli Udvar. A neked tett esküje hamarabb fogja
elpusztítani mindennél.

Azzal válaszra se várva megfordult és elsietett. Bár nem lát-
tam az arcát, csaknem biztos voltam benne, hogy sír.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Tündérhaditanács

Aznap éjjel duzzadt, bíbor hold kelt fel a tábor felett, és mindent baljós, kísérteties, vérszínű derengésbe vont. A csaknem tiszta égből hópihéek szitáltak, rozsdaszínben táncoltak a levegőben, mintha maga a hold is megfertőződött, korrodálódott volna.

Kiléptem apró, dohos sátramból, amelybe senki sem varázsolt tündértisztást. Ash és Puck már várt rám odakint. Arcvonásaik a különös fényben szokatlanul élesen rajzolódtak ki, a korábbinál sokkal inkább elárulva nem emberi mivoltukat. A szemük az árnyékban is csillogott. Mögöttük már elcsendesedett a tábor, semmi sem moccant a vörös hold alatt: a sátorváros kísértetvárosnak tűnt.

- Már hívtak – szólalt meg Ash.
- Ne várassuk őket! – biccentettem.

Oberon sátra a többi fölé magasodott, a két zászló lustán csapott egyet-egyét a gyenge szélben. A halvány hóleplen csizmák, karmos és patás lábak nyoma látszott, mind a tábor közepe felé vezetett, bentől villódzó sárga fény szűrődött ki. Beléptem.

A tisztás illúziója még mindig fennállt, ezúttal azonban egy hatalmas kőasztal állt közepén, páncélt viselő tündérek gyűrűjében. Az asztalfőn a méltóságteljes és komor Oberon és Mab állt, mellettük a kíséretük nemestündér tagjai. Egy nagy, csontsisakos, görbe szarvú troll várakozott oldalt karba font kézzel, és csendben figyelt, odébb egy kentaur vitatkozott egy goblin főnökkel, és mindketten vadul mutogattak valamit a kiterített térképen. Egy óriási, göcsörtös és csavart ágú, eleven tölgy kucorgott máshol, viharvert arcán semmitmondó kifejezéssel hallgatta a gyökereinél folyó beszélgetést.

– Figyelmeztetek – mondta a kentaur, akinek az izmai már rángatóztak az idegességtől –, hogy ha a felderítőid csapdákat helyeznek ki a puszta földek szélén, jobban teszed, ha szólsz, hogy az én felderítőim ne gyalogoljanak egyenesen belénk! Ketten már így is a lábukat törték, amikor gödörbe léptek, egy másik majdnem belehalt, mert eltalálta egy mérgezett nyilad!

– Nem az én hibám, hogy a felderítőid azt se tudják, hol csörtenek – röhögött a goblin, kimutatva teljes pofára való görbe fogait. – Különben meg mit keresnek ilyen közel a táborunkhoz? Fogadok, hogy ki akarják lesni a titkainkat. Féltékeny vagy, hogy mindig is mi voltunk a jobb felderítők, mi?

– Elég! – Oberon lépett közbe, mielőtt a kentaur átugorhatott volna az asztalon, hogy megfojtsa a goblint. – Nem azért vagyunk itt, hogy egymással harcoljunk. Mindössze arra voltam kíváncsi, mit jelentettek a felderítők, nem a köztük dülő hidegháborúra.

A kentaur sóhajtott, és gyilkos pillantást vetett a goblinra.

– Úgy van, ahogy mondják, uram – fordult Oberonhoz. – A vas-fattyak, akikkel eddig összezsáptunk, legfeljebb az előretolt egységeket képviselték. Próbálgatnak minket, keresik a gyenge pontjainkat, nagyon jól tudják, hogy nem követhetjük őket a Vasbirodalomba. A fősereggel még nem találkoztunk. Sem a Vaskirályal.

– Uram – hajtott fejet az egyik sidhe tábornok Oberon előtt –, mi lesz, ha ez csak hadicsel? Mi lesz, ha a Vaskirály máshol szándékozik csapást mérni ránk? Talán jobb lenne, ha megmaradnánk Árkádia és a Nyári Udvar védelménél, és nem a Vaderdő szélén táboroznánk.

– Nem – jelentette ki Mab hidegen, megfellebbezhetetlenül. – Ha elhagyjátok a csatateret, hogy hazatérjete az udvarba, elvesztünk. A Vaskirály megfertőzi a Vaderdőt, és hamarosan behatol mind a Nyár, mind a Tél területére. Nem vonulhatunk vissza. Itt kell tartanunk a frontot.

– Egyetértek – tette hozzá Oberon határozottan. – A Nyár nem vonul vissza. Az egyetlen módja annak, hogy megvédjük Árkádiát és egész Sohaföldet, ha itt megállítjuk az előrenyomulást. Kruxas – nézett a trollra –, hol vannak a katonáid? Közelednek?

– Igen, felség – mordult fel a troll, és meghajtotta busa fejét. – Három napon belül itt lesznek, hacsak közbe nem jön valami.

– És az Ősöregek? – pillantott Mab a tábornokra, aki az imént felszólalt. – Ez az ő világuk, akkor is, ha csak alszanak benne. A sárkányok elfogadták a hadba hívásunkat?

– Nem ismerjük a néhány még élő Ősöreg helyzetét, felség – hajtotta meg a fejét a sidhe. – Mindössze egyet találtunk meg, és ő sem bizonyos, hogy a segítségünkre lesz. Ami a többieket illeti... talán alszanak, talán visszatértek a föld mélyébe, hogy ott várják ki a háború végét.

– Akkor nélkülük csináljuk végig – bólintott Oberon.

– Bocsásson meg, felség – szólalt fel a kentaur –, de hogyan állítjuk meg a Vaskirályt, ha nem bocsátkozik velünk csatába? Még mindig mérgezett birodalma mélyén rejtőzik, mi pedig pazaroljuk életünket és vérünket, amíg várunk rá. Nem ülhetünk itt örökké, miközben a vASFattyak apránként számolják fel az erőinket.

– Nem – válaszolt Oberon, és egyenesen rám nézett. – Valóban nem.

Minden tekintet felém fordult. Nagyot nyeltem, leküzdöttem a késztetést, hogy hátrahököljek. Puck fűjt egyet, és gunyorosan felnevetett.

– Hát, ez a mi végszónk.

– Meghan Chase beleegyezett, hogy behatol a mérgezett földre, és megtalálja a Vaskirályt – folytatta Oberon, miközben én lassan az asztalhoz léptem, a nyomomban Ashsel és Puckkal. Kíváncsi, hitetlenkedő és utálkozó tekintetek követtek. – Félembervére megvédi őt a méregtől, és sereg nélkül megvan az esélye, hogy észrevétlen maradjon. – Oberon összeszűkülő szemmel a térképre bökött. – Amíg ő ott tartózkodik, mindenáron tartanunk kell ezt az állást. Időt kell adnunk neki, hogy megtalálja, hol rejtőzik a Vaskirály, és megölje.

Összeszűkül a torkom, kiszáradt a szám. Tényleg nem akarom ismét ölni. Még mindig voltak rémálmaim, amelyekben az előző Vaskirály mellkasába döftem a nyilat. Azonban a szavamat adtam, és mindenki számított rám. Ha újra látni akartam a családomat, ennek a helyzetnek most kellett véget vetni.

– Felség... – Ezúttal egy téltündér szólalt fel, egy magas harcos, jeges páncélban; fehér haját a hátán végigomló fonott copfban viselte. – Bocsásson meg, uram, de... valóban rábizzuk a birodalom, a teljes Sohaföld biztonságát erre a... félverre? Erre a *számkivetetre*, aki mindkét udvar törvényeit megveti? – Csillogó kék szemével ellenségesen méregetett. – Nem tartozik kö-

zénk. Soha nem is fog. Miért érdekelné, mi lesz Sohafölddel? Miért kellene megbíznunk benne?

– Ő a lányom – válaszolta Oberon nyugodtan, de a hangjában ott remegett a földrengés moraja. – És nem kell bíznod benne. Elegendő, ha engedelmessz.

– Mindazonáltal az aggálya megalapozott, felség – kapcsolódott be Mab, és olyan mosolyt küldött felém, amitől kilelt a hideg. – Félvér, mik a terveid? Hogyan kívánod megtalálni a Vaskirályt, és ha sikerrel jársz, hogyan kívánod megállítani?

– Nem tudom – ismertem be halkán. Felháborodott moraj hangzott fel az asztal körül. – Fogalmam sincs, hol lehet. De megtalálom, ígérem. Egy Vaskirályt már legyőztem... csak bíznotok kell abban, hogy újra képes leszek rá.

– Nagyon sokat kérsz, félvér – jegyezte meg egy újabb tündér, ezúttal egy nyárlovag, olajzöld szeme egyértelmű kétséget sugárzott. – Nem mondhatom, hogy tetszik ez a te terved, már-mint úgy, ahogy van.

– Nem kell, hogy tetsszen – fordultam szembe vele és mindannyiukkal. – És nem kell, hogy bízzatok bennem. De úgy látom, én vagyok a ti legjobb esélyetek a trónbitorló megállítására. Vagy talán ti önként jelentkeztek, hogy behatoljatok a Vasbirodalomba? Vagy ha valakinek van jobb ötlete, örömmel meghallgatom.

A csendben csak Puck halk kuncogása hallatszott. Dühös pillantások villantak felém, de senki sem fogadta el a kihívásomat. Oberon arca érzelemmentes maradt, Mab azonban ijesztően fagyos tekintettel méregetett.

– Igazad van, felség – fordult végül Oberonhoz. – Az időtényező a legfontosabb. Beküldjük a félvért a Vasbirodalomba, hogy pusztítsa el a Vaskirálynak nevezett fattyút. Ha sikerrel jár, megnyertük a háborút. Ha meghal... – Mab mosolyra húzta tökéletes, vérvörös ajkait –, semmit sem veszítünk.

Oberon ugyanolyan semmitmondón bólintott.

– Nem küldenélek egyedül, leányom, ha a körülmények nem volnának a legrosszabbak – vette át a szót. – Tudom, sokat kérek, de korábban már okoztál meglepetést. Csak azt kérem, hogy tedd meg újra.

– Nem lesz egyedül – tette hozzá halkán Ash, meglepve mindenkit, aztán mellém lépett. Rezzenetlen arccal nézett szembe a haditanáccsal. – Goodfellow és én vele megyünk.

– Sejtettem, hogy így lesz, lovag – válaszolta a király gunyorosan. – És tisztelem a hűségedet, bár félek, a végén ez okozza majd a vesztedet. De... tegyétek, amit tennetek kell! Mi nem állunk az utatokba.

– Még mindig úgy vélem, hogy bolond vagy, fiú – nézett Mab hűvösen legfiatalabb gyermekére. – Ha rajtam múlt volna, inkább kitépem a torkodat, hogy ne tudd elmondani azt az esküt. De ha ragaszkodsz hozzá, hogy a lánnyal tarts, a Téli Udvar talán tud ajánlani valamit, ami a segítségetekre lehet.

Meglepetten pislantottam. Oberon Mab felé fordult és felvonta a szemöldökét. A dolog láthatóan meglepetésként érte őt is. A Télkirálynő azonban nem törődött vele, továbbra is engem méregetett sötéten, vadul.

– Ez meglep téged, félvér? – sziszegte megvetőn. – Higgy, amit akarsz, nem kívánom holtan látni az utolsó fiamat! Ha Ash mindenáron újra el akar kísélni a Vasbirodalomba, szüksége lesz valamire, ami megvédi a helyet átítató méregtől. A kovácsaim már dolgoznak egy olyan bűbájon, amely talán képes megvédeni a viselőjét a vas erejétől. Azt mondják, csaknem készen áll.

– Mi az? – kérdeztem hevesen dobogó szívvel.

Mab mosolya olyan volt, mint az éles jégcsap.

– Kifelé! – parancsolta. – Mindenki! Csak a lány és a védelmezői maradjanak!

A téltündérek felegyenesedtek, és azonnal távoztak, hátra se pillantva hagyták el a tisztást. A nyárlovagok kérdően néztek Oberonra, aki egy kurta biccentéssel elbocsátotta őket – erre vonakodva, de meghajoltak királyuk felé, és követték a téltündérek. Magunkra maradtunk az uralkodókkal.

Oberon figyelmeztető pillantást vetett Mabra.

– Titkolózol a Nyári Udvar előtt, Mab úrnő?

– Ne beszélj velem ilyen hangnemben, Oberon király! – vágott vissza a királynő összeszűkülő szemekkel. – Magad is így tennél. A sajátjaim javát keresem, nem másokét.

Felemelte a kezét, és egyet tapsolt.

– Heinzelmann, hozd be az elfajzottat!

Surrogást hallottam a fűből. Három gyíkarcú, apró ember olvadt elő az árnyékból, és az asztalhoz siettek. Még a törpéknél is alacsonyabbak voltak, alig értek a térdemig, de nem tartoztak a gnómok, góbii nők vagy brownie-k közé. Kérdően néztem Ashre, aki grimaszolt.

– Koboldok – válaszolta. – A Téli Udvar kovácsai.

A koboldok egy ketrecet vittek, amely Nyár-bűbájjal átitatott, egymásba fonódó ágakból állt, csapdába ejtve, akármit zártak is bele. Egy gremlin volt az, sziszegve, acsarkodva rázta a ketrec rácsait.

Amikor megláttam, akaratlanul is összerándultam. A gremlinek vastündérek voltak, ám olyannyira vadak és kaotikusak, hogy még a saját fajtájuk sem tűrte meg őket. Számítógépekben és más elektronikus berendezésekben éltek, és gyakran óriási létszámban gyűltek össze, mindig ott, ahol a legnagyobb kárt tudták okozni. Vékony, csúf, apró teremtmények voltak, félúton egy csupasz majom és egy szárnyatlan denevér között, hosszú karokkal, lepedőnyi fülekkel és borotvaéles fogakkal, amelyek neonkéken ragyogtak, ha a gremlin elmosolyodott.

Most már megértettem, miért akarta Mab, hogy mindenki kimenjen. A gremlin csak azért érhetette meg, hogy az asztalra tegyék, mert egyetlen lovag sem látta – különben azonnal megölte volna valaki. Oberon úgy nézte a sziszegve köpködő lényt, mint aki egy különösen visszataszító bogarat vesz szemügyre, de egy szót se szólt.

A koboldok felemelték a ketrecet az asztalra. A gremlin egy pillanatra sem hallgatott el, ide-oda vetette magát a rácsok között. A legnagyobb kobold, egy dús, kócos hajú, sárga szemű lény elvigyorodott, és gyík módjára kiöltötte a nyelvét.

– Késszen áll, Mab királynő – sziszegte. – Kívánja most elvégezni a rituálét?

Mab mosolya igazán rettenetes volt.

– Add ide az amulettet, Heinzelmann!

A kobold engedelmesen átadott valamit, ami rövid időre megvillant a félhomályban. A Télkirálynő ugyanazzal a mosollyal fordult vissza a gremlinhez, de a tekintetébe ragadozó fény költözött. A gremlin rávicsorgott.

A királynő magasba emelte az öklét, és kántálni kezdett. Nem értettem a szavakat, de hullámozott bennük az erő, szinte örvényként kavargott Mab körül. Húzást éreztem legbelül, mintha a lelkem ki akarna szakadni a testemből, hogy belerepüljön a forgószélbe. Levegőért kaptam, és éreztem, hogy Ash megszorítja a kezemet; talán ő is attól félt, hogy elrepülök.

A gremlin háta ívbe feszült, a szája elnyílt, és egy fültépő, fájdalmas sikoly szakadt ki belőle. Egy piszkos felhőre hasonlító, sötét, szakadozott *valami* robbant ki a száján át, egyenesen az örvénybe. Mab folytatta a kántálást; a tornádó végül összezsugorodott és eltűnt a kezében tartott tárgyban. A gremlin összeesett, rángatózott, szikrák pattogtak róla a kőlapra, ahol ártalmatlanul, sisteregve aludtak ki. Utoljára még egyszer összerándult, majd elcsendesedett.

Mab diadalmas arccal fordult felénk.

– Mit tettél vele? – kérdeztem rekedten. A szám teljesen kiszáradt.

Mab felemelte a kezét. Az ujjai között vékony ezüsthálcon egy amulett lógott, csillogva, mint egy könnycsepp a napfényben. Formára is ahhoz hasonlított, és jégkarmok rögzítették a foglalatban. Átlátszó volt, akár az üveg, a belsejében azonban most valami füstszert láttam tekergőzni.

– Megtaláltuk a módját, hogy csapdába ejtsük a vaslány életesszenciáját – dorombolta Mab, és rettenetesen elégedettnek tűnt magával. – Ha az amulett beválik, a viselőjéről saját magához vonzza a vas-bűbájt, őt pedig megvédi a méregtől. Még arra is képessé teszi, hogy *hozzérjen* a vashoz anélkül, hogy összeégetné magát. Vagy legalábbis nem ég meg komolyan – vont vállat. – Legalábbis ezt mondják a kovácsaim. Még nem próbáltuk ki.

– És ez volt az egyetlen? – intett bizonytalanul az élettelen gremlin felé Ash. A teremtmény holtában még kisebbnek látszott, mint életében, olyan volt, mint egy törékeny ágakból rakott kupac.

Mab kegyetlenül felnevetett, és megrázta a fejét.

– Ó, dehogy, drágám! – Meglóbálta az amulettet; az lassan ingott a hálcon. – Sok, nagyon sok szörnyszülött fizette meg az amulett elkészítésének az árát. Éppen ezért nem osztogathatjuk őket akárkinek. A vaslányeket elfogni... nehéznek bizonyult.

– És... – Az üvegben kavargó füstöt néztem, a rosszullét kerülgetett –, muszáj *megölnötök* őket, hogy működtessétek a varázst?

– Ember, ez *háború!* – vágta rá Mab ridegen, megbánás nélkül. – Vagy mi Ölnök, vagy minket pusztítanak el. – Megvetően mérte végig a gremlin kitekeredett testét. – A vastündérek le-

rombolják az otthonunkat, megmérgezik az embereinket. Szerintem ez tisztességes csere, nem gondolod?

Ebben egyáltalán nem voltam biztos, de akkor Puck megköszörülte a torkát, magára vonva a figyelmet.

– Nem akarok önzőnek tűnni, vagy ilyesmi – jegyezte meg –, de csak ez a jégfiú kap szép, csillogó ékszert? Mivelhogy, ugye, hárman megyünk a Vasbirodalomba...

– Nem, Robin Goodfellow – felelte Mab, úgy ejtve ki Puck nevét, mint valami átkot. – A teremtmény, aki megmutatta, hogyan készítsük el ezeket, ragaszkodott hozzá, hogy neked is jusson egy.

Intett, és Heinzelmann, a kobold vigyorogva Puckhoz lépett, hogy átadja neki egy újabb láncon függő amulettet. Ezt nem jégkarmok, hanem szőlőkacsok tartották a helyén, egyébiránt ugyanúgy nézett ki. Puck széles vigyorral kanyarította a nyakába, és kissé meghajolt Mab felé, a királynő azonban tudomást sem vett róla. Magához intette Asht, és a nyakába tette az ékszert.

– Ennél többet nem tehetünk érted – mondta halkán, amikor Ash kiegyenesedett, és egy pillanatra talán megbánás ült ki az arcára. – Ha nem győzitek le a Vaskirályt, nekünk végünk.

– Legyőzzük – válaszolta Ash halkán. Mab az arcára simította a tenyerét, szomorúan, mintha véglegesen búcsúzkodna.

– Még egy dolog – tette hozzá, amikor a fia hátralépett. – Az amulett mágiája nem örök. Idővel meggyengül, korrodálódik, és aztán végleg tönkremegy. A kovácsok szerint mindenféle bűbáj csak gyorsítja ezt a folyamatot, mint ahogy az is, ha közvetlenül vashoz érsz. Nem tudják megbecsülni, meddig fog kitartani, csak abban biztosak, hogy nem örökké. A Vasbirodalomba belépve kevés időtök marad, hogy megtaláljátok és elpusztítsátok a célpontokat. Úgyhogy, Meghan Chase, a helyedben igyekeznék.

Ó, hát persze, gondoltam, és a gyomrom idegességemben görcsbe rándult. A lehetetlen helyzet ráadásul rövid határidővel párosul. Csak semmi feszültség!

– Mab királynő!

A rémítő, fülsértő sikoly a tisztáson túlról jött. Egy pillanattal később egy eleven bokor rontott be, és körbetáncolta Mabot. Eltartott egy pillanatig, mire rájöttem, hogy egy goblin az, csak a ruhájára ágakat meg leveleket erősítettek, hogy tökéletesen beleolvadjon az erdei környezetbe.

– Mab királynő! – folytatta rekedten. – Vastündérek! Snigg észrevette, sokan táboroznak a birodalmuk szélénél! Fújj riadót! Fegyvereket elő! Fussunk! Fussunk!

Mab lehajolt, és egy villámgyors mozdulattal torkon ragadta, majd felkapta a félőrült goblint.

– Hányan vannak? – kérdezte lágyan, miközben a goblin fuldokolva rúgkapált a szorításában, amitől levelekkel borított álöltözete is ide-oda imbolygott.

– Néhány száz? – nyögte. – Sok fény. Sok lény. Snigg nem jól látta, sajnálom.

– És közelednek vagy állomásoznak? – folytatta Mab. A hangját már-már nyugodtnak, sőt, higgadtnak lehetett volna nevezni, ha üveges tekintete nem árulta volna el ijedtségét. – Van időnk felkészülni, vagy már a küszöbünknel vannak?

– Néhány kilométerre, felség. Snigg végig rohant vissza, amikor meglátta őket. Táboroztak, letáboroztak az éjszakára. Snigg azt gondolja, hajnalban támadnak.

– Akkor van legalább egy kis időnk. – Mab elhajította a goblint, mint egy üres üveget. – Eredj, értesítsd a sereget, hogy hamarosan támadásra számíthatunk. Szólj a tábornokoknak, hogy jelenjenek meg előttem, megtárgyaljuk a reggel követendő stratégiát. Eredj!

A goblin elmenekült – mintha egy bokor igyekezett volna ki a sátorból. Mab dühösen Oberon felé fordult.

– Milyen rémesen furcsa egybeesés – sziszegte –, hogy megjelenik a lányod, és azonnal ránk támadnak! Talán egyenesen érte jöttek!

Jeges, fekete rémület öntött el. Egy vagy két ellenféllel elbírok, azonban egy egész sereggel nem.

– Mit tehetek? – kérdeztem, és azon igyekeztem, hogy ne remegjen a hangom. – Akarjátok, hogy azonnal távozzak?

– Ma este nem – rázta a fejét Oberon határozottan. – Az elenség egészen közel nyomult, egyenesen a fogaik közé sétálhatnál.

– Megkerülhetném...

– Nem, Meghan Chase. Nem kockáztatom, hogy felfedezzenek. Túl nagy a tét ahhoz, hogy elfogjanak és meggyilkoljanak. Holnap megküzdünk velük, és miután győztünk, szabad utad nyílik a Vasbirodalomba.

– De...

– Nem nyitok erről vitát, lányom – válaszolt Oberon mély, ijesztő hangon, zöld szemén látszott, hogy valóban hajthatatlan. – Itt maradsz, ahol meg tudunk védelmezni, amíg tart a csata. Egyelőre én vagyok a király, és így döntöttem.

Nem tiltakoztam. A családi kötelékeink ellenére is ő volt a Nyár királya; veszedelmes lett volna tovább ellenkezni vele.

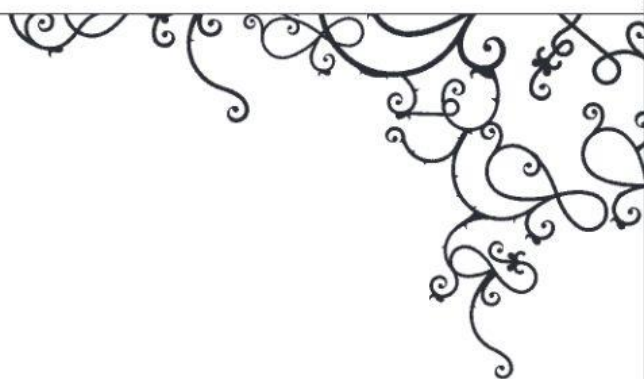
Mab rosszállóan ingatta a fejét.

– Hát jó, felség – emelkedett fel az asztal mellől. – Fel kell készítenem a csapataimat a holnapi csatára. Ha megbocsátotok...

A Tél királynője még egyszer, utoljára vérfagyasztóan rám mosolygott, aztán elhagyta a tisztást. Nézttem, ahogy kisuhog a sátorból, majd visszafordultam Oberonhoz.

– Most akkor mi lesz?

– Most akkor – felelte a tündérkirály – felkészülünk a háborúra.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Az áruló lovag

Aznap éjjel ünnepelt a sáttortábor. Amint kiderült a küszöbönálló támadás híre, a várakozásteljes izgalom futótűzként terjedt el. A tündérek nem bírtak megülni a sátraikban, eláraszották az utakat, mint a tivornyázó hokidrukkerek. Mindenki ételt, alkoholt és más, kétes eredetű holmit hozott. Dobok és sípok ősi, sötét és vad ritmusát vitte a szél mindenfelé. A nyári és a téli oldalon is meggyújtottak egy-egy hatalmas máglyát, a lángok zúgva törtek az éjjeli égre, mint az újjáéledő fönixek. A két sereg dalolva itta át az éjszakát.

Én távol maradtam a máglyáktól, a tivornyától és a tánctól, meg mindentől, ami a fák árnyékában folyt. Onnan, ahol álltam, a kezemben egy bögre meleg, fekete teával, jól láttam mindkét tábortüzet és a körülöttük ugrálok sziluettjeit. A téli oldalon goblinok és vörös sapkások kántáltak durva harci dalokat –

többnyire vérről, húsról és testrészekről –, a nyári táborban driádok és faszellemek imbolyogtak bővölően a lángok körül, mint az ágak a szélben. Egy szatír egy szálló szilfet kergetett; máshol egy ogre egy egész hordót emelt tátott szája fölé, az abból kicsorgó sötét folyadék az arcára ömlött.

– Nem gondolná az ember, hogy ebből holnap harc lesz – jegyeztem meg halkán Ashnek, aki egy fa törzsének támaszkodott, két ujjja között egy zöld palackkal. Néha felemelte és beleivott, de nekem több eszem volt, mint hogy kérjek az italából. A tündérbor erősre forrt, és semmi kedvem sem volt az éjszaka hátralévő részét sündisznóként tölteni, vagy hatalmas, rózsaszín nyulakkal társalogni. – Nem olyankor szokás ünnepelni, ha már győztél?

– És mi van, ha nem is lesz holnap? – fordult Ash a téli máglya felé, ahol a goblinok ujjakról és húsvágó bárdokról daloltak. – Sokaknak ez lesz az utolsó hajnala. És ha meghalunk, semmi sem marad belőlünk. A mi számunkra nincs túlvilág – állapította meg közönyösen, de a szeme elfelhősödött. Újra kortyolt, aztán rám pillantott, a szája féloldalas mosolyra húzódott. – Szerintem nektek, halandóknak van erre egy szólásotok... egyél, igyál, légy boldog, mert holnap meghalhatsz.

– Hát, ez igazán nem volt morbid, Ash!

Mielőtt azonban válaszolhatott volna, valami bebotorkált közénk, és elterült a lábam előtt. Puck volt az, félregombolt ingben, összevissza kócolt hajába valaki százszorszépkoronát font. Fél kezében egy palackot szorongatott és felvigyorgott rám. Egy pillanattal később egy csoportnyi vihorászó nimfa követte. Elhátráltam előlük. A nimfák rávetették magukat Puckra.

– Nahát! Helló, hercegnő! – intett Puck ernyedten. A nimfák talpra állították, és egy pillanatra sem hagyták abba a nevetgélést.

Puck haja és szeme nedvesen csillogott. Alig ismertem rá.

– Jössz velünk púkán lovagolni?

– Izé, köszí, Puck, de nem.

– Ahogy tetszik. De te is csak egyszer élsz, hercegnő. – Azzal Puck hagyta, hogy a nimfák elrángassák, be a tűz körül gyülekező tömegbe. Ash fejcsóválva húzott egyet az üvegéből. Én csak néztem utána, és azt se tudtam, mit kellene éreznem.

– Erről az oldaláról nem ismertem korábban – mormoltam, és összehúztam magamon a ruhát az erős szélben. Ash halkán nevetett.

– Akkor nem ismered annyira Goodfellow-t, mint hiszed. – Ellökte magát a fától, és mellém lépett, könnyedén megérintve a vállamat. – Próbálj pihenni valamennyit! A tivornya csak fokozódni fog, ahogy halad előre az idő, és lehet, hogy nem akarod látni, mi történik, ha a tündérek nagyon berúgnak. Amellett a holnapi csata miatt is jól fog jönni néhány óra alvás.

Borzongva álltam fel, a háború gondolatára görcsbe rándult a gyomrom.

– Nekem is harcolnom kell majd? – kérdeztem, amikor már együtt sétáltunk a sátram felé. Ash sóhajtott.

– Ha lehet bármi beleszólásom, nem – válaszolta, szinte magának. – És azt se hiszem, hogy Oberon a csatázók között akar látni. Túl fontos vagy neki ahhoz, hogy kockáztassa az életét.

Megkönnyebbültem, ugyanakkor büntudat kezdett rágni belülről. Elegem volt már abból, hogy tehetetlenül nézzem, ahogy mások meghalnak. Talán itt volt az ideje, hogy elkezdjem megvívni a saját csatáimat.

Elértük a sátramát. Tétováztam; a szívem egyszerre örült verdesésbe kezdett. Éreztem Ash csendes, erős jelenlétét a hátam mögött, belebizsergett a bőröm. A sötétség bentről hívogatott, a szavak összetorlódtak a nyelvemen, elakadtak idegességemben, félelmemben.

Csak bökd ki, Meghan! Kérd meg, hogy maradjon veled ma éjjel! Mi a legrosszabb, ami történhet? Nemet mond? Zavaromban összerándultam belül. Jó, az szívás lenne. De tényleg megtagadná? Tudod, hogy szeret. Mire vársz?

Mélyet lélegeztem.

– Ash... szóval...

– Ash herceg! – Egy téllovag vágott át a sátrak között, és meghajolt, amikor elénk ért. A legszívesebben felrúgtam volna, de Ash arca felderült.

– Nahát! Ismét herceg lettem? – kérdezte gunyorosan. – Hát, jó. Mit akarsz, Deylin?

– Mab királynő hívat, felség – folytatta, rám ügyet se vetve. – Azt kéri, járulj a sátrába a tábor téli oldalán. Én itt maradok, és őrzöm a Nyárhercegnőt, amíg...

– Mab királynő már nem parancsol nekem – szakította félbe Ash. A lovag eltátotta a száját. – Ha a hölgyem azt kívánja, hogy menjek, teljesítem. Ha nem, megkérek, hogy add át a királynőnek bocsánatkérésemet.

A téllovag továbbra is ostobán bámult rá, Ash azonban felém fordult, komoly és hivatalos arckifejezéssel, bár halványan éreztem a pillantásában némi diadalmas elégedettséget.

– Ha szeretnéd, hogy maradjak, csak egy szavadba kerül – jelentette ki halkán. – Vagy elküldhetsz, hogy megtudjam, mit kíván Mab. Kívánságod parancs.

Nagy, nagyon nagy volt a kísértés, hogy megkérjem: maradjon. Be akartam húzni a sátorba, hogy mindketten elfeledkezzünk a háborúról, az udvarokról, a hajnali csatáról, csak egyetlen éjszakára. Mabot azonban csak még jobban felbosszantottam volna ezzel, márpedig a Télkirálynőt nem akartam tovább dühíteni.

– Nem – sóhajtottam. – Menj, tudd meg, mit akar Mab! Én rendben leszek.

– Biztos?

Bólintottam; Ash hátralépett.

– Nem leszek messze – mondta még. – Deylin pedig a sátor előtt öröködik. Benne megbízhatsz, de ha szükséged volna rám, csak kiálts!

– Úgy lesz – feleltem. Figyeltem, ahogy elsétál, amíg el nem tűnt az árnyak között; a visszafojtott vágytól szinte bizsergett a bőröm. Deylin sután meghajolt, és elfordult, hogy elfoglalja az őrhelyét a sátor előtt.

Sóhajtva lehajoltam, beléptem és eldőltem az ágyamon, égő arcomat a párnámba temettem. Tiltott gondolatok és érzések kavargtak bennem, képtelen voltam megnyugodni. Sokáig csak egy bizonyos sötét lovagot láttam magam előtt, és amikor végül elbóbiskoltam, az álmaimba is elkísért.

VALAMI A SZÁMRA TAPADT A SÖTÉTBEN, elfojtotta riadt kiáltásomat. Összerándultam, de ekkor észrevettem, hogy a földhöz vagyok szegezve, és a karjaimat kétoldalt leszorítja a rajtam ülő alak. Egy páncélos lovag volt az, sisakjának leeresztett rostélyá eltakarta az arcát.

– Ssss – emelte az ujját a sisak szájrése elé. Éreztem, hogy a fém alatt mosolyog. – Nyugalom, felség! Sokkal egyszerűbb lesz, ha nem vergődsz.

Megpróbáltam ledobni magamról, de a páncélkesztyűs kéz visszalökött, és lefogta az arcomat, amíg könnyek nem szöktek a szemembe.

– Látom, a nehezebb módon akarod – sóhajtott a lovag.

A kesztyű egyszerre jéghideggé hűlt a bőrömön. Hiába vonaglottam, rugdalóztam, nem bírtam levetni a rám nehezedő súlyt. Jég vastagodott a bőrömön, befedte az államot, az orcámat, bezárta a számat. A lovag nevetgélve elvette a kezét; a jég-

zár miatt csak az orromon át, zihálva kaptam levegőt. Az arcomba mintha savat öntöttek volna, a hideg szinte csontig marta.

– Ez máris jobb – egyenesedett fel a lovag, egyenletesen rám nehezedve. – Nem akarjuk, hogy a drága Ash máris ránk törjön, igaz?

Összerezcentem a felismeréstől. Ez az öntelt, arrogáns hang...

A lovag észrevette a reakciómat, és nevetésben tört ki. Felcsapta a rostélyt. Nem tévedtem. Rám tört a reszketés, a szívem zakatolt, alig bírtam a rettegésemmel.

– Hiányoztam, hercegnő? – mosolygott Rowan. Gyémántkék szeme csillámlott a félhomályban. Az undortól alig kaptam levegőt. Ash bátyja egészen máshogy nézett ki, mint akkor: egykor markáns, mégis szép arca most tele volt nyílt sebekkel és égési sérülésekkel. Tátongó sebeiből folyadék szivárgott, az orra hiányzott, a helyén rémes lyukak maradtak. Vigyorgó koponyára emlékeztetett, üveges szeme mélyen besüppedt, de ragyogott benne a fájdalom és az örület lángja.

– Undorodsz tőlem? – suttogta, miközben én a hányingerrel küzdöttem. – Hercegnő, ez csupán egy próbatétel, az én pokoljárásom. A vas elperzseli a gyenge, haszontalan húst, és végül újjászületek, mintha egy lennének közülük. Mindössze el kell viselnem a fájdalmat, amíg kiteljesedhetek. És amikor a Vaskirály veszi át az uralmat Sohaföld felett, én leszek az egyetlen az ősi vérből, aki kibírja a változást.

A fejemet ráztam, hogy a tudtára adjam: nincs igaza. Nincs visszatérés a pokolból, ahová lecsúszott, a trónbitorló őt is, akárcsak a többieket, csupán felhasználja. De a jégtől persze szólni sem tudtam.

Rowan váratlanul előhúzott egy tört; az ónixpenge vékony, fűrészszéle cápa fogsorára emlékeztetett.

– A Vaskirály magának akarja a dicsőséget – suttogta –, de elég, ha éppen csak élsz még, amikor odakerülsz. Azt hiszem, levágom pár ujjadat, és hátrahagyom, hadd találja meg Ash, amikor visszaér. Mit szól felséged?

Áthelyezte a testsúlyát, hogy kiszabadítsa az egyik karomat, elkapta a csuklómat, és hiába vergődtem, a földre szorította.

– Ó, csak tekergőzz, hercegnő! – mondta szinte gügyögve. – Ettől annyira izgató.

Felemelte a kést, és a kezem fölé tartotta, majd kiválasztotta az egyik ujjamat.

Mélyet lélegeztem, legyűrtem a pánikot, megpróbáltam tisztán gondolkodni. A kardom közel volt, ám nem nyúlhattam érte. A bűbájtól vagy kimerülök, vagy rosszul leszek, csakhogy nem volt más választásom.

Rowan egyenként megbökdöste kifeszített ujjaim hegyét. Apró vércseppek fakadtak a bőrömből, szúrt a fájdalom. A töre markolatára koncentráltam.

A fa az fa, hallottam újra Puck hangját. Kidőlt fatörzs, hajó palánkja, faragott íj vagy egy egyszerű seprűnyél, mindegy. A nyár mágiája képes életre kelteni, ha csak egy pillanatra is. Ez veled született képességed. Csak összpontosíts!

Kilöktem magamból a varázslatot. A tör nyeléből tövisek sarjadtak, átdöfték Rowan kesztyűjét és a tenyerébe mélyedtek. Azonnal rámtört a szédülés. Megszakítottam a kapcsolatot a törrel; Rowan üvöltött, hátratántorodott és eleresztette a karomat.

Éppen ebben bíztam. Felültem, a hányingerrel nem törődve benyúltam a rostély részén át, és belemartam szörnyű, összeégett arcába. : A sikolya ezúttal megrázta a sátorlapokat. Elejtette a kést, mindkét kezét az arca elé kapta. Teljes erőmmel letaszítottam magamról, felpattantam, fél kézzel kirántottam a kardomat, a másikkal a jeget téptem le az arcomról. Szilánkokban hasadt

le, és úgy éreztem, a bőrömet is lenyúzza. Kipislogtam a szemembe szökő könnyeket. Rowan talpra állt, szemében gyilkos düh táncolt.

– Tényleg azt hiszed, hogy legyőzhetsz? – Ő is kirántotta jégkék, fűrészkes élű kardját. Vér csorgott végig az orcáján, fél szemét összeszorította. – Miért nem menekültél el, hercegnő? – gúnyolódott. – Fuss atyádhoz, fuss Ashhez! Az egész táboron át nem üldözhetlek. El kellett volna szaladnod.

Leszakítottam a számról az utolsó jégdarabot, és kiköptem. Vér ízét éreztem a nyelvemen.

– Elegendem van a menekülésből – feleltem. Rowan ép szeme összeszűkül. – És azt sem várom meg, hogy hátba döfj. Azt akarom, hogy vigyél el egy üzenetet a trónbitorlónak.

Rowan erre elmosolyodott, tépett arcában a fogai agyaraknak tűntek – aztán közelebb lépett. Megvettem a lábam, védekező állást vettem fel. Ahogy Ash tanított. Félttem, mert korábban már láttam Rowant Ashsel küzdeni, és tisztában voltam vele, hogy sokkal jobb nálam. A dühöm azonban erősebb volt. Felé böktem a kardom hegyével.

– Mondd meg neki, hogy nem kell senkit értem küldenie! – közöltem a tőlem telhető leghatározottabb hangon. – Én megyek el érte. Elmegyek, és amikor megtalálom, megölöm.

Magam is megdöbbentem, amikor rájöttem, hogy ez igaz. Most már beláttam, vagy ő, vagy a családom, akár emberi, akár tündér. Ahhoz, hogy mindenki más élhessen, a trónbitorlónak meg kell halnia. Ahogy Kacor egyszer megjósolta, valóban udvari bérgyilkos lett belőlem.

Rowan kiröhögött, láthatóan nem vett komolyan.

– Hát persze hogy elmondom, hercegnő. De azért ne hidd, hogy érintetlenül hagylak itt!

Újra előrelépett, mire én a sátor bejárata felé hátráltam.

– Szerintem elviszem az egyik füledet trófeának, hadd lássa a király, hogy nem buktam el.

Előrevetődött, villámgyors mozdulata meglepetésként ért. Hátratántorodtam, felkaptam a kardomat, hogy hárítsak, de nem voltam elég gyors. A pengéje hegye elérte az arcomat, tüzes vonalat karcolt rám. Hátrabotlottam, valamiben megakadt a lábam, és hanyatt kiestem a sátorból. ^

Deylin élettelen, fagyott teste bámult rám vak, döbbszemekkel – és ahogy néztem, megremegett, majd elolvadt, mint a jégkocka a mikróban, csak egy tócsa maradt utána a földön.

Szitkozódva talpra kecmeregtem és elhátráltam. Égett az arcom, valami meleg csordogált rajta.

– Ash! – kiáltottam vadul forgatva a fejemet. – Puck! Rowan az! Rowan van itt!

A tábor sötét volt és csendes. Mindenütt félájultan alvó tündérek hortyogtak ott, ahol éppen kidőltek. Korsók és üvegek heverték szanaszét, a máglyák pislákoló paraszáról lusta füstcsíkok tekergőztek a magasba.

Rowan szétlökte a sátor ajtólapjait és hetykén kilépett a szabadba – közben szünet nélkül vigyorgott –, majd két ujját az ajkához emelte, és fülsiketítő füttyszót hallatott, amely még a fák közé is behatolt.

– Most már elszaladsz, hercegnő? – kérdezte. A tündérek nyöszörögve mocorogni kezdtek, zavartan pislogva ébredtek. – Hogyan akarod legyőzni a Vaskirályt, ha még a lovagját sem sikerül elintézned?

– Megtalálom a módját – feleltem a pengémet a mellkasának szegezve. – Már megtettem korábban is.

– Akkor várni fogjuk, hercegnő – kuncogott Rowan. – Add át Ashnek az üdvözetemet!

– Rowan!

Ash dühös kiáltása visszhangot vert a sátrak között. A sötét herceg a semmiből termett mellettem, vörös-fekete felhőként kavargott körülötte a dühe. Hideg, távoli, ijesztő tekintettel nézett a fivérére, a pillantása nem ígért kegyelmet.

Rowan nevetve a magasba lendítette a karját. Fentről üvöltés hallatszott, és egy kéttonnás, barna pikkelyes wyvern zuhant le közénk. Bömbölve csapkodott a farkával; amint megláttam, hogy a mérges faroktüske felém száguld, vadul odavágtam a kardommal. Lemetszettem a lény farkának végét, de a lökés ledöntött a lábamról. Ash pengéje ugyanabban a pillanatban vágta ki a wyvern egyik kidülledő, sárga szemét.

A lény fájdalmas rikoltással hőkölt hátra. Rowan gyakorlott, sebes mozdulattal felszökkent a hátára, és a wyvern tépett bőrszárnyaival csapkodva a levegőbe emelkedett.

Odafent a fák felé fordult, és nemsokára eltűnt a Vaskirály birodalmának határát jelző nyiladékbán. Rowan gúnyos kacaja még sokáig visszhangzott a nyomában.

Ash zihálva a hüvelyébe lökte a kardját, és segített talpra állnom.

– Meghan, jól vagy? – kérdezte, a tekintete végigsiklott rajtam, és megállapodott megvágott arcomon. – Sajnálom, hogy nem értem vissza előbb. Mab teljes beszámolót kért arról az időről, amíg száműzetésben éltünk. Mi történt?

A fájdalomtól megvonaglott az arcom. A beszéd is fájt, mert az ajkam felszakadt, vérzett, és az arcom bal fele úgy égett, mintha forró tűzhelyre nyomtam volna.

– Betört a sátramba, és azzal dicsekedett, hogy vastündérre változik. És azt mondta, a trónbitorló vár rám. Le akarta vágni az ujjaimat, hogy majd te megtaláld – néztem Ashre. – De az még az előtt volt, hogy kikapartam a szemét – folytattam sietve, arckifejezését látva. – Au! – nyúltam óvatosan az arcomhoz. Az ujjaimra kenődött vért látva elhúztam a számat. – A fattyú.

– Megölöm – jelentette ki Ash azon a halk, de rémisztő hangján. Bár nem mondta, hogy megesküszik rá, de attól még eskünek éreztem. A gyilkos pillantása mindent elárult.

– Hercegnő! – Puck ekkor érkezett, ing nélkül, a haja úgy nézett ki, mintha egy keselyű akart volna fészket rakni benne. – Az ott Rowan volt, aki éppen elszáryalt? Mi folyik itt?

Mérgesen néztem rá, alig tudtam megállni, hogy rá ne kérdezzek, mivel töltötte az éjszakát. A koszorúja romjai még a fején lógtak, és nem tudtam volna megmondani, összekarmolták-e, vagy mit látok rajta.

– Igen, Rowan volt – feleltem inkább. – Nem tudom, hogyan jutott át a táboron, de megtette. És biztosra veheted, hogy most elújságolja a trónbitorlónak: itt vagyok.

– Akkor készülünk fel! – vetette közbe Ash.

Ebben a pillanatban váratlanul éles, hangos kürtszó harsant a fák felett, aztán még egy és még egy. A tündérek felriadtak, felültek a földön, vagy riadtan pislogva botorkáltak ki a sátrukból. Ash felemelte a fejét, halvány, vérszomjas mosoly ült ki az arcára.

– Jönnék.

A táboron úrrá lett a szervezett káosz. Mindenki talpon volt, a fegyvereit, a páncélját csatolta magára. Századosok és őrmesterek kiabáltak parancsokat, utasították az alárendeltjeiket, hogy álljanak hadrendbe. A griffek és wyvernek gondozói a bestiákhoz rohantak, hogy felkészítsék őket, a lovagok felnyergelték tündérménjeiket; a paripák izgatottan topogtak, dobálták a fejüket.

Egy pillanatra az a különös érzésem támadt, hogy egy középkori fantasy film kellős közepébe kerültem, amit *A Gyűrűk Ura* stílusában forgattak – ahova néztem, lovagokat, harcosokat láttam. És akkor felfogtam, hogy ez nem mozi, ez igazi csata lesz,

és igazi lények tesznek majd meg mindent azért, hogy megöljenek.

Felfordult a gyomrom.

– Meghan Chase!

Két szatírásszony kocogott felém, kerülgetve a tömeget, szőrös kecskelábuk csúszkált a sárban.

– Atyád küldött minket, hogy tegyünk róla, hogy megfelelően fel legyen készítve a csatára – mondta az egyik, amikor közel értek. – Készítettet valamit, kifejezetten a te számodra. Ha lennél szíves követni minket...

Összerezzenem. Amit Oberon utoljára kifejezetten az én számomra készítettett, az egy rettenetes ruha volt, és megtagadtam, hogy felvegyem. Ash azonban eleresztette a karomat, és finom mozdulattal a várakozó szatírok felé irányított.

– Menj velük! – mondta. – Nekem is kell találnom magamnak valamit.

– Ash...

– Mindjárt itt vagyok. Goodfellow, vigyázz rá!

Azzal Ash elsietett, eltűnt a tömegben.

A szatírok türelmetlenül intettek. Követtük őket, és a tábor nyári részén egy különös fehér sátorhoz vezettek. A ponyvát könnyű, gézszerű anyag helyettesítette, a szálai úgy terültek el a rudakon, amiről kellemetlen módon pókháló jutott az eszembe.

A szatírok betessékeltek, de én visszafordultam, és határozottan közöltem Puckkal, hogy kint kell várnia, amíg öltözöm. Nem törődtem idétlen röhögésével: abban bízva, hogy nem változik egérré, hogy belopózhasson, bementem.

Sötét és meleg fogadott. A falakat fedő háló szünet nélkül vonaglott, mintha ezernyi apró teremtmény mocorogna benne. Egy magas, vékony, hollóhajú asszony várt rám a homályban, sovány arcában szemei fényes fekete golyókként villantak fel.

– Meghan Chase! – köszöntött rekedtes hangon, tekintetével minden mozdulatomat követte. – Hát megérkeztél. Milyen szerencse, hogy ismét találkozunk.

– Pók Úrnő! – biccentettem leküzdve az ingert, hogy megdörgöljem a karjaimat. Ő volt a Nyári Udvar fő varrónője. Már találkoztam vele korábban, amikor először Sohaföldre érkeztem, és mint akkor, most is viszketegséget kaptam tőle, mintha ezer bogár mászkált volna a bőrömön.

– Gyere, gyere! – intett az asszony halvány, pókujjú kezével. – A csata nemsokára kezdetét veszi, és atyád engem kért meg, hogy elkészítsem a páncélotat. – A sátor hátsó része felé vezetett, ahol valami vékony fehér fonalakra függesztett dolog derengett halványan a homályban. – Az eddigi legjobb darabom. Mit gondolsz?

Első ránézésre valamiféle hosszú kabátnak tűnt, amelyet a derekán öv fogott össze, és fecskefarkakban végződött comb tájékon. Közelebből megvizsgálva láttam, hogy apró lemezekből áll, amelyek egyenként hajlékonyak, együtt mégis hihetetlenül erősek voltak. A kabát hátába bonyolult, csaknem geometrikus mintákat szőttek, mellette ugyanabból az anyagból való kesztyű, nadrág, lábszárvért és csizma várt.

– Nahát – hajoltam oda. – Ez szép.

Az asszony elfintorodott.

– Mint általában, most sem értékelik a tehetségemet érdemeim szerint – sóhajtott, és pattintott az ujjával, mire a két szatír előresietett. – Itt vagyok én, Sohaföld legnagyobb varrónője, és arra kárhoztatnak, hogy faragatlan félvérek számára készítsék sárkánypikkely vértet. Hát jó, te lány. Próbáld fel! Tökéletesen illik majd rád.

A szatírok segítettek, rám adták a páncélt, ami könnyebb és kényelmesebb volt, mint gondoltam. A kesztyűket és a lábvérte-

ket leszámítva nem is éreztem, hogy páncélt viselek – bár sejtettem, hogy éppen ez a dolog lényege.

– Jól néz ki – hallottam a bejárat felől. Puck lépett be, és én csak meglepetten pislogtam rá. Ő is elkészült a csatára: bőrlemezrel erősített ezüstös-zöld láncruhát viselt, sötét bőr lábszárvédőt és magasszárú csizmát. Az övéről zöld, csavaros, leveles indákkal díszített posztó lógott, a vállát durva, tövises kéregszerű, erős vértlemezek védték.

– Meglepődtél, hercegnő? – vont vállat, amitől a kéregtüskék megrándultak. – Rendes körülmények között nem viselek páncélt, na de rendes körülmények között nem is szállok szembe vastündérek seregeivel. Gondoltam, egy kis védelem jól jöhet.

Végignézett rajtam, és biccentett.

– Lenyűgöző – jegyezte meg. – Igazi sárkánypikkely... ez csaknem mindennek ellenáll.

– Remélem – mormoltam.

A szövőasszony horkantott.

– Persze hogy ellenáll! – csattant fel, és vértelen ajkát felém csücsörítette. – Mit gondolsz, ki tervezte? Most eredj! Van más dolgom is. Kifelé!

Puck és én kimenekültünk a sátorból. A tábor már szinte kiürült, a Nyár és a Tél serege együtt sorakozott fel a fémerdő szélén. Várták a csatát.

Megborzongtam, megdörgöltem a karomat. Puck, mintha kitalálta volna a gondolataimat, megérintette a könyökömet.

– Ne aggódj, hercegnő! – mondta halkan, és bár könnyed hangon szólt, a mosolyának harcias éle volt. – Annak a vasfatytyúnak, aki téged akar, előbb *rajtam* kell átvágnia magát. – Megforgatta a szemét. – És persze azon a sötét lovagon, ott.

– Hol? – Követtem a pillantását. Ash bukkant fel egy sátor mögül, és felénk indult. A nap megcsillant páncélján – fekete volt, jégezüsttel díszítve, a mellvértjén stilizált farkasfejjel. Hi-

hetetlenül veszedelmesnek tűnt, a legendák fekete lovagjának megtépázott köpenye lebegett utána.

– Oberon hívat – jelentette be, és egyetlen rövid biccentéssel jelezte, elégedett az öltözetemmel. – Azt kívánja, hogy maradj hátul, ahol nem eshet bántódásod. Egy csapatnyi testőrt hívott oda, hogy megvédje...

– Nem megyek.

Ash és Puck is meglepetten nézett rám.

– Harcolni fogok – közöltem a leghatározottabb hangomon. – Nem akarom a hátsó sorból nézni, hogy mások meghalnak értem. Ez az én háborúm is.

– Hercegnő, biztos, hogy ez jó ötlet?

Puckra sandítottam és elmosolyodtam.

– Meg akarsz állítani?

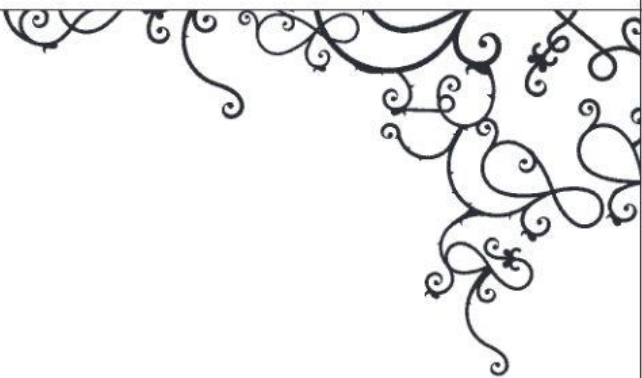
– Álmomban sem jutna eszembe – emelte fel a kezét vigyorogva, és megrázta a fejét. – Csak azt remélem, tudod, mit csinálsz.

Ashre néztem, és arra vágytam, bárcsak tudhatnám, mire gondol; hogy lebeszél-e. Komoly tekintettel viszonzta a pillantásomat, mint a tanítványát felmérő mester.

– Még sosem küzdöttél igazi háborúban – mondta halkán, és hallottam rajta, hogy aggódik. – Nem tudod, milyen az. Nem tiszta, mint a szemtől szembe vívott párbajok. Erőszakos, véres, kaotikus, és nem lesz időd végiggondolni, hogy mit teszel. Akármit láttál, akármit tapasztaltál eddig, erre semmi sem készíthetett fel. Goodfellow és én megvédünk, ahogy tudunk, de *muszáj* lesz harcolnod, és *muszáj* lesz ölnöd. Kegyelem nélkül. Biztos, hogy ezt akarod?

– Igen – szegtem fel a fejemet, és a szemébe néztem. – Biztos.

– Jól van – bólintott rá, és az erdő felé fordult. – Megindultak.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Terjeszkedő vasindák

Készülj! – mormolta Ash, és kivonta a kardját. Remegő kézzel követtem a példáját; ügyetlennek, esetlennek éreztem magam. Előttünk megcsillant a fény a pallosokon, pajzsokon, páncélokon – a tündéracél gonosz, tüskés falán. Trollok és ogrék toporogtak türelmetlenül, szöges buzogányaikat markolászva. Goblin nők és vörös sapkások nyalogatták hegyes fogaikat, a szemükben vérszomj csillogott. Driádok, falények, eleven tölgyek vártak némán, zöld-barna arcukra utálat és félelem vont kéregráncokat. Minden tündérfaj közül őket érintette leginkább Sohaföld lassú romlása, és ők emlékeztettek leginkább arra, mi a tét.

A kezembe igazítottam a kardom markolatát, éreztem, hogy a fém a tenyerembe nyomódik. *Hát, gyertek!* – gondoltam, amikor meghallottam a nyiladékon túlról a hangos sustorgást – felénk

közeledő lábak százainak zaját. Ágak pattantak el, fák rázkódtak, a Nyár és a Tél seregei válaszul felüvöltöttek. *Nem győztök le! A bitorló nem győzhet! Megállítunk benneteket.*

– Kezdődik – morrant fel Ash. Milliónyi kés csikordulásával törtek ki a sűrűből a vastündérek, és már láttuk is őket. Drótlények, vaslovagok, óraműkutyák, pókboszorkák, a Terminátorra hasonlító, csontvázszerű lények, de mind fémesen fényes, és még százféle különböző alak, egyre ömlöttek ki az erdőből, mint egy hatalmas, kavargó méhraj.

A két sereg egy pillanat erejéig szembenézett egymással, gyűlölet, erőszak, vérszomj kavargott a levegőben. Aztán egy gigászi páncélos lovag, akinek acélsisakjából szarvak türemkedtek elő, a sereg elé lépett, a karjával intett – és a vastündérek fültépő visítással támadásba lendültek.

A Nyár és a Tél katonái válaszul üvöltve előrerontottak, hogy összecsapjanak velük. Hangyákként árasztották el a csatamezőt, egyre szűkült és szűkült a tér a két sereg között – fegyverek fülkésítő csattanása hallatszott, aztán kitört az örület.

Ash és Puck közel nyomultak hozzám, és nem léptek előre, csak akkor bocsátkoztak harcba az ellenséggel, ha az támadott rájuk. Az első sorok eleinte tartották magukat, de a vastündérek lassan áttörték magukat, és a sereg belseje felé hatoltak.

A fegyveremet szorítva összpontosítani próbáltam, de nehéz volt. Minden túl gyorsan történt, az alakok elszáguldottak mellett, pengék villogtak, sikolyok, sebesültek üvöltései töltötték be a levegőt. Egy hatalmas, imádkozó sáskára emlékeztető dolog támadt nekem, alulról csapott felém pengeszerű karjaival, Ash azonban elé lépett, és a kardjával háritott, majd visszalökte. Egy tetőtől talpig lemezvértbe öltözött vaslovag volt a következő, őt Puck rúgta térden, mire amaz elterült.

Egy újabb páncélos lovag törte át a sorokat előttünk, és kétkezes, fűrészkes pallosával rám csapott. Ösztönösen kitértem, és

hasba döftem. A kardom csikordulva megszaladt a vértjén, fényes karcolás maradt a nyomában, de nem sebeztem meg a lovagot. Nagy hangon, magabiztosan felnevetett, és ezúttal a halántékom felé lendítette a pallest. Elhajoltam, majd visszafordultam, és most a sisakja szemrésébe szúrtam – a mozdulat erejét a sisak hátulja állította meg.

A lovag összeesett, mint az eleresztett marionettfigura. Fordult a gyomrom, de nem volt időm azon töprengeni, mit is tettem éppen, mert az erdőből még több vastündér özönlött elő. Láttam, amint Oberon hatalmas fekete csatalován bevágtat a kavarodásba, körülötte kavarog a bűbáj, és a karjával arrafelé int, ahol legjavában folyt a harc. Gyökerek, indák robbantak ki a talajból, rátekeredtek a vastündérekre, és megfojtották vagy visszarántották őket a föld alá. Egy dombtetőn Mab emelte fel mindkét karját, mire vad forgószelek söpört végig a csatamezőn, megfagyasztva, vagy jégdárdákkal átdöfve a vasfattyakat. A Nyár és a Tél serege újult erővel vetette magát az ellenségre.

És akkor valami szörnyűséges dolog tört elő a fák közül, hogy a harctérre dőcögjön. Egy gigászi vasbogár volt az, akkora, mint egy elefántbika – egyenesen belegázolt a verekezésbe, összetaposva mindenkit, aki a lába elé került. Négy fényes, fémhajú elf ült a vállán, és vén muskétákból kilőtt golyókkal árasztották el a mieinket. A seregeink keresztútjába kerültek, amikor a bogár párja is előtört a rejtekéből. A kardok és a nyilak lepattantak róluk, tankként törtek előre a tábor felé, és a pusztítás ösvényét hagyták maguk mögött.

– Vissza! – mennydörgött Oberon hangja a mező felett, miközben a bogarak folytatták ámokfutásukat. – Vissza, rendezni a sorokat! Gyerünk!

Nyár- és téltündérek együtt vonultak vissza. Vas-bűbáj hulláma csapott át rajtam. Éreztem, hogy a bogarak árasztják. Öszszehúzott szemmel igyekeztem átlátni az örületen, és végül a

homályos háttér előtt tisztán megláttam a bogarakat. Hidegen, színtelenül kavargott körülöttük a vas-bűbáj. Vastag, domború páncéljuk szinte sebezhetetlen volt, a lábuk azonban viszonylag vékony, szinte alig elég erős ahhoz, hogy megtartsa a szörnyetegeket. Az ízületek jelentették a leggyengébb pontot, és már a rozsda is kikezdte őket...

Egy ötletcsíra futott át az agyamon.

– Ash! Puck! – fordultam feléjük. – Azt hiszem, tudom, hogyan lehet legyőzni a bogarat, de közelebb kell jutnom hozzá! Törjetekek nekem utat!

Puck hitetlenkedve pislogott.

– Vagyis fussunk az ellenség felé? Ez nem épp az ellentéte annak, amit a visszavonulási parancs jelent?

– Muszáj megállítanunk őket, mielőtt megölik a fél sereget! – Kérlelően néztem Ashre. – Képes vagyok rá, de szükségem lesz a védelmedre, ha odaérek. Kérlek, Ash!

Ash egy pillanatra rám meredt, aztán röviden bólintott.

– Odajuttatunk – felelte halkán, és felemelte a kardját. – Goodfellow, fedezd a hátamat!

Előrevetődött, a visszavonuló tündérek dagályával szemben. Puck a fejét rázta, de követte. Átvergődtünk a csatamező közepén, ahol a tündérek – valaha volt tündérek – roncsai heverték mindenfelé. Itt még javában folyt az ütközet, két őrzőmnek nehéz dolga volt, hogy ne engedje a közelembe az ellenséget.

Puskalövés dörrent. Egy wyvern rikoltva zuhant le néhány méterre, vergődött, csapkodott. Az egyik bogár teste már felettünk tornyosult, fényes feketesége eltakarta a napot.

– Ez már elég közel van, hercegnő? – zihálta Puck, miközben két drótlénnyel vívott egyszerre, alig győzte hárítani borotvaéles karmaikat. Mellette Ash vicsorogva akasztotta össze a pengéjét egy vaslovaggal, a levegőt betöltötte a kardok fémes hangja.

Bólintottam, zakatolt a szívem.

– Csak pár pillanatig tartsátok fel őket! – kiáltottam hátra, és visszafordultam a vasbogár alja felé. Igen, a lábakat ízületek tagolták, azokat pedig fémszegecsek tartották össze.

Egy hosszú láb elsuhant felettem. Elhajoltam, lehunytam a szememet, úgy szívtam magamba a vas-bűbájt a levegőből, a bogárból, a fákból, a mérgezett földből.

Újra megszólalt a puska, kardok csattantak össze csengve, a tündérek rikoltoztak, de bíztam az őrzőimben, és csak összpontosítottam.

Felnéztem: az egyik ízületre szegeztem a tekintetemet, a szegecsre, ami összefogta, és *meghúztam*. A rozsdás vasdarab megremegett, aztán kilőtt, mint a pezsgősdugó – hullócsillag a napfényben. A bogár megrándult, aztán összecsuklott alatta a lába, az ízülettől lefelé a sárba hullott, végül az egész teremtmény lassan dőlni kezdett, mint egy rosszul kiegyensúlyozott busz.

– Igen! – kiáltottam diadalmasan, azonban abban a pillanatban rám tört a rosszlét. Fájdalom hasított a gyomromba, térdre estem, próbáltam legyűrni a hányingert. Árnyék vetődött rám. A bogár hatalmas teste oldalra zuhant, minden tündér elugrott előle, csak én nem bírtam mozdulni.

Valami sötétség suhant át előttem, Ash karon ragadott, felrántott, velem együtt előreugrott. Ugyanabban a pillanatban a bogár fémes nyögéssel lezuhant és a hátára hemperedett, összelepítva a muskétásokat, csaknem engem is. A maradék lábai hasznavehetetlenül rugdalóztak – a látványtól hisztérikus nevetésre fakadtam. Ash valami érthetetlen mormogott, aztán röviden, ám annál szorosabban magához ölelt.

– Mindenáron meg akarod állítani a szívemet, igaz? – suttogetta. Éreztem, hogy remeg az adrenalintól, vagy valami mástól. Mielőtt azonban felelhettem volna, már hátra is lépett, és újra felvette az egykedvű testőr maszkját.

Levegőért kapkodva körbenéztem.

A vastündérek visszavonultak, újra eltűntek a fémerdőben. A másik bogarat vonagló indák tömkelege ejtette csapdába, összegabalyította a lábait, úgy kényszerítette a földre. A muskétások mellkasába vastag jégcsapok fűrődtek. Valószínűleg Mab és Oberon együttes varázslata tette.

– Vége? – kérdeztem, amikor Puck is mellénk lépett. Ő is kapkodta a levegőt, a páncéljára valami ragacsos, fekete anyag fröccsent, talán olaj. – Győztünk?

Puck komor pillantással bólintott.

– Bizonyos értelemben igen, hercegnő.

Értetlenül pillantottam körbe, és elszorult a szívem. Halottak – mindkét oldal halottai – hevertek szanaszét, néhányan még nyögtek, mások mozdulatlanok, élettelenek voltak. Egyesek már át is változtak kővé, jéggé, porrá, faágakká, vízzé, vagy egyszerűen eltűntek. A folyamat néha azonnal végbement, néha órákba telt, de a tündérek után nem maradt holttest. Egyszerűen megszűntek létezni.

Azonban még ennél is szörnyűbb látvány volt a vaserdő, amely immár a tábor közepéig terjeszkedett. Amíg rémülten néztem, egy fiatal zöld fácska törzsén felszivárgott a szürke mérreg, csillogó fémmé változtatva a növényt. Marékszámra hullottak le a levelei, és apró pengeként potyogtak a földre.

– Most már egyre gyorsabb.

Árnyék vetült ránk; Oberon léptetett mellénk csatalován, szarvval díszített sisakja alatt borostyánszínben parázslott a szeme.

– Minden csatában visszavonulásra kényszerülünk, arra, hogy újabb és újabb területeket adjunk fel. Minden elesett nyár- és téltündér a Vasbirodalmat erősíti, az pedig mindent lerombol, amerre terjeszkedik. Ha ez nem változik, semmi sem marad meg. – Élesebb hangon folytatta: – Amellett, azt hittem, meghagytam neked, hogy maradj ki a csatából, Meghan Chase. Te

mégis a forrongó veszélybe vetetted magad, hiába igyekeztem megóvni a biztonságodat. Miért vagy újra és újra engedetlen?

Nem válaszoltam: a sötétlő erdő felé néztem, ahol akkor tűntek el az utolsó vastündérek. A fák mögött éreztem a Vasbirodalom hatalmát; hogy alig várja a következő lépésnyi előrehaladást. Mérgezett pillantással figyelt engem. És ott valahol, biztonságban, a vasvilága közepén, a trónbitorló várt rám – türelmesen és nyugodtan, mert tudta, az uralkodók nem férhetnek hozzá.

– Már tudja, hogy itt vagyok – mormoltam. Oberon, Ash és Puck tekintete rám vetődött. Határozottabb hangon folytattam: – Nem maradhatok. Minden erejét beveti majd veletek szemben, hogy rám tehesse a kezét.

– Mikor indulsz? – kérdezte Oberon szenvtelenül.

Csendesen sóhajtottam – csak azt reméltem, hogy nem egyenesen a halálba küldöm Asht és Puckot.

– Ma este. – Amint kimondtam, megremegtem; összefontam a karomat, hogy eltitkoljam a rettegésemet. – Minél előbb, annál jobb. Szerintem itt az ideje.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Úton a Vasbirodalomba

Gondosan összehajtottam a takarót, és betettem a csomagba a szárított gyümölcsök és magvak meg a kecskebőr vizestömlő mellé. Víz, étel, takaró, derékalj... mi kell még a pokolba induló gyalogtúrára? Néhány emberi kényelmi cikkért ölni tudtam volna – zseblámpáért, aszpirinért, vécépapírért –, de Tündérföld továbbra sem volt hajlandó tudomásul venni emberi oldalamat, úgyhogy ezek nélkül kellett kibírnom.

Mögöttem kinyílt a sátor szája. Ash állt ott, a kísérteties, vörös holdfényben árnyéka kirajzolódott a ponyván.

– Készen állsz?

Ráhajtottam a csomagra a zárólapot, és a kötésekkel kezdtem vacakolni. Reszketett a kezem. Magamban átkozódtam.

– Amennyire valaha lehetek, gondolom – morogtam, és reméltem, Ash nem hallja meg, hogy remeg a hangom.

A zsinórok újra kicsúsztak az ujjaim közül. Lenyeltem egy káromkodást.

Visszacsapódott a sátorlap, és Ash karjai a következő pillanatban körém fonódtak. A tenyerével takarta be reszkető kezeimet. Lehunytam a szememet, ellazultam a közelségében, érezve hűvös leheletét a tarkómon.

– Nem akarok a bérgyilkosuk lenni – bújtam hozzá. Nem felelt, csak ráhajtotta az ujjait az öklömrre, és még szorosabban magához húzott. – Azt hittem... amikor megöltem Masinát... hogy soha többé nem kell ilyesmit tennem. Még mindig vannak róla rémálmaim. – Sóhajtván a karjához simítottam az arcomat. – Nem hátrálok meg. Tudom, hogy meg kell tennem. De... én nem vagyok gyilkos, Ash.

– Tudom – mormolta a nyakamba. – Valóban nem vagy az. Nézd csak... – Kinyitotta a kezét, vele az enyémet, és a hüvelykjével cirógatta a tenyeremet. – Nincs folt. Nincs vér. Hidd el, ha láthatnád az enyémet... – Sóhajtott, majd visszazárta az öklét. – Ha tudnálak, megmentenélek a saját sorsomtól – mondta olyan halkán, hogy alig hallottam, akármilyen közel is voltunk egymáshoz. – Hadd öljem én meg a trónbitorlót! Az én kezemhez már olyan sok vér tapad, hogy ez igazán nem számít.

– Megtennéd?

– Ha tehetem.

Elgondolkodtam rajta; az ölelésében biztonságban éreztem magam.

– Nem is tudom... ha meghal, tulajdonképpen mindegy, ki öli meg, hm?

Ash vállat vont, de nekem valahogy nem volt ínyemre ez az ötlet. Ez az *én* küldetésem volt. *Én* egyeztem bele, hogy elpusztítom a trónbitorlót. Az enyém a felelősség is. Nem akartam azt sem, hogy más öljön értem, főleg nem Ash.

Mindazonáltal még mindig fogalmam sem volt, hogyan viszem véghez az ügyet, ha odaérünk. Ezúttal nem volt a kezünkben mágikus nyílvesző. Ezúttal csak... én voltam.

– Egyelőre ne rágódjunk ezen! – feleltem, holott valójában még csak gondolni sem akartam rá többé. – Legelőször is el kell érniük hozzá.

– Amire esélyünk sincs, ha ti ketten két másodpercenként egymásba gabalyodtok – szólt be Puck, és ugyanakkor be is lépett, szétsapva a sátorlapokat. Elvörösödve odébb léptem, és úgy tettem, mintha a csomagomat ellenőrizném. Puck felhorkant.

– Ha eléggé felkészültetek... – mondta – ...már mindannyian csak rátok várunk.

Kiléptünk a sátorból a hideg, csendes éjszakába. A lélegzeitem párafelhőként kavargott, kormos pihék szálltak az arcomra, kezemre. Az erdőbe vezető út két oldalán a nyár- és téltündérek figyelték az indulásunkat; száz csillogó szem követett minket a homályban. Valahol a táborban felrikoltott egy wyvern, de egyébként néma csend honolt.

Mab és Oberon a seregeik mellett álltak, mindketten mozdulatlanul, mint maguk a fák. Mögöttük a derengő acélerdő nyúlt a távolba.

– Megadtunk nektek mindent, amit tudtunk – jelentette ki Oberon komolyan, amikor közel értünk, a hangja végigvisszhangzott a seregek felett. – Most már csak jó szerencsét kívánhatunk, és várhatunk. Immár minden rajtatok múlik.

Mab felemelte a kezét. Egy goblin lépett elő, ugyanabban az ágas-leveles álruhában, amitől már legutóbb is eleven bokornak néztem.

– Snigg elkísér az erdőn át addig, amíg el nem éritek a Vasbirodalom igazi határát – kezdte a királynő rekedtes hangon, pil-

lantását nem véve le a fiáról. – Azon túl magatokra vagytok utalva. Még egyetlen felderítőnk sem tért vissza arról a földről.

Oberon engem figyelt, zöld szeme kifürkészhetetlen maradt az arcára telepedő árnyak között. A király fáradtnak, nyüzsgőnek tűnt, de talán csak a fények játéka csalta meg a szememet.

– Légy óvatos, lányom! – mondta halkan, csak nekem.

Sóhajtottam. Oberon ennél több atyai érzelmet nem fog rám pazarolni.

– Úgy lesz – feleltem, a másik vállamra emelve a csomagomat. – És nem vallunk kudarcot. Meg... – Még éppen idejében haraptam el a szót. Csaknem kimondtam, hogy megesküszöm, pedig nem tudhattam, képes leszek-e teljesíteni. – Nem adjuk fel – mondtam inkább.

Oberon rövid biccentéssel nyugtázta a szavaimat. Ash meghajolt a királynője felé, Puck, az örök lázadó pedig ránevetett Oberonra. A goblinra néztem.

– Induljunk, Snigg!

A goblin bólogatott, aztán elcsoszogott a fák felé – és azonnal csaknem észrevehetetlenné is vált álöltözetében. Ashsel és Puckkal az oldalamon követtem a mozgó bokrot az erdő mélye felé, és a tábor nemsokára elmaradt mögöttünk.

– EZ ISMERŐS – mormolta Ash, amikor egy ideje már gyalogoltunk. A goblin nyomában ágak alatt bújtunk át, és fatörzseket kerülgettünk, amelyek úgy néztek ki, mintha higannyal öntötték volna le őket: a rájuk vetülő fényfoltokban fémesen csillogtak. – Szerintem tudom, hol vagyunk.

– Ne már! – vágta rá Puck gúnyosan. – Azon gondolkoztam, mikor jössz rá, herceg. Persze egyik sereg se tudhatta, milyen közel vannak, szóval jár neked a jó pont a történelmi ismereteidért. – Horkantott. – Fogadok, hogy Oberon meg Mab tudta, de szándékosan eltitkolta. Jellemző.

– Miért? – néztem körül. Semmi szokatlant nem láttam, leszámítva persze a fémerdő teljes életidegenségét. – Hol vagyunk?

– Fomori területen – válaszolta Ash összeszűkülött szemmel. – Egyenesen Mag Tuiredh felé tartunk.

– Mi az a Mag Tuiredh? – néztem rá. – És mi az a fomori?

– A fomoriak az óriások egy ősi népe, hercegnő – válaszolta Puck, és átbújt egy alacsony ág alatt. – Földi-vízi lények, klánokban élnek, és ha láttál volna egyet is, tudnád, hogy a világ legpusnyábbjai. Deformáltak, torzak mind. Félkarú, egyszemű rémalakok, a fejükből paták nőnek ki, és olyan helyeken vannak testrészeik, ahol nem kellene. Az egyik királynőjüknek egyenesen fogak vették körbe a...

– Rendben, azt hiszem, értem – vágtam közbe borzongva, és megkerültem egy bokrot, amelynek fém tövisei tűként meredeztek. – És ezek az óriások ellenségesek? Gondoljátok, hogy megölte őket a vas?

– Ó, határozottan ellenségesek voltak – folytatta Puck vidoran. – Annyira, hogy még háborúztunk is velük, réges-régen. Szerintem a mostanin kívül ez volt az *egyetlen* olyan alkalom, amikor a Nyár és a Tél együttműködött, igaz, herceg? Jaj, várj, csak! Hiszen te akkor még nem is éltél, vagy igen?

– Kihaltak, Meghan – válaszolta Ash, nem törődve Puckkal. – Századokkal ezelőtt. Az egyesített seregek mindenestül eltörölték őket a föld színéről. Mag Tuiredh volt a fővárosuk. Ma már csak romhalmaz, mindenki elkerüli inkább. Gonosz hely, tele átkokkal és ismeretlen szörnyekkel. Sohaföld legsötétebb helyeinek egyike.

– Vagyis tökéletes az új Vaskirálynak – tettem hozzá.

Akkor azonban elhallgattunk, mert váratlanul kiértünk a fák közül, és feltáruult előttünk a Vasbirodalom.

Emlékeztem Masina birodalmának szívére, a sík, repedezett, sivatagi földre, amelyre láva szőtt pókhálót, és a végtelen vasútvonalra, amely a fekete toronyhoz vezetett. Ez azonban más volt: felperzselt sziklasivatag, amelyet óriási, töredezett élű kőtüskék és egyenetlen dombok tarkítottak. Alaposabban megnézve láttam, hogy a dombok némelyike tulajdonképpen óriási szeméthalom – abroncsok, csövek, autóroncsok, rozsdás hordók, parabolaantennák, törött számítógépek, laptopok, egy helyütt még egy repülőgép szárnyát is felfedeztem. A köves talajból és a távoli szeméthalmok tetejéből ostorlámpák álltak ki, halványan derengő fényt árasztva. A beteges vörös hold, amely látszólag két éles hegygerinc között ült, most közelebbinek tűnt, mint valaha.

– Különös – jegyezte meg Puck, és karba tette a kezét. – Tudjátok, régebben mindig azt mondogattam, hogy a fomori föld nem lehet rosszabb annál, amilyen volt. Jó tudni, hogy még nekem sincs mindig igazam.

Ash előrelépett, némán körbepillantott a kietlen tájon. Most hátat fordított nekem, nem láttam az arcát, de bizonyára neki is a Vasbirodalomban tett előző látogatásunk járt a fejében. Eszembe jutott, hogy vajon megbánta-e máris az ígérését.

Snigg, a goblin, alig hallhatóan felköhögött, majd elmormolt egy bocsánatkérést, aztán visszarohant az erdőbe, ugyanarra, ahonnan jöttünk, a sorsunkra hagyva minket. Riadtan pillantottam újra Ash re és Puckra, közben szidtam magam, amiért nem jöttem rá hamarabb. Immár mélyen a Vasbirodalomban jártunk, és ha az amulett nem válik be, ők ketten megérik a föld hatását, végül pedig megöli őket a méreg.

– Ti jól vagytok? Ash? Nézz rám! – Elkaptam a karját, magam felé fordítottam, hogy lássam az arcát. Sápadtabbnak tűnt a szokásosnál. Összeszorult a gyomrom.

– Az amulettek nem működnek, igaz? Tudtam. Vissza kell fordulnunk!

– Nem. – Ash a kezemre tette a kezét. – Minden rendben, Meghan. Jól működnek. Így is érzem a vas hatását, de elviselhető. Nem olyan, mint korábban.

– Biztos?

Amikor bólintott, Puckhoz fordultam.

– És mi van veled?

– Hát – vont vállat –, nem japán masszázsz, de túléltem.

Rájuk meredtem.

– Tudom, hogy a tündérek képtelenek hazudni, de azért jobban teszitek, ha ezt nem csak a megnyugtatómra mondjátok.

Egyikük sem felelt. Fellobbant a haragom.

– Komolyan beszélek!

– Nyugi, hercegnő! – vont a vállát Puck védekezően. – Működnek, rendben? Tudom, nem az a cél, hogy remekül érzem magam, de a belső szerveim sem akarnak a torkomon át kimászni. Túléltem. Volt már rosszabb is.

– És nem is számít – tette hozzá Ash makacs nyugalommal. – Mindenképpen itt lennénk. Most már nem fordulhatunk vissza. Csak az időt vesztegetjük.

– Ez igaz – hallatszott egy hang a Vasbirodalom mélye felől. – Az amulettjeitek védelmező képessége elvégre korlátozott. Minél tovább ácsorogtok tétlenül, annál kevesebb időtök marad.

Még csak meg se lepődtem igazán.

– Kacor – sóhajtottam, és megfordultam. – Bújj elő! Merre vagy?

A macska egy sziklán ült, ahol egy pillanattal azelőtt még semmi sem volt.

– Megint elkéstetek – dorombolta, lustán méregetve minket.

– Te mit keresel itt?

– Nem egyértelmű? – ásított a macska, és egyenként végigmért minket. – Ugyanazt, mint mindig, ember. Azért vagyok itt, hogy megakadályozzam, hogy belesétáljatok egy hatalmas szakadékba, esetleg egy óriáspók hálójába.

– Nem maradhatsz itt – erősködtem. – A vas rád is halálos hatással van, és neked nincs amuletted.

Kacor megvetően végigmért.

– Komolyan, ember, néha hihetetlenül sötét tudsz lenni. Szerinted egyáltalán ki beszélt Mabnak az amulettekről? – Felemelte a fejét, éppen csak annyira, hogy megláthassam a kristály csillanását hullámos bundája mélyén.

– Neked is van? Az meg hogy lehet?

A macska leült és nyalogatni kezdte az egyik mellső mancsát.

– Tényleg tudni akarod, ember? – sandított rám. – Vigyázz, mit válaszolsz! Van, amit jobb meghagyni rejtélynek.

– Ez miféle válasz? Természetesen tudni akarom, különösen most!

A macska akkorát sóhajtott, hogy beleremegett a bajsza.

– Ám legyen. De tartsd észben, hogy te erőltetted!

Lerakta a mancsát, felegyenesedett ültében, maga köré kanyarította a farkát, és komor arccal nézett rám.

– Emlékszel arra a napra, amikor Vasparipa meghalt?

Elszorult a torkom. Hogyne emlékeztem volna. Sosem felejttem el azt az éjszakát. Vasparipa egyedül támadt az ellenségre, hogy biztosítsa számunkra a szükséges időt. Megvédett egy halálos csapástól. És a végén ott hevert összetörve a betonpadlón. Az utolsó szavai... Könnyek szöktek a szemembe.

És akkor eszembe jutott Kacor is – a nemes paripa mellett ült az utolsó percében, és közel hajolt a fejéhez. Akkor azt hittem, a szemem csalt meg, mert csak egy pillanatra láttam, aztán a Cait Sith eltűnt, most azonban az a pillanat is hihetetlenül fontosnak tűnt.

Hidegség terjedt szét a mellkasomban.

– Mit tettél vele, Kacor? – kérdeztem.

– Semmit – nézett szembe velem a macska. – Semmit, amibe már korábban bele ne egyezett volna. Tudtam, hogy előbb-utóbb muszáj lesz betörni a Vasbirodalomba, ő pedig tisztában volt vele, hogy könnyen belehalhat, ha segít neked. Felkészült rá. Mi ketten... megegyeztünk.

– Ó, te jó ég... – A felismerés kalapácsként vágott fejbe. A macskára bámultam. – Ő van benne, igaz? Felhasználtad az amulettedhez. – Rosszullét tört rám, eltántorodtam Kacortól, neki Ashnek. – Hogy tehetted? – suttogtam, egész testemben remegve. – Számodra *minden* csak egy szerződés? Vasparipa a barátunk volt! A segítsége nélkül meghaltam volna. Az sem érdekel, hogy felhasználod, mint valami elemet?

– Ember, Vasparipa kész volt mindent feláldozni érted – nézett vissza dühösen Kacor, aranyszemeit réssé összehúzva. – Ő akarta ezt. Egy módszert akart, amivel holtában is megvédhet. Hálásnak kellene lenned. Én nem tettem volna meg a helyében ugyanezt. Az ő áldozata tette lehetővé, hogy most folytassuk a küldetést.

Azzal felemelkedett, leugrott a szikláról és elfordult, csak a válla felett nézett hátra.

– Na, most akkor jöttök vagy sem? – kérdezte a farkát lenggetve.

Mérgesen megindultam előre.

– És mégis, hova viszel minket?

A Cait Sith füle megrándult türelmetlenségében.

– Vasparipa mondta, hogy ha valaha nélküle kerülnék a Vasbirodalomba, keressem meg egy régi barátját... ha jól emlékszem, Órás volt a neve. És szerencsénkre nincs is messze.

– És miért menjünk az Óráshoz? Miért ne keressük meg a trónbitorlót?

– Vasparipa szerint ez fontos, ember. – Kacor újra leült, most már a farka is rángatózott. – De ha nem értesz egyet, csak nyugodtan kezdjétek céltalan bókászásba, amíg az amulettek ereje kimerül, és teljesen el is tévedtek. Vagy végig ez volt a tervetek?

A kísérőimre néztem. Mindketten a vállukat vonogatták.

– Tervnek megteszi – forgatta a szemét Puck. – Feltéve, ha a macska tudja, hova is indult. Utálnék itt eltévedni.

Kacor bajsza csaknem felpöndörödött bosszúságában.

– Kérlek, ne sérteggess! Eltévedni? Hát vittelek már valaha is tévútra titeket?

– Megint a régi nóta – sóhajtottam.

EGY ÉJSZAKÁNYI GYALOGLÁS UTÁN ébredtem rá, milyen *nagy* valójában a fomoriak fővárosa.

Úgy képzeltem el Mag Tuiredh-t, mint messze elnyúló romokat: mindenütt leomló kőfalak, félig összedőlt épületek, ahol egykor kastély állt, most hatalmas kötömbök hevernek szerte-szét. És, talán, ha a való világban vagyunk, így is lett volna. Itt, Sohaföldön azonban, ahol idő és kor nem létezett, és még az építmények is ellenálltak a romlásnak, Mag Tuiredh magas, füstöt okádó tornyai fenyegetően rajzolódtak a távoli, sárgás égre.

– Milyen régi ez a város? – tudakoltam, és elárnyékolt szemmel néztem végig az előttünk elterülő kopár földeken. A kopott, szürkés fellegek ellenére az ezernyi fémtárgyon néha megmegcsillant egy kósza napsugár, és csaknem megvakított. Puck és Kacor az imént valami mozgást látott a sziklák között, és elmentek kifürkészni.

– Valójában senki sem tudja – válaszolta Ash, miközben végignézett a tájon. – A fomoriak már előttünk itt voltak, és a városuk akkor is hatalmas volt. Mag Tuiredh akkoriban félig átlógott a halandó világba, azon a helyen, amit ma Írországnak neveznek. Az emberek abban az időben istenként tiszteltek minket,

Sohaföld pedig jóval fiatalabb volt, ezért sok tündérfaj szívesebben élt a halandók között. A fomoriak már a rabszolgaikká tettek néhány alacsonyabb rendű fajt, és velünk is megkísérelték ezt. Mi természetesen nem vettük jó néven a dolgot.

– Háború tört ki.

– Még hozzá akkora, hogy mindkét birodalom alapzatát megrengette. A végén Mag Tuiredh teljesen visszakerült Sohaföldre, a fomoriakat pedig kikergettük a tengerre. Azóta senki sem látta őket. Legalábbis én így tudom.

– De ha eltűntek... – néztem vissza a városra, és az égre gomolygó sötét füstfelhőkre –, akkor mi az a füst ott?

– Nem tudom – nézett oda Ash is. – Mag Tuiredh a feltételezések szerint évezredek óta lakatlan, de ki tudja, mivé alakították. A füstből ítélve azt mondanám, ismét lakják.

– Rossz híreink vannak – ugrott le közénk Puck egy vaskos fémdarabról, porfelhőt kavarva fel. – Követnek minket. Kacor meg én láttunk valamit, egy hatalmas fémlegyet, ami utánunk zümmög. El akartam kapni a kis gazfickót, de észrevette, és meglépett.

– Szerinted több is van belőlük? – Ash megfeszült, a kezét a kardja markolatára ejtette. Alighanem az őt lerohanó gremlinhad jutott eszébe, a bányákban, az első utunk során.

Puck szeme elsötétült, megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. De azt hiszem, valaki tudja, hogy itt vagyunk.

Kacor jelent meg egy sziklán, a farka tekergeti, szürke bundája minden irányba meredezett, mintha valaki megdörgölte volna egy műanyag vonalzóval.

– Vihar közeledik. Keressünk menedéket!

Alig mondta ki, az eget máris felmetszette egy villám, és a levegő ózonszaggal telt meg. A tarkómon égnek álltak az apró hajszálak.

– Kacor! – pördültem a macska felé. – Vigyél ki innen minket! Azonnal fedezéket kell találnunk!

Akár a rémült arcom tette, akár a hangomban vibráló pánik, a Cait Sith ezúttal nem húzta az időt. Rohantunk a porban, a kövek között, az ég felettünk pillanatok alatt sötétült sárgásszürkéből feketébe. Éles szagú szél tépte a ruhánkat, csíp-te a szememet, a levegőben zizegett a statikus elektromosság. Zöld villám szakadt ki a felhőkből, és eleredt az eső.

Égető fájdalom szúrt a combomba, de összeszorítottam a számat, hogy ne kiáltsak; tudtam, egy savas csepp épp most talált el. Valahol mögöttünk Puck kiáltott fel meglepetésében és fájdalmában. Összerándult a gyomrom. Már nem láttam sehol a macskát a sötétben, a kavargó szélben.

– Kacor! – kiáltottam kétségbeesetten.

– Erre! – A hangos nyávogás áttört a viharon. Egy szikla oldalában barlang nyílt, ott pillantottam meg a világító sárga szemeket. Ha Kacor nem fedezi fel, én nem vettem volna észre a bejáratot, annyira beleolvadt a környezetébe.

A következő csepp a homlokomra esett, legördült az arcomon. Felsikoltottam: fájt, mintha egy lángnyelv nyalt volna végig. Hallottam a hulló eső sziszegését. Bevetődtem a barlangba, mögöttem Ash és Puck – és a következő pillanatban egy hatalmas mennydörgéssel leszakadt az ég.

Zihálva hanyatt dőltem a homokos talajon, és néztem, amint a vihar végigsöpör a tájon; Ash és Puck lihegve támaszkodott a barlang falának.

– Hát... ez szokatlan volt – nyögte ki Puck. – De mi a pokol volt ez egyáltalán?

– Savas eső – feleltem; nem volt lelkierőm, hogy máris felüljek. Az arcom lüktetett, a homok hűsítette a savmarást. – Az első utunkon is beleszaladtunk. Nem jó buli.

– Íme, a Vasbirodalom csodái! – mormolta Ash, ellökte magát a faltól és mellém térdelt. Megfogta a kezemet, én pedig hagytam, hogy ülő helyzetbe húzzon. – Jól vagy? – kérdezte, kisimítva a hajamat az arcomból, az égés közeléből. Az ujját végighúzta a seb felett, a levegőben; akaratom ellenére megrezzentem, ő pedig felsóhajtott. Akkor vettem észre, hogy Puck Ash válla felett figyel, és zavartan elvörösödtem. Hirtelen nagyon szerettem volna valamivel megtörni a feszültséget.

– Árudd el az igazat! – kértem, félíg viccelődve. – Heges marad? Maszkot kell majd viselnem, mint az operaház fantomjának, hogy elrejtsem rettenetes arcomat?

Ash lerázta a válláról a csomagját.

Egy pillanat múlva hűs, ismerős illatú balzsam ért az arcomhoz, enyhítve a lángoló fájdalmat.

– Szerintem rendbe jössz – válaszolta halkan. – Nem maradnak hegek az arcodon, legalábbis nem ma.

A keze elidőzött egy kicsit az arcomon, aztán felegyenesedett és engem is felsegített.

Puck felhorkant és elsétált, azt tettetve, hogy körülnéz a barlangban. *

Kacor magasra emelt farokkal trappolt mellénk, mint aki mit sem érez a növekvő feszültségből.

– Még jó darabig esni fog – jósolta –, szóval azt javaslom, pihenjete, amíg tudtok. Valamint azt is javaslom, hogy egyikőtök örködjön. Nem akarjuk, hogy a barlang tulajdonosa, ha visszatér, álmunkban lepjen meg.

– Jó gondolat – helyeselt Puck hátulról. – Miért nem vállalod az első őrseget, herceg? Akkor legalább olyasmit csinálhatnál, ami miatt nem akarom egy utazóvillával kikaparni a saját szememet.

Ash ajka gunyoros mosolyra húzódott.

– Szerintem te alkalmasabb volnál a feladatra, Goodfellow – vágta rá, meg se fordulva. – Végül is ebben vagy a legjobb, nem? A figyelésben.

– Ó, csak így tovább, jégfiú! Valamikor neked is aludnod kell.

Haragosan néztem rájuk.

– Rendben, ti ketten csak vitatkozzatok, de én megpróbálok aludni egy keveset.

Bevonultam egy sarokba, kiborítottam a csomagom tartalmát, és kicsavartam a derékaljat. Leheveredtem a homokos padlóra, úgy hallgattam Ash és Puck szócsatáját.

Ők is elkészítették a fekhelyeiket, közben sértéseket és provokatív megjegyzéseket vagdostak egymás fejéhez. Különös-képpen ez most természetesebbnek tűnt, mint eddig, és az eső zenéje mellett az ő hangjukra aludtam el.

ÁLMOMBAN ISMÉT Ő VÁRT RÁM.

– Masina – sóhajtottam, szembenézve a Vaskirályal. A hangom csaknem elveszett a minket körülvevő ürességben. – Miért vagy itt? Azt hittem, megmondtam neked, hogy hagyj békén. Nincs rád szükségem.

– Nem – mormolta. Mosolygott, a kábeleik csillámló acélköpenyként lógtak körülötte. – Ez nem igaz. Sokat haladtál, de még nem értél célba egészen, Meghan Chase. Szükséged van rám.

– Nincsen. – Mozdulatlan maradtam, ő azonban közelebb lépett, és felém nyúlt: a kábelek kígyóztak körülöttem. – Erősebb vagyok, mint amikor először találkoztunk. Tanulom, hogyan irányítsam a mágiát, amit belém oltottál.

Egy gondolattal eltoltam a kábeleket; azok meglepetten hátrárandultak.

– Még mindig nem érted. – Masina visszahúzta a kábelesápokát, amelyek most csillámló szárnyként hajlottak össze mögötte. – Eszközként használsz a varázslatot, mint a kardot, amit összevissza lengetsz, és vadul vagdalkozol vele. Ha győzni akarsz, mindenestül el kell fogadnod, egygé kell válnod vele. Bárcsak engednéd, hogy is: megmutassam, hogyan...

– Már így is eleget adtál – vágtam rá keserűen. – Nem én kértem ezt. Nem is akartam. Ha még élnél, és visszavennéd, boldoggá tennél.

– Nem tehetném – nézett rám Masina kifejezéstelen, fekete szemével. – A Vaskirály hatalmát át lehet adni, vagy el lehet veszíteni. Megszerezni nem lehet.

– De hát akkor miért akar a trónbitorló megölni engem? – kérdeztem zavartan. – Ha az erőt csak szabadon lehet átadni, miért akarja elragadni?

Masina a fejét ingatta.

– A bitorló nem tanulta meg, miként lesz valakiből király. Elhitte, hogy erőszakkal megszerezheti tőled a hatalmat, és a megszállottság elvakította. Nem látja be, hogy a tettei csak egyre méltatlanabbá teszik.

– És ha meghalok... a hatalom elvész?

– Feltéve, ha nem adod át másnak, vagy maga az erő nem választ más utódot – bólintott.

– Továbbadhatom most?

– Nem – közölte Masina szenvtelenül. – Ha át akarod adni, a halálad pillanatában teheted meg. Ha a hordozója tudja, hogy közeleg a perc, a hatalom készen áll elhagyni a testét. Ha a hordozója nem jelöl ki új utódot, a hatalom visszavonul, és várni fog, amíg valaki méltó nem lesz rá. De nem, nem adhatod tovább csak úgy, ha a kedved úgy tartja. – Masina kissé sértettnek tűnt. – Amellett, Meghan Chase, kinek adnád? Kit találsz érdemesnek arra, hogy hordozza a felelősséget?

– Ha jól értem, eszerint te érdekesnek találtál rá engem – morfondíroztam –, bár én tényleg azt kívánom, bárcsak megkímélt volna magad a fáradtságtól.

A Vaskirály erre csak mosolygott.

– Én itt leszek – mondta még, és elkezdett fakulni, a sötétbe tűnni, bár a hangja még mindig visszhangzott a semmiben. – Nélkülem nem nyerhetsz, Meghan Chase. Ha nem válunk egygyé, el fogod veszíteni a háborút.

CSENDRE ÉBREDTEM. Elállt az eső, és egy meleg, szőrös, doromboló test préselődött a bordáimhoz. Óvatosan, hogy fel ne riasszam Kacort, felkeltem, és körbenéztem.

Puck hanyatt feküdt a sarokban, teljesen belecsavarodva a takarójába, fél karját a szemére szorítva. A torkából hirtelen légkalapácsra emlékeztető horkantás szakadt fel. Elfintorodtam.

Ash a barlang bejáratánál állt, a halvány, beeső fényben csak a sziluettje látszott. Úgy ítélt meg, délután lehet, talán már késő délután. Ash a távoli várost nézte, és abból, ahogy a fejét oldalra hajtotta, tudtam, meghallott, de nem fordult meg.

Mögé léptem, és átkaroltam a derekát. A kezemre tette a kezét, összefűztük az ujjainkat. Egy percig csak álltunk így, együtt lélegeztünk, hallgattam a páncélján át a szívverését.

– Jól vagy? – Mély hangja most, hogy a hátának szorítottam az arcomat, a koponyámban visszhangzott.

– Igen. – Visszahúzódtam, a tarkóját néztem. – Miért? Megint az érzelmeimet fürkészed?

– Beszéltél álmodban – válaszolt komolyan. – Nem hallgatóztam, de többször hallottam Masina nevét. – Elhallgatott; a szívem összevissza vert. – A Vasbirodalom teszi, igaz? – folytatta. – Visszaemlékszel, mert visszatértél.

– Igen – hazudtam, és újra hozzásimultam. Nem akartam elmondani neki, hogy álomban a Vaskirályal beszélgetek, az-

zal, akit ittjártunkkor megöltünk, de most valószínűleg a bensőmben bujkál. – Csak egy lidércnyomás volt, Ash. Ne aggódj miattam!

– Most már ez a dolgom – felelte olyan halkán, hogy alig hallottam. – Meghan, ne félj segítséget kérni! Nem vagy egyedül. Kérlek, ezt ne feledd el!

Kényelmetlenül fészkelődtem, reméltem, nem érzi meg a bűntudatomat.

– Akkor ez a „lovag és hölgye” dolog – vágtam inkább bele egy másik témába –, azt jelenti, hogy muszáj megtenned, amit mondok? Vagy inkább csak határozott javaslat? Ha azt parancsolnám, hogy, nem is tudom, állj a fejed tetejére, megtennéd?

El akartam viccelni, de Ash tétovázott, és eszembe jutott, hátha fájó pontot érintettem.

– Tudod a valódi nevemet – mondta végül. – Vagyis igen, ha azzal parancsolnád meg, kénytelen volnék engedelmeskedni. De... – Ismét elhallgatott. Még sosem láttam ennyire bizonytalanoknak. – Úgy tartják, hogy effélére nem kerül sor soha. Hogy... hogy a hölgy eléggé bízik a lovagjában ahhoz, hogy...

– Ash – szakítottam félbe. – Fordulj meg!

Lassan engedelmeskedett, szembefordult velem; nem engedte, hogy az arcára bármi is kiüljön. A nyaka köré fontam a karomat, magamhoz húztam és megcsókoltam. Egy pillanatig mereven tűrte, aztán ellazult, és átfogta a derekamat, magához húzott.

– Sajnálom – suttogtam, amikor szétváltunk. – Nem akarom, hogy megbánd, hogy... hogy itt vagy, a lovagomként, meg minden.

Kisimította a hajamat az arcomból.

– Ha úgy gondoltam volna, hogy megbánhatom – jelentette ki nyugodtan –, sosem esküdtem volna meg. Tudtam, mit jelent lovagnak lenni. És ha újra megkérnél, a válaszom ugyanaz ma-

radna. – Sóhajtott, két tenyerét az arcomra tette. – Az életem... minden, ami vagyok... a tiéd.

Könnyek szöktek a szemembe. Ash hozzám hajolt, hogy megcsókoljon.

Hirtelen egy rettentően hangos horkantás hallatszott a barlangból, és a takaróhalom a sarokban gyanúsan felénk gördült. Ash sóhajtvá visszahúzódott, és lemondóan pillantott az „alvó” Puckra.

– Nemsokára indulnunk kell – mormolta a város felé sandítva. – Ha most nekivágunk, még alkonyat előtt elérhetjük Mag Tuiredh-t. Ráadásul láttam Goodfellow fémlegyét is kint keríteni. Egyértelműen minket követ. Ha pedig támad, tegye inkább olyankor, amikor látjuk, és ne sötétben kelljen megvívni vele.

Megborzongtam és lesütöttem a szememet; Ash amulettjét néztem. A kristály már nem volt tiszta; ezüstös, fémes örvények rajzolódtak ki benne, mint a higany a hőmérőben. Kilelt a hideg. Homokóra volt, emlékeztetett, hogy Ash ideje, amit a Vasbirodalomban tölthet, véges.

– Igazad van – vontam ki magamat a karjából. – Menjünk! Puck, tudom, hogy ébren vagy. Indulunk.

– Ó, hála az égnek! – horkantott Puck, azzal felpattant. – Már attól féltem, hogy egész délelőtt hallanom kell, amit gügyörésztek. Máris rossz a gyomrom egy kissé, kérlek, ne rontsatok még rajta!

– Tényleg – szólalt meg a barlang szájában ülő Kacor, aki egy pillanattal korábban még az én takarómon aludt. – Induljunk! Fogy az időnk.

Sebesen összeszedtük a holmijainkat, és nekivágtunk. A fomoriak nyomasztó városa hívogatott.

Kacor és Puck nyomában kanyarogtunk a kövek között, és akkor a szemem sarkából megpillantottam valami csillanást. Azonnal el is tűnt, akár egy délibáb, besuhant egy szikla mögé.

Megálltam, körbenéztem, de csak homokot és követ láttam, akárhová pillantottam.

– Láttad? – kérdezte halkan Ash, amikor továbbindultunk a poros ösvényen.

Szemöldökráncolva figyeltem a tájat, és össze-összereztem, ahogy a napfény megcsillant a különféle elszórt fémtárgyakon.

– Nem tudom. Láttam... valamit. Valami derengést, de színtelen volt. Te is láttad?

Biccentett, vadásztekinete nem nyugodott.

– Valami követ minket – felelte halkan. – Goodfellow is tudja. Légy résen! Lehet, hogy a baj hamarosan...

A dolog egy sziklatömb tetejéről vetette ránk magát, hangozan rikoltva. Az egyik pillanatban még nem volt ott semmi, a másikon ugyanúgy megremegett a levegő, és valami nekem vágódott, láthatatlan karmokkal szántva végig a páncélon, amitől megcsikordult a sárkánypikkely; hátratántorodtam. Egy üvegszerűen átlátszó, nyúlánk, macskaszerű alak ugrott földre Ash kardja elől, és újra a sziklák közé menekült. Akkora volt, mint egy puma.

Én is előrántottam a kardomat, Puck a töreit kapta kézbe, egyszerre igyekeztén mindenfelé nézni.

– Valaki elmondaná nekem, mi a frász ez? – tudakolta, akkor azonban egy másik áttetsző macskaalak támadt rá az ellenkező irányból. Felkiáltottam; Puck kitért, a macska alig vétette el. Porfelhőt verve huppant le, berohant a sziklák közé és eltűnt.

Egymásnak vetettük a hátunkat, magunk elé tartott fegyverrel vártuk, megpillantjuk-e ismét csaknem láthatatlan ellenfeleinket. *Nem, gondoltam, nem lehetnek láthatatlanok.* Annak a Vasbirodalomban semmi értelme. Kacor a saját bűbáját használva könnyedén el tud tűnni; ami azt illeti, mostanra meg is tette már. A tündérbűbáj az illúziókra és mítoszokra épített, olyasmikre,

amikkel a vastündérek nem tudtak mit kezdeni, szóval miként maradnak rejtve? Mi a logikus magyarázat?

A szellemmacskák elmosódott örvényben támadtak ismét, ketten kétfelől. Nem is láttam őket, amíg az egyik szinte a nyakamban nem volt már, kampós karmával az oldalamat kaparta. Rémitően gyorsak voltak, de szerencsére a sárkánypikkely kitarított, bár csikorogva, szikrákat szórva tiltakozott. A macska elrohant, mielőtt reagálhattam volna.

Puck rondán átkozódott, mert a csapása az üres levegőt érte, miközben az ő macskája is elmenekült megint. A karján vér csordogált, pöttyöket rajzolt a porba. Neki nem volt szerencséje. Egyre jobban elkeseredtem.

Gondolkozz, Meghan! Biztosan van magyarázat. A vastündérek nem használhatják a hagyományos bűbájt. De akkor hogyan tűnhet egy szilárd lény láthatatlannak? Éreztem, hogy vas-bűbáj örvénylik körülöttünk, hidegen, türelmesen, számítón – és hirtelen megértettem.

– Pajzsuk van – jelentettem ki. – Vas-bűbájjal hajlítják el a fényt, ezért nem látjuk őket. – Megborzongtam a felfedezés izgalmától, mert tudtam, igazam van. Végre kifizetődött a *Star Trek*-epizódok nézésével töltött idő.

Ash sietve rám sandított.

– Fel tudod használni a vas-bűbájt, hogy kifürkészd, honnan jönnek?

– Megpróbálom.

Lehunytam a szememet, az elmémme nyúltam ki, kutatva a támadóink után, egyre messzebb, amíg... meg nem találtam őket. Éreztem őket a gondolataim között; két macskaforma bűbájszomó, alig néhány méternyire. A földön kúszva közelítettek. Az egyik Asht szemelte ki, az izmai remegve feszültek meg, aztán rikoltva ugrott el.

– Ash, balra fent! Hét óránál!

Ash azonnal megpördült és lecsapott. Fájdalmas nyávogást hallottam, az elmémben a macskaforma kettéhasadt, az arcomba valami forró és nedves záporozott.

Nem hagytam magamnak időt, hogy gondolkozzak, vagy átadjam magam az undornak. A másik macska egyenesen rám vetette magát. Kimeresztett karmaival most a nyakamra célzott. Felrántottam a pengémet. A szörny a mellkasomnak vágódott, és saját magát szúrta fel. A súlya hanyatt lökött, elterültem, a levegő fájdalmas nyögéssel szakadt ki a tüdőmből. Pár pillanatig csak hevertem ott tátott szájjal, a döglött macska a földbe préselt. Közelről nézve fura, fémes szürke bundát viselt, rövidet, tükörfényeset. A fogai azonban ugyanolyan sárgásak voltak, mint minden nagymacskának – hegyesek és halálosak. A szája rothadó hústól és akkumulátorsavtól bűzlött. Csak ennyit volt időm felfogni, mielőtt Ash lerántotta rólam a ragadozót, Puck pedig talpra emelt.

– Hát ez buli volt – jegyezte meg Puck szokásos gúnyos vigyorával. – Jól vagy, hercegnő?

– Aha – Ashre mosolyogtam, hogy oldjam a feszültségét, aztán Puckra néztem. – De te vérzel!

– Micsoda, ez? Csak egy karmolás. – De az arca fájdalmasan eltorzult, amikor lenyomtam egy sziklára, és letéptem a ruhája ujját. A karját mintha a húsdarálóba dugta volna: láttam a négy karom tépett nyomát a könyökétől a csuklójáig. Együttérzően elfintorodtam.

– Ash, szükségem lesz a balzsamra – motyogtam a vért törölgetve. Amikor a herceg nem mozdult, haragosan felé fordultam. – Jól van, elég! Tudom, hogy ti ketten nem jöttök ki túl jól egymással, de találjatok ki valami megoldást, különben mind itt veszünk!

Ash meglehetősen hűvösen nézett vissza, de belenyúlt a csomagjába, és kivette a tégelyt. Kelletlenül adta át. Puck hátradőlt, és vigyorogva nézte, amint a karja fölé hajoltam.

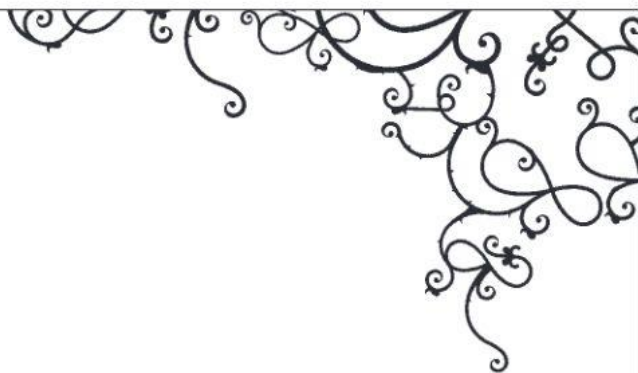
– Jól csinálod, hercegnő – dorombolta, és a vállam felett öntelten Ashre mosolygott. – Figyelted a jégfiút, vagy született ápoló vagy? Hozzá tudnék szók... aúú!

Egy erőteljes rántással csomóztam meg a kötés végét. Puck dühösen meredt rám.

– Ne feszítsd túl a húrt! – figyelmeztettem, mire elkerekítette a szemét, és ártatlan arcot vágott. Hosszú idő óta most először pillantottam meg benne a régi Puckot; elmosolyodtam.

Már a kötszerek maradékát szedegettem össze, amikor Kacor jelent meg mellettünk, és a döglött macskákat látva felhúzta az orrát.

– Barbárok! – fintorgott, és széles ívben kikerülve a tetemetket, hozzám sietett. – Ember, talán jó, ha tudod, hogy bizonyos más lényeket vonz az efféle felfordulás. Azt javaslom, siess!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Az Órás

Napnyugtakor értük el a fomori várost. Mag Tuiredh valóban hatalmas volt: nem egyszerűen *nagyváros*, hanem óriásokra szabott város. Akkora, hogy úgy éreztem magam, mintha kisegér méretűre zsugorodtam volna. Mint Jankó az égisz érő paszulyszáron. Az ajtók hétméteresek voltak, az utcákat kifutópályának is használhatták volna, és a lépcsők a fejem búbjáig értek. Akárhány is voltak a fomoriak, nagyon reméltem, hogy Ash igazat mondott, és mind kihaltak.

Ereztem a mohos romok ősi korát, ahogy keresztülsétáltunk közöttük: úgy álltak, mint derékba tört óriások. A falakat annak idején nyers kőből rakták, a Vasbirodalom fertőzése azonban mindenhova beférkőzött. Repedt, összevissza villogó ostorlám-pák türemkedtek ki a földből a legfürább helyeken, kábelek, elektromos vezetékek kúsztak fel a falakon, át az utakon, és

mindenre rátekeredtek, mintha meg akarnák fojtani a vén várost. A távolban, Mag Tuiredh központjához közel gyárkémények okádták a szmogot az égre.

– Nos, hol is találjuk meg ezt az Órást? – érdeklődött Puck, átvágva egy téren, amelyen furcsa fémfák zsúfolódtak össze. Az ágaikról virág – vagy gyümölcs – gyanánt kísérteties fényt árasztó villanykörték függtek. A tér közepén a szökőkútból sűrű, sötét folyadék bugyogott, valószínűleg olaj.

Kacor visszanézett ránk, a szeme fénylett a homályban.

– A lehető legkézenfekvőbb helyen – válaszolta, és az égre nézett.

Fent, magasan az épületek felett, egy felhőkarcolóra emlékeztető óratorony nézett le a városra – a számlapja, mintha magát a Holdat számozták volna meg.

– Ó! – Puck a nyakát tekergetve nézett fel a toronyra. – Hát ez... ironikus. – Megvakargatta a tarkóját és zavartan ráncolta a homlokát. – Remélem, az Órás még ébren van. Nem sokszor fogadhat látogatókat este kilenc után.

Valami zavart ebben a megjegyzésben, és a kényelmetlen érzés csak fokozódott, amikor Ashre pillantottam. Ő növekvő rémülettel nézte a tornyot.

– Nem volna szabad itt lennie – mormolta fejcsóválva. – Egyáltalán, hogyan működik? Sohaföldön nem létezik az idő, ez a dolog mégis méri a múlását, követi. Minden leért másodperccel vénül Tündérföld is.

Eszembe jutott, hogy az óráam az első ide vezető utam során megállt. Riadtan Kacorhoz fordultam.

– Igaz ez?

A macska pislogott.

– Nem vagyok a Vasbirodalom szakértője, ember. Még én sem felelhetek meg minden kérdésedre. – Felelte az egyik hátsó lábát, és megvakarta a füle tövét, majd a mancsát kezdte

vizsgálgatni. – De ezt jegyezd meg: semmi sem él örökké. Még Sohaföldnek is van kora, akkor is, ha senki nem emlékszik, hány éves. Az az óra semmi újat nem mutat.

– El kellene pusztítani – jelentette ki Ash, de a szemét nem vette le a számlapról.

– Én nem bosszantanám a tulajdonosát mindaddig, amíg el nem nyertük a jóindulatát – állt fel a macska. Kinyújtózott... és egyszerre megmerevedett. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, csak a füle rándult meg néhányszor, úgy hallgatott valamit a fák körén kívül. Lassan felállt a hátán a szőr. Nagyot nyeltem, tudtam, másodpercek kérdése, és eltűnik.

– Kacor?

A Cait Sith hátracsapta a füleit.

– Körülöttünk vannak – sziszegte, és már ott sem volt.

Kirántottuk a pengéinket.

Ezernyi zöld szem csillant fel a sötétben, borotvaéles fogakat villogtató, neonkék vigyorok gyúltak – egy hatalmas gremlinhorda ömlött ki a fényre. Úgy öntötték el a talajt, mint a hangyák, statikus zajra emlékeztetően zúgtak, sziszegtek. Háttal egymás felé fordulva álltunk – kis sziget voltunk az apró, égő szemű, vigyori fekete szörnyek tengerében.

A hangjuk betöltötte az agyamat, mintha száz rádióállomást fognék egyszerre. Fűlsiketítő volt, értelmetlen, fűlsértően magas. A grelinek azonban nem támadtak ránk – csak álltak ott, táncikáltak, vagy egy helyben ugráltak, villogtatták éles fogait, azonban tartották a távolságot.

– Mit csinálnak? – kérdezte Puck; kiabálnia kellett, hogy meghalljuk.

– Fogalmam sincs! – süvöltöttem válaszul. A kakofóniába befájdult a fejem, csengett a fülem, és amikor megszólaltam, csak rosszabb lett. Végig sem gondoltam, kínomban felemeltem a fejemet, és beleüvöltöttem a horda közepébe.

– Hallgassatok!

Azonnal csend lett – ha lettek volna arrafelé tücskök, azokat is meghallhattuk volna.

Elkerekedett szemmel néztem Ashre és Puckra.

– Miért hallgatnak rám? – suttogtam.

Ash összevonta a szemöldökét.

– Fogalmam sincs, de meg tudod ismételni?

– Hátra! – próbálkoztam, és kiléptem. Egy csomó gremlin húzódott hátra, hogy mindvégig ugyanabban a távolságban maradjanak tőlem. Újabb lépés. Ugyanaz a reakció.

– Na jó, ez ijesztő. Elmennétek? – kérdeztem, ám a lények nem engedelmeskedtek, sőt, némelyik egyenesen rám sziszegett. Meghátráltam. – Úgy látszik, itt van a határ.

– Ne kérdezd! – mormolta Ash mögöttem. – Parancsold meg!

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? – súgtam vissza.

Ash bólintott. Nagyot nyeltem, újra szembenéztem a hordával, remélve, hogy nem döntenek úgy, hogy inkább éhes pirájaként támadnak ránk.

– Tűnjetek el innen! – utasítottam őket felemelve a hangom. – Most azonnal!

Sziszegtek, zizegtek, rikoltoztak tiltakozásképpen, de visszavonultak, mint az apály, amíg végül magunkra nem maradtunk a téren.

– Milyen... érdekes – összegezte az ismét láthatóvá váló Kacor. – Mintha csak rád vártak volna.

– Ijesztő volt – dörgöltem meg a karomat. Még mindig éreztem a gremlinek vibrálását. Most már hallgattak rám, mint aze-lőtt Masinára. Mivel birtokoltam a Vaskirály hatalmát, aligha-nem azt hitték, én vagyok az új uralkodójuk, akár mennyire is felzaklatott ez a gondolat. Eszem ágában nem volt egy hordányi riasztó, apró szörnyet a sarkamban tudni, hogy vihogva kavarja-

nak zúrt mögöttem. Az eset pattanásig feszítette az idegeimet, nagyon szerettem volna már kiszabadulni a városból. *

– Gyerünk! – közöltem. – Szerintem jobb, ha megyünk.

TOVÁBB GYALOGOLTUNK az utcák felett őrkdő hatalmas toronyhoz. Akárhova léptem, magamon éreztem a gremlinek tekintetét, hallottam cincogásukat az árnyékból. Akartak tőlem valamit, vagy csupán kíváncsiak voltak? Őket leszámítva az egész város kihaltnak tűnt. Ami nem magyarázta meg a füstölő kéményeket, sem a vas-bűbáj fellobbanásait, amit pedig mindenhol éreztem magam körül.

Minél mélyebbre hatoltunk Mag Tuiredh-be, annál *modernebbé* vált a város. Az ősi romok között rozsdás acél épületek álltak, vaskos fekete kábelkötegek feszültek a fejünk felett, a tetőkön és az utcasarkokon neonfények vibráltak. Felhőkben úszott mindenütt a szmog, mint a halott város riasztó szelleme. Azon töprengtem, hol lehetnek a vastündérek. Nem mintha találkozni szerettem volna velük, de egy ekkora városban azért számítottam rá, hogy néhányuk megjelenik.

Elértük az óratorony alját, és megint elcsodálkoztam, milyen gigászi, csupa acél és üveg az egész, kimagaslik az egyébként is óriási, öreg romok közül. Az ajtaját azonban emberre szabták, bronzból és rézből készítették, és fogaskerekekkel borították be, amelyek zörögve fordultak el, amikor feltéptem az ajtót.

A fal mentén végtelen, spirális lépcső futott felfelé a sötétbe. A középső üres semmiben kötelek, vonóláncok lógtak vastag fémgerendákról, monstrumméretű kerekék forogtak lustán. Teljesen egyértelműen olyan volt, mint bekerülni a világ legnagyobb óraszerkezetébe.

– Erre – szólalt meg Kacor.

Köveltük a felfelé kanyargó lépcsőn, amíg el nem tűnt valahol felettünk. Korlát híján a falhoz lapultam, miközben a földszint padozata egyre kisebbre zsugorodott alattunk.

Végül kifogytak a lábunk alól a lépcsőfokok, és kiértünk egy erkélyre, ahonnan leláthattunk a földre. Közvetlenül a fejünk felett famennyezet feszült, középen létra vezetett egy négyszögletes csapóajtóhoz, olyasmihez, amit kilökvé általában padlásra lehet feljutni. Puck felmászott, megvizsgálta a csapóajtót, és amikor látta, hogy nincs zárva, résnyire kinyitotta, hogy kinézessen. Egy pillanattal később kilökte, és intett, hogy kövessük.

Fent egy kényelmes, bár zsúfolt szoba fogadott, miután neszelenül felmáztunk. A falak és a padló is fából voltak, a legtávolabbi fal egyben a számlap hátulja volt. Több hosszú asztal futott végig a szobában, mindegyik teljesen betérítve mindenféle méretű és fajtájú órával, de a falon is egymást érték az időmérők. Kakukkosok, ingaórák, fa- és csillogó fémszerkezetek, amit csak ember elképzelhet, itt megvolt mind. Nem láttam kettőt, amelyik egyforma időt mutatott volna, mind különbözőképpen járt. Hangos ketyegés töltötte be a helyiséget, néha egy-egy pittyenés, csendülés, kondulás visszhangzott. Ha túl sokáig kellett volna ott maradnom, biztosan beleőrülök.

Az Órást, akárki is volt ő, nem láttuk sehol. Az alkatrészek tengerében, a sarokban, mint egy sziget, puha, zöld fotel állt, bár üresnek éppen azt sem neveztem volna.

Egy hatalmas, tükröszőrű macska hevert összetekeredve a párnán, mélyen szuszogott, mintha aludna. Biztosan nem Kacor volt: felismertem benne azt a fajtát, amelyik megtámadott minket a város felé vezető úton. Mielőtt azonban eldönthettem volna, mitévő legyek, a metszett, smaragdzöld szemek kinyíltak, és a macska egy mordulással felpattant.

Mind kardot rántottunk, a pengék sikolyát azonban csaknem elnyomta a sarokban terpeszkedő állóóra kondulása. A macska fújva eltűnt a szemünk előtt.

Megérintettem a mágiámat, hogy lássam, merre ment, és ha kell, kiáltsak Ashnek és Pucknak. A macska alakú bűbájfolt azonban támadás helyett felugrott az egyik asztalra – csodával határos módon nem lépett rá a szanaszét heverő órák egyikére sem –, aztán egy apró hátsó kijáraton át kiszökkent a szobából.

– Hát itt vagytok! – szólalt meg egy hang. – Éppen idejében.

Egy kicsi, görnyedt alak húzott földre egy függőnyt, és belépett a helyiségbe, majd végigimbolygott az asztalok mellett. A derekamig ért, és élénkvrös mellényt viselt, amelynek számtalan zsebéből órák fityegtek. Az arca egyaránt emlékeztetett emberre és egérre; hatalmas, kerek fülei voltak apró, csillogó gombszeme, és még a bajsza is gyanúsán rágcsálószerűen rezgett. A háta mögött vékony, pihés farok lengett, az orra hegyén apró, aranykeretes szemüveg egyensúlyozott.

– Üdv, Meghan Chase! – köszöntött, felugrott egy ülőkére, és előhúzott a mellényéből egy zsebórát, majd komoly arccal tanulmányozni kezdte. – Nagyon örvendek, hogy végre találkozzunk! Szívesen feltenném a teáskannát, de attól tartok, nincs időtök maradni egy jó kis beszélgetésre. Kár.

Amikor nem mondtam semmit, meglepetten pislogott rám, aztán észrevette kíséroid aggodalmas arcát.

– Ó, Tükörfénnyel ne törődjete! A gremlinek miatt tartom. A kis rondaságok mindenbe belemásznak, mindent elállítanak. Na már most, Meghan Chase... – Eltette az órát, összefonta hosszú ujjait a mellkasán, és felnézett rám. – Az időnk sebesen fogy. Miért jöttél?

Megriadtam.

– Nem tudod? A nevemen szólítottál, és tudtad, mikor érek ide.

– Hát persze. – Az Órás bajusza megrándult. – Persze hogy tudtam, mikor érsz ide, te leány. Azt is tudom, hogy Goodfellow mikor fogja fellökni a tizenkilencedik századi francia kandallóórát.

Puck összerezsent, meglökött egy asztalt, mire arról lebukfencezett egy óra, és reccsenve ért földet.

– Másodpercre pontosan – sóhajtott az Órás, és lehunyta a szemét, majd felnézett, és engem kezdett tanulmányozni fényes, kutató tekintetével. Puckkal, aki megpróbálta felszedni és össze rakni az órát, nem is foglalkozott. – Látom mindennek a kezdetét és a pillanatra pontos kifutását. De nem is ezt kérdeztem, Meghan Chase. Tudom, miért vagy itt. A kérdés az, te magad vajon tudod-e?

Összenéztem Ashsel, de ő csak vállat vont.

– A trónbitorlót keresem – válaszoltam, és összerándultam, mert Puck leejtett valami apró, csillogó tárgyat, ami elgurult. Puck káromkodott. – Vasparipa azt mondta, te a segítségünkre lehetsz.

– Vasparipa? – Az Órás bajsza megremegett, az apró lény leugrott az ülőkéről, és átkacsázott a helyiségen. – Láttam, amikor az az óra megállt, amikor az ideje végül elfogyott. A nagyok egyike volt, bár a sorsa Masina királyhoz kötötte. Amikor Masina másodpercei kifutottak, csak idő kérdése volt, hogy Vasparipa órája is megálljon.

Visszanyeltem a volt társam említésére a torkomban növekvő gombócot.

– Meg kell találnom a trónbitorlót – feleltem. – Tudod, hol van?

– Nem – fintorodott el az Órás, majd felvett egy csavart, és elgondolkodva nézegetni kezdte. – Nem tudom.

Nagyot fűjtam.

– Akkor miért vagyunk itt?

– Mindent a maga idejében, kedves, mindent a maga idejében. – Az Órás elhessegette Puckot az asztaltól, aztán a munkája fölé hajolt. Az ujjai csak úgy repkedtek, el-elmosódva, mintha gyorsított felvételen gépelne valamit. – Mondtam, leány, én azt tudom, mikor történnek a dolgok, és mikor érnek véget. Nem ismerem az okokat, sem a trónbitorló hollétét. – Kiegyenesedett, némi kotorászás után előhúzott a mellényéből egy fehér kendőt, amivel fényesítgetni kezdte az előbb még törött órát. – Mindazonáltal egyet tudok – tette hozzá. – Megtalálod, méghozzá hamarosan. A végzeted, és sok más ember végzete is, az órák számlapjára van írva, azok pedig együtt ketyegnek. Látod-e, leány? – Felkapta az órát, és megint lehuppant a földre, onnan nézett fel rám gyöngyszemével. – Már mindent tudsz, ami ahhoz kell, hogy megtaláld.

Visszafojtottam a türelmetlenségemet. Ennek így nincs értelme. És Puck meg Ash amulettje minden itt töltött másodperccel csak korrodálódik, hogy végül feladják a harcot a Vasbirodalom mérge ellen.

– Kérlek – esengtem –, nincs sok... időnk. Ha szerinted tudsz segíteni, tedd meg most, hadd induljunk tovább!

– Igen – nézett az arcomba az Órás. – *Most* van itt az ideje. – A mellényébe nyúlt, és előhúzott egy hosszú selyemszalagra függesztett, nagy vaskulcsot. – Ez a tiéd – nyújtotta át ünnepélyesen. – Vigyázz rá! Ne veszítsd el, mert hamarosan szükséged lesz rá!

Átvettem a kulcsot, és néztem, ahogy pörög-forog a fényben.

– Mire való?

– Nem tudom–válaszolta az Órás. Mérgesen néztem rá, de ő csak pislogott. – Ahogy már mondtam, a dolgoknak én csak a *mikorját* tudom, a *hogyanját* és a *miértjét* nem. De az bizonyos, hogy százharmincegy óra, tizenhárom perc és ötvenkét másodperc múlva szükséged lesz a kulcsra.

– Százharminc óra? Hiszen az többnapnyi idő! Hogyan tudom én ezt követni?

– Ezzel. – Az Órás a mellénye másik zsebébe nyúlt, és kihúzott egy zseborát, amely mintegy megdelejezve pörgött-forgott aranyláncán. – Mindenkinek kellene egy időmérő – jegyezte meg, amikor átadta. – Én nem tudom, hogy csinálják az óvérűek, hogy sosem aggódnak az idő miatt. Én egyszerűen belebolondulnék. Ezért adom át ezt neked.

– Hát... izé, nagyra értékelem.

Az Órás bajsza megrezzent.

– Hát persze, hogy nagyra értékeled. Egy apróság még. Meghan Chase, a kezekben tartott óra nem jár majd a végtelenségig. Harminckét perccel és tizenkét másodperccel az után, hogy felhasználtad a kulcsot, az óra le fog járni.

Még a meleg szobában is kivert a libabőr.

– Mit jelentsen ez? – tudakoltam.

– Azt – nézett rám pislogás nélkül –, hogy százharmincegy óra, negyvenhat perc és négy másodperc múlva történik majd valami, ami miatt az az óra megáll. És most – mosolygott rám, legalábbis úgy láttam, mosolyog a bajusza alatt, majd finoman meghajolt –, úgy vélem, az együtt töltött időnk a végéhez ért. Sok szerencsét, Meghan Chase! – mondta, azzal kikacsázott a helyiségből. – Emlékezz – szolt még vissza –, minden a kezdetnél ér véget! És ha látod az első őrnagyot, add át üdvözetem!

Félretolta az ajtót fedő függönyt, átlépett a résen, és már el is tűnt.

Sóhajtvá összefűztem az óraláncot a kulcs selyemszalagjával, és az egészet a nyakamba akasztottam.

– Annyira szeretném, ha egy tündér csak egyetlenegyszer egyenes választ adna... – morogtam. Ash felnyitotta a csapóajtót. – Úgy tűnik, ezzel a kis kiruccanással csak az időnket pazaroljuk, amiből pedig nincs sok. És hol a pokolban van Kacor?

Talán meg tudna magyarázni pár dolgot, ha nem törne rá az eltűnhetnék, ahányszor csak elfordulok.

– Itt vagyok, ember – jelent meg Kacor a fotelben, ahol korábban a nagyobb macska hevert; a farka végével bosszúsan dobolt a párnán. – A beszélgetés legnagyobb részét itt hallgattam végig. Az már nem az én hibám, hogy nem látsz túl az orrod hegyén.

Sértetten leugrott a párnáról, lesiklott a csapóajtón át, és vissza se nézett.

Remek. Haragszik rám a macska. Kacort ismerve most aztán kérlelhetem könyörögve, hogy árulja el, amit tud, vagy akár az elsőszülött fiamat is felajánlhatom cserébe.

Dühösen ledobogtam a lépcsőn, Ash és Puck utánam. Kint a városban fények csillogtak, természetes és mesterséges fényforrások egyaránt, de az utcák üresek voltak – leszámítva persze az árnyékok között csacsogó, csiripelő gremlineket. Az járt a fejemben, vajon mennyi időt veszítettünk ezzel a kitérővel, és az, hogy Kacor megerősítése ellenére valóban szükséges volt-e.

– És most merre tovább? – kérdezte Ash. – Van célunk?

– Igen – jelentettem ki határozottan, szinte megkönnyebbülve, hogy irányt szabhatok a dolgoknak. – A torony.

– A torony? *Masina* tornya?

Bólintottam.

Az az egyetlen hely, ahol tudtommal a bitorló tartózkodhat. Maga az Órás mondta, a kezdetnél ér véget. Minden vele kezdődött. *Masina* tornyába kell mennünk.

– Részemről rendben – tette karba a kezét Puck. – Akkor végre van egy tervünk. Csak, izé... hogy jutunk oda? Nem látok kioszkokat, ahol térképet árulnának.

Lehunytam a szemem, megpróbáltam felidézni a Vaskirály tornyát és az odavezető utunkat. Láttam az Obszidián Síkságon átvágó vasutat, a lávatavakat, a gyárkéményeket. Emlékeztem,

hogy Ashsel végigmentünk az úton, a nap égette az arcunkat, úgy haladtunk a távolban emelkedő pusztá, fekete monolit felé.

– Keletre – mormoltam felnézve. – Masina tornya a birodalom kellős közepén van. Ha keletre tartunk, megtaláljuk.

TIZENHATODIK FEJEZET

A múlt hangja

Csaknem két napig gyalogoltunk, és csak akkor álltunk meg, ha teljesen kimerültünk, hogy aludjunk néhány órát, mielőtt újra kelet felé vettük volna az irányt. A felkelő napot követve átvágtunk egy bugyborékoló olajmocsáron, ahol a masszában rozsdás autórongsok rothadoztak; egy telefonpózna- és ostorlámpaerdőn, ahol különös gépmadarak szálltak drótról drótra, szikrákat húzva maguk után; a Férges Völgyén, ahogy Puck nevezte a kihajított számítógépekkel teli víznyelőt, amelynek mélyén a roncsokon hatalmas, néhol óriáskígyó méretű kukacok mászkáltak, metáلكék bőrükön száz villogó fény és szikra látszott át. Szerencsére észre se vettek minket, vagy nem foglalkoztak velünk, de a szívem még akkor is a torkomban dobogott, amikor már kilométerekre jártunk a Férges Völgyétől.

Ahogy haladtunk előre, megéreztem a birodalom különös lüktetését. Először csak halványan, de kilométerről kilométerre erősebben. Mintha valami szólítana, vonzana, mint egy mágnes. Az igazán fura az volt, hogy ha lehunytam a szememet és koncentráltam, éreztem a Vasbirodalom középpontját, mint egy mentális céltáblán a tízes kört. Nem szóltam róla Ashnek vagy Pucknak, mert tartottam tőle, hogy csak valami bolond gondolat, azonban többször rajtakaptam Kacort, hogy ragyogó macskatekintetét elgondolkodón rám szegezi, mintha tudná: valami történik.

A második napon elértük egy végeláthatatlan sivatag szélét – a homokdűnék tengere emelkedett-süllyedt a szélben. Sosem láttam még az óceánt, de mindig ilyesminek képzeltem a hullámaid, csak persze homok helyett vízzel, de mindkettő a látóhatárig nyúlt. Balra fekete sziklák végtelen fala emelkedett a dűnék fölé, a szélkavarta homokhullámok megtörtek rajta, és portaréjt szórva omlottak magukba.

– Hercegnő, biztos, hogy még mindig a jó irányba tartunk? – tudakolta Puck, elernyőzve az arcát a nap ellen. Az éles fényben hunyorogva kinéztem a sivatagra. Éreztem a lüktetést – a világítótorony a másik oldalon egyre hívogatott.

– Igen – bólintottam. – Ez a jó irány. Menjünk!

A dűnék és a sziklák sosem akartak véget érni. Kimerítő volt a homokban gázolni; ugyan megtartott, mégis néha térdig süpedtünk bele, mintha el akarna nyelni. Időnként egy-egy dűnét egyszerűen elsöpört a szél, felfedve, mi rejlik alatta. Különös tárgyak bukkantak felszínre, akár az uszadék: zoknik, tollak, villák, kanalak, kulcsok, fülbevalók, tárcák, matchboxok, és tömérdek fémpénz – megcsillantak, aztán újra beszippantotta őket a homok, és talán örökre visszarántotta a mélybe.

Egyszer, pusztá kíváncsiságból, lehajoltam, felkaptam egy meggömbült rózsaszín mobilt, és kinyitottam. Persze régen leme-

rült, a kijelző sötét maradt, de az elején láttam egy Hello Kitty matricát, japán írásjegyekkel. Azon töprengtem, vajon hogyan került ide. Egyszer biztosan valakié volt. Egyszerűen elvesztették?

– Felhívnál valakit, hercegnő? – húzta fel a szemöldökét Puck, amikor észrevette nálam a mobilt. – Valószínűleg nem túl jó a térerő itt. De ha találsz jelet, próbálj pizzát rendelni! Éhen veszek.

– Már értem – szakítottam félbe, mire zavartan pislogott rám. Körbemutattam. – Tudom, hol vagyunk. Legalábbis mondhatjuk. Lefogadom, hogy ez a rengeteg minden egykor elveszett a halandók világában. Nézzétek! Tollak, kulcsok, telefonok. Minden ide kerül, itt végzik az eltűnt holmik.

– Az Eltűnt Holmik Sivataga – vágta rá Puck színpadiasan. – Hát, ez illik rá. Végül is mi is itt vagyunk, nem?

– Mi nem veszünk el – közöltem vele, és elhajítottam a telefont. Amint a homokra esett, már el is süllyedt. – Pontosan tudom, hova megyek.

– Ó, remek. Már azt hittem, csavargunk egyet a szép tájakon.

– Baj van. – Ash komor hangja szakított félbe minket. A Tél-herceg, Kacorral a nyomában, nagy léptekkel vágott át egy dűnén; a macska szőre ezerfelé meredt. Ash haját forró szél borzolta, a köpenye csattogott. – Vihar közeledik – mutatott a horizont felé. – Nézzétek!

Hunyorítottam. Valóban, a hőségben reszkető levegőben valami mozgott.

Feltámadt a szél, a levegőben bevásárlólisták, házi feladatok, baseballkártyák repkedtek. A homok kavargó, csillámló fala úgy száguldott felénk, mint egy árhullám.

– Homokvihar! – kiáltottam rémulten. – Mit csináljunk? Nem tudunk sehová se menni.

– Erre – szólalt meg Kacor, sokkal nyugodtabban, mint ahogy én éreztem magam. Egy szélroham homokot hajított a hátára, mire a Cait Sith türelmetlenül rázta meg magát. – El kell jutnunk a sziklákhoz, mielőtt a magja elér minket, különben kellemetlenné válhat a helyzet. Kövessetek!

Elindultunk a sziklák felé, a körülöttünk visongó széllal és homokkal küzdve: tépte a ruhánkat, marta a szabadon hagyott bőrünket. Ahogy a front vonala egyre közelebb ért, a nehezebb tárgyak is felröppentek. Egy olló vágódott a páncélomnak, és ugyan lecsúszott a sárkánypikkelyről, azért meghűlt bennem a vér. Gyorsan menedéket kell találnunk, különben darabokra szaggat a vihar.

A szél úgy zúdult ránk, mint a víz, a fülembe üvöltött, beborított homokkal és más dolgokkal. Résnyire húztam össze a szememet, azt se láttam, hova megyek, a por eltömte orromat-számat, szinte fuldokoltam. Elvesztettem Kacort és a többieket, vakon küszködtem a pokolbéli szélviharban, fél karral az arcomat védve, a másikat magam elé tartva.

Valaki megfogta a kezemet és előrehúzott. Kilestem a karom mögül; Ash volt az, a fejét a vállai közé húzva küzdött a viharral, úgy húzott engem is egy sötét sziklafal felé, amely kitűnt a tomboló homoktengerből. Puck már bekucorodott egy kiugró szikla mögé, és ömlöttek rá a porpatakok apró vízeséseket formálva a sziklaéleken, köveken.

– Hát ez buli – jegyezte meg Puck, amikor mi is bekuporodtunk oda. A szél és a homok fűtyülve kavargott körülöttünk. – Nem mindennap mondhatom el magamról, hogy megtámadott egy repülő olvasószemüveg. Au!

Azzal megdörzsölte máris kékülő homlokát.

– Hol van Kacor? – kiáltottam, és kikukucskáltam a tomboló szélbe. Egy műanyag babafej centikre száguldott el az arcomtól. Visszarezzentem.

– Itt vagyok – tűnt elő a macska, és porfelhőt rázott ki a bundájából. – Pár lépésnyire van egy kis nyílás a sziklafalon – jelentette be. – Én odamegyek, ha gondoljátok, kövessetek! Kényelmesebb, mint a felszínen kapaszkodni.

A kőfalhoz tapadva, a karunkkal védve az arcunkat a homoktól és a repülő tárgyaktól, követtük Kacort a sziklán, amíg el nem értük a keskeny nyílást, amely egy, a szikla mélyébe vezető járatnak bizonyult. Szűk volt a rés, és bent is csak állni lehetett, de valóban jobb volt, mint odakint a viharban.

Benyomakodtam, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. A fülemben még zúgott a szél, és mindenem tele volt homokkal: a hajam, a szám, a szemem.

Lehúztam az egyik kesztyűmet, és megtöröltem az arcomat – nagyon szerettem volna egy törülközőt –, és megpróbáltam kifelé sülni a hajamat is.

– Pfuj! – Puck megrázta a fejét, mint egy kutya; por és kődarabkák röpködtek szanaszét. Ash dühös pillantással arrébb lépett, mellém. – Ahh! Blehh! Ó, remek! Máris viszketek. Hónapokig fog peregni a homok minden hajlatomból.

Elvigyorodtam és megborzoltam Ash haját. Por záporozott, a lovag megrezzent, és komoran nézett rám.

– Kíváncsi vagyok, meddig tart a vihar – töprengtem. A nyíláson kívül marékszám dobálta a homokot a szél.

Megpillantottam Kacort a közelben, amint vadul mosakodott egy kővön ülve. Odaszóltam neki.

– Neked van ötleted, macska?

– Miért engem kérdezel, ember? – A Cait Sith fel se nézett, úgy nyalogatta a bundáját, mintha lángokban állna, nem csupán homok került volna bele. – Még sosem jártam itt.

Megrázta a fejét, aztán áttért a mancsaira és a bajszára.

– Lehet percek vagy napok kérdése is. Nem vagyok szakértője az Eltűnt Holmik Sivataga légköri és homokviszonyainak. –

A hangjából csöpögött a gúny. A szememet forgattam. – Habár – folytatta, a mancsával az arcát sikálva – talán érdekel, hogy a sarkon túl, jobbra, félig egy bokor mögött van egy járat. Talán megnézhetnéd, üres-e. Úgy értem, nincs-e tele vaspókokkal vagy hasonló rondaságokkal.

Fegyvert rántottunk. A cseber és a veder esete: semmi kedvünk nem volt beszorulni egy keskeny folyosóra, a viharral a hátunkban és a támadó ellenséggel az orrunk előtt.

Ash ment előre, Puck zárta a sort. Előreóvakodtunk, amíg el nem értük a járatot, amit a macska említett – tátongó lyuk volt a sziklafalban, sötét és taszító, mint egy szörny szája.

Ash óvatosan bedugta a kardját a nyíláson. Semmi sem ugrott ki. Akkor előrearaszoltam, hogy belessek.

Amíg a szemem még nem egészen szokott hozzá a sötéthez, közönséges sziklajáratnak tűnt, talán egy barlangrendszer része lehetett, vagy hasonló.

De aztán megláttam, hogy úgy vájták ki a sziklából, és a falon, a bejáráshoz közel ismerős, fehér gomba nő, beljebb egy szögön ósdi fémlámpás lóg. Ez nem csak egy természetes barlang volt. Valaki használta ezeket a járatokat, még hozzá rendszeresen.

Es akkor egyszerre rájöttem, hol vagyunk.

– Hercegnő, várj! – figyelmeztetett Puck, amikor beléptem. – Mit csinálsz?

– Tudom, mi ez – mormoltam, és levettem a lámpást a szög-ről. Még volt benne olaj. Apró lángocskát teremtettem a kanóc-ra, és felemeltem. A fényben megpillantottam egy kő mellett heverő játék tűzoltóautót, és elmosolyodtam. – Igen – mormoltam, és lehajoltam, hogy felemeljem a játékot. – Ez egy hörcsög fészke. Biztos vagyok benne.

– Miféle hörcsög? – Puck értetlen arccal bújt át a nyíláson, a töreit még mindig döfésre készen tartva, úgy pillantott körbe.

Hatalmas vasrágcshálók? Hála az égnek! Ez sokkal jobb a pókoknál!

– Nem! – meredtem rá. Ash visszadugta a kardját, és belépett, hogy óvatosan körbepillantson. – Hörcsögök. Apró vastündérek, akik a hátukon cipelnek el többhalomnyi szemetet. Az első utunkon találkoztunk velük, amikor Masinát kerestem. Ezek a járatok egyenesen a fészükbe vezetnek. t

– Ó! Csodás! Ettől *máris* sokkal jobban érzem magam. '

– Abbahagynád? Ártalmatlanok. És korábban a segítségünkre voltak. – Letettem a tűzoltóautót, és továbbmentem a járatban, olyan magasra emelve a lámpást, amennyire csak bírtam. Az előttem húzódó vaksötét semmiből ugyanazt a furcsa vonzást éreztem.

– Hova méysz, ember? – jelent meg Kacor mellettem, és átható tekintettel nézett rám. – Tudod az utat a járatokon át? Nagyon bosszantó lenne, ha a nyomodban eltévednénk.

– Tudom az utat – feleltem halkan, és néhány lépést tettem előre, a járat mélye felé. – És ha megtaláljuk a hörcsögöket, ők is segítenek majd.

Visszafordultam: mindhárman lemaradtak, az arcukra kiült a kétség. Sóhajtottam.

– Tudom, mit csinálók, fiúk. Bízatok bennem! Rendben?

Ash és Puck egy pillanatra összenézett, aztán Ash ellökte magát a sziklafaltól, és mellém állt.

– Mutasd az utat! – biccentett a sötétbe. – Szorosan a nyomodban leszünk.

– A jegyzőkönyv kedvéért... – jegyezte meg Kacor, amikor libasorba rendeződve továbbindultunk –, én nem hiszem, hogy ez jó ötlet. De minthogy a macskára már senki se hallgat, meg kell várnom, amíg teljesen eltévedtek, hogy az orrotok alá dörögölhessem: én megmondtam.

A JÁRATOK NEM AKARTAK VÉGET ÉRNI. Mint egy óriási nyúlodú, vagy természetjáró belsejében, kanyarogtak és tekeregték, egyre mélyebbre vezetve minket a hegy belsejébe. Követtem a vonzást, hagytam, hogy az irányítson a labirintusnak tűnő utakon. Ash, Puck és Kacor követett. A kőbe vájt alagutak egyformának tündek, csak néhol hevert a fal mentén egy-egy törött játék vagy egyéb szemét. Többször áthaladtunk olyan kereszteződésen is, ahol több járat futott egymásba, és haladt tovább különböző irányokba. Én azonban mindig tudtam, merre kell kanyarodni, melyik utat kell választani, és nem is gondolkodtam el rajta, amíg Kacor haragosan nem fújta egyet a hátam mögött.

– *Hogyan csinálod, ember?* – tudakolta, és közben haragosan csapkodott a farkával. – Csak egyszer jártál itt, a halandók számára pedig lehetetlen ilyen hamar megtanulni az irányokat. Honnan tudod, hogy jó irányba tartasz?

– Nem tudom – motyogtam, és beléptem egy oldal járatba. – Csak úgy tudom.

Puck hangosan felnevetett. Összerezcentem.

– Látod? – gúnyolódott, ujjal mutatva Kacor felé, aki hátracsapta a fülét mérgében. – Látod, milyen bosszantó? Legközelebb emlékezz, ha... hé! – csattant fel, amikor Kacor eltűnt. – Igaz, nem látlak, de azért tudom, hogy még hallasz!

Egyre közelebb értünk a hörcsögök fészkéhez. Ezt azért is biztosra vettem, mert egyre több szemét hevert szanaszét: itt egy törött billentyűzet, ott egy bicikliduda. Nemsokára talpalatnyi szabad hely sem maradt közöttük, és nagyon kellett figyelniük, hová lépünk. Kényelmetlen érzés lett úrrá rajtam: ilyen mélyen már találkozni kellett volna egy hörcsöggel, akár többel is. Vártam, hogy összefussunk, kíváncsi voltam, emlékeznek-e rám. De minden járat üresnek, hidegnek, elhagyatottnak tűnt – és mintha már egy ideje így álltak volna.

Váratlanul vége szakadt az alagútnak, és egy óriási barlangba értünk. Akkor kupacokban állt a szemét, hogy nem is láttuk a végét. Kerülgetni kezdtük a halmokat, közben erőltettem a szememet, a fületem, hátha meglátok valahol egy hörcsögöt, vagy meghallom fura nyelvű gagyogásukat. A szívem mélyén azonban tudtam, hiába. Ezen a helyen az életnek a szikrája is hiányzott. A hörcsögök rég eltűntek.

– Hé... – szólalt meg váratlanul Puck, hangja visszhangzott a barlangban. – Az ott nem egy... trón?

Levegő után kaptam. A terem közepén, egy kisebb szemét-kupacon egy kihajigált tárgyakból épített szék állt. Hirtelen ötlettől vezérelve odasiettem, lekuporodtam a lábánál, és turkálni kezdtem a kacatok között.

– Izé... hercegnő? Mit csinálsz? – kérdezte Puck zavartan.

– Megvan! – Kiegyenesedtem, diadalmasan a magasba emelve a kezemet. A tenyeremen régi iPodom hevert. Ash és Puck egyaránt értetlenül nézett rám, amikor visszadobtam a szemét-kupacra. – Csak látni akartam, itt van-e még. Most már mehetünk.

– Feltételezem, már jártál itt korábban – intett Ash az állával a trón felé. – És akkor nem is volt üres, igaz? Ki ült rajta?

– Ferrum volt a neve – feleltem, felidézve a vénséges vén embert, akinek ezüst haja a földet érte. – Azt mondta, ő volt az első Vaskirály, az ő hatalmát döntötte meg Masina. A hörcsögök még mindig imádták őt, holott Ferrum rettegett Masinától. – Az üres trónra néztem: valami halvány szomorúság hasított belém. – Gyanítom, végül meghalt, és akkor a hörcsögök is elhagyták ezt a helyet. Bárcsak tudnám, hova mentek!

– Most nincs idő ezen töprengeni – közölte Kacor. Ezúttal a trónszék párnáján jelent meg, és bosszantóan odaillő látvány volt, ahogy lebámult ránk. – Ez a terem még mindig bűzlik az erős vas-mágiától. Az amuletteket gyorsabban korrodálja, mint

maga a birodalom. Igyekezzünk, vagy itt helyben mondják fel a szolgálatot.

Riadtan Ash kristályára pillantottam. Kacornak igaza volt, az amulett csaknem teljesen elfeketedett.

– Siessünk! – ismételtem, és a fiúkkal a sarkamban félíg futva indultam vissza a végtelen kőlabirintusba. – Szerintem már félúton vagyunk.

NÉHÁNY ÓRA TELT EL – legalábbis úgy éreztem, de a föld alatt nagyon nehéz volt követni az idő múlását –, és a lámpásban már alig maradt olaj. Néhányszor megálltunk, ám olyankor erőt vett rajtam a nyugtalanság, képtelen voltam megmaradni egy helyben, amíg végül tovább nem indultunk. Puck viccelődött, hogy valaki ismét megidézett engem, és nem tudtam, nincs-e igaza. Valami biztosan vonzott, minél közelebb értünk, annál erősebben, és sem pihenni, sem gondolkodni nem bírtam volna, amíg el nem érjük a célunkat.

Es végül kiértünk az alagút-labirintusból egy sziklapárákányra, amely alatt mély szakadék húzódott, azon keskeny kőhíd ívelt át. Éreztem, már csaknem a célnál vagyunk.

– Masina erődje odaát van – jelentettem ki halkán, a szakadék túloldalát fürkészve. – Erre jutottam el hozzá. Csaknem pontosan a torony alatt vagyunk.

Puck fütttyentett, a hang visszaverődött a sziklafalakról.

– És gondolod, hogy a bitorló itt lesz, hercegnő?

– Úgy kell lennie – feleltem, bízva abban, hogy a meggyőződésem helyes. *A kezdetnél ér véget.* Masina kezdte az egészet.

Feltámadt bennem a remény. Amikor először kerültem ide a hörcsögökkel, a torony alatti részt Óramű néven emlegették, mert mindenhol hatalmas vasgépek, fogaskerekek és dugattyúk csattogtak, forogtak, és még a föld is remegett tőlük. A zaj fűlsiketítő volt – némelyik kerék háromszor akkora volt, mint én.

Most minden hallgatott, a kerekek repedten, törötten heverték egymás hegyén-hátán, mintha az egész létesítmény önmagába omlott volna. Néhány alkatrészt a lezúduló sziklák zúztak össze – a jelek szerint a mennyezet is leszakadt. Amikor Masina meghalt, a torony megroggyant, mindent elpusztítva maga alatt. Azon töprengtem, hogyan nézhet ki a felszínen; a Vaskirály hatalmának mekkora része élte túl.

Attól tartottam, nem sok.

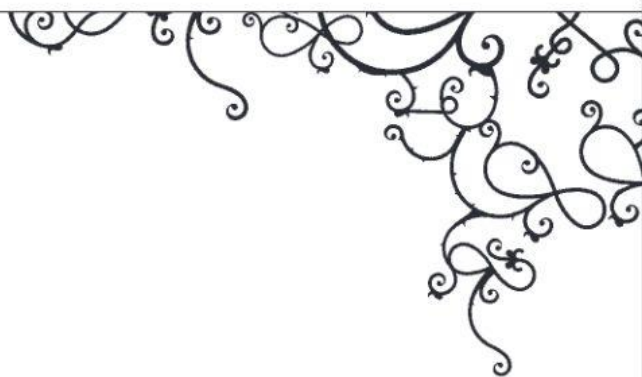
Átmentünk a hídon – a végén már nem kő volt, hanem vasrácsozat, és a gépezetek romjai között kezdtük keresni az utat felfelé. A törmelékben gázolva észrevettem, hogy különös, göcsörtös gyökerek fonják be a kerekek maradványait, és lógnak le a mennyezetről. Ezek korábban nem voltak itt, most azonban életől lüktettek.

– Itt van! – kiáltott Ash. Egy elgörbült vaslépcső vezetett fel a szemétből, egy, a mennyezetbe ágyazott rács felé.

Félelemmel vegyes izgalom lett úrrá rajtam. Akármilyen szótartott, az itt volt, a fejünk felett. Alighanem a trónbitorló, és mi egyenesen a csapdájába sétáltunk, de akkor is muszáj volt látnom, mi vár ránk.

A fiúk kivonták kardjaikat. Követtem a példájukat, a szívem a torkomban dobogott, és nem tudtam eldönteni, hogy a várakozástól vagy a rettegéstől.

Ash ment előre, Puck zárta a sort – elindultunk felfelé, Masina tornyába.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A vaskirály romjai

A mikor az előző alkalommal felnyitottam a Masina tornyába vezető csapóajtót, tucatnyi kazán forrósága vágott az arcomba a kazánházból. Akkor bő kezeslábast és oxigénmaszkot viselő törpék imbolyogtak ide-oda a vad, vörös derengésben, csavarokat szorítottak meg, csepegő csöveket ellenőriztek.

Most minden csendes volt, a hatalmas kazánok feketére hűltek. A mennyezet gerendái közül jó néhány lezuhant, a csövek elhajlottak, elpattantak, és mindent szürke porréteggel vont be a hamu. A fenti romokból áttörő különös gyökerek itt is rátekeredtek mindenre. A földem beszakadt; a lyukon át láttam a torony csillogó fémfalát.

– Elhagyatottnak tűnik – jegyezte meg Puck, és az ujjával egy nyelvöltögető arcot rajzolt a porba. – Nagyon remélem, hogy ez az a hely, hercegnő.

Felnéztem, követtem a tekintetemmel a gyökerek útját, amíg el nem tűntek szem elől.

– Akármit is keresünk, az ott van fent. Gyerünk!

A gyökereken és lehullott köveken felhágva kijutottunk a földszintre. Ott kiegyenesedtem, és körülnéztem, vajon mi maradt Masina tornyából.

Vasgerendák, törött üveg, megroskadt falak káosza fogadott. Mindenhol különféle alkatrészek heverték, félig vagy egészen elrozsdállva, zsinórok és kábelek lógtak összevissza, a repedt csövekből olaj és víz csöpögött a földre. A romok között több szögesdrót koronás címerrel ékített páncél feküdt, akár holmi ólomkatonák. Megborzongtam, mert elképzeltem a bennük oszladozó holttesteket, de Ash odébb rúgott egy sisakot, és az üresnek bizonyult. Úgy tűnt, Masina vaslovagjaira is érvényes a szabály, ami a többi tündérre: ha meghalnak, megszűnnek létezni.

Olyan csend volt, mintha a romvár maga tartaná vissza a lélegzetét.

– Szerintem senki sincs itthon. – Puck lassan körbefordult. – Hallóóóóó? Van itt valakiiii?

– Hallgass, Goodfellow! – morgott Ash, és belehunyorított a homályba. – Nem vagyunk egyedül.

– Igen? Honnan veszed, herceg? Senkit sem látok.

– A Cait Sith eltűnt.

– ...francba...

Meghan Chase, jöjj hozzám!

A romok közepe felől halvány derengést pillantottam meg. Vonzott, mint molylepkét a lámpa fénye. Szó nélkül elindultam arra, gerendák alatt bújtam át, félig ledőlt falakat kerülgettem, egyre mélyebben hatolva az egykori toronyba.

– Hercegnő! A fenébe! Állj meg!

Szitkozódva igyekeztek utánam, de alig hallottam őket. Ami szólított, ott várt rám. Éppen előttem...

Elfogytak a falak, elmaradozott a szemét – a torony közepén egy hatalmas tölgyfát találtam. Széles, büszke törzse a magasba szökött, négyen sem érhatték volna át. Vaskos ágai tetőként terültek szét felettünk, eltakarták az eget. Az egész fa úgy csillogott, mint a penge éle, a levelei alufóliaként zizegtek.

– Masina – suttogtam, és ámulva néztem fel a fára, amikor Ash és Puck végre utolért. – Ez igaz? Lehetséges, hogy...

Előreléptem, a fa gyökerei közül bámultam fel a törzsre. Méterekkel a fejem felett egy vékony, egyenes bot állt ki belőle; a többi ággal ellentétben ez fából volt.

– Ott a nyílvevő! Ó... ó, na! Ez tényleg ő!

– Mi van? Masina egy fa volt? – Puck a tarkóját vakargatta. – Hercegnő, én ezt nem értem.

– Akkor változott fává, amikor ledőftem a boszorkányfa nyílával. – Már olyan közel voltam a korábbi Vaskirályhoz, hogy megláttam a saját torz tükörképemet a törzsében. – Sosem gondoltam, hogy túlélheti, ha összeomlik a torony.

Hirtelen ötlettől vezérelve kinyújtottam a kezemet, és a fényes fémre nyomtam a tenyeremet.

Ez már nem a Vaskirály, Meghan Chase.

Meg sem lepott igazán, hogy ismét hallok a hangját a fejemben; éreztem a kezem alatt lüktetni a hatalmat. A fa, bár a szívéig elhatolt a vas, nem haldokolt, mi több, növekedett.

A tölgy csak a fizikai maradványa a hatalmának – és a tiédnek. Amint mondtam, immár én vagyok veled.

– Meghan – szólalt meg Ash figyelmeztetően. Hátraleptem, megtörve a kapcsolatot, és csak ekkor vettem észre, hogy körülvettek minket.

A romok minden sarkából vastündérek meredtek ránk parázsló szemmel. Ahogy láttam, a legtöbbjüknek volt valami fegyve-

re, leginkább acélkardja, vagy nyilai, de néhányan egyenesen ránk fogták a fegyverüket.

– Meghan Chase – hallottam egy ismerős hangot. Glitch lépett elő, a fején a tüskék pattogtak az elektromosságtól, ahogy fejcsóválva közelebb lépett. – Mi a fenét csinálsz te itt?

ÉRTETLENÜL és csalódottan néztem Glitchre.

– Glitch?

A lázadók vezére felvonta a szemöldökét.

– Mit keresel itt? Azt hittem... ez a bitorló lakhelye.

– Viccelsz? – Glitch horkantva felnevetett. – A bitorló száz lépésnél nem merne közelebb jönni. Ez még mindig Masina területe, ahogy azt mindenki tudja. – Karba tette a kezét, fénylő ibolyakék szemét nem vette le rólam. – De azt hiszem, én kérdeztem először, hercegnő. Mit keresel itt? Ne mondd, hogy a trónbitorlót keresed!

– De igen – feleltem. – Azért jöttem, hogy megöljem.

Glitch fuldokolva felnevetett, punk taraján szivárványszínű kisülések szaladtak végig.

– Tessék? – nyögte ki. – Tisztázzuk már ezt... Te vagy az egyetlen, akire a bitorlónak szüksége van, hogy megállíthatatlanná váljon, és ahelyett, hogy elrejtőznél a halandók világában, mint egy épeszű ember, vagy ami még jobb volna, hagynád, hogy mi vigyázzunk rád és az épségedre, te meg akarod támadni a trónbitorlót, és le akarod győzni.

Megrázta a fejét; valami reccsent.

– Te még annál is örültebb vagy, mint azt gondoltam.

– Meg tudjuk csinálni – erősködtem. – Csak tudnom kell, hol van.

– Nos, nem, nem tudjátok – vágott vissza Glitch. – Én ugyan meg nem mondom, hol van, hogy aztán odasiess és megölesd magad. *Ellenben*. Te és a barátaid itt maradtok, biztonságban,

ahol a bitorló nem férhet hozzátok, amíg ő Sohaföldet támadja. Meg kell várjuk, amíg egy kicsit meggyengül. Aztán, azt hiszem, kigondolhatunk egy ellencsapást, de pillanatnyilag túl erős ahhoz, hogy nekimenjünk.

– Nem várhatunk – erősködtem. – Nem hagyhatom, hogy még többet pusztítson el Sohaföldből. Most kell cselekednünk.

– Sajnálom, felség, de nem hiszem, hogy a jelen helyzetekben utasításokat osztogathatnál – jelentette ki Glitch. – Ez az én bázisom, az én seregem. És attól tartok, nem ereszthetlek el. Mint korábban már mondtam, azzal magam adnám a trónbitorló kezébe a győzelmet. Márpedig utálok veszíteni. Te és a két óvérű maradtok.

– Gondolod, hogy erővel itt tarthatsz? – kérdezte Ash halk, baljós hangon, és felmérte a sereget körülöttünk. – Azt megígérhetem, hogy sok lázadód életébe fog kerülni, márpedig mindenkire szükség van, aki melléd áll.

– Herceg, ne becsülj alá ennyire! – felelte Glitch, immár ő is halálosan komoly hanghordozással. – Megvan az oka annak, hogy én voltam Masina hadvezére, ti pedig az én bázisomon vagytok.

– Igazán? – Puck, mielőtt megakadályozhattam volna, előrán-totta a töreit. – Hát, én a vendég csapatra fogadok.

A lázadók megfeszültek körülöttünk, felemelték a fegyvereiket. Puck komoran Ashre vigyorgott.

– Az esélyek épp úgy állnak, ahogy én azt szeretem. Készen állsz, jégfiú?

– *Azonnal abbahagyni!* – A kiáltásom visszhangot vert, és mindenkit megriasztott, magamat is beleértve. – Ez a helyzet egyáltalán, semmilyen körülmények között nem végződhet harccal. A pokolba is, ugyanazon a francos oldalon állunk! Tegyétek le a fegyvereiteket, de azonnal!

Puck döbbsen nézett rám, de Ash nyugodtan kiegyenesedett, és visszatolta a kardját a hüvelyébe. A feszültség azonnal oldódott kisé. Egy halk, közös sóhaj borzongott végig a termen, ahogy a lázadók is leeresztették a fegyvereiket.

Én is sóhajtottam, aztán Glitchhez fordultam, aki kifürkészhetetlen arccal nézett rám.

– Nézd – léptem előre –, tudom, hogy úgy véled, nincs keresnivalóm a bitorló közelében, de nincs okod az aggodalomra. Én győztem le Masinát, emlékszel? Én lopóztam be ugyanebbe a toronyba, én néztem szembe az utolsó Vaskirályal, és én döfem szíven egy nyílveszővel. Ezért vagyok most itt. Oberon és Mab küldött, hogy bánjak el a trónbitorlóval. Azt gondolják, egyedül nekem lehet esélyem. Nem akarok megküzdeni veled, de így vagy úgy mindenképpen szembe kell néznem vele. Vagy segítesz, vagy tűnj el az utamból!

Glitch szusszantott, és beletúrt a hajába, amitől az sisteregni kezdett.

– Fogalmad sincs, mit csinálsz! – csattant fel, és lerázta a kezéről a rátapadt neonszín szálakat. – Azt hiszed, készen állsz rá, hogy megtámadd a trónbitorlót? Ám legyen! Gyere velem! – Ellépett a fától, hívón intett felém. – Ti nem! – utasította rendre Asht és Puckot. – Ők maradnak – fordult hozzám. – Mi utazunk egyet.

– Azt nem hiszem – felelte Ash nyugodtan, de a keze a kardja markolatán nyugodott. Figyelmeztető pillantást vetettem rá. Glitch horkantott.

– Hagyd már abba, herceg! – mondta unott hangon. – Tényleg azt hiszed, hogy bánthanám? Éppen én vagyok az, aki nem akarja, hogy öngyilkos küldetésre induljon. Most végre itt van, pont, ahol eleve szerettem volna, hogy legyen, szerinted kockára tenném ezt? A hercegnőd tökéletes biztonságban van velem. És hidd el, imádni fogja a látványt!

– Nincs okom arra, hogy egyetlen szavadat is elhiggyem – felelte Ash érzelemmentesen. A lázadó vezér az égnek emelte a kezét.

– Hát, jó. Azt akarod, hogy megesküdjek, igaz? Legyen. Én, Glitch, Masina király hadvezére, ígérem, hogy megóvom Meghan Chase-t minden bajtól, és épségben visszajuttatom paranoid testőrei karjába. Ez már elég jó neked?

– És mi lesz Ashsel és Puckkal? – szúrtam közbe.

– Bennük sem tesznek kárt az embereim. Készen vagyunk? – Glitch megviselten nézett rám. – Hercegnő, azért gondolom, hogy érdekelhet a dolog, mert olyan nagyon el akarsz jutni a bitorlóhoz.

A fiúkra néztem.

– Minden rendben lesz – mondtam, és felemeltem a kezemet, hogy Puck ne is tudjon tiltakozni. – Ha Glitch szerint fontos, akkor mennem kell.

– Nekem akkor se tetszik – tette karba a kezét Puck, és gyanakvóan méregette a lázadók vezérét. – Nem arról van szó, hogy nem bízom benne, csak... várjunk, *pontosan* arról van szó. Hercegnő, biztos, hogy meg akarod tenni?

– Biztos – bólintottam. – Ti maradjatok itt! Amint tudok, visszajövök.

– Még valami – szólalt meg Ash veszedelmes hangsúllyal, amikor hátat fordítottunk neki. Glitch türelmetlenül nézett vissza rá. – Ha nélküle térsz vissza – folytatta Ash, és állta a vastündér pillantását –, ha a legkisebb bántódása esik, mialatt te vigyázol rá, az egész tábort vérbe fojtom. Ez az *én* ígéretem, őrnagy.

– Visszahozom, herceg – csattant fel Glitch, de a hangjában most már egy árnyalatnyi félelem is megbújt. – A szavamat adtam, kötve vagyok hozzá, ugyanúgy, mint te. Próbálj meg nem megölni senkit, amíg vissza nem érünk, rendben?

– Hova megyünk? – kérdeztem, amikor nekiindultunk. Glitch sötéten mosolygott rám.

– Megmutatom, mivel állsz szemben.

FELKÍSÉRT EGY LÉPCSŐN, a toronynak egy viszonylag épen maradt részébe, ahol egy lemeztelenedett, erkélyszerű lépcsőpihenő ingott-lengett a szélben. Mélyen alattunk Obszidián Síkság terület el, egészen a láthatárig, narancsszín lávafolyók erezték, fémfák pettyezték. A tiszta égen csak néhány rongyos felhő úszott, a bíbor hold gonosz, vörös szemként hunyorgott ránk.

Glitch a pihenő szélére lépett, végignézett a tájon, majd felpillantott.

– Felhő sehol – állapította meg. – Remek.

Gunyaoros mosollyal fordult felém.

– Most jó idő ígérkezik, de a viharok gyorsan jönnek, úgy-hogy gyorsnak kell lennünk. Előre megmondom, nem akarod, hogy esernyő nélkül érjen egy.

– Hogyan jutunk oda? – A pihenő széléhez óvakodtam, és az alattunk elnyúló feketeségre lestem.

– Repülünk – mosolygott Glitch.

Zümmögés töltötte be a levegőt. Felkaptam a fejemet. Két hosszú, szelvényes testű lény szállt dugóhúzóban lefelé, felénk. Hátraugrottam, épp akkor, amikor azok a lépcsőpihenő szélére szálltak.

Megpróbáltam legyűrni az undoromat, de nem ment könnyen. A lények egy siklórepülőbe oltott szitakötőre emlékeztettek leginkább, rovarszemük kidülledt, hat rézlábuk apró karmaival kapaszkodtak a korlát maradékába. A testük vékony volt és fényes, a szárnyuk inkább denevérekéhez hasonlított, mint rovarokéhoz, sebesség helyett siklásra tervezve. És propellerben végződött.

Glitch bosszantóan elégedettnek tűnt önmagával.

– Ezek a suhanók – magyarázta, élvezve a feszengetésemet. – Csak lépj a pihenő szélére, tárd ki a karod, és ők majd rád helyezkednek! Ha irányt akarsz változtatni, húzd meg az első lábukat, és helyezd át a súlyodat. Egyszerű, igaz?

Hitetlenkedve néztem rá. Glitch kuncogott.

– Csak ön után, felség. Kivéve, ha félni méltóztatik.

– Ó, már hogy is félnék én? – húztam el a szavakat, Puckot utánózva. – Óriási rovarok karmában repülni több száz méterrel a föld felett? Ugyan már, ezen mi van félnivaló?

Glitch röhögött, de nem válaszolt. Mély lélegzetet vettem, hogy lecsillapítsam zakatoló szívemet, odaléptem a pihenő széléhez, és egyenesen lenéztem. Hiba volt.

Megacéloztam magam, hogy elviseljem az elkerülhetetlent, és kitártam a karomat.

Egy pillanattal később éreztem, hogy riasztó, ízelt lábak ragadják meg a ruhámat. Az egyik rovar mászott a hátamra: a méretéhez képest meghökkentően könnyű volt. Összeszorítottam a fogamat, legyűrtem a vágyat, hogy hevesen csapkodni kezdjek, amikor a lábak átfogták a testemet, mintha valami függőágyban lennék. Felpörögtek a szárnyak, várták a felszállást, de még nem mozdultunk. Lenéztem a szédítő mélységbe. A gyomrom azonnal felkavarodott, attól féltem, hányni fogok.

– Hercegnő, előre kell dőlnöd – figyelmeztetett Glitch előzőkenyen. Ha nem vagyok túl rémült a legkisebb mozdulathoz is, gyilkos pillantást vettem volna rá ezért.

– Igen, azon vagyok. – Lehunytam a szemem, aprókat lélegeztem, felkészülve a zuhanásra. Már most biztos voltam benne, hogy sosem fogom kipróbálni a bungee jumpingot.

– Rendben – suttogtam összeszedve a maradék bátorságomat. – Háromra. Rajta! Egy... kettő... három!

Nem történt semmi.

Az agyam kiadta a parancsot, a testem nem volt hajlandó lezuhanni. A pihenő szélén imbolyogtam, a szél rángatta a hajamat és émelyegtem.

– Nem tudom, képes leszek-e rá – nyögtem ki. A suhanó idegesen felzümögött. – Hé, ne ítélkezz! Még azt se tudom, hogy ez bizony... aaaa!

Valami megbökött hátulról, éppen csak annyira, hogy elvesztsem az egyensúlyomat. Előreestem, közben úgy sikítottam, mint egy hullámvasútra ültetett banshee. Egy pillanatig a szememet sem bírtam kinyitni, biztos voltam benne, hogy most meghalok. A szél süvített a fülem mellett, úgy éreztem, végtelen ideig zuhanok. Aztán a suhanó felfelé kanyarodott, a szárnya elkapta a légáramlatokat, és egyenesbe állt.

A szívem a torkomból visszacsúszott a helyére, ellazítottam a rovar lábát szorongató ujjaimat. Óvatosan kinyitottam a szememet, és körbepillantottam.

Sík, végtelen táj terült el alattam, izzó lávafolyók szabdalják mindenfelé, amerre csak a szem ellátott. Ebből a magasságból nézve a Vasbirodalom nem tűnt annyira fenyegetőnek. A szél sikoltva tépte a hajamat, de már nem féltem. Kísérletképpen megrántottam a rovar egyik lábát, mire az azonnal jobbra tért. Meghúztam a másik lábát is, mire visszakormányzott balra.

Elkapott az örömteli izgalom. Gyorsabban, magasabbra akartam szállni, találni valami repülő rajt, és belekergetni a napba. Hogyan retteghettem ennyire? Hiszen ez egyszerű és csodálatos!

A suhanó izgatottan zümögött, mintha megérezte volna a hangulatomat. Már majdnem zuhanórepülésbe parancsoltam, de akkor meghallottam egy hangot.

– Nagyszerű, igaz, hercegnő? – Glitch kénytelen volt kiáltani, hogy meghalljam, amikor a suhanója az enyém mellé sorolt. A hajában vadul csapkodtak a villámok, energiacsíkok vibráltak

mögötte. – Ha kipróbálsz a suhanót, soha többé nem akarsz már gyalog járni.

– Nem tudtad volna hagyni, hogy magamtól ugorjak le? – kiáltottam vissza mérgesen, de kinevetett.

– De, talán. De akkor napkelteig ott álltunk volna. – Glitch megrántotta a suhanója lábait, mire a rovar felemelkedett, átfordult és a másik oldalamon ereszkedett vissza. – Úgy látom, fel-ség, kezdesz rájönni, mitől döglök a szitakötő, már elnézést a szóviccért. Akarod, hogy megmutassam, mi mindenre képesek? Mármint, ha nem félsz egy kis kihívástól.

Forrt a vérem a repülés örömétől, zúgott bennem az adrenalin. Haragudtam a vastünderre, és igenis készen álltam a kihívásra, legyen az kicsi vagy nagy.

– Rendben!

Glitch szeme szikrát szórt.

– Akkor kövess, és próbáld meg nem lemaradni!

A suhanója felszökött, csak a csatakiáltása maradt utána. Elkaptam és hátrarántottam a suhanóm első lábait, mire az rögtön követte a példát, mint a kilőtt tűzijáték-rakéta.

Glitch élesen kitért jobbra. Jobb láb: az én suhanóm is bemutatta ugyanazt a manővert, ívben fordult utána. Követtük a szabad égen, hurkokon, íveken, zuhanásokon át, mindezt teljes sebességgel. A talaj elmosódott alattam, a szél dudált a fülemben, a vérem gyorsabban száguldott, mint valaha. Bukórepülésbe irányítottam a suhanót, és az utolsó pillanatban húztam fel. Tiszta, határtalan örömben felrikoltottam.

Végül beértük Glitchet, és egyenes vonalban repültünk tovább. Haragosan mért végig – én még mindig ziháltam a szabadfogású rovarműrepülés izgalmaitól.

– Östehetség vagy – rázta meg a fejét. – A suhanók ezt nem adják elő mindenkivel. Ahhoz, hogy mindenre rá tudd venni, kapcsolatot kell vele létesíteni. Úgy tűnik, elnyerted a tetszését.

A dicséret rendkívül boldoggá tett, nagyon szerettem volna megveregetni a suhanóm fejét.

– Messzire megyünk még? – kérdeztem, mert feltűnt, hogy a bíbor hold már lenyugodni készül.

Glitch sóhajtott, játékos kedve egyszerre odalett.

– Már majdnem ott vagyunk. Ami azt illeti, mostanra látnod is kell már.

Átszálltunk egy emelkedő felett, amely mögött sekély medence tárult elénk. Akkor láttam meg először a trónbitorló seregeit.

Csillogó szőnyegként terítették be a földet – egy kisebb városra való vastündér volt ott –, és tökéletes négyszög alakzatokban meneteltek. A sereg több mint kétszeresét tette ki a Nyár és a Tél egyesített seregének. A kisebb tündérek olyan, tankszerű vasbogarak árnyékában vonultak, mint amilyeneket korábban harcképtelenné tettünk. Legalább háromtucatnyit láttam, és jól emlékeztem, milyen nehéz volt megbirkózni eggyel is. A legrosszabb mégsem ez volt.

A sereg mögött, méretéhez képest iszonyatos sebességgel, egy vaserőd döcögött. Pislogtam, megdörzsöltem a szememet, és az jutott eszembe, vajon hallucinálok-e. Egy ekkora tömegnek nem volna szabad mozognia – és a gigászi vas- és acélépítmény mégis ott haladt a sereg nyomában. Féloldalas volt és egyenetlen, mintha szanaszét heverő maradványokból hegesztették volna össze egy mozgó citadella-monstrummá.

– Egy ideje már gyűjti a seregeit – jegyezte meg Glitch, amíg az erődöt bámultam. – Azok a csetepaték Sohaföld határán? Csak elterelés. Mindössze meggyengíti az ellenséget, amíg ő maga erőt gyűjt. Ha így halad, egy héten belül eléri a birodalom határát. Ha pedig azzal a hadigépezettel, meg a mögötte vonuló sereggel végigszántja Sohaföldet, az óvérűek egyike sem lesz képes megállítani. Először az udvarokat semmisíti meg, aztán

kastélyt épít a drága Sohafölded közepén, hogy bevégezze a terveit. A tündérek birodalma napokon belül vassá válik.

Visszafordultunk a suhanóinkkal, magunk mögött hagyva a sereget és a halál erődjét. Az izgalmam semmivé lett, szintiszta rettegés és egyre növekvő kétségbeesés foglalta el a helyét.

– Nos, felség – szólalt meg Glitch –, mit kívánsz tenni ez ellen?

Nem tudtam felelni.

A LÁZADÓK MASINA TORNYÁT a saját bázisuk céljaira alakították át. Bár a nagy részét romokban hagyták, elég helyet nyertek, hogy külön szállást adhassanak nekünk. Glitch a szobákhoz vezetett – kicsik voltak, ablaktalanok, durva kőpadlóval –, és annyit mondott, egyelőre nyitva hagyja őket.

– Kedvetek szerint járhattok-kelhetek a toronyban, de jobban örülnék, ha nem lépnétek ki a romból – jegyezte meg, miközben belökte egy másik, ugyanolyan szoba ajtaját. Egy szalmazsák, egy lámpa és egy asztalként szolgáló, felfordított hordó képezte a berendezést. – Természetesen a vendégeink vagytok, de figyelmeztetek, hogy parancsot adtam az embereimnek. Ha kell, erővel is megakadályozzák, hogy elhagyjátok a tornyot. Nem mintha verekedni akarnék. Sokkal jobban örülnék, ha kulturált mederben tudnánk tartani a dolgainkat.

– Hát, sok sikert hozzá, konnektorfej! – morogta Puck. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy közbelépjek. Glitch feleslegesen aggodalmaskodott: semmiféle nagy szökési tervet nem dédelgettem. Sehova se mehettünk. Azon a tengernyi seregen nem vághattuk át magunkat, hogy a bitorló közelébe férközhessünk. De még ha ez sikerült is volna, az erődöt is meg kellett volna hódítanunk – márpedig azt biztosan nagy erővel védték. Semmi ötletem sem maradt. Ha megkérem Glitchet, hogy a seregével támadjon rá a bitorlóéra, az öngyilkosságba küldöm, ugyanak-

kor ha nem teszek valamit nagyon hamar, a gördülő kastély eléri a frontvonalat, és véget vet mindennek.

Ash lépett mellém, és a vállamra tette a kezét, a szemében aggodalom csillant.

– Ne rágódj Glitchen vagy az erődön! – mormolta olyan hal-
kan, hogy más ne hallja. Amikor visszaértem, elmondtam nekik,
mit láttam: a sereget, a mozgó várat, a rengeteg vastündért. A
herceg elkomorodott, de nem esett kétségbe. – Semmi sem átha-
tolhatatlan. Majd kigondolunk valamit.

– Igen? Mert most épp úgy érzem, az ellenség enyhén szólva
túlerőben van.

Sóhajtottam és nekidőltem. Lehunytam a szememet. Néhány
lépésnyire Puck és Glitch egymást sértegette, de nem túl komo-
lyan, úgyhogy nem is idegesítettem magam miatt.

– Hogyan kellene behatolnunk abba a *dologba*? – kérdeztem.
– Vagy akár csak a közelébe jutnunk? Nincs erő, ami visszaver-
hetné azt a sereget. És ha elérik a Vaderdőt, mindennek vége.

– Még van egy kis időnk – felelte Ash lágy, megnyugtató
hangon. – Te pedig nem aludtál igazán, mióta elindultunk
Leanansidhe házából. Pihenj! Itt leszek az ajtón kívül.

– Te mindig csak azt mondd – kezdtem, de beleásítottam –,
hogy aludjak – fejeztem be, és szándékosan nem vettem tuda-
mást a helyzet iróniájáról. Ash horkantva felnevetett, mire mell-
be böktem. – Tudod, képes vagyok vigyázni magamra.

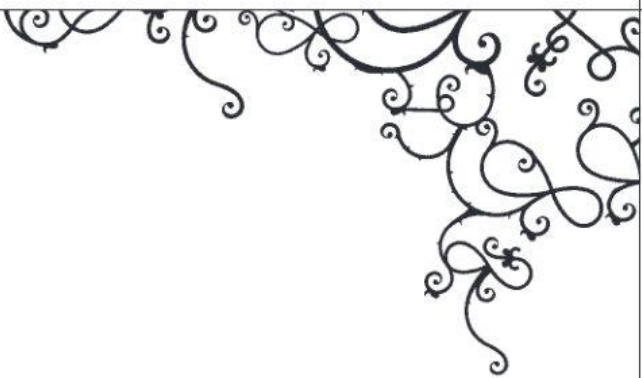
– Tudom – bólintott, és a szoba felé vezetett. – De azt is tu-
dom, hogy hajlamos vagy túlhajtani magadat, és észre sem ve-
szed, csak amikor már összeestél a kimerültségtől. – Átlépett
velem a küszöbön, és haragos pillantásom ellenére elmosolyo-
dott. – Mint a lovagodnak, jogomban áll ezeket felemlíteni.
Része a munkaköri leírásnak, ha már felkértél.

– Hát persze – motyogtam karba tett kézzel.

Ash mosolya nem fakult.

– Nem hazudok, elfelejtetted? – Belépett a szobába, lehajolt, és pihekönnyű csókot lehelt a számra, amitől elolvadtam. – Közel leszek. Pihenj!

Becsukta az ajtót, és ott hagyott egyre növekvő, nem múló fájdalommal.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Beretva

A kármennyire is fáradt voltam, nem jött álom a szememre. A hepehupás, kényelmetlen szalmazsákon hevertem, a menyegyzetet bámultam – a gondolataim túlságosan hevesen kavargtak a pihenéshez. A trónbitorlóra gondoltam, a mozgó erődjére, a Nyár és a Tél seregeire a Vasbirodalom határán, amelyek mit sem tudtak a veszedelemről. Megpróbáltam kigondolni, miként állíthatnánk meg a mozgó erődöt és a tengernyi sereget, amely lecsapni készül, de csak körbe-körbe forogtak a gondolataim, vagy öngyilkos akciónak tűntek ahhoz, hogy komolyan lehessen venni őket.

A legtöbbször azonban Ashen töprengtem, aki folyton bebetört a gondolataim közé. Magam mellett akartam tudni, kettesben maradni vele a szobában, zárt ajtó mögött – ugyanakkor nem voltam benne biztos, hogy készen állok erre. Már az is

eszembe jutott, nem is egyszer, hogy kinyitom az ajtót, és berántom magamhoz, de az talán túl nyílt közeledés lett volna. Vajon úgy véli, itt, ahol vagyunk, alkalmatlan? Vagy arra vár, hogy én lépjek először? Azt mondta, várni fog rám, igaz?

Valószínűleg elbóbiskoltam, mert arra riadtam, hogy valami a hasamra esik. Sikoltva ültem fel, és levetettem magamról. r.

– Au! – méltatlankodott egy reszelős hang. Egy gremlin ugrott fel a padlóról a szalmazsák szélére, és rám szegezte rikító zöld szemét. *

– Megvagy! – jelentette ki végül, én pedig újra felkiáltottam.

Ash a következő szempillantásban betört az ajtón, kezében a kardja, készen arra, hogy levágja, akármilyen támadt rám. Amikor meglátta a gremlint, megfeszült. Felkaptam a kezemet, mielőtt rávethette volna magát.

– Ash, várj!

A herceg rosszálló arckifejezéssel megtorpant. A gremlinhez fordultam, aki védekezőn összekuporodott, és sziszegve muto-gatta a fogait Ashnek.

– Te... most szóltál hozzám? – kérdeztem. – Szóltál, igaz? Nem csak én képzeltem.

– Igen! – rikoltott fel-le pattogva. – Igen! Meghallottál! Beretva megtalált! Megtalálta a lányt és a vicces sötét tündért.

– Beretva – ismételt. Ash teljes döbbenettel bámult rá. – Ez a neved?

– Te érted? – vágott közbe Ash.

A gremlin vicsorított és felszaladt a falra, óriáspókként kapaszkodva. – Ez a lény igazából beszél hozzád?

Bólintottam, és a gremlinre néztem. Az most az egyik óriási fülét rágcsálta, de nem vette le a szemét Ashről.

– Ti mikor tanultatok meg beszélni?

– Beszéltünk eddig is – válaszolta a lény, és zavartan oldalra hajtotta a fejét. – Mindig beszéltünk. Csak senki sem értette. Kivéve az urat.

Összerezzenem. Bár egy ideje már gyanítottam, de az, hogy épp egy gremlin erősítse meg, mégis kellemetlenül érintett. Azért hallgattak rám, mert engem hittek az új uralkodójuknak.

Tanácsaltan voltam. Nemrég még azt hittem, a gremlinek öntudatlan állatok, trükkösek ugyan, de híján vannak minden nyelvnek vagy társadalomnak. Az egyiküket beszélni hallani döbbenetes élmény volt.

Ránéztem Beretvára – sugárzó arccal leste, mit fogok neki mondani. Nekem viszont elképzelésem se volt, mihez kezdjek egy gremlinnel.

– Hogy jutottál be? – kérdeztem.

– Követtelek! – A vékony lény elvigyorodott, kivillantva pengeéles, fénylő kék fogait. A hangja most úgy zizegett, mint egy gyenge rádióadás. – Testvérek mondták, hogy láttak a régi városnál. Beretva követett. Követett ide. És megtalált!

– Mit akar? – kérdezte Ash, aztán ráncba szaladt a homloka, mert a gremlin vihogva felszaladt a mennyezetre, onnan lógott le fejjel lefelé imbolyogva.

– Nem tudom. – Felnéztem. – Beretva, miért követtél? Mit akarsz?

– Étel! – rikoltotta a gremlin. – Beretva kiszagolja! Éhes!

Sziszegett, aztán átszaladt a mennyezeten, kisurrant a nyitva hagyott ajtón és eltűnt.

Ash sóhajtvá visszadugta a kardját a hüvelyébe.

– Jól vagy? – kérdezte. – Nem bántott, igaz?

A fejemet ráztam.

– Értem őket – állapítottam meg, bár fogalmam sem volt, mit kezdjek ezzel a felismeréssel. Felálltam, az ajtóhoz léptem és kinéztem a romokra. A lámpák villóztak, halk zsongás töltötte

meg a levegőt: a gépek és az elektromosság hangja. – Azt hiszik, én vagyok az új uruk, Ash. – Nekidőltem az ajtófélfának. – Amilyen Masina volt. Talán azért gondolják, hogy engem kell követniük, mert én birtoklom Masina hatalmát.

– Ez érdekes. – Ash elgondolkodó hangját hallva visszafordultam. Azt hittem, aggódni fog, vagy undorodni, amiért értem a gremlineket, ő azonban kíváncsian viszonzta a pillantásomat. – Vajon mit vihetnél végbe – töprengett –, ha az összes gremlin engedelmessé válna a parancsodnak?

Ebben a pillanatban valami hirtelen felfordulás vonta magára a figyelmünket.

– Gremlin! – kiáltotta valaki. Átkozódás hallatszott be a szobámba. – Itt egy gremlin! Tűnsz el azonnal azoktól a vezetékektől, te kis... a pokolba!

A fények hunyorogtak, aztán kialudtak, a teljes rom sötétbe borult.

– Glitch! Most zabálta meg a bekötőkábeleket!

– Indítsátok be a tartalék generátort! – Glitch hangja túlharogta a káoszt. – Dióda, kapcsold vissza az áramot, ha tudod! És valaki kapja el azt a gremlint!

Az árnyékból ekkor Puck botorkált elő ásítózva, az ujjával fésülgetve a haját.

– Enyhe kártevőproblémának tűnik – vigyorgott. Közben a fények vibrálva próbáltak újra életre kelni.

– Hol voltál, Goodfellow? – meredt rá Ash.

– Hogy én? Ó, csak bóklásztam az objektum területén, beszélgettem a bennszülöttekkel, felmértem a lehetséges menekülési útvonalakat, tudod, minden efféle hasznos dolgot csináltam. – Puck megvakarta az orrát, és Ashre nevetett. – Hát te mit csináltál egész éjjel, jégfiú?

– Szeretné tudni, ugye?

Hangosan sóhajtottam, mielőtt belekezdhetek volna egymás szapulásaiba.

– Kacort látta valamelyikőtök mostanában?

– Nem, de hát te is ismered kis, prêmes barátunkat – vont vállai Puck a falnak dőlve. – Majd akkor bukkan fel, amikor a legkevesbé várjuk, hűvösen és rejtélyesen. Ne aggódj a miatt a szörgolyó miatt!

A fények még egyszer kialudtak, aztán végre égve maradtak. Puck megcsóválta a fejét.

– Tudjátok, ha valaha rettenetes káoszt akarnánk okozni, nem kellene más, csak fogni egy tucat gremlint, és elereszteni a megfelelő helyen. Azok a kis izék több kárt okoznak, mint én. Majdnem. Úgyhogy, hercegnő – fordult felém, és szinte suttogásig halkította a hangját –, van már ötleted, mikor jutunk ki innen?

– Fogalmam sincs, Puck – ráztam a fejemet. – Egyelőre nincs kész tervem. Valahogy ki kell kerülnünk azt a hatalmas sereget, belopózni az erődbe, megtalálni a trónbitorlót és legyűrni, mielőtt eléri a Vaderdőt.

– Eléggé lehetetlen vállalkozásnak tűnik – vigyorgott Puck. – Mikor kezdjük?

– Mit kezdtek? – lépett ki Glitch a folyosófal takarásából. Gyanakvóan méregetett minket. – Remélem, nem terveztek semmit a bitorlóval kapcsolatban, mert ha igen, hadd ismétljem el, mekkora lehetetlen örültség volna. Amellett nem is fogom hagyni, hogy a kezére add magad, hercegnő. Csak a testemen keresztül indulhattok öngyilkos bevetésre. Csak mondom. Úgyhogy kérlek... – Rám mosolygott, de a szeme hűvös maradt. – Viselkedjetek rendesen! Mindannyiunk kedvéért.

– Mit akarsz, Glitch? – kérdeztem, mielőtt akár Ash, akár Puck megszólalhatott és a lázadók börtönébe juttathatott volna minket. Nem kételkedtem benne, hogy ki tudnánk vágni magun-

kat, azonban nem akartam értelmetlenül kiontani feltételezett szövetségeseink vérért. Akkor sem, ha sejtettem: előbb vagy utóbb ez lesz a vége. Egyik fiú sem viselte jól a fogságot, és hamarosan mindenképpen a bitorló után kell erednünk majd, akár kész a tervünk, akár nincs. Nem hagyhattam, hogy elérje a Vaderdőt, és mindent leromboljon.

– Csak szólok, ha még nem jöttetek volna rá, egy gremlin rohangászik itt valahol. Általában nem veszedelmesek, de sok bajt csinálnak, mert megrágnak a vezetékeket, és mindenben rövidzárlatot okoznak, amink csak van. Szóval, ha kialszanak a fények, vagy valami váratlanul leáll, köszönjétek meg a kis barátunknak!

Puck felnyihogott.

– Reménnyel tölt el, ha látom, hogy jól képzett erőid még egy nyomorult gremlint sem tudnak elkapni.

– Ha szerinted neked jobban menne, rajta, próbálkozz! – meredt rá Glitch, és az összes tüskéje égnek állt. – Különben meg tessék – fordult hozzám, és átadott egy zacskót. – Gondoltam, éhes lehetsz. Mivel a vendégünk vagy, udvariatlannak érezném, ha nem osztanánk meg veled az étkünket. Ez a heti fejadag, igyekezz beosztani!

Meglepett arcomat látva csak a szemét forgatta.

– Tudod, nem mindegyikünk él ám elektromosságon meg olajon.

– És mi lesz Ashsel meg Puckkal?

– Hát, *majdnem* biztosra veszem, hogy ha esznek az ételeinkből, a belső szerveik nem olvadnak nyálkás masszává. De sosem lehet tudni.

– Köszönöm! – feleltem szárazon.

A fények megint pislákolni kezdtek. Fentről valaki Glitch nevét kiáltotta. A vastündér sóhajtva bocsánatot kért, és utasításokat osztogatva elsietett.

Átfutott az agyamon, hogy segítenem kellene-e a lázadóknak elkapni a gremlint – végül is az én hibám, hogy Beretva idekerült –, de aztán úgy döntöttem, ez Glitch baja. Nem akart segíteni, nem akart eleresztetni, akkor birkózzon meg a bajjal, ami ebből adódik.

Az étel említésére ráébredtem, hogy az előző este óta nem ettem semmit. A gyomrom hangosan korgott. A zacskóban több húskonzervet találtam, babot, gyümölcskoktélt, egy tubus krém-sajtot kétszersülttel, meg egy hatos csomag diétás üdítőt, néhány papírtányérral és műanyag kanállal együtt.

Puck a vállam felett belekukkantott a zacskóba, és utálkozó hangot hallatott.

– Hát persze hogy minden kajájuk hülye konzervdobozokban érkezik. Mi a jó a tartósítószerekben, kérdem én? Az embereknek mién nem jó egy alma?

Sóhajtva hátrapillantottam.

– Feltételezem, amíg itt vagyunk, ti nem esztek semmit.

– Ilyesmit nem mondtam.

– Akkor hagyd abba a nyafogást, és keress egy helyet, ahol ehetünk!

Bezártam a zacskó száját, és végigsiettem a folyosón, hogy valami nyugodtabb helyet találjak. A saját szobám lett volna a logikus választás, de klausztrófóbiás érzésem lett az aprócska helyiségben, és szabad eget akartam látni.

– Rendben, hercegnő – jegyezte meg Puck, miközben Ashsel együtt követtek a lépcsőn felfelé. – De ha megbetegszem, elvárom, hogy kezed-lábad törd, úgy ápolj.

– Ha megbetegszel, egyszerűen megkérem Asht, hogy szabadítson meg a kínjaidtól.

– Dalol a szívem, hogy így törödsz velem.

Az egész torony nyüzsgött, mindenhol sűrögtek-forogtak a lázadók, hogy kijavítsák a kárt, amit egyetlen magányos gremlin

okozott. Gonosz elégedettséggel töltött el a látványuk, és valami különös büszkeséget éreztem, hogy én okoztam ezt. Vagyis hogy az én gremlinem okozta. Mit érnek ezek a lázadók, ha semmi mást nem csinálnak, csak bujkálnak a bitorló elől abban a reményben, hogy majd valaki más feltakarítja a mocskot?

És mióta is tartom a gremlint a sajátomnak?

Bár a toronyban sokan sürgölődtek, a nagy tölgy körül csend volt. Úgy éreztem, magához szólít, mint az első este, amikor ideértünk. A főlénk boruló ágak alatt, a törzs mellett lekuporodtam az összetekeredett gyökerekre, és nekiláttam az étel szétesztésének. Ash és Puck aggódalmasan nézett, de végül megfenyegettem őket egy műanyag kanállal.

– Üljetek le! – rendelkeztem a gyökerekre mutatva. – Tudom, ez nem tündérbor, de mindössze ennyink van, márpedig valamit muszáj enni. – Kiborítottam egy gyümölcskocktél konzervet egy műanyag mélytányérba, és átadtam Ashnek. Átvette, és óvatoskodva letelepedett egy gyökér szélére.

Puck is lehuppant, és gyászosan meredt a tányérja tartalmára.

– Sehol egy almaszelet! – sóhajtotta a nyálkás szirupban turkálva az ujjaival. – Hogy adhatják el a halandók ezt egyáltalán gyümölcsként? Olyan, mintha egy baracktermelő hánya volna ide.

Ash megfogta a kanalát, de úgy nézett rá, mint valami idegen életformára. Végül visszaejtette érintetlen táljába, letette az egészet a földre és felállt.

– Ash! – pillantottam fel a hideg babkonzervből. – Mit csinálsz?

– Minket figyel. – A keze, mintha csak véletlenül történne, a kardja markolatára simult. – Ezúttal nagyon közéről. Olyan, mintha... – Lehunyta a szemét, és megpillantottam körülötte a búbáj ragyogását. – ...mintha éppen felettünk lenne.

Szemfényvesztő sebességgel pördült meg. Kék fény villant, Ash valamit a fához vágott, egy pillanattal később valami más magas hangon felvisített, és lezuhant az ágak közül, csaknem az ölembe.

Felpattantam. Valamiféle fémbogár volt, fényes darázsra emlékeztetett. Még mindig zümmögött a szárnya, pedig már dőglődött. A rejtélyes megfigyelőnk végre a szemünk elé került. A testét egy jégdárda döfte keresztül, csaknem ketté is szelte, de karmos lábaiban még mindig szorongatott valami hosszú és vékony tárgyat. Lehajoltam, és gondosan elkerülve tühegyes fulánkját, kirántottam a tárgyat a szorításából.

Egy fadarab volt, egy ág, amelyen több levél is kisarjadt. Még mindig élt, bár a leveleket vasfoltok pettyezték, és az ágon is fényes csíkok futottak végig. Egy papírdarab volt köré csavarva, és amikor leszedtem, Ash szemöldökráncolva elvette tőlem az ágot.

– Tudjátok, mi ez? – kérdezte halkán.

Puck elvigyorodott.

– Hát, ami azt illeti, igen. A legtöbb helyen botnak nevezik. Használják tűzgyújtásra, nagyobb bogarak megpiszkálására, és arra is jó, hogy a kutya visszahozza.

Ash nem törődött vele.

– Ez egy madárberkenye, más néven rowan ága – felelte a szemembe nézve. – És a körülményeket figyelembe véve nem hinném, hogy véletlen egybeesés. Tudja, hogy itt vagyunk. Egyenesen neked küldte ezt.

Megfagyott a vérem a szavai hallatán.

– Gondolod, hogy itt van valahol?

– Biztosra veszem. Olvasd el az üzenetét!

Kitekertem a papírt, és összeszoruló szívvel átfutottam a szavakat.

A Vaskirálynak van egy javaslata a számodra. Keress meg!

Puck, aki fejfelé betűzte ki a levelet, mérges arcot vágott.

– Keresd meg? Ez most azt hiszi, hogy mindent félredobunk és tűvé tesszük miatta a birodalmat? Hercegnő, ugye nem akarsz tényleg találkozni vele?

– Szerintem pedig kellene – válaszoltam lassan, Ashre nézve. – Talán tud valamit, amit felhasználhatunk a bitorló ellen. Vagy talán maga a bitorló ajánlja fel, hogy véget vet a háborúnak.

– Vagy csapda az egész, és Rowan minket is elárul, mint egész Tündérföldet – mondta hidegen Ash.

– Előfordulhat, mégis úgy gondolom, meg kellene tudnunk, hogy mit akar. Hogy mit ajánl. – Körülnéztem: tucatnyi lázadó járt-kelt a romok között. – De legelőször is ki kell jutnunk innen valahogy. Hallottátok, mit mondott Glitch: nem fogja hagyni, hogy kísértáljunk a főkapun.

– Na, végre! – Puck a kezét dörzsölte, a szája fülig ért. – Már azt hittem, örökre itt ragadunk. Szóval, mit kívánsz? Zavarkeltést? Harcot? Vagy csak osonjunk ki a hátsó ajtón?

– Mielőtt mindenkit magunkra uszítanánk – szakította félbe Ash, és átadta nekem az ágat –, derítsük ki, hol van Rowan!

– Persze. Ez a logikus lépés, igaz? – A papírra néztem, és ismét nagyon szerettem volna, ha a tündérek képesek megmondani, mit akarnak, anélkül, hogy rejtvényt csinálnának belőle. – Bárcsak itt lenne Kacor! Ő tudná, hol találjuk Rowant. – Hirtelesen belém hasított a büntudat, amiért eddig nem is gondoltam a macskára. – Mit gondoltok, jól van? Nem kellene üzenünk neki?

– Túl kockázatos – rázta a fejét Ash. – Felkeltenénk a gyanújukat, ráadásul rajtunk kívül senki se tudja, hogy a Cait Sith itt van. Később még jól jöhet egy titkos szövetséges.

– Hercegnő, Kacor tud magára vigyázni – tette hozzá Puck is, aki már alig várta, hogy nekivágjunk. – Tulajdonképpen az

megy neki a legjobban. Úgyhogy a kérdés már csak az, hogyan tudjuk meg, honnan érkezett az ág?

Körülnéztem. Egy sovány hackertündér sétált el éppen nem messze tőlünk, egy ölnyi billentyűzetet meg kábeleket cipelve.

– Az könnyű lesz. Megkérdezzük.

Felpattantam, és az elf felé futottam, aki megriadt, és ideges pillantást vetett rám a kábelkötegek felett. Hatalmas fekete szemeit, amelyekben zöld számsorok futottak lefelé, idegesen forgatta.

– Elnézést?! – intettem. – Dióda, igaz? Azt hiszem, te tudnál nekem segíteni.

A hacker pislogva egyik lábáról a másikra állt.

– Glitch tájékoztatott, hogy nem bocsátkozhatunk veletek, óvérűekkel szóbeli kommunikációba – felelte orrhangon.

– Csak egy kérdés – mosolyogtam rá, hátha ettől csökken a feszültsége, de csak még jobban feszengeni kezdett. Sóhajtottam, és felemeltem a berkenyeágot. – Ezt a tölgynél találtam. Tudod, mi ez?

Dióda résnyire húzta össze a szemét.

– *Sorbus aucuparia*, ismertebb nevén madárberkenye, vagy rowan. Igen, a természetes flóra és fauna nagy része vasjellegű befolyás alá került, de néhány helyen még megtalálhatóak az eredeti állapotukban.

Csak a felét értettem annak, amit mondott, de a lényeg átjött.

– És hol? – kérdeztem. Dióda újra pislogott.

– A legközelebbi *Sorbus aucuparia*-élőhely négy egész három tized kilométerre a toronytól nyugatra található – biccentett a megjelölt irányba. – Természetesen nem látogathatjátok meg, hiszen nem engedélyezett a számotokra a torony elhagyása, meg minden. Ó, jaj nekem! – Hátralépett, a szemében a számok vadul örvénylettek. – Nem a szökést tervezgetitek, igaz? Glitch rá

fog jönni, és a nyomok hozzám vezetnek majd, és akkor bűnse-géd leszek. Kérlek, mondd, hogy nem szökést tervezel!

– Nyugodj meg, nem szökést tervezek. – Nem teljes egészé-ben hazugság, hiszen megkért, hogy mondjam ezt, nem pedig rákérdezett. De bevált, mert Dióda sóhajtott, és kissé megnyu-godott.

– Nos, az jó, de nekem vissza kell mennem dolgozni. – Azzal a hackertündér elhárított, közben csaknem hanyatt is esett a saját lábában, és reszketegen rám mosolygott. – Nekem most... vala-hol máshol kell lennem. Én most, izé, szóval viszlát.

Belekapaszkodott a kábeleibe, és visszamenekült a romok közé.

– Hallottátok? – kérdeztem, amikor Ash és Puck megjelent mögöttem. Ash elgondolkodó hangot hallatott, és karba tette a kezét.

– Négy és fél kilométer nyugatra – mormolta, elnézve a me-nekülő elf után. – Nincs messze, de mit gondoltok, okos dolog futni hagyni? Lehet, hogy egyenesen Glitchhez szalad.

– Akkor igyekeznünk kell. – Ellenőriztem a kardomat és a páncéloamat, és megbizonyosodtam róla, hogy minden a helyén van. – Eltűnünk innen, mégpedig most azonnal.

– Hercegnő, kell egy alapos felfordulás? – kérdezte Puck csil-logó szemmel.

– Nem, inkább ne égessük fel a hidakat magunk mögött, ha nem muszáj! – feleltem a romok felé indulva. Egy bizonyos lép-csőt kerestem, ami a célunkhoz vihet. – Előfordulhat, hogy még vissza kell térnünk, és nem szeretnék egy hordára való lázadóval találkozni, akik dühösek, mert felrobbantottátok a bázisukat, vagy ilyesmi. Szépen csendben kilopózunk.

– Izé, de ha lopózás, akkor nem inkább a hátsó ajtót kellene keresnünk?

– Rejtőzzünk el! – Ash hirtelen megragadta a karomat, és berántott egy oszlop mögé. Szorosan magához húzott, miközben Puck bevetődött egy kőhalom mögé. Egy pillanattal később Glitch jelent meg a helyiség másik végében, a sarkában Diódával.

– Nem tudom, uram – mondta éppen Dióda. – De gyanúsak tűnt. Nem gondolja, hogy szökést tervez, igaz? Azt mondta, nem teszi.

– Az nem jelent semmit – felelte Glitch. Éreztem Ash szívverését a tenyerem alatt, bár szinte mozdulatlanra dermedt, alig lélegzett. – Te még sosem találkoztál emberekkel, Dióda, úgyhogy nem tudhatod, de úgy hazudnak, mint a vízfolyás.

Dióda levegőért kapott. Glitch mérgesen fűjt egyet, és beleért tuskés hajába.

– Lehet, hogy nem is jelent semmit – tette hozzá, és továbblépett. Lélegzetvisszafojtva vártam, hogy elhagyják a minket rejtő oszlopot. – De azért csak eredj és keresd meg! Semmiképpen sem akarom, hogy a trónbitorló lába elé vesse magát.

– Természetesen, uram.

A hangok elhalkultak, ahogy azok ketten visszatértek a romok közé, és eltűntek a szemünk elől.

Puck felbukkant.

– Ha indulni akarunk, hamar kellene. Vagy inkább azonnal, mielőtt a konnektorfejűnek leesik a tantusz.

– Erre – intettem.

Sietve nekivágtunk.

Még néhányszor majdnem beleszaladtunk a vastündérekbe, de végül megtaláltam a síkságra néző, legmagasabban fekvő kiszögelléshez vezető lépcsőt. Sajnos egy nagydarab törpe őrizte, és mechanikus kezében egy vashegyű dárdát szorongatott. A közelben több hackerelf is kuporgott, kábeleket meg más elektronikai alkatrészeket javítottak.

– Akarod, hogy elintézzem őket? – kérdezte halkan Ash, amikor meglapultunk az árnyékban.

– Persze, az nem csapna zajt egyáltalán ~ súgta Puck.

A törpére és a vastündérekre meredtem, akik megakadályoztak minket a célunk elérésében. És akkor megpillantottam egy ragyogó zöld szem csillanását, egy neonkék mosoly ívét a romok között, a fejünk felett. Beretva! *Ő aztán elterelné a figyelmüket, azt lefogadom! Ha valahogy szólni tudnék hozzá...*

Mintha a gondolataimat olvasná, a gremlin egyszerre felénk fordította a fejét, és egyenesen ránk nézett.

Visszafojtottam a lélegzetemet. *Hát, miért is ne? Beretva, ha hallasz, muszáj elmennem a lépcsőt őrző törpe mellett. Tudnál esetleg csinálni valami felfordulást, vagy...*

A gremlin bolondul elvigyorodott, aztán egy tébolyult rikoltással kimászott a bűvőhelyéről. Szikrazápor kavargott körülötte, egy pillanatra mindenki odanézett. A gremlin vihogva megkapaszkodott odafent, és himbálózni kezdett, láthatóan gúnyolódva, aztán egyszerűen eltűnt. Kiáltások és átkozódás hangzott fel mindenfelől, ahogy a lázadók – köztük a törpe – mindent félredobva üldözőbe vették Beretvát.

– Hát, ez kapóra jött – jegyezte meg Puck. – Muszáj lesz beszereznem néhányat belőlük.

– Gyerünk! – feleltem inkább, és felrohantunk a lépcsőn. Lentről felhallatszott a lázadók kiáltozása, akik hiába kergették a gremlint. Ellenállás nélkül jutottunk fel a lépcsőn. Odaálltunk a kiszögellés peremére: a szél az arcomba csapta a hajamat.

Felnéztem a torony falára, kerestem a kiutat. Puck megjátzott riadalommal nézett rám.

– Hercegnő, pontosan hogyan tervezted, hogy erre majd kijutunk? Repülve?

– Igen.

Végre megláttam, amit kerestem: egy csapatnyi suhanó függött a falon, a torony tetejéhez közel süttették magukat a nappal. Halkan füttyentettem, mire felébredtek, rovarfejüket felénk fordítva keresték a hang forrását.

Puck követte a tekintetemet, és undorodó torokhangot hallott.

– Viccelsz. Azt akarod, hogy azokon az izéken repüljünk ki innen? Mi lenne, ha egyszerűen madárrá változnék, és úgy követnélek?

– Nem. Hallottad, mit mondott Mab. – Intettem a suhanóknak; álmos zümmögés volt a válasz. – A bűbáj használata szétörheti az amulettedet. Amennyire lehet, vigyázzunk rá!

Puck fintorgott.

– Szerintem ebben az ügyben kivételt tehetünk, hercegnő. Nem mintha nem tetszene a gondolat, hogy egy nagy fémbogár hurcol körbe, de... – Hátralépett, mert néhány suhanó elkezdett lemászni a falon. – Ó, csodás! Hercegnő, szerintem ezek csúnyán néznek rám.

– Mi a gond, Goodfellow? – Ash gonoszul mosolyogva karba tette a kezét; közben a suhanók leértek hozzánk, és csiszolt drágakőre emlékeztető szemükkel minket néztek. – Félsz a bogaraktól?

– A bogarak ijesztőek. – Puck grimaszt vágott az egyik suhanó felé, és összerezzent, amikor az hangos zümmögéssel felelt. – Az óriás-fémbogarak, amik engem bámulnak, a horrorfilmekbe valók. Amellett – fordult gúnyosan Ash felé – nem látom, hogy te meglovagolnád az egyiket, herceg.

– Csak igyekszem kiélvezni a percet, amíg lehet.

– Fiúk, erre nincs időnk! – csattantam fel. Mindketten büntudatosan néztek rám. – Ez az egy kiút létezik. Csak kövessetek, és csináljátok, amit én!

A meredély széléhez léptem, és lepillantottam. A mélység tegnap rettegéssel töltött el, most azonban az izgatottságtól vert hevesebben a szívem.

Kitártam a karomat. Egy pillanatig nem történt semmi, és megijedtem, hogy a suhanók végül nem fognak engedelmesskedni. De aztán meghallottam a szárnyak ismerős surrogását, és a suhanó a vállamra szállt, körém hajlítva rézlábait.

– Ijesztő-őő-őő! – énekelte Puck.

Visszafordultam és rámeredtem.

– Hallgass és figyelj! Az első lábakkal kormányzol. Próbálj meg lazítani, és minden rendben lesz! – Nem törődve kételkedő pillantásával, előrefordultam. – Rajta! – mormoltam, és előrevettem magam.

A szél a suhanó szárnya alá kapott, és a magasba taszított minket. Elöntött az adrenalin. Mintha Puck hitetlenkedő kiáltását hallottam volna, mialatt felfelé köröztem; vadul vigyorogva elképzeltem az arcát, amikor majd megmutatom neki, mire képes a suhanó valójában. Azonban nem volt időnk megismételni az előző este örült műrepülő-mutatványait, hiába éreztem, hogy a suhanó is izgatott, mint egy türelmetlen versenyló a futam előtt. Néhány hátrabukfencet azért csináltam, hogy bennünk ne szoruljon az izgalom, aztán visszafordultam, hogy lássam, nincs-e a fiúknak szükségük további bátorításra.

Meglepetésemre mindketten felszálltak addigra, és felém tartottak, bár Puck arca kissé zöldes színben játszott, amikor melléjük soroltam.

– Jól vagytok? – kérdeztem, igyekezve visszafojtani a nevetést.

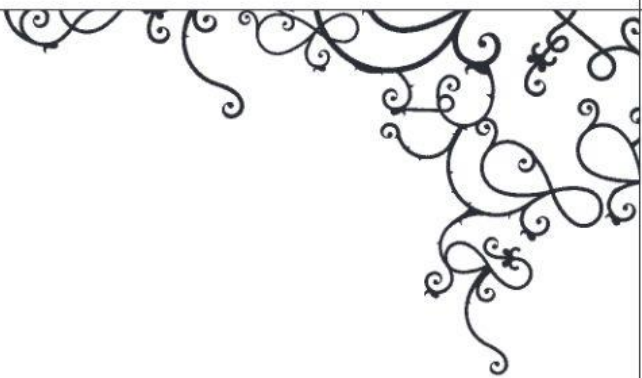
Puck felemelte reszketeg hüvelykujját, hogy jelezze: igen.

– Mesébe illően, hercegnő! – A suhanója hangosan felzümögött, Puck pedig összerándult. – Bár sokkal szívesebben repülnék saját szárnyakon. Ez természetellenes. Most merre?

Ash a láthatár felé mutatott.

– Nyugat arra van.

Bólintottam. A suhanóm nem is várta meg, hogy irányba igazítsam, magától jobbra kanyarodott, és elrepültünk a naplemente és Rowan felé.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Rowan ajánlata

Hosszú percekig repültünk, mire megpillantottam a sík talajon egy sötéten vibráló foltot: olyan volt, mint egy délibáb. Közelebb érve láttam, hogy még élő fák csoportja, egy oázis a meddő pusztaság közepén. Amikor azonban fölé repültünk, azt is észrevettem, hogy a fák haldokolnak: a törzsüket beszötte a fém, és a legtöbb levelük is fényesen csillogott már. Néhány ágon nőttek még zöld levelek, ezek olyanok voltak, mint amelyekre az üzenetet tekerték. A Rowan-csoport, semmi kétség. Ha hihettünk az üzenetnek, Ash áruló bátyja is itt lesz valahol.

Leszálltunk – a suhanók idegesen zümmögtek, amikor ott hagytuk őket – és óvatosan, kivont karddal léptünk be a madárberkenye-fák közé. Az ágak remegtek a szélben, a fémlevelek súrlódása olyan volt, mintha kések csikordulnának össze. Borsódzott tőle a hátam.

Rowan elénk jött: fehérbe öltözve lépett ki a fák közül, rettenetesen összeégett arca látványától görcsbe rándult a gyomrom. Két vaslovag kísérte, ízelt, szegecselt páncéljukra ismeretlen címert festettek – a szokásos szögesdrót korona helyett egy égbe csapó vasöklöt. Az egyikük idegen volt, a másikat azonban felismertem; az arca akár Ashé is lehetett volna, leszámítva a heget, amely elcsúfította, de szürke szemének halott pillantása ismerős volt.

– Húha! Duplán látok – motyogta Puck, és sebesen pislogott. – Ez is egy rég elveszett fivéred, jégfiú? Születéskor elválasztottak benneteket egymástól, vagy mi?

– Ő Tertius – suttogtam, ahogy közeledtünk hozzájuk. – Vasparipával volt, amikor először beléptünk a Vasbirodalomba. Aztán a Téli Palotában láttam újra, ő lopta el az Évszakok Jogarát és megölte Sage-t. – Ezt hallva Ash ököibe szorította a kezét, a levegő kihűlt körülötte. – Ne becsüld alá! Talán úgy néz ki, mint Ash, de ízig-vérig vaslovag.

– Igen, de... – Puck Tertiusról Ashre nézett, majd vissza. – Ez nem magyarázza meg, miért olyan, mintha a jégfiú klónja lenne.

– Azért – felelt Rowan, behízelt hangja átszállt a fák között mert *valóban* az én drága öcsém másolata. Az előző király, Masina a lovagokat a saját elit gárdájának szánta, úgyhogy az udvarbéliek arcával ruházta fel őket. Látnotok kellett volna az én másomat... rusnya fattyú volt. Szívességet tettem neki, és megszabadítottam a szenvedéstől. Sage ikre sajnos már nem érte meg, hogy találkozzunk.

Megállt előttünk néhány lépéssel, és meghajolt, lovagi kísérői szorosan mögé helyezkedtek.

– Ismét üdvözöllek, hercegnő! Nagyon örülök, hogy ideértél. És hogy hoztad a két ölebedet is. Igazán lenyűgöző! Ennek bizonyára komoly mágikus ára volt. – Kék szeme Ashre villant,

valami veszélyes fény csillant fel benne, aztán elmosolyodott. – Szép nyaklánc, öcskös, de a végén nem ment majd meg. A Vasbirodalmat csak úgy élheted túl, ha a részvé válsz. A hókuszpókusszal mindössze időt nyerhettek. Ha megtörik a varázs, márpedig biztosra veszem, hogy meg fog, a birodalom egészben nyel el benneteket.

– Ahhoz elég időt nyerek, hogy megöljelek – felelte Ash. – Megtehetem akár most azonnal. Boldogan, ha szeretnéd.

– Ejnye, ejnye – róttá meg Rowan felemelt ujjával. – Lassan a testtel! Nem azért vagyunk itt, hogy harcoljunk. Azért jöttem, hogy tegyek egy javaslatot, ami akár a háborúnak is véget vehet. Meghan Chase, akarod-e, hogy véget érjen a vérontás?

Azonnal gyanút fogtam. Karba tettem a kezemet.

– Ezért hoztál ide? Hogy a trónbitorló nevében alkudozz?

– Hát persze – helyeselt Rowan. – De legelőször is a szavadat kell adnod, hercegnő, arra, hogy nem próbáljuk megölni egymást, amíg semleges területen állunk. Nem akarjuk, hogy a kisöcsém elveszítse a fejét, és megtámadjon, ugyebár?

– Engem jobban aggaszt, hogy esetleg csőbe húztál, és kint már várnak ránk a csapataid – néztem rá összehúzott szemmel. – Miért kellene megbíznom benned?

– A szavaid megsebeznek, hercegnő – emelte a kezét a szívéhez Rowan. – Biztosíthatlak, hogy csak beszélgetésre készültem. De ha nem érdekel a javaslatom, azt hiszem, mi behúzzuk fülünket-farkunkat, és tovább masírozunk Sohaföld felé.

– Hát, jó. – A végtelenségig járhattam volna ezt a táncot Rowannel, de azzal nem jutottunk volna közelebb a célhoz. Mindazonáltal, mivel már megtanultam a tündéralkukról szóló leckét, gondosan megválogattam a szavaimat. – Beleegyezőnk a fegyverszünetbe, amennyiben te és a tied is tiszteletben tartjátok azt. Ameddig semleges területen állunk – intettem a körülöt-

tünk álló bokrok felé –, egyik oldal sem támad a másikra. Meg-
egyeztünk?

– Megegyeztünk. Nahát, nem is volt olyan rossz, vagy igen?
– Rowan dühítően öntelt mosolyt villantott rám. – És hidd el,
tetszeni fog, amit hallasz, hercegnő. Sőt, úgy vélem, rendkívül
érdekesnek fogod találni a javaslatot.

Kissé hátradőlt, úgy várta a hatást, de nem feleltem: nem vol-
tam hajlandó bekapni a csalit.

– A szövetségeteknek vége, hercegnő – mondta végül
Rowan. – Mind tudjuk, hogy nem győzhettek. A Vaskirály sere-
ge hatalmas létszámfölényben van a Nyár és a Tél csapataival
szemben, az erődje pedig bevehetetlen. Néhány nap kérdése
csupán, és Sohaföldet bekebelezi a vas, hacsak Meghan Chase
meg nem menti.

– Térj a tárgyra, Rowan!

Rám nevetett; egy vigyorgó koponyára emlékeztetett az arca.

– A Vaskirály készen áll, hogy megállítsa az inváziót, vissza-
hívja minden seregét és megálljon a jelenlegi határok mögött, ha
elfogadod az ajánlatát.

– Ami úgy szól, hogy...?

– Hogy feleségül mész hozzá. – Rowan vigyora még jobban
kiszélesedett: az én arcomra kiült a döbbenet. – Egyesítitek a
hatalmatokat. A vas elveszi a Nyarat, és a Vaskirály, amíg a
hitvese vagy, nem harcol többé Sohaföld ellen. Így senki más
nem sebesül vagy hal meg, és ami a legfontosabb, az általatok
ismert tündérbirodalom is fennmarad. De bele kell egyezned,
hogy a királynője leszel, különben minden rendelkezésére álló
eszközzel a Nyári és a Téli Udvar ellen fog támadni. És elpusz-
títja mindkettőt.

Remegett a kezem. Ökölbe szorítottam, hogy megállítsam.

– Szóval ez az ajánlat? Házasság? – A gyomrom felfordult az undortól, és mélyet lélegeztem, hogy visszafojtsam a hányingert.

– Mi a *fenéért* akar minden Vaskirály feleségül venni engem?

– Ha engem kérdezel, nem rossz ajánlat – somolygott Rowan.
– Királynővé válni, megmenteni a világot... Természetesen csak névházasságról lesz szó. A Vaskirályt nem érdekli, ízé, a tested, csak a hatalmad. Biztos vagyok benne, hogy ha akarsz, azt is hagyja majd, hogy megtartsd az ölebeidet. Gondolj arra a számtalan életre, amiket egy igen kimondásával megmenthetnél!

Rosszullét kerülgetett... de ha megállíthatom a háborút anélkül, hogy bárki meghalna... Megéri férjhez menni a Vaskirályhoz, ha azzal megmenthetem egész Sohaföldet? Az életek, amiket megmenthetnék... Ash, Puck, mindenki más...

Ashre pillantottam, és láttam, hogy az ő arcán is ugyanaz a döbbs és bosszús fintor ül, mint az enyémen.

– Meghan, ne! – mondta, mintha csak olvasna a gondolataimban. – Nem kell ezt tenned.

– Persze hogy nem *kell* – szólt közbe Rowan. – Meg is tagadhatja, akkor pedig a Vaskirály bevonul Sohaföldre, és eltipor mindent. De persze lehet, hogy Meghant végső soron nem érdekli Tündérföld megmentése. Talán nincs a számára jelentősége az elveszett életeknek. Ha így áll a helyzet, csak folytassátok, ahogy eddig, és felejtsetek el, hogy ez a beszélgetés egyáltalán megtörtént!

Lehunytam a szememet. Az elmémet megtöltötték a választások és lehetőségek. *Ha beleegyezek, elég közel kerülök a trónbitorlóhoz, hogy ledöfjem? Ezzel megsérteném a megállapodást? Muszáj megkísérelnem. Ez lehet az egyetlen esélyünk, hogy a közelébe férközzünk. De...*

Felnéztem, a tekintetem Ash arcára esett. Láttam rajta, mennyire szeretne megvédeni, és mennyire fél, hogy igit mondok

végül. *Ash, annyira sajnálom. Nem akarlak elárulni. Remélem, képes leszel megbocsátani.*

Alighanem elárult az arckifejezésem, mert Ash elsápadt, előrelépett és megragadta a felkaromat, de úgy, hogy az ujjai a bőrömbe nyomódtak.

– Meghan... – Kemény hangon szólt, de kihallottam belőle a kétségbeesést. – *Ne tedd! Kérlek!*

Rowan felnevetett, hangja éles volt, akár egy penge; élvezte a szenvedésünket.

– Ó, igen, kérd meg újra, öcskös! – gúnyolta. – Kérd csak, hogy ne mentse meg Tündérföldet, hadd lássa, milyen vagy valójában, miféle lélektelen szörny, a saját vágyainak bábja, aki semmivel sem törődik, csak azzal, amit a magáénak gondol! Ne felejtssd el a tudtára adni, mennyire szereted, hogy eléggé ahhoz, hogy azzal elpusztítsd mindkét udvart, a magadét is, és mindent a birodalomban.

– Hé, koponyafejl! Miért nem teszel egy szívességet és varrod be a szádát? – kérdezte Puck dühösen, elhúzva a szavakat. – Illeni fog az arcodhoz, *ráadásul* javítja az összbenyomást. – Hozzám fordult. – Hercegnő, ne hallgass rá! Az efféle házassági ajánlatokban *mindig* van valami eltitkolt záradék vagy kiskapu.

A szavait hallva valami megmoccant az emlékezetem mélyén.

Óvatosan kiszabadítottam magam Ash kezei közül, és Rowan elé léptem.

– Hadd halljam az ajánlatot még egyszer! – szólítottam fel. – Az elejétől. És csakis az ajánlatot, szóról szóra.

Rowan a szemét forgatta.

– Most meg papagájnak nézel? – tudakolta. – Hát jó, hercegnő, de fogyóban a türelmem, és a királyé is. Most mondom el utoljára, szóval figyelj jól, rendben? A Vaskirály azt kívánja, hogy légy a felesége. Házasítsd össze a Nyarat a Vassal, és fel-

hagy a Sohaföld elleni hadjárattal, mindaddig, amíg a hitvese vagy...

– Mindaddig, amíg a hitvese vagyok! – szakítottam félbe. – Míg a halál el nem választ, feltételezem?

– Tudtommal ez a hagyományos házassági eskü.

– Akkor mi tartja vissza attól, hogy azonnal megöljön, amint kimondtam az igent?

Rowan megmerevedett; a két lovak összenézett.

– Feltételezed, hogy a Vaskirály efféle eszközökhöz folyamodna?

– Hogyne folyamodna! – kiáltotta Puck nagyot bólintva, mintha a dolognak éppen ez adott volna értelmet. – Ha Meghan összeházasítja az erejét az övével, a Vaskirálynak többé semmi szüksége se lesz rá. Máris megkapja, amit akart. A nászéjszakán lerepülhet a neje feje.

– Felhagy a Sohaföld elleni hadjárattal, mindaddig, amíg a hitvese marad... – folytatta Ash elgondolkodva. – Ennek értelmében amint Meghan meghalt, a Vaskirály seregei tovább masíroznak előre.

– És a Vaskirály erősebb lesz, mint valaha – fejeztem be.

Rowan ismét felnevetett, de a hangja most már erőltetettnek tűnt.

– Lenyűgöző elmélet – csóválta a fejét, de immár kevésbé gúnyosan. – De a tény nem változik: a Vaskirály készen áll arra, hogy legyőzze Sohaföldet, és ez az egyetlen esélyed, hogy megállítsd. Mit válaszolsz, hercegnő?

Ashre néztem, halványan elmosolyodtam, aztán visszafordultam Rowan felé.

– A válaszom *nem* – feleltem határozottan. – Megtagadom. Mondd meg a trónbitorlónak, hogy nem kell házassági ajánlatokkal magához édesgetnie. Megyek én magamtól is hamarosan, amikor elérkezik az ideje, hogy megöljem.

Rowan gonoszul mosolygott.

– Mennyire kiszámítható – ingerkedett, de közben egyre távolabb hátrált. – Gondoltam, hogy esetleg ezt mondd majd, hercegnő. Ezért már el is küldtem a seregeket, hogy semmisítsék meg a lázadóid kis bázisát. Siessetek vissza, mostanra már majdnem ott lehetnek!

– *Micsoda?* – néztem rá, és szerettem volna egy ökölcsapással lemosni az arcáról a vigyort. – Te fattyú! Még csak nem is jelentettek fenyegetést! Miért nem bírtad békén hagyni őket?

– Glitch elárulta a Vaskirályt, a lázadása métely, amelyet ki kell égetni – felelte öntelten Rowan. – Különben mindenképpen kiirtattam volna őket, csak hogy lássam az arcodon a felismerést: miattad még többen fognak meghalni. Persze minél tovább maradsz társalogni, annál kevesebb időd marad, hogy figyelmeztess kis barátaidat. A helyedben én szaladnék, hercegnő.

A körmeim a tenyerembe mélyedtek, égő düh lobbant a mellkasi somban. Nem harcolhattunk: a fegyverszünet minket is kötött, azonkívül valóban repülnünk kellett vissza, hogy figyelmeztessük Glitchet. Ha ugyan el nem késtünk máris.

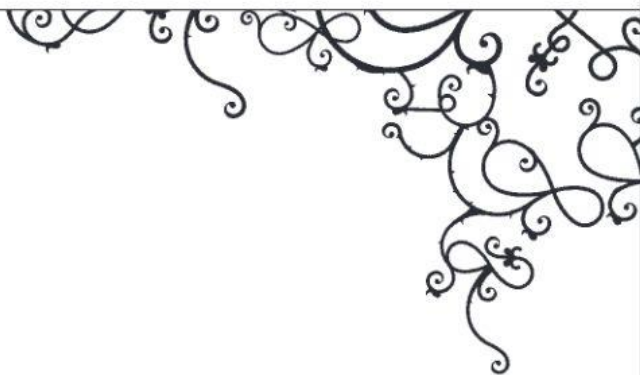
Rowan, aki pontosan tisztában volt a helyzettel, mosolygott és is kedvesen integetett. Elhátráltunk.

– Ha elintézem a bitorlót – közöltem még vele –, téged is elintézek. Ígérem.

Az áruló herceg végigfuttatta megfeketedett nyelvét a szája szélén.

– Ó, hercegnő, alig várom már! – vigyorgott.

Visszarohantunk a suhanókhoz.

HUSZADIK FEJEZET

Vas a vas ellen

A szél zúgása ellenére is hallottam a csatazajt. A tőle telhető leggyorsabban röptettem a suhanót, átröptem egy domb felett, és megláttam, hogy a toronyban hemzseg az ellenség. Vaslovagok harcoltak felfegyverkezett törpékkel, ezüstös imádkozó sáskák csapkodtak kaszára emlékeztető karjukkal dühödt hackertündérek felé, az óraművadászebek pedig mindig a legsűrűbb kavarodásba vetették magukat. Meszszebb egy gigászi tankbogár döcögött a bázis felé, mindent összetiporva, ami az útjába került, a hátán ülő fegyveres elfek pedig lötték, akit csak láttak.

– Azt a bogarat kellene először elintézni – kiáltott át Ash, mellém irányítva a suhanóját. – Ha elrendezem a fegyvereseket, elbírsz a bogárral?

Bólintottam, legyűrve a félelmemet.

– Szerintem igen.

– Ti csak menjetek! – süvöltötte Puck, félrerántva a suhanóját.

– Én tartom a bejáratot, hogy semmi ne jusson át. Találkozunk a győzelmi partin, hercegnő! – rikoltotta, aztán elszáguldott.

Mely lélegzetet vettem, és a lovagomra néztem.

– Készen állsz, Ash?

– Induljunk! – bólintott.

Megrántottam a suhanó lábát. Meredek ívben ereszkedtünk a hatalmas fekete bogár felé. Mélyen alattunk hangosan csattant a fém a fémen, a lövések dörrenése visszhangzott a síkon. A sebésültek és haldoklók kiáltásaitól kirázott a hideg.

Valami apró és sebes dolog húzott el mellettünk, belecsapódott a suhanóm lábaiba, és szikrazápor kíséretében élesen balra lökte. Visszafordultam. Több kicsi, madárszerű lény követett minket, a szárnyuk és a csőrük csillogott, mint a kardpenge. Egyre magasabbra emelkedtek, hogy újra lecsaphassanak.

– Váljunk szét! – kiáltottam át Ashnek, aki szintén észrevette őket. – Különbön sebezhetőek vagyunk! Majd én elvonom a figyelmüket!

Válaszra se várva rántottam egyet a suhanó lábán, kitérítettem az ellenkező irányba, és visszanéztem a bombázómadarakra. Ketten elszakadtak a rajtól, és magas hangon sípólva felém veték az irányt.

Balra kanyarodtam, és épphogy elkerültem őket, de vadul utánam vetődtek, olyan gyorsan, mint a hullócsillagok. Az egyik pengeszárny eltalálta a szerencsétlen suhanómat, majdnem elvesztettem felette az irányítást, a madár pedig eltűnt.

Mire összeszedtem magam, mindkettő újra a fejem felett volt, bevetésre készen.

Összeszorítottam az állkapcsomat.

Jól van, madárkáim. Játsszani akartok? Akkor gyertek!

Zuhanórepülésbe irányítottam a suhanót, egyenesen a csatatér felé. A madarak utánunk száguldottak, a fülembe csendült diadalmas hangjuk. Ahogy elröppentünk Ash mellett, rápillantottam: kék fényvillanást láttam, és az egyik madár leesett az égből. Belém hasított a félelem: bűbájt használ! De addigra már túl közel kerültünk a talajhoz, hogy ezen gondolkodjam.

Felrántottam a suhanót, épphogy elkerülve egy vaslovag sisakját, és még hallottam a fájdalmas kiáltást, amikor a közelebbi madárbomba hangos recsenéssel belevágódott a páncéljába. Együtt terültek el.

Kanyarogva, az akadályokat kerülgetve repültem tovább a föld felett, a katonák és a lázadók telefonpóznaként suhantak el mellettem. A torony felé igyekeztem.

– Ez talán mégsem volt olyan jó ötlet – mormoltam, de már késő volt: egyenesen berepültünk a romok közé.

Oszlopok és falak ugrottak elé. Vadul igyekeztem mindegyik elől kitérni, tébolyultan rángattam szegény suhanó lábait. Újra meg újra csak egy hajszállal kerültük el a becsapódást. Nem mertem hátranézni, hogy lássam, mit csinál az üldözőnk, de mivel nem hallottam puffanást vagy fém recsegését, feltételeztem, hogy továbbra is a sarkunkban van.

Átrepültem egy gerenda alatt, magam mögött hagyva a romokat. A középén álló fa tűnt fel előttem, hatalmas volt és méltóságteljes. A madár mérgesen rikoltott mögöttünk. A törzs felé lódultam.

A suhanó megremegett. Összeharaptam a fogamat.

– Gyerünk, még egyetlenegy trükköt kérek – mormoltam. Már semmit sem láttam a fa törzsétől. A legutolsó pillanatban megrántottam a lábait – a suhanó felvágódott, alig öt centivel kerülve el a fát. A madár nem járt ilyen jól, csőrrel előre beleált a törzsbe, néhány levél le is potyogott.

Mindazonáltal nem állhattam meg ünnepelni: most, hogy fel-felé száguldottam a törzs mellett, olyan közel, hogy kinyúlva meg is érinthettem volna, az ágakat kellett kerülgetni. Végül azonban ezüst levelek kavargásában kirobbantam a koronából a szabad égre.

A suhanó egész testében remegve elernyed. Felnyúltam, hogy megpaskoljam a mellkasát.

– Jól csináltad – ziháltam; én is alig kaptam levegőt. – De még nincs vége.

A suhanó fáradtan zümmögött egyet, de erőt vett magán, és újra a csatatér felé röppent. Ash kanyarodott mellénk, az arca, de még a suhanója röpte is kemény, haragos volt.

– Miért veted bele magad újra és újra olyan ütközetekbe, ahova nem követhetlek? – mordult rám, az én suhanom röptéhez igazítva a sajátját. – Nem védhettek meg, ha örökké elmenekülsz előlem.

Martak a szavai, adrenalinban úszó agyam azonnal meg is formálta a választ, mielőtt meggondolhattam volna.

– Kihasználtam a lehetőséget! Egyetlen pillanatom volt dönteni, és nincs szükségem a jóváhagyásodra, Ash! Nem kell, hogy mindentől megvédj.

Sokk, fájdalom és hitetlenség ült ki az arcára, aztán bezárult, a szeme kifejezéstelenné, köszörűvé vált. A Télherceg maszkja visszakerült a helyére.

– Ahogy kívánod, hölgyem – felelte mereven, formálisan. – Mit akarsz, mit tegyek?

Beleborzongtam, hogy ilyennek hallom, hideg, elérhetetlen jéghercegnek... de abban a percben nem beszélhettük meg. Lentről, a harcolók közül egy sikoly és lövések hangja térített vissza a valóságba. A beszélgetést el kellett halasztani.

– Erre – feleltem, és ismét zuhanásba irányítottam a suhanót. Ash szorosan követett. A harc még mindig hevesen tombolt, de

a seregek létszáma immár mindkét oldalon lecsökkent. A vasbogárszörny fáradhatatlanul trappolt tovább, a lázadók hullámai megtörtek rajta, a fegyvereik lepattantak fémpancéljáról.

– Ki kell iktatnunk azt a bogarat, de azonnal! – kiáltottam Ash felé, csak remélve, hogy meg is hallja. – Ha le tudok szállni a tetejére, talán megállíthatom!

Kört írtam le a bogár fölött, de ekkor a muskétás elfek is észrevették. Felém rántották a fegyvereiket, lövések mennydörögtek, a vasgolyók elsüvitettek a fülem mellett, olyan közel, hogy szinte súrolták az arcomat. A suhanó megrándult, alig tudtam egyenesben tartani.

Akkor Ash suhanója jelent meg felettünk, és a Télherceg egyenesen az elfek közé röpített. Villant a kardja, villant halálos kék mágiája, megpördült, és a lövészek lezuhantak a bogár hátáról a kemény földre.

Ash felegyenesedett a szörny hátán, egy utolsó apró ívet írt le a pengéjével, majd visszatolta a hüvelyébe. Hideg tekintettel, dacosan és hajlíthatatlanul, néma kihívással nézett vissza rám. Elkerültem jeges pillantását, és olyan közel kormányoztam, hogy én is átugorhassak a bogár hátára. Szegény, lovagias suhanóm elszállt, hogy rendbe hozza magát.

Rendben, a célokat elértem. Most hogyan tovább?

Körülnéztem, hátha meglátok valahol valami kormánykereket, vagy gyeplőt, vagy akármit, ami ezt az óriást irányítja.

– A csápjai – jegyezte meg Ash színtelen hangon, betörve a gondolataim közé. Meglepetten pislogtam rá.

– Tessék?

A jégherceg ellenségesen nézett vissza, aztán a bogár feje felé intett. Ott két merev, karvastagságú csáp bukkant ki a pancélból. A végükre kötelek voltak erősítve, amelyek egy, a bogár fején kialakított ülőfelülethez vezettek.

– Ott a nyerged – folytatta Ash ugyanazon a hűvös, tárgyilagos hangon. – Legjobb lesz, ha átveszed az irányítást felette, mielőtt egyenesen a toronyba gyalogol.

Visszanyeltem a torkomban dagadó gombócot, és a kormányálláshoz siettem, közben kitárt karral egyensúlyoztam az imbolygó óriásbogáron. Végül elkaptam a gyeplőt, és kinéztem a bogár feje felett. Láttam a lovagok maradék haderejét, láttam, ahogy a lázadók menekülnek előre. Glitchet is láttam, éppen egy óraműgőlemmel küzdött: lebukott, hogy elkerülje a hatalmas ököl csapását, és megérintette a lény térdét. A gólem a következő pillanatban összerándult és megdermedt, majd egyensúlyát veszítve felborult, a testén villámok tekergőztek. Egy vaslovag ekkor hátulról támadt Glitchre, azonban Puck a gólemre pattant, és arcba rúgta a lovagot, hogy visszatántorítsa. Mind bátran küzdöttek, azonban a bitorló seregei már visszaszorították a lázadókat a torony tövéhez, és egyre közeledtek. Szükség volt a lovasrohamra, méghozzá *azonnal*.

– Na, jó, te bogár! – mormoltam, a tenyerembe igazítva a gyeplőt. A bogár csápjai megrándultak, és az egyik, tányérnyi fekete szemével felnézett rám. – Remélem, jobban kedvelsz majd, mint a lovak, akikkel eddig dolgom akadt. Most pedig támadás!

A bogár meglódult, csaknem le is vetett a nyergéből, és egetrengető üvöltést hallatott. Vaslovagok és vaskatonák egyaránt riadtan fordultak hátra, de az óriásbogár akkor már közéjük is taposott, eltiporta vagy busa fejével félrelökte őket. Áttörtük a soraikat, úgy szórtuk szét őket, mint egy kupac levelet, és ettől a lázadók is új erőre kaptak. Mindenre elszánt csatakiállással újra megrohamozták az ellenséget, utolsó, kétségbeesett erőfeszítéssel vetették rájuk magukat.

Pillanatokkal később a bitorló serege megtörve, ziláltan visszavonult – a katonák felét megölték a lázadók vagy eltaposta a bogár. Aki bírta, menekült a repedezett talajon a láthatár felé.

Megállítottam az ámokfutó bogarat és megbéklyóztam a gyepelővel. Glitch maradék serege ujjongott. Már azon gondolkodtam, hogy fogok leszállni, amikor a bogár megérezte, hogy a csatának vége, és a lábait maga alá hajtogatva, csontremegtető morgás kíséretében lekuporodott. Lecsusszantam a sima páncélon, nyögve a földre huppantam, de azonnal ki is egyenesedtem, és Glitchet keresve körbepillantottam.

Ash érkezett mellém, az arca még mindig kifejezéstelen, távoli és hűvös volt, mint egy idegené. Késként hasított belém a büntudat, amikor megláttam, de abban a percben sem beszélhettem vele, hiába akartam. Jól tudtam, most aztán még annyira sem ülhetünk le malmozni, mint eddig, hiszen a bitorló már majdnem elérte a frontvonalat. Cselekedni kellett.

Átküzdöttem magam az ünneplő tömegen, könyökkel törtem utat közöttük, miközben mindannyian nevettek, ujjongtak, gratuláltak nekem a ragyogó ellencsapáshoz.

– Hol van Glitch? – kiáltottam, de a hangom csaknem beleveszett a nagy z sivajba. – Beszélnem kell vele. Hol van?

És hirtelen megpillantottam: egy, a földön heverő test előtt állt komor arccal, a karjait maga előtt keresztbe téve. Egy hackerelf hajolt az alak fölé, és hosszú ujjával bökdöste. Amikor megláttam, ki az, a szívem megállt.

– *Puck!* – Átnyomakodtam a tömegen, és odarohantam a mozdulatlan testhez. A pulzusom visszatért, vadul zakatolt. Puck arca vörös volt a haja alatti sebből szivárgó, elkenődött vértől, a bőre fehér. Fél kezében még mindig szorongatta hajlított törét.

Félrelöktem az elfet, mit sem törődve a tiltakozásával, és térdre zuhanva a kezembe vettem Puck kezét. Mozdulatlanul

hevert, mint a halottak, bár látni véltem, hogy a mellkasa hajszálnyit emelkedik és süllyed. Könny szökött a szemembe.

– Bátran küzdött – mormolta Glitch. – Rávetette magát egy egységre való vaslovagra, akik különben megöltek volna. Ritkán látni ilyen bátorságot, még a vastündérek között is.

Fellobbant bennem a forró düh, eltűntek a könnyeim, és le kellett küzdenem a késztetést, hogy felugorjak, és Puck törével döfjem le Glitchet.

–Te... – kezdtem halkan, haragtól rekedtesen. – Neked fogalmad sincs, mi a bátorság. Azt mondd, ellenállsz a trónbitorlónak, de semmit sem csinálsz, csak kucorogsz itt, és reméled, hogy nem fedez fel. Gyávák vagytok egytől egyig! Puck a te háborúdat vívta meg, miközben te ahhoz is kevés vagy, hogy kövesd a példáját.

Zaklatott moraj futott végig a seregen. Éreztem, hogy Ash mellém lép, és némán, kihívón várja, akad-e, aki túl közel mer lépni. Glitch egy pillanatig hallgatott, de a hajában idegesen pattogtak a villámok.

– És mit szeretne felséged, mit tegyünk? – kérdezte végül. – Küldjön az embereimet a bitorló csizmatalpa alá, tudva, hogy belehalnak? Láttad a seregét. Tudod, hogy nincs esélyünk.

– Választásotok sincs – vágtam rá; közben még mindig azt figyeltem, látom-e Puck arcán az élet jeleit, az ígéretet, hogy helyrejön. – Itt nem maradhattok. A bitorló tudja, hol keressen benneteket. Eljön értetek, és nem nyugszik, amíg minden egyes emberedet ki nem végzi.

– Elmehetünk – felelte Glitch. – Evakuáljuk a táborn, kérésünk egy biztonságos helyet, és...

– Meddig még? – Felegyenesedtem, és dühösen a szemébe néztem. – Mit gondolsz, meddig tudsz elbújni, mielőtt ismét megtalál? – Most már szinte kiabáltam; végigpillantottam az összegyűlt tündéreken. – Meddig bujkáltok még birka módra,

miközben a trónbitorló mindent lerombol? Gondoljátok, hogy valaha is biztonságban lehettek, amíg ő él? Ha nem állunk ellen, csak egyre erősebb lesz.

– Újra csak azt kérdezem, mit akarsz, hercegnő, mit tegyünk? – csattant fel Glitch, a villámai egyre sebesebben pattogtak. – A seregünk túl kicsi! Nem tehetünk semmit, amivel megállíthatnánk!

– De igen! – feleltem a szemébe nézve nyugodt, egyenletes hangon. – Beállhattok a Nyár és a Tél egyesített seregébe.

Glitch felnevetett, a sereg felzúgott.

– Az óvérűek közé? – kérdezte gúnyosan. – Te tényleg elvesztetted az eszedet. Ők épp annyira el akarnak minket pusztítani, mint a trónbitorló. Gondolod, hogy Oberon és Mab majd hagyja, hogy bemasírozzunk, és mindenkiel kezét fogjunk, és akkor minden szép lesz? Még a határon sem eresztenek át bennünket anélkül, hogy megpróbálnának megölni. I

– De igen, ha *én* viszlek oda. – Határozottan a szemébe néztem, i nem voltam hajlandó beadni a derekamat. – Megteszik, ha nincs más mód a bitorló legyőzésére. Gondolkozz már, Glitch! Mind ugyanazt akarjátok, és csakis így lehet esélyünk. Nem bujkálhatsz örökké.

Nem válaszolt, nem is nézett a szemembe. Csalódott dühömben az égnek emeltem a kezeimet.

– Hát, jó! Akkor maradjatok itt és reszkessetek gyáván! En megyek. Megpróbálhatsz erővel visszatartani, de előre megmondom, annak nem lesz jó vége. Amint Puck elég erőt gyűjtött, indulunk, akár beleegyezel, akár nem. Úgyhogy vagy segíts, vagy tűnj el az utániból!

– Rendben! – kiáltotta Glitch. Megriadtam. A vastündér beleért a hajába, sóhajtott, mérges pillantást vetett rám. – Rendben, hercegnő – tette hozzá szelídebben. – Nyertél. Igazad van. Az ellenségem ellensége a barátom, nem így van? – Megrázta a

fejét, és újra sóhajtott. – Nem bujkálhatunk örökké. Csak idő kérdése, hogy a bitorló újra ránk támadjon. De ha már meg kell halnom, inkább csatában halok meg, mint hogy levadásszanak, mint valami patkányt. Csak azt remélem, hogy az óvérű barátaid nem fordulnak ellenünk a csata utáni pillanatban. El tudom képzelni, hogy Oberon egyszerűen kihagyja ezt az apró részletet bármiféle megállapodásból, amit kötünk vele.

– Nem fogja – ígértem megkönnyebbülten. – Én is ott leszek, majd én teszek róla.

– Ha te mondd, hercegnő... – mormolta a fekvő Puck.

A szívem megugrott, visszafordultam felé. Puck kinyitotta a szemét, és halványan rám mosolygott.

– Hát, ez aztán lelkesítő beszéd volt! – jegyezte meg, amikor letérdeltem mellé. – Talán még néhány könnyet is elhullajtottam.

– Te hülye! – Egyszerre szerettem volna megölelni és felpofozni. – Mi történt? Már attól tartottunk, hogy a halálodon vagy.

– Én? Ugyan már. – Puck elkapta a karomat, és ülő helyzetbe húzta magát, majd óvatosan megtapogatta a tarkóját, és elfintorodott. – Kaptam egy kemény csapást a kobakomra, ami néhány percre hidegre tett, ennyi az egész. Már korábban is szólhattam volna, de éppen belelendültél, és nem akartalak félbeszakítani.

Most már inkább fel szerettem volna pofozni, főleg, amikor rám villantotta a régi, idétlen vigyorát, azt, ami az iskolai jóbarátomra emlékeztetett. Robbie mindig vigyázott rám, és akármi történt, mellettem állt.

Talpra állítottam, aztán vállon öklöztem, végül szorosan magamhoz öleltem.

– Ne ijessz meg így még egyszer! – sziszegtem a fülébe. – Még egyszer nem bírnám ki, ha elveszítenélek.

Végül eleresztettem, és Glitchhez fordultam, aki különös, feszengő arckifejezéssel figyelt minket.

– Valami olyasmit mondtál, hogy segíteni fogsz?

– Persze, hercegnő. Amit csak parancsolsz. – Glitch inkább tűnt beletörődőnek, mint meggyőződőnek, de visszafordult a lázadók felé, és felemelte a hangját. – Evakuáljuk a tábor! – A szavai elértek a csatamező végéig. – Pakoljatok, de csak a szükséges dolgokat hozzátok! Gyógyítók, gyűjtsétek össze a sebesülteket, és lássátok el őket legjobb tudásotok szerint!

Aki még mindig harcképes, az holnap reggelre legyen útra kész, de a többiek is szedjék össze magukat! Holnap elindulunk, hogy csatlakozzunk Oberon és az óvérűek seregéhez. Akinek ezzel gondja van, vagy aki sebesült, esetleg túl gyenge, hogy harcoljon, az most menjen el! A többiek lássanak neki a készülődésnek!

A táborban azonnal megkezdődött a sürgés-forgás. Glitch egy percig nézte, ahogy a lázadók dolgoznak, aztán fáradt arccal felém fordult.

– Nos, megtettem. Remélem, tudod, mit csinálsz, felség. Hajnal előtt indulunk. ^

Aztán valaki szólította, ő pedig eltűnt a kavargó tömegben, hármasan hagyva engem Ashsel és Puckkal.

Akkor tudatosult bennem, hogy Ash néhány lépésre áll tőlem, és gránit kemény arccal néz rám meg Puckra.

Persze nem feledkeztem meg róla, de tükörszerű, hideg, ezüstös tekintetét látva feltörték bennem az érzések. Mielőtt azonban bármit is mondhattam volna, Ash felém fordult, és mereven, hivatalosan meghajolt.

– Hölgyem – szólalt meg nyugodt, érzelemmentes hangon, állva a pillantásomat –, most el kell látnom a sebesüléseimet, mielőtt elérkezik a hajnal. Megbocsátasz?

Ugyanaz a hűvösen udvarias modor. Nem gúnyos, nem gonoszkodó, mindössze körülményesen finom és semleges. Összeszorult a szívem, a szavak a torkomra forrtak.

Válaszoltam volna, de metszően hideg tekintete megakasztott. Mindössze bólintottam, és néztem, amint a lovagom sarkon fordul, és elsiet a torony felé, vissza se nézve.

Puck eltűzött mozdulattal megborzongott és megdörgölte a karját.

– Nahát, de hideg lett egyszerre, vagy csak én érzem úgy? Havazik a paradicsomban, hercegnő?

Éreztem, hogy a vér az arcomba szökik. Puck a fejét rázta.

– Hát, engem ne rángass bele! Már régen megtanultam, hogy a szeretők párbajába nem jó belekeveredni. Soha semmi nem úgy megy, ahogy kellene. Mindenki mással esik szerelembe, mint kéne, lesz, aki számárfejet növeszt, aztán nem marad más, csak egy nagy kupac probléma. – Rám nézett, sóhajtott. – Hadd találgassak! – mormolta, de közben már vezetett is vissza a torony felé. – Csináltál valami közepesen örült dolgot a harc hevében, mire a jégfiú frászt kapott.

Bólintottam: a torkomban ismét dagadni kezdett a gombóc.

– Dühös lett, hogy nélküle indultam neki – vallottam be. – Aztán én is megharagudtam, amiért nem bízik meg bennem, hogy egyedül is kezelni tudom a helyzetet. Úgy értem, végül is nem állhat mindig a hátam mögött, igaz? – Puck csak felvonta a szemöldökét, mire sóhajtottam. – Na, jó, meggondolatlan voltam és ostoba. Bele is halhattam volna, pedig sokan számítanak rá, hogy megölöm a trónbitorlót. Ash is tudja ezt.

– És...? – tudakolta Puck.

– És... lehet, hogy... esetleg mondtam neki valami olyasmit, hogy nincs már rá szükségem.

– Au! – Puck összerándult. – Hát, tudod, hogy szokás mondani: azt bántod, akit szeretsz. Vagy akit utálsz? Sosem tudok visszaemlékezni.

Válaszul csak szipogtam. Puck átkarolt, úgy léptünk a romok közé.

– Mindenesetre ne aggódd magad halálra, hercegnő! Hagyd a jégfiút reggelig olvadni, holnap próbálj beszélni vele! Nem lesz túl sokáig dühös rád, lefogadom. Ash nem az a haragtartó típus.

Elhúzódtam, és zavartan néztem rá.

– Miről beszélsz? Évszázadokig haragudott rád!

– Ó, persze! – húzta el a száját Puck, mire én a tenyeremmel a mellkasára csaptam. – De az más ügy volt, hercegnő. Ash mindössze attól fél, hogy neked esetleg *tényleg* nem lesz már rá szükséged. Ez az egész jégherceges megjátás csak arra jó, hogy megvédje magát vele a hátbadöfések ellen. Az efféle, mint bizonyára tudod, gyakori dolog a Téli Udvarban – horkantott.

Valóban tudtam. Láttam a Téli Udvar rideg durvaságát – a királyi család volt a legrosszabb, hiszen még maga Mab is egymás ellen uszította a fiait a saját kegyeiért. Ash olyanok között nőtt fel, akik csak az erőszakot és az árulást ismerték, egy olyan helyen, ahol az érzelem kihasználni való gyengeségnek számított, a szerelem pedig felért a halálos ítélettel.

– De Asht ismerem – folytatta Puck. – Ha veled van... – Tétovázott, megvakargatta a tarkóját, ami csalhatatlan jele volt annak, hogy ideges. – Csak olyankor láttam ilyennek, amikor Ariellával volt.

– Igazán?

Puck biccentett.

– Szerintem jó hatással vagy rá, Meghan – mosolyodon el halványan, szomorkásan; most egészen más volt, mint az a Puck, akit eddig ismertem. – Látom, ahogy rád néz... azóta nem láttam ilyennek, amióta elvesztettük Ariellát. És... tudom, hogy úgy szereted, ahogy engem sosem fogsz. – Egy pillanatra félrenézett, mély lélegzetet vett. – A féltékenység nem olyasmi, amit könnyen tudunk kezelni – ismerte be. – De néhányan azért elég idősek vagyunk már ahhoz, hogy tudjuk, mikor kell visszalépni

és mi az igazán fontos. A két legjobb barátom boldogsága fontosabb kell, hogy legyen valami réges-régi ellenségeskedésnél.

Közelebb lépett, az arcomra tette a tenyerét, kisöpörve egy szál haját az arcomból. Bűbájfény lobbant fel körülötte, smaragd ragyogásba burkolta.

Abban a pillanatban tisztán tündér volt, nem kötötte gúzsba a sekélyes emberi félelem és zavar – egy vénséges természeti lény, mint maguk az erdők.

– Mindig is szerettelek, hercegnő – jelentette ki Robin Goodfellow, és a homályban felragyogott zöld szeme. – Mindig is szeretni foglak. És elfogadom, akármit tudsz adni nekem.

Lesütöttem a szemem, nem bírtam állni nyílt tekintetét. Saját emberi szorongásom és bizonytalanságom vett erőt rajtam.

– Akkor is, ha csak a barátságomat adhatom? Elég lesz az is?

– Hát, nem igazán. – Puck leeresztette a kezét. A hangja ismét vidám, gondtalan lett, amilyennek eddig ismertem. – A fenébe, hogy nem bírok hazudni! Hercegnő, ha hirtelen úgy döntenél, hogy a jégfiú egy igazi göcsörtös bunkó, és ki nem állhatod többé, én mindig itt leszek. De most beérem azzal, hogy a legjobb barátod legyek. És ebben a szerepben kötelességem megkérni téged, hogy ne legyen ma Ash miatt álmatlan az éjszakád.

Odaértünk a szobámhoz. Puck a kilincsre tette a kezét, aztán tétovázva felém fordult.

– Azonkívül ne is próbáld megtalálni! Ha azt mondja, hogy egyedül akar maradni, akkor az úgy is van. Aki zaklatja, esetleg kap egy jégcsapot a homlokába. – Megrándult az arca, és kinyitotta az ajtót. – Nekem elhiheted.

Beléptünk. Egy álmos arany szempár fogadott minket.

– Hát itt vagytok – ült fel Kacor a szalmazsákon. Söhajtott, ásított, felkanyarította élénk rózsaszín nyelvét. – Már attól félttem, sosem értek ide.

– Merre voltál, Kacor? – tört ki belőlem, átvágtam a helyiségen és lenéztem a macskára, aki nyugodtan állta a pillantásomat. – Mindenki indulni készül, és neked nyomodat se találtuk.

– Hm. Aligha próbálkoztál valami kitartoán – felelte egykedvűen. – Eszerint tényleg meggyőzted Glitchet, hogy álljon az udvari seregek mellé? Ez érdekes lesz. Ugye, tudod, hogy még ha a lázadók egyesített erőit is hozzászámoljuk, a mi oldalunk akkor is jelentős hátrányban lesz? Azt hiszem, éppen ezért küldött Mab és Oberon kifejezetten téged a trónbitorló felkutatására. Ha a fej lehullott, a test sem él már sokáig.

– Tudom. – Szembenéztem a macskával, bár a rosszálló tekintettől zavarba estem. – Viszont ahhoz a fejhez a seregen át vezet az út. Úgy legalább van valami esélyem, hogy bejussak az erődbe. Most ugyanis a közelébe se juthatok.

– Mert ha hagyod, hogy a bitorló seregei bevonuljanak Sohaföldre, az jobb választás?

– Mit kellene tennem, Kacor? Ez az egyetlen esélyünk. Nincs más lehetőségem.

– Talán nincs. De talán mind a halálba indultok. Újra és újra elképeszt, mennyire nincs itt senki felkészülve. – Kacor megvakarta a fülét, azzal felállt és ide-oda kanyarította a farkát. – Mellesleg, ha jól gondolom, korábban ezt valaki kereste.

Odébb mozdult: a szalmazsákon megpillantottam egy ernyedt, összekucorodott gremlint. Levegőért kaptam, és a Cait Sithre meredtem, aki már-már nevetségesen meg volt elégedve magával.

– Kacor! Ugye, nem...?

– Hogy meghalt-e? Természetesen nem, ember! – A macska bajsza sértetten megrezzent. – Habár előfordulhat, hogy könnyebb szédüléssel ébred. Javaslom mindazonáltal, hogy tartsd szorosabb felügyelet alatt, mert ellenállhatatlanul vonzódik a csínytevésekhez. Például pórázra foghatnád.

– Úgy látom, ébredezik – jegyezte meg Puck.

Letérdeltem Beretva mellé. A gremlinnek először a füle rándult meg, aztán az egész teste, végül felemelte a fejét. Egy pillanatilag ködösen pislogott ránk, aztán Kacorra siklott a pillantása, és szisszenve a fal felé ugrott, azonban nem érte el. Visszazuhan a szalmazsákra, keze-lába-füle összegabalyodott. Dühösen és zavarodottan köpködve talpra kecmergett, a karjaival kaszálván igyekezett megtartani az egyensúlyát. Utánakaptam, ő azonban immár villámgyorsan félreugrott, és levetette magát a szalmazsákról.

Puck keze kivágódott, az egyik hatalmas fülénél fogva elkapta Beretvát, majd kinyújtott karral tartotta magától minél távolabb. A gremlin tekeregve sziszegett, szikrákat köpködve átkozódott, de nem Pucknak, hanem Kacornak címezte a fenyegetéseket.

– Rossz cica! – nyikorogta, és kivicsorította a fogait. Kacor ásítva elfordult, és nekiállt kifésülni a farkát. – Gonosz, gonosz, lopakodó cica! Leharapom a fejed, amíg alszol, le én! Az ujjaidnál fogva akasztalak fel, és alád gyújtok! Ég, ég!

– Izé, hercegnő – vágott közbe Puck, aki a szikrazápor közepette markolta a csapkodó, karmolászó gremlint –, ezt én annyira nem élvezem ám. Lerakhatom, vagy szóljak Kacornak, hogy csapja le újra?

– Beretva! – csattantam fel, és tapsoltam egyet a gremlin előtt. – Azonnal hagyd abba!

A gremlin megdermedt, és szinte fájdalmas arccal nézett rám.

– Az úrnő megbünteti a rossz cicát? – cincogta szánalmasan.

– Nem, nem büntetem meg a rossz cicát – feleltem szigorúan, mire Kacor horkantott. – És te sem fogod. Beszélni akarok veled. Nyugton maradsz addig, anélkül, hogy megpróbálnál elfutni?

Beretva, ahogy tudott, bólogatott – a fülét még mindig Puck markolta.

– Az úrnő azt akarja, hogy Beretva maradjon, Beretva marad. Nem mozdul, amíg nem szólnak. Ígéri.

– Jól van. – Puckra néztem, és biccentettem. – Ereszd el!

– Biztos vagy benne, hercegnő? – kérdezte gyanakodva. – Én csak zümmögést meg mókusnyifogást hallottam.

– Én értem, amit mond – feleltem, mire Puck kételkedőn, Kacor viszont élénk érdeklődéssel pillantott rám. – Megígérte, hogy nem fut el. Tedd le!

Puck vállat vont, és szétnyitotta az ujjait. A gremlin a szalmaszáakra zuhant, és azonnal megdermedt, még a füle se rezdült, úgy nézett rám nagy, várakozó zöld szemekkel.

– Izé, lazíts! – pislogtam. A gremlin leült, de a szemét nem vette le rólam. – Figyelj, Beretva, szerintem az lenne a legjobb, ha eltűnnél. A tábort éppen evakuálják. Egyedül nem maradhatsz itt, és nem hiszem, hogy szeretettel fogadnának ott, ahova indulunk.

– Nem megy! – ugrott fel Beretva elszántan. – Marad az úrnővel. Megy, ahova az úrnő megy. Beretva segít!

– Nem tudsz – feleltem, és elkeseredtem, mert a gremlin fülei lekonyultak, mint egy megfenyített kutyakölyöké. – Háborúba megyünk, és az veszélyes lesz. Nem tehetsz semmit a trónbitorló serege ellen. – Beretva szomorúan zümmögött egyet, de nem enyhültem meg. – Menj haza, Beretva, menj vissza Mag Tuiredhbe! Nem akarsz inkább ott lenni, a többi gremlinnel?

Kacor hangosan sóhajtott. Rápillantottam; Beretva rásziszegett.

– Tényleg én vagyok az egyetlen, aki átlátja itt a dolgokat? – kérdezte a macska egyikünkéről a másikunkra nézve. Értetlen arcunkat látva megrázta a fejét. – Semmi nem ugrik be, hm?

Gondold végig, amit az imént mondtál, ember! Ismételd meg az utolsó félmondatodat a kedvemért!

– *Nem akarsz inkább ott lenni?* – kérdeztem újra értetlenül.

Kacor lehunyta a szemét.

– Az utolsót, ember.

– *A többi gremlinnel.*

A macska várakozón figyelt. Felemeltem a kezemet.

– Mi van? Mire akarsz kilyukadni, Kacor?

A Cait Sith türelmetlenül csapott kettőt a farkával.

– Ilyenkor még a szokásosnál is hálásabb vagyok, amiért macskának születtem – fűjt. – Mit gondolsz, miért vadásztam le neked ezt a lényt, ember? Hogy gyakoroljam a lopakodást? Biztosíthatlak, nem szorulok különóra. Kérlek, kísérel meg használni az agyadat, tudom, hogy ott rejtőzik valahol a fejedben! Több ezernyi gremlin él Mag Tuiredh falai között, talán több százezernyi. És ki az egész birodalomban az egyetlen, aki képes velük kommunikálni...?

– Én. – Hirtelen átéreztem a teljes súlyát annak, amire a macska célozgatott. – A gremlinek... ezerszámba bujkálnak ott. És... és én tudok nekik parancsolni.

– Bravó! – válaszolta unottan Kacor. – Végre felkapcsolták a villanyt nálad.

– Megkérhetem a gremlineket, hogy segítsenek – folytattam, nem törődve a macskával, ő pedig, mint aki jól végezte dolgát, leheveredett, és maga köré kanyarította a farkát. – Elmehetek Mag Tuiredh-be, és... – Megakadtam, a fejemet ráztam. – Nem, nem mehetek. Ott kell lennem, amikor elérjük Sohaföldet, különben Oberon és Mab megpróbálja kiirtani Glitchet és a seregét. Azt fogják hinni, hogy csak egy újabb kísérlet a bitorló részeről.

– Ebben alighanem igazad van – töprengett Puck karba téve a kezét. – Mab nem téovázna, és még Oberon is előbb vág, mint

kérdez, ha a vastündérekről van szó. – Lepillantott Beretvára; a gremlin még mindig feszülten figyelt engem, a fejét is félrebillentette, mint egy kutya, amelyik igyekszik megérteni a gazdáját. – Mi van ezzel a Zümmvágó fickóval? Nem küldhetnéd vissza egy üzenettel, amiből a barátai megtudnák, mit akarsz?

– Azt hiszem, megpróbálhatjuk – feleltem. – Mit veszíthetünk?

A gremlinhez fordultam. Beretva megfeszítette a füleit, hogy mindent pontosan halljon.

– Beretva, ha azt mondanám a többi gremlinnek, hogy segítsenek nekem, megtennék?

– Segítünk! – Beretva szélesen elvigyorodott, és jóformán ülve pattogott. – Beretva segít az úrnőnek! Segít, igen!

Nem értettem pontosan, hogy ez csak rá vonatkozik-e, vagy az összes gremlinre, de azért folytattam.

– Azt akarom, hogy vigyél el egy üzenetet Mag Tuiredh-be, az összes gremlin számára. Szedj össze mindenkit, aki kész harcolni, és találkozzunk a Vasbirodalom határánál, ott, ahol eléri a Vaderdőt. Meg kell akadályoznunk, hogy a bitorló kijusson a frontra. Meg tudod csinálni, Beretva? Érted, mit akarok?

– Beretva érti! – sipította a gremlin, és neonkék vigyorát villogtatva felugrott a falra. Segítek! Találkozni az úrnővel a vicces tündérföldön! Megyek!

És mielőtt visszahívhattam volna, felkúszott a sarok mentén, átcsusszant a szellőző résen, és eltűnt.

Puck felvonta a szemöldökét, és felém fordult.

– Gondolod, hogy tényleg megértette, mit akarsz?

Kacor felnézett, és csalódottan végigmért, mintha most tettem volna tönkre valamit, amit ő órákig építtetett.

– Nem tudom – feleltem halkán a szellőzőre sandítva. – Azt hiszem, most már csak a remény marad.

EGÉSZ ESTE színét sem láttam Ashnek, bár – Puck tanácsa ellenére – megpróbáltam megkeresni. A romok között eleinte nyüzsgtek a holmijaikat csomagoló tündérek, aztán a lázas tevékenység elcsitult, és mindenki felkészült a csatába indulásra. Volt, aki a páncélját tisztogatta, más a kardját élesítette, maga Glitch pedig bezárkózott a stratégiai tanácsadóival és jó néhány hackertündérrel, alighanem azért, hogy megbeszéljék a követendő irányvonalat. Az örök kíváncsi Puck, akinek minden zártkörű megbeszélés kihívást jelentett, megígérte, hogy kideríti, mi folyik odabent, azzal eltűnt. Nyughatatlan voltam, ideges, és csalódott is, amiért sehol nem találtam Asht; amikor pedig visszavonultam a szobámba, Kacort pillantottam meg a szalmazsákon összetekeredve, és nem volt hajlandó odébb húzódni, hogy leheveredhessek.

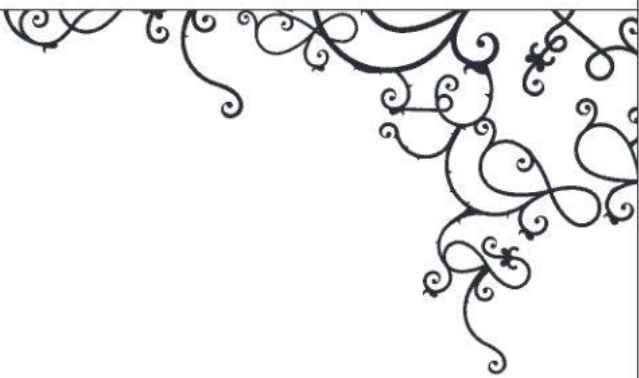
– Menj már odébb! – csattantam fel végül, amikor minden noszogatás hiábavalónak bizonyult. A macska felmordult, amikor meglöktem, és felvillantotta borotvaéles karmait. Sietősen visszahúztam a kezemet.

– Meglehetősen nyűgös vagyok, ember – közölte Kacor figyelmeztetően, résnyire nyitva aranyszín szemeit és hátracsapva füleit, kimutatva, mennyire bosszús. – Minthogy az egész éjjelt a gremlin felkutatásával töltöttem, szívélyesen megkérnélek, hogy hagyj aludni, mielőtt visszafelé is végiggyalogolunk az úton, amin most érkezünk. Ha a Télherceget keresed, kint van a teraszon azokkal a bogarakkal – nézett rám megvetően, azzal lehunyta a szemét. – Miért nem mész inkább, és nyaggatod őt egy darabig?

A szívem megugrott.

– Ash? Ash fent van?

– Miért muszáj az embereknek mindent elismételni, amit halának? – kérdezte, de én már futottam is kifelé.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Ferrum múltja

Keresztülrohantam a bázison, a gépeiket csomagoló hackerelfeket kerülgetve, bocsánatkéréseket szórva magam köré. A lázadók csak nézték, ahogy utat török magamnak közöttük. Kettesével vettem a teraszra vezető lépcsőket, de amikor felértem, lelassítottam. Eszembe idéztem Puck szavait a zaklatókról és a jégcsapokról, és óvatosan dugtam ki a fejemet a fal mellett.

Ash a pihenő szélénél állt, háttal nekem, a szél cibálta a haját és köpenyét. A feje felett sötétvörös felhők takarták a holdat, és apró szürke pelyhek kavargtak a levegőben, amelyek a bőrömhez érve porrá váltak. Ez a porréteg takarta a kőlapokat, elfojtotta a lépéseim neszét, amikor kiléptem a boltíves átjáró alól. Tudtam, hogy Ash meghallott, mert oldalra biccentette a fejét, de nem fordult meg.

– Hihetetlen! – suttogta, még mindig a tájat nézve. A távolban méregzöld villámokkal átszótt felhők úsztak, a levegőben éles, szúrós szag terjengett. – Csak belegondolni, hogy egyszer ez is Sohaföld része volt... belegondolni, hogy az egész ilyené válhat...

Lassan megrázta a fejét.

– Abba belepusztulnánk – állapította meg. – Tündérföld örökre megsemmisülne. Minden, amit ismertem, az idők kezdete óta létező helyek... minden eltűnne.

– Nem hagyjuk, hogy ez megtörténjen – válaszoltam határozottan, és mellé léptem. – Megállítjuk a trónbitorlót, és minden visszatér a régi kerékvágásba. Nem hagyom, hogy minden eltűnjön.

Ash nem felelt, csak nézett maga elé. Nehéz, kínos csend ereszkedett ránk. A szél a hajamba kapaszkodott, átsüvöltött közöttünk. Éreztem, hogy mindketten meg akarunk szólalni, megtörni a kimondatlan bocsánatkérések zavarát, és végül a csend elviselhetetlenné vált.

– Sajnálom, Ash – mormoltam végül. – Sajnálom, amit korábban mondtam. Nem gondoltam komolyan.

Apró fej rázással felelt.

– Nem, nem tartozol bocsánatkéréssel. – Sóhajtván a hajába túrt, de még mindig nem nézett rám. – Én tanítottalak harcolni, és arra, hogy vigyázz magadra. Semmi jogom dühösnek lenni, ha azt látom, hogy minden leckémet megtanultad.

– Nagyon jó tanárom volt.

Halványan elmosolyodott, de a tekintete sötét maradt, és továbbra is a láthatáron dagadozó felhőket nézte.

– Nem ugyanaz a lány vagy, akivel találkoztam, amikor az öcsédet keresve először léptél Sohaföldre – állapította meg lágyan. – Felnőttél. Megváltoztál. Erősebb lettél, mint amilyen ő volt. – Nem mondta ki a nevet, de tudtam, kire gondol. Ariellá-

ra, a szerelmére, aki egy wyvern támadásába halt bele, jóval az előtt, hogy mi találkoztunk volna. – Mindig ő volt az erősebb – folytatta Ash suttogásnál alig hangosabban. – Még a Téli Udvar sem tudta megtörni a szellemét, nem oltott bele utálatot, kegyetlenséget. Mindannyiunknál jobb volt. De nem tudtam megmenteni. – Lehunyta a szemét, ökölbe szorította a kezét, úgy élte át újra az emléket. – Azért halt meg, mert én kudarcot vallottam. Nem bírnám... – Alig hallhatóan, de megremegett a hangja: aprót sóhajtott. – Nem bírnám végignézni, hogy veled is ez történjen.

– Én nem ő vagyok – feleltem, és a karjába fűztem a karomat. – Engem nem fogsz elveszíteni, megígérem.

Megborzongott, a szeme sarkából rám sandított.

– Meghan... – kezdte, és éreztem, hogy valami nyugtalanítja. – Van valami... amit nem mondtam el neked. Korábban kellett volna, de... de félttem, hogy ha tudod, a jóslat beteljesíti önmagát. – Egy pillanatra elhallgatott, mintha azt várná, hogy válaszoljak, de amikor hallgattam, mély lélegzetet vett és folytatta. – Egyszer régen azt mondták nekem, hogy átkozott leszek a szerelemben... hogy mindenkit, akit megszeretek, elszakítanak tőlem. Hogy ameddig lélektelen maradok, elveszítem, aki fontos nekem.

A szívem kihagyott egy pillanatra, aztán a korábbinál gyorsabb ütemben kezdett verni.

– Ki mondott neked ilyet?

– Egy nagyon öreg druida asszony – felelte. Tétovázott, és az aurájában felvillant egy pillanatnyi sötétkék megbánás. – Ez még Ariella előtt volt, az óidőkben, amikor az emberek az ősi isteneket félték és szolgálták, és számtalan rituáléval igyekeztek minket kizárni az életükből... ami persze csak arra volt jó, hogy mi számtalan új kerülőutat fedezzünk fel. Magam is sokkal fiatalabb voltam, és a bátyáimmal gyakran játszottam kegyetlen

játékokat a halandókkal, főleg a fiatal és buta lányokkal, akikkel találkoztunk.

Elhallgatott, enyhén hátrahajtotta a fejét, várta, mi lesz a reakcióm.

– Folytasd! – feleltem.

Ismét sóhajtott, és finoman kiszabadította a karját az enyémből, hogy szembenézhessem velem.

– Volt egy lány – mondta, gondosan megválogatva a szavait –, alig tizenhat halandó évet élt, és teljesen ártatlan volt. A legszívesebben virágot szedett és az erdőszéli pataknál játszott. Tudtam, mert figyeltem a fák közül. Mindig egyedül volt, sosem törődött semmivel, nem félt az erdőben lakozó veszélyektől. – Ash hangjában keserűség csendült, sötét gyűlölet a tündérmese tündére iránt. Megborzongtam, ő pedig érzelemmentes hangon folytatta. – Szép szavakkal, ígéretekkel, bókokkal és ajándékokkal becsaltam a rengetegbe. Tettem róla, hogy belém szeressen, hogy azt érezze irántam, amit emberférfi iránt nem érezhetett volna soha, és aztán egyszerre megfosztottam mindettől. Azt mondtam neki, hogy a halandók semmit sem jelentenek a tündérnépnek, ezért ő sem jelent semmit. Azt mondtam, hogy csak játszottam vele, semmi több, és a játéknak ezzel vége. Nem csak a szívét törtem össze, hanem a szellemét is, az egész lányt mindenestől. És kiélveztem.

Sejtettem, hogy ez lesz a vége, de ettől még felkavarodott a gyomrom a gondolattól, hogy Ash ilyen szívtelen is bírt lenni, egy gonosz tündér, aki csak játszik az emberek érzéseivel. A lány tizenhat éves volt, magányos, úgy vágyott a szerelemre, mint valaha én. Ha aznap én játszom a pataknál, nem valaki más, Ash velem is ugyanezt tette volna.

– Mi lett vele? – kérdeztem, amikor újra csak hallgatott.

A herceg lehunyta a szemét.

– Meghalt – felelte egyszerűen. – Nem bírt enni, aludni, semmit, csak elsorvadt bánatában, és a teste végül feladta.

– Te pedig rettenetes büntudatot éreztél? – találgattam, hátha van a történetnek valamiféle csattanója, egy lecke, amit Ash akkor megtanult, vagy efféle. De ő csak keserűen elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Nem is gondoltam rá többet – válaszolta. Minden reményem elszállt, a gyomrom újra bukfcet vetett. – Az, hogy nincs lelünk, felment mindenféle lelkiismereti zúr alól is. Csak egy ember volt, ráadásul ostoba, aki beleszeretett egy tündérbe. Nem az első, nem is az utolsó. A nagyanyja, a klán főpapnője azonban már nem volt ostoba. Felkutatott, és a szememre hányta, amit az imént mondtam el neked. Megátkozott, azzal, hogy el fogok veszíteni mindenkit, akit őszintén megszeretek, mert ez a lélektelenség ára. Persze én csak nevettem a gyenge halandók babonáin, amíg bele nem szerettem Ariellába. És most beléd – fejezte be még halkabban.

Elfordult, és újra kinézett a mélység fölé.

– Amikor Ariellát elveszítettem, váratlanul megértettem. Nincs lelkiismeretünk, de a szerelem megváltoztatja a dolgokat. Akkor már átéreztem a szenvedést, aminek kitettem a lányt, amit miattam érzett. Azt mondtam magamnak, még egyszer nem követem el azt a hibát, hogy valakihez is érzelmekkel kössem magam. – Keserűen felnevetett, megrázta a fejét. – És akkor megjelentél te, és mindent felborítottál.

Nem bírtam felelni. Még mindig azt a lányt láttam magam előtt, és a jóképű, sötét idegent, aki elrabolta a szívét, akiért meghalt.

– Miért mondod ezt el nekem? – kérdeztem suttogva.

– Mert azt akarom, hogy megértsd, mi vagyok én – nézett le rám Ash komoly arccal, komoran. – Nem egy hegyes fülű ember vagyok, Meghan. Tündér vagyok, és mindig az is maradok. Lé-

lektelen, halhatatlan. Amiatt, amit akkor tettem, meghalt valaki, akit szerettem. És most itt vagyunk a háború előestéjén, és...

Elhallgatott, lehajtotta a fejét, újra szinte suttogott.

– És félek. Félek, hogy ugyanúgy cserbenhagylak, mint Ariellával tettem. Hogy a múltbéli bűneim megsemmisítik minden esélyemet arra, hogy jövőm legyen veled. Hogy ráébredsz majd, ki vagyok valójában, és a következő pillanatban eltűnsz.

Elhallgatott, csak a szél cibálta a haját és a ruháját, kavarta a porhavad. A falon egy suhanó elfordította a fejét, és félálomban felzúmmögött. Ash merev tartásban állt, megfeszített válllállattal, úgy várta a válaszat. Felkészült, hogy csak a lépcsőkön lefelé siető lépéseimet fogja hallani. Azonban láttam, hogy a váll megremeg, és megpillantottam az aurájában a félelem csillanását, mielőtt el tudta volna rejteni.

Közelebb léptem, és a dereka köré fontam a karomat. Magamhoz húztam, éreztem, hogy némán levegőért kap.

– Ez nagyon régen volt – mormoltam, a hátához simítottam az arcomat, úgy hallgattam a szívverését. – Azóta megváltoztál. Az akkori Ash nem ajánlotta volna az életét egy emberlány védelmére, hogy a lovagja legyen, de nem is választotta volna vele együtt a száműzetést. Az utunk minden egyes lépését együtt tetted meg velem, mellettem. Nem hagyom, hogy most elmenj.

– Gyáva vagyok – felelte Ash fojtott hangon. – Ha annyira törődnék veled, amennyire kellene, véget vetnék az életemnek, és vele együtt az átoknak is. A létezésem veszélyt jelent rád nézve. Ha nem lennék...

– Ne merészed, Ashallyn'darkmyr Tallyn! – Még szorosabban öleltem át, bár megrándult a valódi nevét hallva. – Ne merészed eldobni az életedet valamiféle babona miatt! Ha meghalsz... – Elakadt a hangom, nagyot nyeltem. – Szeretlek – suttogtam, és ököibe zártam az ujjaimat a hasán. – Nem mehetsz el. Megfogadtad, hogy nem teszed.

Ash a kezemre tette a sajátját, az ujjaim közé fűzte az ujjait.

– Még ha az egész világ ellened is fordul – mormolta lehajtott fejjel. – Ígérem.

AZ ÉJSZAKÁT A TERASZON TÖLTÖTTÜK, a fal tövében ülve, és hallgattuk, ahogy a vihar végigsöpör a távolabbi hegyeken. Nem sokat beszéltünk, beértük azzal, hogy egymás mellett lehetünk, elveszve a saját gondolatainkban. Ha mégis megszólaltunk, az mindig a háborúról szólt, a lázadókról és más, jelenbeli dolgokról. Távol maradtunk a múlttól... és a jövőtől. Többször elbóbiskoltam, és Ash karjában ébredtem, a fejemet a vállának döntve.

Aztán arra riadtam, hogy Ash rázogat. Az éjszaka elmúlt, a láthatár rózsaszínes fényben úszott.

– Meghan, ébredj!

– Hmm? – Ásítottam, megdörzsöltem a szememet. Páncélban aludni egy fal tövében kuporogva nem jó ötlet, jöttem rá; a hátsó részeim lüktetve sajogtak. – Már indulunk?

– Nem. – Ash a terasz szélére lépett. – Gyere, ezt nézd! Gyorsan.

Kilestem a mélységbe. Először nem láttam semmit, de aztán a fény megcsillant valami fémes dolgon, a látóhatár szélén. Húnyorogtam, elernyőztem a szememet. Az egy páncél volt? Vagy egy vasbogár teteje?

Meghűlt a vérem.

– Jönnék – állapította meg Ash.

Hátrahőköltem.

– Szólnunk kell Glitchnek!

Botladozva siettem visszafelé, Ashsel a nyomomban. Azonban amikor leértünk, rájöttünk, hogy Glitch már hallotta a hírt. A tábor felfordult, a lázadók fel-alá rohagáltak, fegyvereket vettek magukhoz, páncélt kaptak magukra. Akiket az előző nap

megsebeztek, frissen átkötött sebekkel siettek ki, és a járásképteleneket támogatták, esetleg cipelték.

– Hát itt vagytok! – kiáltott fel Puck, és szemforgatva sietett elénk a lépcső alján. – Újabb sereg közelít, ti meg a teraszon puszkodtok. Készüljetek inkább, hamarosan megint verekedés várható!

– Hol van Glitch? – kérdeztem, miközben a lázadókat kerülgetve átsiettünk a romokon. – Mi jár a fejében? Nem szállhatunk szembe egy újabb sereggel épp most! Túl sokan sebesültek meg, egy újabb csata megtörheti az erejüket!

– Nem úgy tűnik, mintha volna választásunk, hercegnő – válaszolta Puck. Ugyanabban a pillanatban láttam meg a lázadók vezérét: Diódával vitatkozott a faóriás ágai alatt. Glitch arcán gondterheltség tükröződött, a hackerelf szemei pedig vadul forogtak-pörögtek, amint a tündér heves gesztusokkal magyarázott valamit.

– Glitch! – Odarohantam hozzá, kikerülve egy vadászebet; az utánam mordult, mert csaknem beleütköztem. – Hé! Beszélnem kell veled!

Glitch felnézett és összerezzent, amikor meglátott.

– Mit akarsz, felség? Jelen pillanatban kissé elfoglalt vagyok.

– Mit csinálsz? – kérdeztem, amikor lefékeztem mellette, Dióda pedig odébb lépett. – Most nem küldheted harcba az embe-reidet! A célunk, hogy csatlakozzunk a Nyár és a Tél seregeihez, és mindenkire szükségünk van, aki elérhető! Ha most harcba bocsátkozol, ilyen rövid idővel a legutóbbi csata után, mindenkit elveszíthetsz!

– Tisztában vagyok vele, felség! – csattant fel Glitch, haja tüskéin dühös fények ugráltak. – De nincs túl sok más lehetőségünk, vagy igen? Nem menekülhetünk el, hiszen egyszerűen levadásznának minket. Nem is bújhatunk el, nincs hova. Mindössze megvethetjük itt a lábunkat. Szerencsére nem a bitorló

teljes serege közeledik, csak pár támadó zászlóalj. A főszereg még mindig a Vaderdő felé tart, hadd tegyem hozzá, hogy a mozgó erőddel együtt, és ha nem kezeljük ezt a kis problémát most, nem lesz esélyünk, hogy csatlakozzunk az óvérűekhez. Most pedig tűnj az utamból! Ha megkezdődik a csata, az első sorban a helyem.

– Várj! – Elkaptam a ruhaujját, amikor megpróbált ellépni mellettem. Dühösen visszafordult felém. – Van még egy lehetőség. Mi is a hörségök járatain át jöttünk, a torony alatt. Arra elmenekülhetnénk.

– A járatokon át? – Glitch lerázta a kezemet. – Azok sok kilométeren át futnak. Az egész egy hatalmas útvesztő odalent. Napokig tévelyeghetnénk!

– Én nem tévedek el. – Még mindig fogalmam sem volt, honnan ismerem ilyen jól a járatokat, de amint kimondtam, tudtam, hogy igaz. – Tudom a helyes irányt. Mindenkit biztonságban át tudok juttatni.

Glitch kétkedve nézett rám.

– Vagy ez, vagy mindenkit elveszítesz, mielőtt kitörne a háború! – csattantam fel haragosan. – A fenébe, Glitch, kezdj már el bízni bennem!

– Pontosan – tette hozzá Ash halkán, és a vastündér szemébe nézett. – Te is tudod, hogy igazat mond.

Glitch hangosan felsóhajtott, és látványosan a hajába túrt.

– Egészen biztosan tudod az utat? – kérdezte még egyszer.

– Nem lennék itt, ha nem tudnám.

– Hát, jó – felelte végül lassan. – Újra a kezébe tesszük az életünket, felség. Dióda, terjeszd el a hírt! Mondd meg mindenkinek, hogy a központi teremben találkozunk, álljanak készen a gyaloglásra.

– Igen, uram. – Dióda megkönnyebbült pillantást vetett rám, azzal elsietett. Glitch figyelte, ahogy elmegy, aztán ibolyaszín szemét összehúzza felém fordult.

– Ajánlom, hogy beváljon az ötlet, felség! Ugye, tudod, mekkora púp vagy a hátamon?

– Amit akár pajzsnak is használhatsz – vágtam vissza, mire Puck elismerően horkantott. Glitch a szemét forgatta, és odébb ment, mi pedig nekiindultunk a romok közepe felé.

NEGYED ÓRA SEM TELT EL, és a teljes lázadósereg összegyűlt a hatalmas tölgy ágai alatt, fegyverben és páncélban, menetre készen. Már azon gondolkodtam, milyen gyorsan tudnánk őket lejuttatni a járatokba, amikor Dióda tűnt fel, és jelentette, hogy nem csak az az egyetlen csapóajtó létezik, amin át mi feljöttünk. A torony aljában még több másik is nyílt, egy éppen a fa tövében. Rámutatott: az ajtót csaknem elrejtették a kanyargó gyökei.

Ekkor lépett be Glitch, a hajában csak úgy pattogtak a szikrák, és a törzshöz rohant.

– Már majdnem elérték a tornyot. Indulnunk kell, azonnal!

Ash, Puck és Glitch együtt rántotta fel a csapóajtót. A fémcsattanás visszhangzott a teremben. Glitch kiegyenesedett, és intett nekem, a tátongó, sötét lyuk felé mutatva.

– Csak utánad, felség. Dióda, menj a hercegnővel, hogy mindenki kövesse!

– És te?

– Én maradok, hogy megbizonyosodjak róla, hogy mindenki leért. – Glitch a mögöttes álló zömök, gépkarú törpe felé biccenett. – Ha készen vagyunk, Torque segítségével lezárom magunk mögött a csapóajtót. Ide aligha jövünk már vissza.

– De...

– A menekülőút elzárása miatt hadd fájjon az én fejem. A tiéd fájjon inkább azért, hogy el ne tévedjünk odalent! – Glitch a kezembe nyomott egy zseblámpát, és a lyukra mutatott. – Most pedig indulj, mielőtt ránk törik a kaput!

Bekapcsoltam a lámpát és leereszkedtem a járatba.

Körbevett a nyirkos, portól, penésztől, nedves kőtől szaglósötétség – egyszerre volt idegen és ismerős. A következő pillanatban Ash huppant mellém, aztán Puck és Dióda, akinek szemében a zölden ragyogó számok most lebegni látszottak a semmiben. Átfutott az agyamon, vajon hol van Kacor; reméltem, hogy biztonságban kijutott.

A hacker tündér aggódalmasan forgatta a szemét, úgy nézett körül a járatban.

– Biztosan tudod az utat? – motyogta, és hiába igyekezett nyugodtnak tűnni, a kérdése cincogásnak hatott.

Körbevillantottam a lámpám fényét a földalatti átjáróban, és megkönnyebbülten elmosolyodtam. Minden ismerős volt. Pontosan tudtam, hova kell mennem.

– Dióda, tereld lefelé őket! Mondd meg mindenkinek, hogy kövessenek!

Megindultam előre. Mécsesek és zseblámpák fénye táncolt mögöttem, ahogy a lázadók sorra ereszkedtek le a föld alá. Először fura érzés volt egy hatalmas sereg élén menetelni, érezni a tekintetüket a hátamban, ahogy kanyarról kanyarra vezettem őket. Nemsokára azonban már szinte észre se vettem a lábak dobogását és az imbolygó árnyékokat.

Néhány perc telt így el, amikor egy dörrenés reszkettette meg mögöttünk a járatokat.

Megbillent a föld a talpunk alatt, por záporozott ránk. Dióda nyüszített félelmében, Puck nekitámaszkodott egy falnak, Ash elkapta a karomat, és megtartott, hogy el ne essek.

– Ez mi volt? – sírta a hackertündér, amikor végre feltisztult a por. Köhögve legyezgettem az orrom előtt, és visszanéztem a lázadókra, akik lassan feltápáskodtak, és idegesen pislogtak körbe.

Egymásra néztünk Ashsel és Puckkal.

– Glitch bizonyára beomlasztotta az alagút bejáratát – hajoltam le a zseblámpáért, amit leejtettem. – Ez volt az egyetlen módja, hogy kívül tartsa a bitorló seregeit.

– Micsoda? – tudakolta összevissza pörgő szemmel Dióda. – Én azt hittem, csak bezárja. Így most már nem térhetünk vissza a bázisra?

– Glitch sosem akart visszatérni – feleltem halkán, és az előttünk álló labirintus felé fordítottam a lámpám sugarát. – Most már nincs is hova. Csak előre mehetünk.

A HÖRCSÖGÖK FÉNYTELEN JÁRATAIBAN az idő elvesztette a jelentését. Talán órák óta gyalogoltunk, talán már napok óta. Az alagutak nem különböztek egymástól: sötétek voltak, különösek, és fura tárgyakat láttunk bennük, mint egy magányos monitor vagy egy leszakított babafej. A robbanás után Glitch többször a menet élére tört, ha csak azért is, hogy megbizonyosodjon róla: még mindig tudom, merre kell menni. Hatodszorra már idegesített.

– Igen, még mindig tudom, melyik a helyes út! – kiáltottam rá, még mielőtt kinyithatta volna a száját, amikor ismét megjelent mellettem. Ash némán, védelmezően gyalogolt a másik oldalamon, de észrevettem, hogy ő is a szemét forgatja, amikor meglátta a lázadók vezérét.

Glitch rosszalló pillantást vetett rám.

– Nyugi, felség! Most nem ezt akartam kérdezni.

– Az nagy kár – jegyezte meg a mellé lépő Puck. – Az lesz a vége, hogy elveszítem a fogadást a jégfiúval. Gyerünk, légy jó haver, mondd még egyszer, a kedvemért?!

– Azt akartam kérdezni – folytatta Glitch, mit sem törődve Puckkal –, hogy meddig tart még, amíg kiérünk? A seregem fárad. Nem sokáig bírjuk már ezt, ha nem tarthatunk pihenőt.

Homlokráncolva Ashre néztem.

– Mióta jövünk?

Vállat vont.

– Nehéz lenne megmondani. Talán egy napja. Talán több.

– Igazán? – Nekem nem tűnt olyan hosszúnak. Cseppet sem voltam fáradt. Sőt, minél tovább gyalogoltam, annál több energiám lett, ugyanaz a fajta energia, ami Masina fájához vonzott. Ez azonban sötétebb volt, keserű és ősi, és egyszerre ráébredtem, honnan ered.

– Már közeledünk Ferrum trónterméhez – mormoltam.

Glitch szemöldöke a magasba szökött.

– Ferrum? Az előző király?

– Ismerted?

– Én segítettem Masinának a puccsban. – Glitch hitetlenkedve meredt rám. – Én vezettem a támadást a trónterem ellen, Vírussal és Vasparipával. Azt akarod mondani, hogy Ferrum még él?

– Nem – ráztam a fejemet. – Már nem. Itt volt még, amikor először jöttem a Vasbirodalomba, hogy visszaszerezsem az öcsémet. A hörcsögök őt szolgálták. Ő azonban rettegett attól, hogy Masina megtalálja. Azt hiszem, végül elfakult, és a halála után a hörcsögök is kiköltöztek.

– Húha! – rázta a fejét Glitch. – Alig hiszem, hogy a vénség ilyen sokáig húzta. Ha tudok róla, lefogadhatod, hogy a birodalom összes alagútját átkutattam volna, amíg meg nem találom, és meg nem szabadítom a kínjaitól.

Döbbsenten néztem rá.

– De hát miért? Nekem ártalmatlannak tűnt. Csak egy szomorú, dühös vénember volt.

– Mert nem láttad azelőtt – vágta rá Glitch összeszűkülő szemmel. – Nem voltál itt, amikor uralkodott. Ferrum paranoid volt, állandóan rettegett, hogy valaki el akarja ragadni a koronáját. Én az egyik legújabb tisztje voltam, de Vasparipa elárulta, hogy minden egyes vastündér születése csak növelte Ferrum üldözési mániáját. Az lett volna a legjobb, ha leköszön, és átadja a trónt az utódjának. Megöregedett, elavult, és ezt mindenki tudta. Ebben a birodalomban a réginek mennie kell, hogy helyet csináljon az újnak. Ferrum azonban megtagadta, hogy átadja a hatalmat, pedig a keserősége már a földre is beszivárgott. Masina kérlelte, hogy vizsgálja fölül a trónhoz való jogát, mondjon le méltósággal, és adja át a felelősséget másnak.

– Ferrum nekem azt mondta, Masina hatalomvágyból taszította le a trónról, csak azért, mert magának akarta azt.

Glitch horkantott.

– Masina volt Ferrum egyik legállhatatosabb támogatója. Mi, többiek, vagyis én, Vírus és Vasparipa már belefáradtunk Ferrum fenyegetőzésébe, és a félelembe, hogy legközelebb mi-ránk sújt le. Masina azonban türelemre intett minket, és hozzá hűségesebbek voltunk, mint a tébolyodott királyhoz. Csakhogy eljött a nap, amikor a paranoia végképp eluralkodott Ferrumon, és megpróbálta megölni Masinát. Hátba akarta szúrni. Attól tartok, ez volt az utolsó hibája. Masina ráébredt, hogy Ferrum nem alkalmas többé az uralkodásra, és összegyűjtötte a saját támogatóit, hogy letaszítsák a trónról. Boldogan segítettünk.

Beleszédültem a hallottakba. Minden, amit eddig Masináról tudni véltem, hazugság volt.

– De... Masina is le akarta igazni Sohaföldet – tiltakoztam. – Ki akarta irtani az óvérűeket, és az egész birodalmat beolvasztani a sajátjába.

– Masina remek stratégia volt – vont vállat Glitch, mintha nem is érdekelné a dolog. – Tudta, hogy Ferrum módszere, mármint, hogy meglapulunk, és reméljük, hogy az udvarok nem vesznek észre, nem válik be tovább. A Vasbirodalom gyorsabban növekedett, mint valaha. Nem volt hova bújni. Előbb-utóbb felfedeznek minket, és akkor mi lesz? Te mit gondolsz, mi történt volna, ha az óvérűek rájönnek, hogy létezik egy egész birodalom, amely abból az anyagból született, ami képes őket elpusztítani? Masina tudta, hogy háború lesz, és úgy gondolta, az lesz a legokosabb, ha ő üt elsőként.

– Kár, hogy Meghan kénytelen volt keresztülhúzni a számításaitokat – szúrta közbe Puck, és ránevetett Glitch tarkójára. A vastündér visszafordult, és viszonzta a gonosz vigyort.

– Most már nem számít, ha a bitorló ügyis meghódítja Sohaföldet, vagy igen? – kérdezte. – Én itt maradok, és velem minden vastündér, de ti, óvérűek, a múltéi lesztek. És ezt még őfelsége sem akadályozhatja meg.

– Márpedig ez nem fog megtörténni – vágtam közbe. – Megállítom a trónbitorlót, ahogy Masinát is.

– Örömmel hallom – vetett rám Glitch egy jelentőségteljes pillantást. – De azon gondolkodtál-e már, miként állítod meg a Vasbirodalom terjeszkedését? Csak mert a trónbitorló meghal, mi még életben maradunk, hercegnő. A Vasbirodalom növekedni fog, és megváltoztatja Sohaföldet. Az udvarok a végén ügyis ellenünk indulnak majd. Abban egyetértünk, hogy most a legfontosabb a bitorló megállítása, de te csak halogatsz az elkerülhetetlent.

– Kell, hogy legyen valami módja – mormoltam. – Ti is tündérek vagytok, ugyanúgy alkalmazzátok a bűbájt. Csak egy kicsit... különböztök, ez minden.

– Mi nem *egy kicsit* különbözünk – jelentette ki Glitch határozottan. – A mi bűbájunk megöli az óvérűeket. A nyár mágija pedig halálos ránk. Ha azt hiszed, megfoghatjuk egymás kezét, és barátok lehetünk, csak magadat téveszted meg, hercegnő. De mindenképpen meg kell állnunk hamarosan, különben a sereg kimerül, és képtelen lesz bármivel is megküzdeni.

A fejemet ráztam.

– Nem, tovább kell mennünk. Legalább addig, amíg ki nem jutunk az alagutakból.

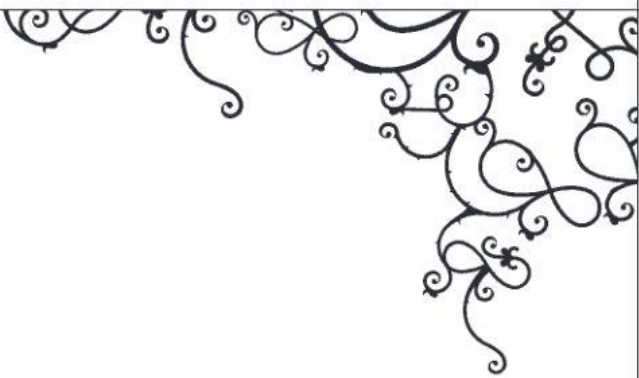
– De miért?

– Mert... – Lehunytam a szememet. – Mert már majdnem odaért.

Mindhárman rám meredtek.

– Honnan tudod? – kérdezte Ash halkán.

– Érzem. – Kivert a libabőr, reszketve magam köré fontam a karomat. – Érzem, ahogy sír a föld, amerre elvonult. Olyan, mintha... – Elhallgattam, kerestem a szavakat. – Olyan, mintha valaki végighúzott volna egy pengét rajta, hogy heget hagyjon. Azóta érzem, amióta elhagytuk Ferrum régi tróntermét. A trónbitorló... közel jár a VADERDÖHÖZ. És rám vár.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Az utolsó éjszaka

Végül kiértünk a járatokból.

Feltűnően tiszta volt az éjszaka, a viharvert, szedett-vedett sereg táborát vert egy bugyborékoló, kénes gázokat bőfűgő magmató mellett. Nem akartam ennyire közel maradni a tóhoz, de Glitch felülbírált a döntésemet, mondván, a szag majd elrejtí a jelenlétünket, amellet a sereg is kimerült, miután erőltetett menetben keresztülhajszoltam a hörcsögök járatain. Még Ash és Puck is elfáradt: nem szóltak, de a tekintetükre telepedő árnyék és az arcuk sápadtsága elárulta, hogy nincsenek épp a legjobb állapotban. Az amulettjükben már nem maradhatott sok erő – a Vasbirodalom behajtja, ami neki jár.

– Menjetek, feküdjete le! – mondtam nekik, amikor Glitch végre elment a többieknek segédkezni. – Mindketten kimerültektek, és ma este már úgysem csinálunk semmit. Pihenjete!

– Nahát, milyen parancsolgató kedvünkben vagyunk hirtelen! – válaszolta Puck, de csak félszívvel. – Adj egy sereget egy lánynak, rögtön a fejébe száll a dolog. – Ásított, megvakarta a fejét. – Hát, jó. Ha valakinek kellenék, ájultan fekszem a sátramban, és igyekszem elfelejteni, pontosan hol is áll az a sátor. Nézd csak, démoni lények, forró magmató... nem emlékeztet ez téged valamire? – Halványan elvigyorodott. – Amikor azt mondtam, hogy a pokol fenekére is követni foglak, nem szó szerint gondoltam, hercegnő. Na, mindegy. – Vidámnak szánt intésre emelte a kezét. – Holnap találkozunk, szerelmeskéim.

– És mi van veled? – kérdezte Ash, amikor Puck hangos füttyöréssel elvonult. – Te is éppen annyit gyalogoltál, mint mindenki más, és nem lesz már lehetőségünk pihenni, mielőtt elérnénk a csatateret.

A szemem sarkából valami mozgást pillantottam meg – mintha egy szürke bundás macskát láttam volna felugrani egy sziklakőre a tó szélénél. De a levegő remegett a hőségtől, és már nem is láttam sehol.

– Tudom – feleltem, és belehunyorogtam a forró, száraz szélbe. – És lehet, hogy ez furán hangzik, de jól vagyok. Menj csak! – néztem fel rá. – Tudom, hogy fáradt vagy. Pihenj a csata előtt! Itt leszek.

Nem is ellenkezett, amiből rögtön tudtam, mennyire kimerült. Hozzám lépett, gyengéden homlokra csókolt, aztán elindult a tótól legtávolabb felvert sátrak gyűrűje felé. Figyeltem, amíg el nem tűnt egy vén, kicsavarodott monolit mögött, aztán lesétáltam a tó mellé.

Ilyen közel a lávához úgy éreztem, ha megvakarnám a bőrrömet, leválna rólam. Nem is merészkedtem egészen a szélére: egyetlen megcsúszás, és minden csúf véget érne.

A magma lassú, narancsos-aranyos örvényekben kavargott bugyborékolva – pokolbéli derengése mégis furcsán széppé tet-

te. Rám tört a vágy, hogy fogjak egy kavicsot, és kacsázzak vele a fénylő felületen, de meggyőztem magam, hogy nem volna épp okos dolog.

– Az Olvadt Tó – szólalt meg mellettem egy hang. Odapillantottam. Kacor jelent meg egy kövön, a bajusza vörösnek tűnt a fényben. Megkönnyebbültem, hogy látom, bár tudtam, hogy képes vigyázni magára. – Az Obszidián Síkság közepén. Vasparipa beszélt nekem erről. Masina idejében itt élt.

– Vasparipa – ismételtem. Nekidőltem a sziklának, és kinéztem a magmatóra. A követ még a páncélomon át is melegnek éreztem.

– Bárcsak itt lehetne, hogy lássa ezt – tettem hozzá halkán, és elképzeltem a hatalmas fekete vaslovat, amint büszkén áll a tó túloldalán. – Bárcsak hazahozhattuk volna!

– Nincs értelme lehetetlen dolgok után vágyakozni, ember – ült le Kacor a farkát a lábai köré kerítve, és ő is kinézett a tóra. – Vasparipa tudta, mit kell tennie. Ne hagyd, hogy a lelkiismeret-furdalás eltérítsen a kötelességedtől! Ő sem hagyta.

Sóhajtottam.

– Ezt akartad mondani, Kacor? Ne legyen büntudatod, amiért meghalt egy barátod?

– Nem. – A macska megrezzentette az egyik fülét, és felállt, hogy szembeforduljon velem. – Azért jöttem, hogy közöljem: elmegyek. Nem akarom, hogy aggódj a hollétem miatt a csata előtt. Vannak fontosabb dolgok is, amiken gondolkodnod kell. Tehát elmegyek.

Eltaszítottam magam a sziklától, és én is felé fordultam.

– Miért?

– Ember, az én feladatom itt véget ért. – Kacor szemében olyasmit láttam, ami akár érzelem is lehetett. – Holnap harcba indulsz a vastündérekkel a hátad mögött. Nekem semmi keresnivalóm a csatatéren... nem képzelem magamat harcosnak. –

Előrelépett, öreg, arany szemében megcsillant a tó fénye, úgy nézett rám. – Elhoztalak, ameddig tehettem. Most már magadnak kell továbblépned, és beteljesítened a végzetedet. Amellett... – Letelepedett, a tó felé fordította az arcát, hagyta, hogy a forró szél a bajsát borzolja. – Nekem is be kell teljesítenem egy megállapodást, mielőtt ennek az egésznek vége.

– Te is alkut kötöttél?

Kacor szokásos lesújtó pillantásával felelt, és csapott egyet a farkával.

– Csak nem gondolod, hogy Vasparipa semmit sem kért cserébe, vagy igen? Komolyan, ember, néha kétségbe ejtesz. De az éjszaka lassan elmúlik, nekem indulnom kell.

Kecsesen leugrott a kőről, és magasra tartva üvegmosóvá borzolt farkát, büszkén elsétált.

Nagyot nyeltem.

– Kacor! Látlak még valaha?

A macska visszafordult, félrebiccentette a fejét.

– Hát, ez igazán furcsa kérdés – felelte. – Hogy látsz-e még valaha? Én nem vagyok látnok, fogalmam sincs a jövőről, tehát meg nem mondhatom neked. Sosem fogom megérteni az embereket, de talán ezért is vagytok elbűvölőek. – A farkával lusta íveket írt le a levegőben. – Igyekezz elkerülni a bajt, ember! Rettenetesen bosszantana, ha végül megölelnéd magad.

– Kacor, várj! Veled biztosan minden rendben lesz?

A Cait Sith elmosolyodott.

– Macska vagyok – válaszolta, és már ott sem volt.

Halványan én is elmosolyodtam, és letöröltem egy könnyecpet az arcomról. Kacor mindig is úgy tűnt el vagy fel, ahogy a kedve diktálta, de ez most más volt. Hirtelen biztos voltam benne, hogy nem látom többé, vagy legalábbis nagyon hosszú ideig nem.

– Minden jót, Kacor! – suttogtam, és aztán szinte némán hozzátettem, hátha a cseles macska itt van még, és hallja: – Köszönöm!

Megborzongtam a forró szélben, a veszteség lesújtott. Mi mindent fogok még elveszíteni, mielőtt ez az egész véget ér? Valahol messzebb, mégis közelebb, mint eddig valaha, a trónbitorló vonult a seregével a Nyár és a Tel hadai ellen. Holnap eljön az igazság napja, az ítéletnap. Győzünk vagy meghalunk.

Hirtelen rám tört a vágy, hogy beszélhessek a családommal. Szerettem volna újra látni anyu arcát, átölelni Ethant, utoljára összeborzolni a haját. Még Luke-kal is szívesen találkoztam volna, hogy megmondjam neki: megbocsátom, amiért sosem vett észre, sosem vett rólam tudomást. Anyut boldoggá tette, és ha nem találkoznak, Ethan öcsém sem születik meg. Nem lett volna családom.

Elszorult a torkom, a honvágytól összefacsarodott a szívem. Ha nem megyek haza, vajon hiányozni fogok nekik? Vagy egy idő után feladják a keresést a lány után, aki egy éjjel eltűnt, és sosem tért vissza?

A magányos, keserű szél végigsüvített a síkságon. Abban a percben értettem meg teljesen – és a felismeréstől megdermedtem. Holnap meghalhatok. Háborúba megyünk, mindkét oldal számos veszteséget fog szenvedni. Maga a bitorló is túl erős ellenfélnek bizonyulhat, hiába találom meg a módját, hogy bejussak az erődjébe. Nagyon könnyen meglehet, hogy veszítünk.

Talán elesek én is, és a családom sosem tudja meg, mi történt, miért harcoltam. Ha meghalok, ki mondja meg nekik? Oberon? Nem, ha elbukom, ő is elfakul majd. Ha elbukom, mindennek vége. Tündérföldnek vége. Örökre.

Ó, istenem!

Fékezhetetlen reszketés tört rám. Ez valóban igaz. Az utolsó csata, és minden rajtam áll. Mi lesz, ha kudarcot vallok? Ha nem

győzöm le a bitorlót, mind meghalnak... Oberon, Kacor, Puck, Ash...

Ash.

Borzongva visszasiettem a táborba, elfutottam a tó mellett felállított sátrak között. Csend volt és nyugalom, semmi nem emlékeztetett a Nyár és Tél közös táborában tapasztalt csata előtti vad mulatozásra, bár most, hogy megértettem, mi a tét, örömmel fogadtam volna, ha valami eltereli a figyelmemet.

A fejemben túl sok sötét gondolat kavargóit, és annyiféle érzelem, hogy azt hittem, szétrobbanok. Mégis, minden káosz és minden maró, tébolyító érzés ellenére a gondolataim újra meg újra visszatértek Ashhez.

A tábor szélén találtam meg a sátrát, távolabb a többitől. Fogalmam sem volt, miből jöttem rá, hogy az az övé, hiszen ugyanúgy nézett ki, mint bármelyik másik. Azonban éreztem a jelenlétét, olyan biztosan, mint a saját szívverésemet. Már kinyújtottam a kezemet, hogy félrehúzzam a ponyvát, de egy pillanatig tétováztam a bejáratnál. Mit mondhatnék neki azon az estén, amikor talán utoljára vagyunk mindketten életben?

Összeszedtem a bátorságomat, félretoltam a ponyvát és beléptem. Ash hanyatt feküdt a sarokban, fél karjával eltakarva a szemét.

Lassan, mélyen lélegzett. Az ingét levetette, az amulettje ott csillogott férfias mellkasán.

Csaknem teljesen elfeketedett már, olyan volt, mint egy tinta-csepp Ash halvány bőrén.

Meglepett, hogy nem hallotta, amikor beléptem: rendesen már talpon lett volna, karddal a kezében, mire a lábamat leteszem. Bizonyára nagyon kimerítette a vonulás a járatokban.

Kihasználtam a pillanatot, és alaposan megnéztem magamnak; titokban, és megcsodáltam szálkás, erős izmait, megbámultam a halvány bőrét felszántó hegeket. A mellkasa egyenletesen

emelkedett és süllyedt, és már attól is megnyugodtam kicsit, hogy nézhettem álmában.

– Meddig nézel még így?

Összereztem. Ash nem mozdult, de a szája sarka enyhén mosolyra húzódott.

– Mikor vetted észre, hogy itt vagyok?

– Már akkor éreztelek, amikor megálltál odakint, azon gondolkodva, vajon belépj-e. – Ash levette a karját a szeme elől, és fél könyékre támaszkodott, hogy rám nézhessen. Az arca komoly volt, ezüst szeme csillogott a félhomályban. – Mi a baj?

Nagyot nyeltem.

– Én csak... csak azt akartam, hogy... ó, a fenébe! – Elvörösödtem és lesütöttem a szememet. – Rettegek – ismertem be végül súgva. – Holnap kitör a háború, és lehet, hogy meghalunk, és sosem látom többé a családomat, és... ma éjjel nem akarok egyedül lenni.

Ash tekintete ellágyult. Szó nélkül odébb húzódott, hogy mellé tudjak helyezkedni. Zakatoló szívvel léptem oda, és leheveredtem mellé. A derekam köré fonta a karját, magához húzott, a hátamon éreztem a szívverését.

Lehunytam a szememet, kacskaringós íveket rajzolgattam a karjára, megsimítottam a csuklóját átszelő fakó heget.

– Ash?

– Hm?

– Nem félsz? A haláltól?

Egy pillanatig hallgatott, az ujjai a hajammal játszadoztak, a lélegzete az arcomat csiklandozta.

– Talán nem úgy, ahogy te gondolod – felelte végül. – Régóta élek már, sok csatában vettem részt. Persze mindig tudatában voltam annak, hogy meghalhatok, de volt idő, amikor szinte kész voltam feladni, hagyni, hogy megtörténjen.

– Miért?

– Hogy elszökjek az üresség elől. Legbelül sokáig halott voltam. A nemlét sem tűnt különbözőnek az akkori létemtől. – A vállamhoz simította az arcát; megborzongtam. – Most már persze más a helyzet. Van valami, amiért küzdhetek. Nem félek a haláltól, de többé nem is akarom feladni.

Gyengéd csókot lehelt a hajamra.

– Nem hagyom, hogy bármi történjen veled – súgta. – Te vagy a szívem, az életem, a mindenem.

Könny szökött a szemembe, a szívem a torkomba ugrott.

– Ash... – suttogtam, és belemarkoltam a takaróba, hogy megállítsam a kezem remegését. Tudtam, mit akarok, bár még mindig féltem – féltem, hogy nem fogom jól csinálni, féltem az ismeretlentől, attól, hogy csalódni fog bennem.

Ash ajka a nyakamhoz ért, a karja megfeszült, az ujjai megszorultak az ingemen. Ragyogó vörösen lobbant fel az aurájában a vágy, ő is megremegett, ahogy igyekezett erőt venni magán. Minden kétségem egyszerre elpárolgott.

Fészkelődni kezdtem a karjában, felé fordultam. Most, a könyökén támaszkodva fölem hajolt, a szeme ragyogott. Hagytam, hogy meglássa: akarom, kívánom. A vágyam színes füstként kígyózott fel, hogy összefonódjon az övével. Semmit sem kellett mondanom.

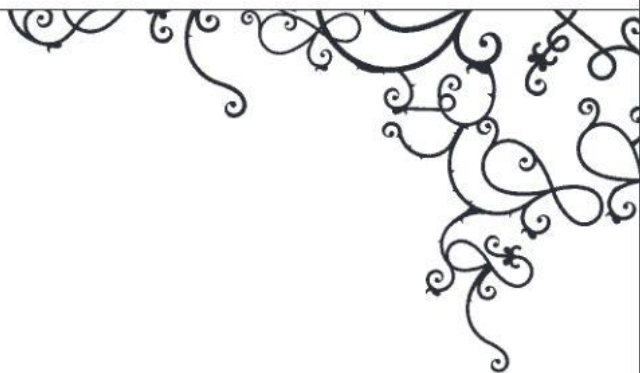
Ash halkan sóhajtott, lehajolt, és a homlokát az enyémnek támasztotta.

– Biztos vagy benne? – kérdezte szinte némán, talán ki se mondta, csak én hallottam a sötétben.

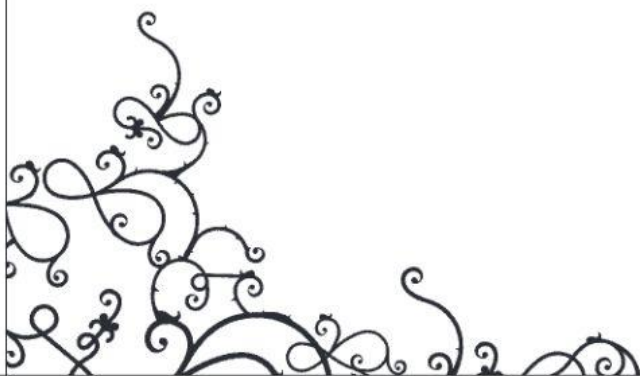
Bólintottam, elvarázsoltan végigsimítottam az arcát, ő pedig lehunyta a szemét.

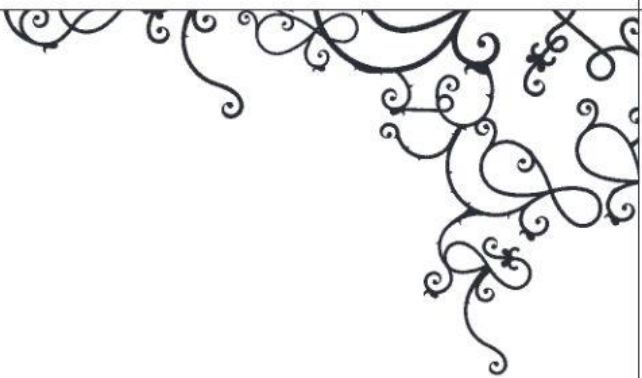
– Holnap meghalhatunk – leheltem. – Ma éjjel veled akarok lenni. Nem akarok megbánni semmit, ami velünk kapcsolatos. Igen, biztos vagyok benne. Szeretlek, Ash.

Elakadt a szavam, mert Ash hozzám hajolt, és megcsókolt. És akkor, a hajnal előtti mozdulatlan csendben, a minket talán szét-
szakító háború előtti órákban az auránk táncolva összefonódott a
sátor sötétjében, és kavargott, kavargott körülöttünk, amíg végül
a kettő eggyé nem olvadt.

HARMADIK RÉSZ

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Csata Tündérföldért

A mikor felébredtem, még sötét volt a sátorban, de már pirkadt a ponyvákon túl. Ash nem volt sehol – jellemző –, de bennem még mindig ragyogott az előző éjjel emléke. Éreztem őt, jobban, mint eddig bármikor. Közel volt. Egészen...

Mellettem.

Összerezcentem és megfordultam. Valóban mellettem ült, teljesen felöltözve, a kardjával az ölében, és engem figyelt. Nem mosolygott, de az arca nyugodt volt, a tekintete békés.

– Szia! – súgtam, és kinyújtottam felé a kezemet. Megfogta, és csókot lehelt a kézfejemre, mielőtt felállt volna.

– Mindjárt itt az idő – felelte halkan, és az övére csatolta a kardot. A háború fenyegetése ismét ránk zuhant, ezerfelé zúzva a törékeny pillanatot. – Jobb lesz, ha felöltözöl, mielőtt Glitch keresni kezd. Vagy ami még rosszabb...

– Puck – nyögtem ki, és a ruháimat keresve feltápászkodtam. Ash némán hátat fordított, amíg öltözködtem, és alig bírtam visszafojtani a nevetést a lovagiassága láttán. Amikor beleküzdöttem magam a sárkánypikkely vértbe, elé álltam, hogy lássa, készen állok, kimehetünk. Ő azonban hozzám lépett és magához húzott, az ujjával a hajamba túrt. Elgondolkodóan nézett le rám.

– Azon töprengtem... – kezdte, miközben a nyaka köré fontam a karomat, és felmosolyogtam rá –, hogy ha ennek vége, tűnjünk el egy kis időre. Csak mi ketten. Benézhetünk a családdodhoz, aztán indulás. Megmutatom neked Sohaföldet, amilyenek még sosem láttad. Elfelejtjük az udvarokat, a vastündéreket, mindent. Csak te meg én, senki és semmi más.

– Tetszik az ötlet – feleltem.

Ash elmosolyodott, csókot lehelt az ajkamra, és odébb lépett.

– Csak ezt akartam hallani. – A tekintetében elszánt harckészség ragyogott fel, és még valami, amit korábban nem láttam benne. *Remény*. – Menjünk, nyerjük meg a háborút!

Együtt léptünk ki a sátorból. Nem értünk egymáshoz, de anélkül is éreztem, hogy közvetlenül mellettem áll. Immár a lelkelem részévé lett, és ettől valamiképpen az egész helyzet még valóságosabbá vált. A csata nyomasztóan, vészjóslón közeledett, és a rémálomszerű vörös felhők, meg a belőlük hulló szürke hó csak fokozta a fenyegető szorongást. Mintha az ég is meghasadni készült volna.

Vad eltökéltséggel néztem fel. Megnyerem a háborút. Még soha, semmit sem akartam ennyire.

– Hát itt vagytok! – Glitch bukkant fel a tömegből. Ő is a harci öltözkét viselte, a lándzsája hegyén apró villámok pattogtak. – Már majdnem készen állunk. A felderítőim jelentése szerint a csata megkezdődött, a Nyár és a Tél seregei összecsaptak a bitorlóval, aki a teljes seregével betört a Vaderdőbe. Úgy tűnik, ez lesz a mindent eldöntő ütközet.

Meghűlt a vérem.

– Mi van az erőddel?

– Az még nem ért oda. – Glitch leszúrta a lándzsája nyelét a földbe. – A fák között lassabban halad. De közel jár, sietnünk kell. Hol van Goodfellow?

– Itt ni! – felelt maga Puck, az arcán szokásos öntelt mosolyával, a hóna alatt egy hosszú rúddal. – Van itt valami, hercegnő. Az éjjel azon töprengtem, hogyan fognak az udvari parancsnokok megkülönböztetni minket a bitorló seregétől. Rossz vastündér, jó vastündér, én ugyan meg nem mondom ránézésre, melyik melyik. Szóóóval... – Cirkalmas mozdulattal felcsapta a rudat, aminek a végén egy élénkzöld zászló bomlott ki, a közepén egy nagy tölgy sziluettjével. – Szívesen tettem volna rá egy virágot vagy egy lepkét – folytatta Puck, és elmosolyodott az arcomra kiülő csodálatot látva –, de azt hiszem, az nem töltötte volna el rettegéssel a trónbitorló szívét.

– Nem rossz, Goodfellow – ismerte el kelletlenül Glitch is.

– Ó, annyira örülök, hogy neked is tetszik, konnektorfejú! A kézimunka-mániám végre valami hasznot is hajtott.

– Mindenesetre – válaszolta Glitch fejcsóválva – ez alatt büszkén vonulunk majd hadba érted.

A szívem melegséggel telt meg. Mindannyian készen állnak, hogy kövessenek, hogy akár az életük árán is megmentsek Tündérföldet. Nem hagyhatom cserben őket. Nem fogom.

Ekkor valami nagy kavarodás támadt a tábor szélén. Vastündérek riadt kiáltozása hallatszott, sátrak röppentek földre, és aztán mindent elnyomott a léptek dübörgése. A következő pillanatban a tömeg szétvált, és egy csoportnyi hatalmas, fekete vasló vágta-tott keresztül rajtuk, majd port kavarva megálltak előttem.

Levegőért kapkodtam. Olyanok voltak, mint Vasparipa, csak kisebb, kecsesebb változatban, de a fekete páncél alatt bíbor tűz

parázslott, és az orrukából láng csapott ki. Addig bámultam őket, amíg az egyik előre nem lépett, és felém nem intett a fejével.

– Meghan Chase? – kérdezte királyi méltósággal. Miközben beszélt, szikrák pattantak ki az orrlyukán. Pislogva bólintottam.

– Egy Kacor nevű teremtmény küldött minket – jelentette ki a Vasparipa-másolat, és biccentett a többieknek. – Ő hordozza elődünk, az első Vasparipa szellemét, ezáltal kötelezett minket, hogy eljőjjünk és csatlakozzunk a hamis király ellen viselt háborúhoz. A Nagy iránti tiszteletből beleegyeztünk. Elfogadod a segítségünket?

Vasparipa, futott át a fejemen a szomorú gondolat, *te még mindig, még most is támogatsz minket.*

– Elfogadom – feleltem az első lónak, aki kecsesen bólintott, aztán mellső lábait behajlítva meghajolt előttem.

– Így hát az alku megkötöttet – jelentette ki, amikor a többiek követték a példáját. – Ezen összecsapás ideje alatt mi viszünk téged és a tisztjeidet a harctérre. Ezzel teljesítjük az alku ránk eső részét, te c pedig utána elbocsátasz minket.

– Ó, jesszusom! – jegyezte meg Puck, amikor előreléptem. – A lehető legrosszabb helyeken leszek kidörzsölődve.

Fellendültem a paripa hátára, éreztem a vaskos izomkötegeket megfeszülni és elernyedni, ahogy a ló nyögve-nyikorogva felegyenesedett. Fémbüre melegen simult a lábam alá, mintha tűz égne a bensőjében.

Visszaemlékeztem a Vasparipa hasában zúgó, a bordái és szelepei résein át ki-kivillanó lángokra, és újra eltöltött a szomorúság a halála miatt.

Ash, Puck és Glitch a saját lángokat prüszkölő fémlovaik hátáról figyeltek engem. A paripák türelmetlenül horkantottak, a sörényüket dobálták: alig várták már, hogy indulhassanak.

A zászló a magasba lendült, csattogott a zöld vászon, lobbogott a fekete tölgy. Végignéztem az ég felé forduló, komoly arcokon, és mély lélegzetet vettem.

– A Nyár és a Tél nem az ellenségeitek! – kiáltottam. A hangom visszhangzott a csendben. – Mások, az igaz, de ők is a ti gyűlölt ellenségetek ellen küzdenek, a bitorló ellen, aki elpusztít mindent, amit Masina király megteremtett. Most nem hagyhatjuk őket cserben! Az udvarokkal lehetséges békét kötni, de a trónbitorló, ha győz, mindent megront, mindenkit a rabszolgájává tesz. A gonosz egyetlen módon győzhet: ha mi és a hozzánk hasonlók tétlenül várunk. Márpedig én nem hagyom, hogy ez megtörténjen! Beérjük a bitorlót és megküzdünk vele, megmutatjuk neki, mi történik, ha egyesített erővel lépünk fel ellene. Ki tart velem?

Szélviharként zúgott fel száz és száz torokból egyszerre a kiáltás. Kivontam a kardomat, és a fejem fölé emeltem – máris tengernyi fegyver villogott a fényben.

– Induljunk! Győzelemre!

MÉG MIELŐTT megpillantottam volna a csatateret, már hallottam a küzdelem hangjait. A Vasbirodalom határát jelző fák között kiáltások, sikolyok, dühös vonítások és fegyvercsörgés hallatszott. Néha puskadurranást vagy tűz ropogását hozta a szél. A fák felett egy hatalmas smaragdzöld sárkány röppent fel, rövid ideig szemlélődött, aztán ismét alábukott.

Tüskesörény, a ló, akin ültem, horkantva rázta meg a fejét.

– A csata már megkezdődött – jelentette ki, szinte toporzékolva a türelmetlenségtől. – Kiadjuk a parancsot a támadásra?

– Még nem – feleltem, és nyugtatóan megpaskoltam a nyakát.

– Előbb érzünk ki a fák közül! Látni akarom a harcteret.

A ló a földet kapálta, de aztán engedelmesen kocogott tovább, át az erdőn. A sötét, kicsavarodott fém törzsek összezárul-

tak körülöttünk. Rozsda és akkumulátorsav szaga terjengett. A csatazaj mellett valami más is eljutott a fülemig: csattanások és nyögések, mintha valami hatalmas dolog akarna keresztülnyomakodni az erdőn.

– Gyorsabban! – parancsoltam.

Tüskesörény ügetésbe lendült, a patái alól hamufelhőcskék szálltak fel. A csatazaj egyre közelebből hallatszott. Végül aztán kiértünk a fák közül, és elénk tárult a kaotikus kép.

Már kétszer láttam a tündéreket harcolni korábban, de ez a mostani még sokkal erőszakosabbnak, sokkal kétségbeesettebbnek tűnt, mintha az eleven pokol szabadult volna el a csatamezőn. A zászlóaljok hangyaseregekként csaptak össze és keveredtek el, ősi és modern fegyverekkel támadtak egymásra. A kavargó hamu viharából csak néhol villantak ki a páncélok és pengék. Vasbogarak taposták le a sorokat, a hátukon ülő fegyveresek mindenkire lőttek, akit megláttak. A levegő teremtményei is kivették a részüket a harcból: egy jégszínű sárkány, akinek a pikkelyeit már vér színezte, lecsapott az egyik vasbogárra, fagyos leheletével megdermesztve a muskétás elfeket, mielőtt célba vehették volna, majd újra felszárnnyalt. Egy fogaskerekek-ből álló gölem elkapott egy repülő griffet, és elf lovasával együtt egy sziklához vágta. Két fém imádkozósáska támadt egy nyárlovagra, és addig csapkodtak felé vaskos, görbe pengéikkel, amíg fel nem bukott, akkor azonnal lefejezték.

Nem állt jól a helyzet. A mezőn sokkal több volt az ezüstszürke, mint a zöld-arany és a kék-fekete.

– Úgy tűnik, épp idejében értünk ide – jegyezte meg Puck mellettem. – Készen állsz a „megérkezett a lovasság” című támadás bemutatására, hercegnő?

Ash hunyorogva szemlélte az elénk táruló képet.

– Ha elkapjuk a jobbszárnyukat, meglephetjük őket, és áttörhetjük a vonalat ott, ahol a legvékonyabb, mielőtt reagálhatnak – állapította meg.

Egyikükről a másikukra néztem. Ugyanaz a tűz égett a szemükben, vad, védelmező, mindenre kész, szeretettel és eltökéltséggel teli. Nem féltem. Vagy talán csak egy kicsit, de legyőzte az elhatározás és a csaknem fájdalmas tudat, hogy muszáj megnyernünk a csatát.

Kivontam a kardomat, és visszafordítottam Tüskesörényt a sereg – igazság szerint az *én seregem* – felé, és végignéztem a feszülten várakozókon.

– Tündérföldért! – kiáltottam, és a magasba emeltem a pengét. A lázadók átvették a csatakiáltást. Százak hangja röppent fel, üvöltöttek, hujjogattak, az égnek emelték a fegyvereiket. Én is újra kiáltottam, a hangom elkeveredett az övékével. Tüskesörény hangos nyihogással felágaskodott, a levegőt kapálta, aztán leszáguldott a lejtőn.

A szél a hajamat tépte, hamu kavargott körülöttem, csípte a szememet. A lovam patáinak dobogása, a seregem kurjongatása minden más hangot elnyomott. Úgy száguldottunk a csata óceánja, az ellenséges seregek hullámozó, sikolyok és fegyvercsörögés közepette emelkedő-süllyedő tömege felé, mint egy üvöltő tornádó. A bitorló serege akkor próbált visszafordulni, amikor közéjük csaptunk; tágra nyílt szemmel, kétségbeesetten próbálták felfogni, mit jelent az új veszedelem, de akkor már késő volt. Teljes erővel rohantunk beléjük, sebesen és vérszomjasán, és a világ széttöredezett körülöttem.

Tüskesörény tüzet fújva, nehéz patáival kapálva rúgatatott keresztül az ellenfél sorain, leterítve mindenkit, aki túl közel merészkedett. Én a kardommal vagdalkoztam, kihasználva a lovam magasságát. Teljes volt a káosz. Csak félig voltam tudatában, hogy Ash és Puck is mellettem küzd, hártják a mindenfelől ér-

kező támadásokat. Ash mellkason szúrt egy vaslovagot, egy másikat egy jégcsappal döfött keresztül. Puck valami apró szőrlabdát hajított egy csapat katona közé, ahol az dühös medvévé vált. Glitch halálos körben forgatta a lándzsáját, amelynek a végéről kisülő villámok áthatoltak a lovagok páncélján és fekértére sütötték őket.

Hol van Oberon? – futott át az agyamon, miközben egy lovagot félrerúgva hárítottam az arcom felé szúró lándzsáját. Muszáj lett volna megtalálnom, hogy tudassam vele: a lázadók nem az ellenségeink, hanem segíteni jöttek.

Egy csendesebb pillanatban észrevettem Glitchet, és felé irányítottam Tüskesörényt. Ha ő is velem jön, hogy elmagyarázza az okokat, Oberon talán meg is hallgatja.

– Glitch! – kiáltottam közelebb érve. – Gyere ve...

Üvöltés szakított félbe. Egy hatalmas fogaskerekes gólem tört át a sorokon, a bunkóját lóbálva egymás után üttötte le a lázadókat. Glitchet váratlanul érte a támadás, el akart hajolni, de elkésett. A fémbunkó lapockán találta a lovát, és mindketten több métert repültek a levegőben. Sikoltottam, de a hangom elveszett a kakofóniában. A gólem közelebb döccent a mozdulatlanul heverő Glitchhez, és gyilkos csapásra emelte a bunkóját.

Ash váratlanul megfordult és a gólem felé hajított egy jégcsapot. Az szilánkokra tört a lény fémkoponyáján, de elérte, hogy a gólem felkapja a fejét. Dühös morgással támadt Glitch helyett Ashre. A szívem a torkomban dobogott félelmemben, mert a brutális bunkó suhogva csapott le – Ash azonban az utolsó pillanatban levetette magát a lováról, egyenesen a gólem karjára pattant, és felszaladt a válláig.

A gólem hörögve hőkölt hátra, rángatózott és csapkodott. A jégherceg előrántotta a kardját, és a szerkezet nyakába döfte. Kék fény villant, aztán a gólem kínjában üvöltve térdre roskadt. Ash elrugaszkodott róla, talpra érkezett a fűben, miközben a

gólem megremegett, és száz meg száz fagyott fémszilánkká omlott, majd szétgurult a hamuban.

– Nem nyugóztél le, jégfiú! – harsogta Puck, félrerúgva egy vaslovagot. – Csináld meg még egyszer, csak előtte táncoljon is!

Nem törődtem vele: megfordítottam Tüskesörényt és odarúgtattam, ahol Glitch elesett. A lova a hamuban hevert, küszködve próbált talpra állni. Glitch maga pár lépésre tőle feküdt, a hajában alig vibráltak a szikrák.

– Glitch! – Leugrottam Tüskesörény hátáról, és odafutottam, térdre esve mellette. – Jól vagy? Beszélj hozzám!

Ash és Puck jelent meg a két oldalamon, hogy védelmezzenek a minket körülvevő káosztól. Megmarkoltam és megráztam a vastündér ernyedt karját.

– Glitch!

Felnyögött, résnyire nyitotta a szemét.

– Au! – nyögte. – A fenébe, mi szaladt belém? – Megpróbált felülni, de az arca eltorzult és a karjához kapott. – Ajaj. Ez nem jó.

– Fel tudsz állni? – faggattam aggodalmasan.

Bólintott, és feltápáskodott volna, de levegőért kellett kapnia. Fogcsikorgatva visszahuppant.

– Nem. A bordáim is eltörték. Sajnálom, felség. – Glitch káromkodva rázta a fejét. – Lehet, hogy a partvonalról kell végignézniem ezt.

– Nem baj. Csak hadd juttassunk ki innen! – Felnéztem, és összerezzenem, mert abban a pillanatban Puck közém és egy vaskutya közé vetette magát, a levegőben levágva a lényt.

Glitch lova ekkorra már talpra állt, bár még kicsit kába volt, és hangosan felnyihogott.

– Parázsfaló! – kiáltottam oda neki, visszaemlékezve a nevére. – Ide, ide!

A ló engedelmesen mellénk bicegett. Felsegítettük Glitchet a hátára.

– Vidd biztos helyre! – kértem a lovat, aki beleegyezően biccentett; láthatóan ő is örült, hogy kikerül a csatából. – Ügyelj rá, hogy ellássák! Innentől majd én átveszem a feladatot.

– Meghan – szólalt meg Glitch határozottan, bár a hangja rozsdás volt a fájdalomtól; lenézett rám és bólintott. – Tévedtem veled kapcsolatban. Sok szerencsét! Nyerd meg nekünk a háborút!

– Úgy lesz – vágtam rá. Parázsfaló óvatos, de sebes léptekkel eltűnt a szemem elől a kavargó hamuban.

Ismét hárman maradtunk, mint azelőtt. Ash és Puck szorosan mellém helyezkedett, én pedig hunyorogva próbáltam átlátni a kaotikus helyzetet.

– Azonnal keressük meg Oberont!

Két védelmezőmmel az oldalamon újra belevetettem magam a harcba. Együtt vágtuk át magunkat a vastündérek végeleáthatatlan sorain. Izzadság csípte a szememet, sárkánypikkely páncélom száznál is több fájdalmas csapást és karmolást fogott fel, a karom égett a saját kardom súlyától, de küszködtünk tovább, lépésről lépésre. Elvesztem a táncban: hárítás, csapás, félreütés, ellépés, szúrás, és előlről újra, meg nem állva, mindig nyomulva előre. Egyszer szembetalálkoztunk egy vasbogárral és a muskétásaival: a vas-bűbájomat hívtam segítségül, hogy kihúzzam a lábait rögzítő szegeket, és utána a hányingert is le kellett gyűrnöm. A bogár felborult, és hamarosan lerohanták. Utóbb egy másik fogaskerék-óriás került az utunkba, és mind Ash, mind Puck rátámadt. Puck hollóvá változott, és kiszúrta a szemeit, miközben Ash a hátára mászott és szíven dőfte. Kavargott körülöttem a bűbáj – a vas, a Nyár és a Tél ereje –, de a vastündérek mágiája volt az legerősebb. Éreztem, ahogy a földben is az áramlik, és erőt önt a lázadókba, csakhogy a bitorló seregeibe is.

Éreztem, hogy a forrás egyre közeledik, dühösen lüktetve, mindent megrontva, ami csak az útjába kerül.

Egyetlen pillanatra megtört a figyelmem, és ez elegendőnek bizonyult, hogy áttörjek a védelmemet. A lándzsa hegye vállon talált; nem dőfte át a sárkánypikkelyeket, de hátrataszított. A karomba éles fájdalom sugárzott, elejtettem a fegyveremet. A lovag lendületet vett, hogy újra szűrjön.

Ekkor azonban egy óriási, göcsörtös ököl zárult a fejére, és úgy zúzta össze a sisakját, mint egy szőlőszemet. Egy gigászi, fára emlékeztető lény emelte fel és hajította félre az ellenfelemet; vastag kéregbőrét tövisek védték, és agancskoronát viselt. Elfordult tőlem, és a következő mozdulatával egy kisebb zászlóaljat söpört el. A lépte nyomán néhány pillanatig zöldellt a fű és kinyíltak a virágok – a hatalmas fa meglepően gyorsan és kecsesen mozgott, de nem távolodott el tőlem, mintha védelmezni akarna. Aztán lenézett rám.

A Nyár királyának ősoreg, ismerős arcába pillantottam.

– Visszatértél – jelentette ki Oberon, mennydörgésnél is mélyebb, erősebb, mégis érzelemmentes hangjától megremegett a föld. A tündérr király nem mutatta ki, mit érez, ha egyáltalán érzett valamit, amikor meglátott. – És még több vastündért hoztál a területünkre.

– Azért jöttek, hogy segítsenek! – kiáltottam. Felkaptam a kardomat, és a szemébe néztem. – Ne merj ellenük fordulni, apám! Ők ugyanazt akarják, mint te! – ráztam meg felé a kezemet.

Oberon pislogott. Akkor jöttem rá, hogy apámnak neveztem. De hiszen *én voltam* a Nyár hercegnője, ezt felesleges lett volna tovább tagadni.

– Nem ígérek semmit – dörögte Oberon, és elfordult. A talpa alatt két újabb vaslovag lelte halálát. – Majd a csata után meglátjuk, mit tegyünk a betolakodókkal.

Dühösen átkozódva fordultam hátra, hogy megakasszam a vaslovag csapását, aki hátulról támadt rám. Ostoba, oktalan, meggyőzhetetlen tündérek! Oberon jobban teszi, ha nem húz ujjat a lázadókkal, ha vége a csatának. Szavamat adtam, hogy sem ő, sem Mab nem támad rájuk.

Mellkason döftem a lovagot; az üres páncél összeroskadt. Felnéztem, kerestem, hol a következő ellenfél. Csakhogy nem találtam sehol. Körülnéztem. A bitorló seregei visszavonultak, elmenekültek.

A seregünk fáradtan éljenzett. Felpillantottam. Oberon, megszámálhatatlan vastündér maradványai között éppen akkor nyomorított ócskavassá egy gölemet, majd felém fordult. Egész testében megremegett, majd zsugorodni kezdett. Egyre kisebb lett, és fokozatosan eltűntek a tüskéi is, míg végül visszatért megszokott alakjába. Komor tekintete, hajlíthatatlan arckifejezése azonban nem változott.

– Minek hoztad ide őket? – dörrent rám, hidegen méregetve a hátam mögött felsorakozott lázadókat. – Még több vastündér kellett, hogy megmérgezzék a földet? Hogy elpusztítsanak?

– Nem! – Előreléptem, ösztönösen a testemmel védve őket. – Már mondtam. Azért jöttek, hogy segítsenek. Ők is a bitorló bukását akarják, akárcsak te.

– És aztán mi lesz? Menedékjogot ajánlasz nekik az udvaraikon belül? Vagy hagyod, hogy hazamenjenek a Vasbirodalomba, ahol majd tovább terjesztik a romlást? – Bár nem növekedett meg, Oberon mégis mintha fölém tornyosult volna. A lázadók összesúgtak, elhúzódtak, amikor a Nyárkirály feléjük lendítette a karját. – *Minden* vastündér, akár ellenséges, akár békés a szándéka, veszélyt jelent a számunkra!

Soha nem lehetünk biztonságban, amíg ők élnek! Ezért kérünk fel, hogy hatolj be a birodalmukba, és törd meg a Vaskirály

hatalmát. Kudarcot vallottál. Most pedig a teljes Tündérföld pusztulásra ítéltetett miattad!

– A szavamat adtam, hogy itt biztonságban lesznek! – kiáltottam vissza, és éreztem, hogy Ash és Puck mellém lép. – Ha megtámadod őket, engem is az ellenségeddé teszel! És nem hiszem, hogy megengedhetsz magadnak egy kétfrontos háborút, apám!

– A leánynak igaza van. – Jeges szélroham csapott közénk: Mab, a Tél királynője érkezett meg, hófehér harci köpenyét fekete és vörös foltok szennyezték. – Csak vesztegetjük az időnket a vitatkozással, miközben az otthonunkat feldúlják körülöttünk. Engedd a lázadókat a zászlónk alá! Később lesz még idő, hogy döntsünk a sorsukról.

Ez sem tetszett igazán, de abban a pillanatban nem is számított már. Hangos recsegő-súrlódó hang hallatszott az erdő széle felől, mintha egyszerre ezernyi fát törnének derékba. A vaskos ágak megrázkódtak, mint gallyak a szélben. A torkom elszorult, amikor a masszív erőd áttörte a fák vonalát és kivonszolta magát a harcmezőre.

Közelről még hatalmasabb volt, mint gondoltam, eltakarta az eget, árnyékba borította az egész harcteret. Újra megdöbrentett, mennyire szabálytalan az egész, különböző részek összedobált halmaza – kémények, tornyok, erkélyek, mintha a kinézete cseppet sem érdekelte volna a készítőit –, de valahogy mégis egyben maradt. Minden eresztékéből gomolygott a füst az égre, és a haladását kísérő kongástól, csikorgástól, zörgéstől kirázott a hideg.

A Nyár és a Tél seregei elrettenve húzódtak hátra a szörnyű kreatúra láttán. Ash elkapta a karomat, és a torony aljára mutatott.

– Nézd! – kiáltott döbrenten, hitetlenkedve. – Nézd, hogyan halad előre!

Levegőért kaptam, alig fogtam fel, amit látok. Az erődöt több száz, talán több ezer hörcsög cipelte. Kábán, üveges tekintettel csoszogtak előre, mint a gigászi sáskát vonszoló hangyák.

– Jóságos ég...! – suttogtam, és hátraleptem. – Nem tudják, mit csinálnak! A bitorló valahogy megbűvölte őket!

– Hát, akár igen, akár nem, nem fognak megállni – állapította meg Puck idegesen, és az erőd valóban tovább araszolt előre a hamueső közepette, lassan, de állhatatosan. – Ha be akarunk hatolni, hogy megállítsuk a bitorlót, most kellene megtennünk.

– Támadás! – süvöltötte Oberon, és a mozgó citadella felé intett. – Minden csapat! Megállítani az erődöt! Ne hagyjátok, hogy áttörje a sorainkat!

A hadak újra nekilódultak, az óvérűek együtt az én vastündé-reimmel. Immár nem zavarta őket, hogy egymás mellé kerültek. A nagyobb gonosszal szembesülve együtt vetették magukat az építményre, és egyszerre zengett fel a csatakiáltásuk.

Akkor azonban füst és lángnyelvek csaptak ki az egyik nyílásból: egy pillanattal később becsapódott a robbanó ágyúgolyó is, többeket a levegőbe hajítva. És máris ropogtak a fegyverek: az erőd tüzet nyitott a közeledő tündérekre. Sikoltások, vonítások hallatszottak. Az erdőből, a mozgó kastély mögül a bitorló friss serege hömpölygött elő.

– Erősítés! – kiáltottam, amikor a kipihent vastündérek lecsaptak a mieinkre. Kirántottam a kardomat, és Ashhez meg Puckhoz fordultam. – Induljunk! Így vagy úgy, de be kell jutnunk abba az erődbe.

Mi is kimentünk a harcmezőre, a szövetségeseinkkel együtt küzdöttünk a frontvonal megtartásáért. A bitorló serege azonban új volt és friss, mi pedig már kimerültünk. A vastündérek lankadatlan csapásai alatt egyre több és több katonatársam esett össze, az erőd pedig egyre csak araszolt tovább, folyamatos ágyútűzzel

tisztítva meg a terepet maga előtt. Hátraszorítottak minket; fel kellett adnunk az állásainkat.

A zöld Nyársárkány felüvöltött a levegőben, az árnyéka átsuhant felettünk, aztán a toronyra csapott. A karmaival a szélébe mart, vicsorogva tépte, szaggatta a falat, összezúzta az ágyúkat, felperzselte a mögöttük álló tündéreket. Egy pillanatra remény költözött a szívembe.

Csakhowy akkor a kastély tetejére szerelt fémtornyok kékes-fehéren felizzottak, és a kicsapódó villám eltalálta a sárkányt. Az felrikoltott, megmerevedett – a halálos elektromosság fénylő száalai körülötte kígyóztak, felragyogtam az eget. Végül lezuhant, megperzselődött pikkelyei füstölögtek. Nem mozdult többé.

Rám tört a kétségbeesés. Nem tudjuk véghezvinni. Ha egy francos *sárkány* képtelen volt betörni az erődbe, miféle esélyem lehet *nekem*?

Szétvágtam egy drótlényt, körülnéztem, és még jobban elkecseregtem. Már nem sok jófiú maradt. Oberon újra faóriásként hajigálta jobbra-balra a lovagokat, Mab a halál jeges forgószelvévé változott, akit dermedt testek és páncéldarabok vettek körül, de a seregünket nem igazán láttam már a vaslovagok és a bitorló egyéb katonáinak gyűrűjében. Ami még rosszabb volt: úgy tűnt, körül vagyunk véve.

Közelebbi robbanás rázta meg a talajt. Hátratántorodtam, föld és apró kövek záporoztak rám. Ash és Puck egymásnak vetette a hátát, úgy védekeztek az egyszerre mindenfelől érkező csapások ellen, azonban őket is visszaszorították.

Hideg zsibbadtság terjedt szét a tagjaimban. Veszíteni fogunk. Nem jutottam be az erődbe, nem győztem le a trónbitorlót. A serege túl nagyknak bizonyult. Elbuktunk. Elbuktam.

– Úrnő!

Valami apró és sebes dolog ugrott fel rám. Ösztönösen reagáltam, félrecsaptam, mire jajdulva lezuhant.

– Auu!

– Beretva! – Felemeltem a gremlint, és kartávolságra tartottam magamtól, hogy tisztán lássam. Szinte vibrált az örömtől. – Mit csinálsz itt? Azt mondtam, eredj Mag Tuiredh-be. Miért követtél?

– Beretva segít! Segít úrnőnek! Akart megtalálni!

– Tudom, de magaddal kellett volna hoznod a többieket! – Most már igazán kétségbe voltam esve. Dühösen, indulatosan megráztam a gremlint, aki cincogva tiltakozott. – Miért nem mentél Mag Tuiredh-be? Miért nem teljesítetted a parancsomat? Most mind meghalunk!

– Nem halunk meg! – Beretva kivonaglott a markomból, leugrott és a lábam körül táncolt tovább. – Nem halunk meg, nem! Beretva teljesítette úrnő parancsát! Nézd!

Előremutatott. Az erdő szélén, a csata robbanásain túl, ezernyi fénylő zöld szemet láttam. Mind engem nézett. És egyszerre mindegyik szempár alatt felragyogott a neonkék vigyor a semiből. Levegőért kaptam.

A gremlinek kitörtek a fák közül, mint egy tintafolyam, feketén a hamuval borított földön, ezrek és ezrek egymás után, és mind az erőd felé tartottak.

Megkerülték vagy elborították a vastündérek, mint a víz a medrébe dobott köveket: semmi nem akadályozta és semmi nem állította meg őket. Többen megpróbáltak kárt tenni bennük, néhányat le is vágtak, de a gremlinek egyszerűen túl sokan voltak. Felkapaszkodtak az erőd oldalán, a falakon, mint a hangyák vagy darazsak raja. A villámlás lesöpörte őket, esőként zuhogtak a földre, de mindig egyre többen jöttek, sziszegve, zümmögve, amíg végül az erőd megrándult és megállt.

Beretva nevetve rácsimpaszkodott a lábamra.

– Látod? – kérdezte büszkén, és felkúszott a vállamra. – Segítünk! Beretva segít! Beretva jól csinálta?

Leszedtem a vállamról, és megcsókoltam a feje búbját, még az sem érdekelt, hogy ráz.

– Fantasztikusan csináltad. Most eredj valami biztonságos helyre! Innentől átveszem.

Beretva boldogan felzúmmögött, azzal eltűnt a tömegben.

Mély lélegzetet vettem és körülnéztem. Ash és Puck távolabb maradt a csata fő frontjától, hogy engem védhessenek az előrenyomuló erőkkel szemben. Azokat a sorokat meg kell törni, még hozzá gyorsan.

– Ash! Puck! – Felém pördültek, én előremutattam. – Az erőd védtelen! Bemegyek!

– Várj! – A szépséges és félelmetes Mab jelent meg előttünk, a hajtincsei kígyókként csapkodtak. – Utat nyitok a számodra – jelentette ki a tomboló csata felé fordulva. – Az utolsó erőmmel teszem ezt, szóval ne legyen hiábavaló, félvér! Készen állsz?

Még mindig nem tértem magamhoz a döbbenetből, hogy Mab segít nekem, de bólintottam. A Télkirálynő felemelte két kezét, és megéreztem, ahogy a nyers bűbájerő összegyűlik körülötte. Aztán lecsapott: jégcsapokkal terhes, dermesztő szélroham szabadult el, beletépett a harcoló tömegbe, borotvaéles szilánkokkal vagdalva össze mindenkit, aki az útjába került. A vastündérek sikoltva zuhantak el – megvakítva, a szemüket, az arcukat takarogatva –, előttünk pedig feltárult az ösvény, amely egyenesen az erődhöz vezetett.

– Menj! – szisszent rám Mab kissé elkínzottan.

Nem tétozáztunk. Marokra fogtam a kardomat, Ashsel előttem, Puckkal a sarkamban berontottunk az ösvényre.

Az erőd előttünk magasodott: elborították a gremlinek, de még mindig villogott és köpködte a villámokat. A hörcsögök dermedten álltak egy helyben, üres szemmel, kifejezéstelen arc-

cal – még azt se vették észre, hogy körülöttük háború folyik. Meg sem mozdultak, amikor elértük a mozgó kastély szélét, és Ash felugrott rá.

Lélegzetviassafojtva azért fohászkodtam, hogy ne járjon úgy, mint a sárkány, de annyi gremlin nyüzsgött mindenfelé, hogy a torony érzékelői észre se vettek minket. A villámok mindazonáltal körülöttünk csapkodtak, ózon és égő hús szaga terjengett. Ash felsegített maga mellé, és a falhoz lapultunk. Megperzselt, összeégett gremlinek potyogtak le mellettünk. Ash vállába tettem az arcomat.

– Ajtót, ajtót! Országomat egy ajtóért! – idézte halkán Puck.

– Ott! – Ash egy erkélyre mutatott, néhány méterrel a fejünk felett. – Gyerünk! Muszáj lesz felmászni.

Felkapaszkodni nem volt nehéz, annál inkább idegölő, mert a villámok szünet nélkül csapkodtak körülöttünk, és a haldokló gremlinek sikoltozása mindent betöltött.

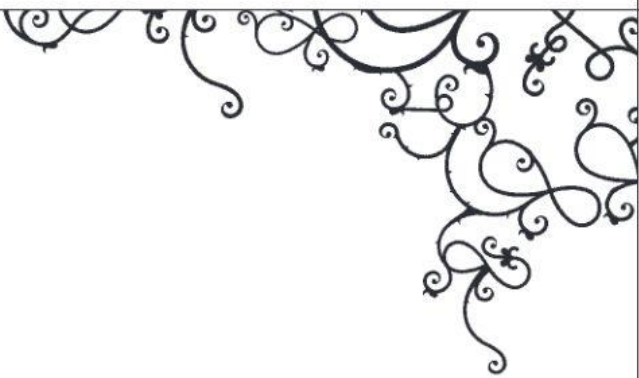
Hamar elértük a kis erkélyt, és megláttuk az apró vasajtót a korlát melletti beugróban. Odarohantam, mert nagyon szerettem volna már kikerülni az elektromos viharból, azonban még félúton sem voltam, amikor az egész erőd megrázkódott, mint a kutya, ha lerázza magáról a vizet, és mozgásba lendült. Előrebuktam, vállal estem az ajtónak, de hiába taszigáltam, hiába feszegettem a kilincset, az nem engedett.

– Átkozott...! – kiáltotta Puck, elhajolva egy közeli, gyilkos villám elől, amelytől minden szál szőr égnek állt a testemen. – Muszáj lesz más utat keresnünk, hacsak valakinél nincs véletlenül egy kulcs!

A kulcs! Letéptem a láncot a nyakamból, aztán benyomtam a vaskulcsot a kilincs alatti lyukba. Sikerért imádkozva elfordítottam. Halk kattanást hallottam. Újra nekivettem magam az ajtónak, éppen abban a pillanatban, amikor az erőd is rándult

egyét előre. Az ajtó ezúttal kivágódott, én pedig átbottlottam a küszöbön. Puck és Ash azonnal követett.

Az ajtó kondulva zárult be mögöttünk. Csapdába estünk a bitorló erődjében.

HUSZONNEGYESIK FEJEZET

A trónbitorló

Zihálva néztem körül, elkaptam egy csövet, hogy el ne essek, mert a mozgó vár rángatózva, döcögve próbálta lerázni magáról a támadókat. Bent is ugyanolyan volt, mint kint: összedobált vasdarabok, semmi egységes tervezés, egyáltalán semmi, aminek értelme lett volna. Lépcsők szaladtak a falba, ajtók lógtak a plafonról, folyosók értek véget a semmiben, vagy éppen fordultak vissza önmagukba. Az emeletek és a helyiségek furcsa szöveget zártak be, már körülnézni is szédítő volt, és mindenhol különös sarkok, szögletek türemkedtek elő. Alattunk elszáguldott egy tricikli, egyenesen egy lépcsősorba, felettünk hunyorgott egy fordítva felszerelt lámpa.

– Remek. A bitorló erődje éppen olyan, mintha Csodaországban lennénk. – Puck lehajolt, mert egy zsinorra

kötött repülőgépmmodell éppen a feje felett zúgott el. – Hogy lehet ebben a káoszban megtalálni valamit?

Lehunytam a szememet, és a körülöttem pulzáló sötét vasbűbájra összpontosítottam. Masina tornyában jól tudtam, hogy a királyt a tetején találom majd, az éghez és a szélhez közel vár rám. Itt, ebben a zsúfolt, önmagába csavarodó odúrendszerben ugyanúgy éreztem a bitorló jelenlétét. Ő is tudta, hogy ott vagyok, hogy betörtem a saját, védett otthonába. Éreztem az örömet, a várakozást – a teljes erőd egyszerre befelé kezdett figyelni, minket keresve. Engem keresve.

Megborzongtam, kinyitottam a szememet.

– A kellős közepén van – mormoltam, és a láncot az órával meg az életmentő kulccsal újra a nyakam köré kerítettem. – Az erőd szívében. És vár ránk.

– Akkor ne várakoztassuk tovább! – vágta rá Ash, és kivonta a kardját. A penge élénken felragyogott a homályban.

Szorosan egymás mellett maradvá óvakodtunk előre az erőd sötét, kaotikus belsejében. Szeméthegek mellett lépkedtünk el, felesleges helyiségeken siettünk át, alacsonyan lógó kábelek között bujkáltunk. Egyszer végimentünk egy folyosón, amely a végén spirálba csavarodott, és visszajuttatott minket az elejére. Mászor vastag, gőzt sziszegő csövek labirintusába merészkedtünk be. És végig éreztem az egyre erősödő vasbűbájt, a növekvő várakozást, ahogy közeledtünk az építmény közepéhez.

És akkor váratlanul elfogytak a szűk folyosók és magas falak, mi pedig kiértünk egy hatalmas, üres térre. A mennyezetet hangerősen szipoló, vaskos fekete csövek tartották, a tetőből vaspálcák nyúltak le; azok között vibráltak a villámok. Az egész hely egyetlen élő stroboszkópként villódzott.

A tér közepén egy ragyogóra fényesített vastrón emelkedett ki a padlóból. Valaki ült rajta, de a mozdulatlan alakot nehéz volt kivenni a vibráló fényben.

Végül egy villám csapott ki az egyik pálcából, és végigszaladt a trónon, ami ettől felfénylett, mint egy karácsonyfa. Végre megpillantottam a trónbitorló arcát.

– Te vagy az! – Levegőért kaptam: a szívem zakatolni kezdett, a torkom elszorult. Hát persze hogy ő. Hogy is nem jöttem rá korábban?

– Szervusz, Meghan Chase! – Ferrum szinte dorombolt, és rám mosolygott. – Már vártalak.

– FERRUM – suttogtam, próbálva összevetni a hörcsögök alagútjaiban megismert szomorú, haragos öregember képét a trónbitorlóval. Nagyon hasonlított: hajlott háta, bottá ráncosodott végtagjai, bokájáig érő fehér haja ugyanaz volt. Törekény alakját nehéz, fekete köntös takarta, és a homlokára nehezedő, kicsavarodott vaskorona túl nehéznek tűnt a számára. A bőrének fémes árnyalata is megmaradt, mintha higanyba mártották volna, és a testén kanyargó villámok cseppet sem zavarták.

Azonban most ragyogott a bűbájtól; sötét, lilás aura vette körül, és úgy tűnt, elnyeli az összes ráeső fényt. Éreztem, hogy engem is maga felé von, megpróbálja kiszívni az életemet, a bűbájomat, amíg üres bábbá nem válók. Borzongva hátraléptem. Ferrum örült módjára elvigyorodott.

– Igen, érzed te is, ugye, te lány? – Ferrum felemelte karomra görbült ujját, és még mindig mosolyogva, hívogatóan felém intett. – Érzed az űrt, a vákuumot, ahol az erőm helye van. A Vaskirály erejéé. Az erőé, amit elloptál, amikor megölted Masi-nát! – Ferrum ököllel csapott a trónszékre. Az öblös dörrenés megriasztott; nem emlékeztem, hogy ennyire erős lett volna.

– De most itt vagy – fejezte be, azonban örült, embertelen tekintetét nem vette le rólam. – És én visszaveszem, ami jog szerint az enyém. Századok óta várom ezt a napot, amikor végre visszaszerezhetem a trónomat és királyi rangomat! – Előrehajolt,

és heves gesztusokkal folytatta, mintha minket akarna meggyőzni. – Ezúttal máshogy lesz. Masinának igaza volt, amikor félt az óvérűektől. Ha nem irtjuk ki őket elsőként, ők fognak megsemmisíteni minket. Ha megöltelek, és az erőm visszatért, birtokba veszem ezt a birodalmat, és a saját képemre formálom. Az alattvalóim és a szolgálaim békében élhetnek, én pedig uralkodok majd felettük, mint azelőtt, ellenzék és ellenfelek nélkül.

– Tévedsz – feleltem halkán. Ferrum szeme kitágult, lázas tűz lobbant benne. – A Vaskirály hatalma sosem volt a tiéd, azóta nem, hogy Masina annyi évvel ezelőtt legyőzött. A hatalmat ki lehet érdemelni és el lehet veszíteni, de nem lehet elragadni. Masina nekem adta. Még ha meg is ölsz, te nem fogod visszakapni. Nem hozhatod vissza a múltadat, Ferrum. Add fel! Soha nem leszel Vaskirály többé.

– Hallgass! – Ferrum nyikorgó rikoltást hallatott, és újra a trón karfájára csapott. – Ez hazugság! Túl régóta várok erre a napra, hogy most a mocskos féligazságaidat hallgassam! Örök! Örök!

Csattogó léptek hallatszottak. Egyszerre egy zászlóaljra való vaslovag jelent meg, és körbevették a tróntermet. Ash és Puck mellém lépett, háttal fordultunk egymás felé, kivont karddal. A lovagok megálltak a porond szélén, acélgyűrűbe zárva minket.

Ferrum felemelkedett a trónjáról. Mint egy fém kísértetpók, néhány lépésnyi magasságban lebegett, a haja úszott körülötte.

– Nem fogod megtagadni tőlem, ami jog szerint engem illet – jelentette ki dühödten, és hosszú acélujjával rám mutatott. – A kis testőreid pedig nem fogják megakadályozni, hogy elvegyem. Van néhány barátjuk, akik szinte *belehalnak*, annyira szeretnék már látni őket.

Nem is lepett meg, amikor a lovagok fala szétvált, hogy beengedjék Rowant és Tertiust. A vaslovag arcán hűvös unalom

tükröződött, de Rowan tébolyult örömmel vonta ki a kardját. Játékosan megforgatta, úgy lépett közelebb Ashhez.

– Na, gyere, öcsi! – vicсорított. A vibráló fény beragyogta égett, eltorzult arcát. – Már régóta várok erre.

– Meghan... – Ash hátralépett, láttam rajta, hogy egyszerre akar mellettem maradni és rátámadni Rowanre. Megérintettem a karját.

– Rendben – feleltem.

Kétségbeesve pillantott rám.

– Semmi bajom nem lesz – mosolyogtam bátorítón. – Ezért jöttünk ide. Tartsd távol tőlem Rowant, és én majd elintézem Ferrumot. – *Remélem.* – Puck, veled is rendben lesz minden?

– Semmi gond, hercegnő. – Puck megpörgette kezében a töreit, és szembenézett Ash másolatával. Az arckifejezése megrémisztett: tiszta, vad gyűlöletet láttam rajta, amikor félelmetesen vigyorogva kivillantotta a fogait. – Azt hiszem, élvezni fogom.

Ash a szemembe nézett.

– Most nem védhetlek meg – suttozta. – És tudom, hogy készen állsz, de, Meghan... légy óvatos! – fejezte be.

Bólintottam.

– Te is. – Hátraléptem, Ash azonban magához húzott, és gyorsan, kétségbeesetten megcsókolt, mielőtt szembefordult volna Rowannel.

– Menj hát! – mondta halkan, és megremegett a hangja. – Menj, és ments meg mindannyiunkat!

Felszegtem a fejemet, és eltökélten a terem közepe felé indultam. Ez volt a végjáték. Ash és Puck itt már nem segíthetett nekem. Egyedül kellett véghezvinnem.

Ferrum a trónja előtt várt rám, lebegő köpenye és haja csontvázszerű jelenéssé varázsolta. Visszhangozva csattantak össze mögöttem a fegyverek, amikor a két ember, akit a világon leg-

jobban szerettem, harcba szállt az életéért. De nem fordultam vissza. Csak a bitorlót néztem.

A tróntól néhány lépésre megálltam, a kardomat könnyedén magam mellé engedtem.

Ferrum keselyűként nézett le rám a magasból, aztán lassan, sóváran elmosolyodott.

– Csinálhatjuk egyszerűen is – súgta. – Fájdalommentesen. Térdelj le előttem, és nem fogsz szenvedni! Olyan lesz, mintha békésen elaludnál egy dalt hallgatva.

Megmarkoltam a kardomat, és Ash tanítását követve támadóállásba helyezkedtem.

– Mindketten tudjuk, hogy erre nem fog sor kerülni.

Ferrum arcáról nem tűnt el a mosoly.

– Hát, jó – válaszolta, és ő is felemelte a karját. Éreztem, hogy teleszívja magát bűbájjal, az erődből, a mérgezett földből, még az alattvalóiból is kivonja a sötét erőt. Behajlította az ujjait, amelyek hosszú, hegyes, csillogó pengékké nyúltak. – Nekem is jobban tetszik így.

Azzal felém röppent.

Hihetetlenül gyors volt. Alig fogtam fel, hogy támad – elmosódott ezüst villanás –, és máris az arcomba csapott. Félreütöttem az ujjait, és visszavágtam, de addigra nem volt sehol, kitért oldalra. A karmai a páncélokat érték, a karomba vakító fájdalom hasított, mert papírként metszette át a sárkánypikkelyeket és belém mart. Megpördültem, odacsaptam, de a pengém ismét csak a levegőt érte. Ferrum elröppent, egy pillanat alatt a terem másik végében volt.

Égett a karom, az ezüst pikkelypáncélra vörös cseppek keletkeztek ott, ahol megvágott. Ferrum közelebb lebegett, ezúttal lassabban, az ajka éhes mosolyra nyílt. Tudta, hogy gyorsabb nálam.

Kizártam a tudatomból a fájdalmat, és újra felemeltem a kardomat. A bitorló diadalmasan nevetett.

– Ez minden, amire képes vagy, Meghan Chase? – gúnyolt. – A Vaskirály minden hatalma ott van előtted, karnyújtásnyira, és te nem csinálsz semmit. Micsoda csalódás! – A következő pillanatban már ismét közről nevetett az arcomba. Hátravetődtem, de Ferrum ezúttal nem kergetett, csak rázta a fejét, mint egy csalódott nagyapó.

– Fogalmad sincs, hogyan használd a hatalmat, igaz, te lány? Csak ül benned és parázslis, kiaknázatlanul. Vagy csak későbbre tartogatod? – Most már biztos volt a győzelmében, csak engem csúfolt. Ez felbosszantott. Dühödten rátámadtam, az arcába akartam csapni, hogy letöröljem róla azt a ronda vigyort. Ferrum azonban kitért, felém lendítette a karját, és a tiszta vas-bűbáj ledöntött a lábamról.

A kardom kiszakadt a kezemből, az erő hátralökött, egészen a harctér széléig. A vaslovagok lába előtt álltam meg, kifulladás, kábán. Csengett a fülem, de meghallottam Ash dühödt ordítását és a bitorló gúnyos röhögését.

– Kelj fel! – parancsolta, amikor térdre kecmeregtem. Megpróbáltam, de a talaj imbolygott, a gyomrom pedig felfordult tőle. A bitorló újra, ugatva felnevetett.

– Szánalmas! – állapította meg. – Gyenge vagy! Gyenge még ahhoz is, hogy hordozd a Vaskirály erejét! Nem tudom, mit gondolt Masina, amikor rád pazarolta! De nem számít. Kivágom erőtlen emberi testedből, és úgy fogom használni, ahogy azt kell, a birodalom dicsőségére és a sajátomra!

Felemelte a kezeit – a karmaira az én vérem tapadt –, és felém lebegett. Fekete, mérgező vas-mágia lüktetett körülöttünk, a falakból szivárgott, az erőd árnyaiból, táplálta, erősítette Ferrumot. Így nem győzhettem le. A tűzzel csak tüzet állíthatam szembe, remélve, hogy nem fogok elájulni az erőfeszítéstől.

A tekintetemmel megkerestem a kardomat; középen feküdt, táncoltak rajta a villódzó fények. Visszaemlékeztem, hogyan csavartam meg egy vasgyűrűt egyszer, hogyan térítettem el vaslövédékeket a levegőben. Visszaemlékeztem, hogyan változtatta át Ferrum az ujjait éles pengékké. A saját fegyveremre összpontosítottam, megtartva az elmémben a vas-bűbájt. A penge fehéren felizzott, megnyúlt, elvékonyodott, kardból lándzsává változott. A nyár mágiája azonnal reagált, rám tört a hányinger, görcsbe rándult a gyomrom és megfordult velem a terem, de az ajkamba haraptam, és még egyet rántottam a fegyveremen.

Ferrum már fölém tornyosult, és kimeresztette a karmait, hogy véget vessen az életemnek, amikor a lándzsa felröppent a földről, és hátulról eltalálta. Láttam, hogy a hegye kitör a mellkasából, és átdöfi az egyik lovag páncélját. Elmásztam az útból: Ferrum sikoltva meghajolt, és a testébe ékelődött rudat markolászta.

Visszatámolyogtam a terem közepére, ott összeestem, és zihálva igyekeztem legyűrni a hányingert. Vége volt. Valamiképpen sikerült legyőzőm. Már csak annyi volt hátra, hogy elintézzük Rowant és Tertiust, és visszajussunk a saját oldalunkra. Most, hogy a Vaskirály meghalt, a lovagok remélhetőleg...

Visító, örült kacaj szakította meg a gondolataimat. Felnéztem, és megfagyott a vérem. Ferrum még mindig állt, bár a lándzsa a testében maradt. A bűbájvillámok nyári viharként csapkodtak körülötte.

– Azt hiszed, vassal legyőzhetsz, Meghan Chase? – süvöltötte. – Én vagyok a vas! Én vagyok az első vastündér, aki erre a világra született. Vas folyik az ereimben, az a vérem, a lényegem! Szánalmas próbálkozásod, hogy vas-bűbájjal támadj ellenem, csak megerősít engem!

Egyetlen gyors, utálkozó mozdulattal kihúzta a testéből a fegyvert. Talpra kínlódtam magam, ő pedig a levegőbe emelkedett, a mágia kavargása szélként tépte a haját, ruháját.

– És most – folytatta Ferrum, a feje fölé emelve a lándzsát –, ideje, hogy véget vessünk ennek.

A mennyezetről lecsapott a villám a lándzsa hegyébe, pattogva fonta körül a bitorlót. A hideg futkározott a hátamon, amikor Ferrum felemelte a másik kezét, és rám mutatott.

Vakító villanást láttam. Valami a mellkasomba csapódott, és a világ hangjai olyan hirtelen hallgattak el, mintha kikapcsoltak volna egy televíziót.

És aztán minden elfehéredett előttem.

– NEM GYŐZHETED LE!

Pislogtam, hunyorogtam, végül a kezemmel árnyékoltam el a szememet a ragyogás elől. Körülnéztem. Minden fehérbe borult. Nem volt padló, nem voltak árnyékok, csak a fehér és üres semmi.

De tudtam, hogy ő velem van.

– Hol vagy, Masina? – kérdeztem, és a hangom visszhangot vert a fehérségben.

– Mindig itt voltam, Meghan Chase – felelte Masina. A hangja sehonnan és mindenhonnan érkezett. – Saját akaratomból, szabadon adtam át magam neked. Te tagadtál meg engem minden alkalommal.

Ennek nem volt értelme. Megráztam a fejemet, hogy rendezem a gondolataimat, és megpróbáltam visszaemlékezni, hol vagyok.

– Hol vannak a többiek? Hol van... – Ferrum! Ferrummal harcoltam. Vissza kell jutnom. – Hol van?

– Nem győzheted le – ismételte Masina. – Nem úgy, ahogy eddig küzdöttél. Ő a vas romlasztó lényege. Úgy zabál a kör-

nyezetéből, mint egy dagadt kullancs. Túl nagy a hatalma, vas-bűbájjal egyedül nem győzheted le.

– Muszáj lesz megpróbálnom – feleltem haragosan. – Nincs másik mágikus boszorkányfa vesszöm, hogy megdöfjem vele, mint téged. Csak én vagyok.

– Az a nyílvessző csak eszköze volt a saját Nyár-bűbájodnak. Hatalmas volt, persze, de csak azért vált be, mert Oberon lánya vagy, és az ő élő, gyógyító, nyári mágája folyik az ereidben. Lényegében beoltottad a Vaskirályt Nyár-bűbájjal, márpedig azt a testem nem viselte el. Ferrummal is ugyanez a helyzet.

– Hát, arra már nem vagyok képes. Akárhányszor a Nyár-bűbájhoz folyamodnék, a vas-mágia megakadályoz. Nem bírom egyiket sem anélkül használni, hogy a másik be ne szennyezné. Így nem győzhetek. Nem megy...

Kétségbeesve térdre estem, a tenyeremmel eltakartam az arcomat.

– Muszáj legyőznöm – suttogtam. – Muszáj. Mindenki sorsa rajtam múlik. Valamiképpen használnom kell a Nyár-bűbájomat. A francba is, az apám a Nyárkirály! Kell, hogy legyen egy módja a kettő elválasztásá...

És akkor rájöttem.

Eszembe jutott az apám – nem a tündér, hanem az ember apám, Paul. Láttam kettőnket az öreg zongoránál, és emlékeztem a magyarázatára a zenéről.

A vas-bűbáj benne rejlett az öt vonalban, a hangjegyek szigorú rend szerinti elhelyezkedésében, maga a dallam azonban élő kavargó érzelem volt. Egységet alkottak: hideg logika és tüzes érzések, és a kettőből valami új és csodálatos jött létre.

– Hát, persze – suttogtam, megszedülve a felismeréstől. – Hiszen külön akartam alkalmazni őket. Persze hogy akadályozták egymást! Ezt akartad elmondani, igaz? Az erőm... én és te, a Nyár és a vas ereje... nem használhatom csak az egyiket vagy

csak a másikat. Külön semmit sem érnek. Valahogy... egyesítenem kell őket.

Most, hogy belegondoltam, olyan egyszerűnek tűnt. Paul megmutatta, hogy a kettő egyesülhet, a lehetőség nem új. Ezért adta éppen nekem Masina a hatalmát: én voltam az egyetlen, aki egyesíthette őket, egy félvér, aki mindkettőt képes használni.

Éreztem, hogy valaki megjelenik mögöttem, de nem fordultam meg. Tudtam, hogy senkit sem látnék.

– Készen állsz? – kérdezte sűgva Masina. Nem, nem is Masina volt az, hanem a vas-mágia megtestesülése. Az én vas-mágiámé. Azé, amit megtagadtam, ami elől mindvégig menekültem. Használtam, az igaz, de el nem fogadtam. Ennek most vége – legfőbb ideje.

– Igen – mormoltam. Hosszú, erős ujjak fonódtak a vállamra, aztán acélkábelek tekeredtek körém, végigvonaglottak a bőrömön, megszorultak rajtam. Amikor a bőröm alá hatoltak, és a szívem felé kezdtek kúszni, lehunytam a szememet. Az érzés, ami eddig Masinát jelentette, elhalványult, egyre gyengült – de mielőtt egészen eltűnt volna, még megszólított.

– Mindig a birtokodban volt az erő, hogy legyőzd a bitorlót. Ő csak rombol, elveszi az életet, megront mindent, amihez hozzáér. Erővel akarja majd elszívni a bűbájodat. Leküzdheted, de erősnek kell lenned. Együtt újjáépítjük ezt a világot.

A kábelek elérték a szívemet. Úgy éreztem, mintha belém csapott volna az áram – a Vaskirály mindenestől elfakult, megsemmisült.

LEVEGŐÉRT KAPTAM ÉS FELNÉZTEM.

Ferrum tróntermében hevertem a földön, felettem, a mennyezeten cikáztak a villámok. Csak néhány pillanat telhetett el a csapás óta, mert a bitorló még mindig kinyújtott karral állt az aréna közepén, mögötte Ash és Puck is a maga ellenfelével küz-

dött. Ash felém kiáltott valamit, de a hangja eltorzult a fűlemben, mintha messzi távolból jönne. Szédültem, a tagjaim alig mozdultak, és mindenem zsibbadtan bizsergett, de éltem.

Valami könnyű csusszant végig a nyakamon, csiklandós érzés volt. Odakaptam. Hideg fémét éreztem az ujjaim alatt: a zsebóra volt, amit az Órástól kaptam. Felemeltem, és láttam, hogy menthetetlen. A villám ereje összetörte az üvegét, megolvasztotta az aranytokot, a finom mívű mutatók megálltak. Úgy láttam, a szerkezet fogta fel a villámcsapás legnagyobb részét, százharmincegy órával az után, hogy megkaptam.

Köszönöm, súgtam némán. Leakasztottam a láncot a nyakamból, és a földre ejtettem.

Ferrum hitetlenkedve nézte, ahogy először térdre, majd talpra küzdöm magam, bár alig tudtam megtartani az egyensúlyomat, mert pörgött-forgott velem az erőd.

– Még mindig élsz? – tudakolta sziszegve, amikor végre megvettem a lábamat, és ökölbe szorított kézzel szembenéztem vele.

Kitisztult a fejem. Éreztem az erőd bűbáját lüktetni magam körül, és éreztem a bitorlót, aki úgy szívta magába az egészet, mint egy fekete lyuk. Távolabbra nyújtózva megéreztem, hogy Sohaföld még kitart az előrenyomuló Vasbirodalommal szemben, de egyre gyengül. Éreztem mindkét ország szívverését és mindkét oldal katonáinak pusztulását.

A Vaskirály hatalmát át lehet adni, el lehet veszíteni, de nem lehet elragadni.

Hirtelen rájöttem, mit kell tennem.

Megremegtem, azt kívánva, bárcsak több idő jutott volna – nekem és Ashnek. Ha korábban tudom, talán máshogy alakítom a dolgokat. De a megbánás csak egyetlen pillanatig tartott, és felváltotta a nyugalom, a bizonyosság és az elszántság, amely

nem hagyott helyet a félelemnek. Készen álltam. Nem volt más út.

Ferrumra néztem, és elmosolyodtam.

A bitorló felszisszent, és újabb villámot küldött felém. Felmeltem a kezemet. A Nyár és a vas mágiája együtt kavargott körülöttem. Félretaszítottam a kisülést, az visszapattant, és Ferrum feje fölött csapódott a falba. Szikrazápor robbant. A bitorló visított dühében. Én visszatartottam a lélegzetemet, vártam, hogy rám törjön a fájdalom és a hányinger.

Semmi. Se görcsök, se rosszullét. A vas és a Nyár ereje tökéletes egységbe olvadt, többé nem szennyezték be egymást.

Kinyújtottam a karomat és magamhoz szólítottam a lándzsámat, kitépve azt Ferrum szorításából. Egyenesen a markomba röppent. A bitorló szeme kikerekedett, fekete lángként lobogott körülötte a bűbáj. Megforgattam a lándzsát, és dobásra készen emeltem fel.

– Ejnye, te vénség! – kiáltottam oda, nem törődve zakatoló szívemmel, remegő kezemmel. – Úgy dobsz, mint egy kislány! Kell az erőm? Gyere és vedd el!

Ferrum a levegőbe szökkent, mint egy bosszúálló főnix, köpenye és haja lobogott utána.

– Szentelen gyermek! – visította. – Elegem van a játszadozásból! Most azonnal visszaveszem az erőmet!

Egy pillanat alatt átröppent az arénán. Mindent tisztán láttam: ahogy közeledik, az arca dühös grimaszba torzul, és előrelendíti gyilkos karmait, a mellkasomra célozva. Tudtam, hogy kivédhetném a csapást, félreugorhatnék...

Sajnálom, Ash...

Ehelyett csak lehunytam a szememet.

Ferrum a gyűlölete teljes erejével csapódott belém, a karmait mélyen a hasamba vájva. A lendülete hátralökött, kipréselte a levegőt a tüdőmből – a következő pillanatban eleven tűz lobbant

a testemben. A kín elviselhetetlen volt. Felnyögtem volna, de nem maradt levegőm. Valahonnan távolról hallottam Ash dühödt sikolyát, Puck zaklatott kiáltását, de Ferrum akkor közelebb lépett, és még mélyebbre dőfte belém a karmait. Minden mást elfedett a győtrelem vörös köde.

A bitorló karjára buktam, remegett, vonaglott a testem. Csak arra összpontosítottam, hogy el ne ájuljak, meg ne adjam magamat a látóterem szélén hullámozó sötétnek. Kísértő volt, csábító, hogy adjam meg magam, eresszem el a fájdalmat, és süllyedjek el a semmiben. A vérem szétterjedő bíbor pocsolya volt a lábunk alatt; éreztem, hogy az életem is elszivárog vele.

– Igen – súgta Ferrum a fülembe. A lehelete rozsdától és rothadástól bűzlött. – Szenvedj! Szenvedj, amiért elloptad a hatalmam! Amiért azt hitted, méltó lehetsz rá, hogy hordozd. Most meghalsz, és újra én leszek a Vaskirály. A Vaskirály hatalma visszatér hozzám!

Felemeltem remegő, véres kezemet, és megragadtam a gallérját. Felnéztem, egyenesen diadalmas szemébe. Gyorsan folyt el belőlem az erő, sietnem kellett.

– Akarod? – nyögtem ki suttogva a szót, pedig valójában sikoltani és sírni akartam. – Vedd el! A tiéd.

Azzal a mágiámat – a nyár és a vas összeolvasztott erejét – a bitorló testébe löktem.

Ferrum hátravetette a fejét és kacagott. A hatalom elárasztotta, a hangja megtöltötte a termet. Fekete tűzként csapott a magasba a hatalma, és mintha megnövekedett volna a befogadott erőtől.

Azonban a sötét tűz hirtelen felbolydult: a hideg romlás erejébe zöld és arany melegség keveredett. Ferrum összerándult, zavarában és félelmében tágra nyílt a szeme, döbbsen bámult rám.

– Mit... mit művelsz velem? Mit tettél?

Megpróbált elhúzódni, de rákulcsoltam az ujjaimat a csuklójára.

– A Vaskirály hatalmát akartad – feleltem –, hát tessék. Vas és Nyár ereje. Tartok tőle, hogy többé nem lehet őket szétválasztani. – A bitorló tébolyultan nézett rám, a bűbáj színpompásan örvénylett körülötte. Fogyatkózó erőm maradékával belekapaszkodtam, hogy a bűbáj áramlása meg ne szakadjon. – Engem megölhetsz most, de esküszöm, nem hagyom, hogy rátedd a kezedet Sohaföldre. Vagy a családomra. Vagy a barátaimra. A Vaskirály uralmának ebben a percben vége.

A bitorló mellkasából ágak robbantak ki, kanyarogva, tekergetve terjeszkedtek a mennyezet felé. Ferrum sikoltva tépte ki a hasamból a karmait, és hátratántorodott. Hiába próbálta kiszagatni az ágakat a testéből. Térdre zuhantam, egy pillanatig úgy maradtam, aztán összeestem, a fejem koppanva ütdődött a padlónak.

A valóság elmosódott, az idő lelassult. Ferrum vonaglott, rángatózott, sikolyai betöltötték a termet, karjai felhasadtak, maguk is ágakká változtak, az ujjjaiból görbe gallyak lettek. Látam, ahogy Ash eltorzult arccal félrecsapja a testvére pengéjét, aztán előrelép és a kardját átdöfi Rowan páncélján, bele a szívébe.

Kék fény villant, Rowan teste ívben meghajolt, aztán megremevedett, mintha belülről fagyna keményre. Ash kirántotta a pengét, Rowan pedig szilánkokra tört, milliónyi csillogó darabra hullott szét.

A másik oldalon egy üvöltés hallatszott: két Puck szorította sarokba Tertiuszt, a harmadik pedig ledöfte a törével.

– Légy átkozott! – nyögte ki Ferrum. Kihunyó figyelmem visszavándorolt rá. Már csaknem elpusztult, átváltozott egy apró, göcsörtös, hajlott és hervadt vén fává, de a törzs még őrizte az arcvonásait. Gyűlölködő pillantása a szemembe mélyedt. –

Azt hittem, Masina személyében megismertem a gonoszt – zihálta –, de te sokkal, sokkal rosszabb vagy. Az erőm, minden erőm eltűnt, semmibe veszett. – Megtört a hangja, és mintha felzokogott volna, de inkább még utoljára rám vicsorította a fogait. – Legalább az vigasztal, hogy a végén senki nem nyerte el. Te is meghalsz hamarosan. Még a Vaskirály ereje sem menthet meg...

Elhallgatott, vagy én vesztettem el az öntudatomat, mindenesetre mire felnéztem, Ferrumnak vége volt. A bitorlóból minössze egy csúf, csontvázra emlékeztető fa maradt.

Továbbra is éreztem a fájdalmat, de távolról, tompán, jelentéktelenül. Valahol messze valaki a nevemet kiáltotta, vagy legalábbis úgy tűnt. Pislogtam, megpróbáltam összpontosítani, de a gondolataim elhomályosultak, elszálltak, mint a füst, én pedig túl fáradt voltam ahhoz, hogy visszahívjam őket.

Lehunytam a szememet, és átadtam magam a lebegésnek. Semmit sem akartam már, csak megpihenni. Mostanra biztosan kiérdemeltem. Legyőztem a bitorlót, megmentettem Tündérföldet... ennél van rosszabb módja is a halálnak.

Csakhowy még akkor is, a semmi határán is éreztem a birodalom kínlódó szívverését, a romlás ösvényét, amelyet Ferrum mart a földbe, miközben végighaladt rajta, és a Sohaföldbe szivárgó mérget. A Vasbirodalom nem fog megsemmisülni csak azért, mert Ferrum elpusztult. A hatalom utolsó szikrája még bennem pislákol, gyengén, mint gyertyaláng a szélben. Még mindig az enyém volt, az én felelősségem. Mi lesz vele, ha meghalok? Kinek adjam tovább? Kinek adhatnám a Nyár és a vas új, egységes bűbáját anélkül, hogy megölném vele?

– Meghan! – A hang újra szólított. Most már felismertem. Az övé volt, a lovagomé, vad és elkínzott: ez rántott vissza a semmiből. – Meghan, ne! – könyörgött a sötétben visszhangozva. – Ne csináld! Gyerünk, ébredj fel! Kérlek!

Az utolsó kétségbeesett, elsuttogott szó el is csuklott. Felpillantottam.

Ash nézett le rám, ezüst szeme gyanúsán fényes, az arca sápadt, elgyötört. A karjában hevertem. Pislogtam: a világ hangjai lassan tértek vissza. A fejünk fölött pattogott az elektromosság, a körben álló vaslovagok idegesen álltak egyik lábukról a másikra. Rájuk sandítottam: mindannyian letették a fegyvert, most pedig egyforma, komor arccal, várakozón figyeltek minket.

Újra Ashre tekintettem. A válla felett megjelent Puck, nem kevésbé sápadtan.

– Ash – suttogtam, de még én is alig hallottam a saját hangomat. – Annyira sajnálom... Nem gondolkodtam... most te is eltűnsz miattam, mert megkéртеlek, hogy tedd le a lovagi esküt.

Lehunyta a szemét és a hajamba temette az arcát.

– Ha te nem leszel – suttogta vissza remegő hangon –, én örömmel fogadom a nemlétet. Akkor semmi sem marad a számomra, amiért élhetnék. – Felemelte a fejét, ezüst pillantása rám talált. – Még van idő – mondta halkan, és felállt, könnyedén felemelve engem is. – El kell vinnünk téged egy gyógyítóhoz.

Puck már ott is volt mellette, és dühösen meredt rám; a haja éles ellentétben állt fehér arcával.

– A pokolba, Meghan! – csattant fel. – Mi a fene jutott eszedbe? Most azonnal ki kell innen vinnünk téged! – A lovagokra nézett, összeszűkül a szeme. – Mit gondolsz, a vödörbrigád kienged, vagy vágjak köztük ösvényt magunknak?

– Nem – suttogtam, és megragadtam Ash ingét. Mindketten meglepetten néztek rám. – Nem mehetek gyógyítóhoz. Vigyél... – Összerándultam, és levegő után kaptam, mert a kín újra a hasamba nyilallt. Ash karja szorosabban fonódott rám. – Vigyél a fához! – nyögtem ki. – A romok... vissza kell mennem. Minden ott kezdődött.

Ash kifejezéstelen arccal nézett rám, aztán egész testében megremegett.

– Nem – súgta, de inkább könyörgés volt.

– Hercegnő, erre nincs idő! – lépett előre a kétségbeesett Puck. – Ne legyél ostoba! Ha nem juttatunk el egy gyógyítóhoz, meghalsz!

Nem foglalkoztam vele, csak néztem Ash szemébe, és megacéloztam magam, hogy véghezvihessem, amit kell.

– Ash – szólítottam meg, és elfutották a szememet a könnyek.

– Kérlek! Nincs sok időm hátra. Ez az utolsó kérésem. Muszáj... eljutnom ahhoz a fához. Kérlek!

Lehunyta a szemét, egyetlen könnycsepp gördült végig az arcán. Tudtam, hogy a lehetetlent kérem tőle, és meghasadt a szívem, látva, hogy szenved. De a végén legalább jóváteszem. Ezt megígérem neki.

– Ne hallgass rá, herceg! – Puck a téboly határán állt: megragadta Ash vállát. – Nincs magánál! Vidd egy gyógyítóhoz, a fene essék beléd! Ne mondd, hogy hallgatsz erre az örülségre?!

– Puck – sóhajtottam, de akkor észrevettem Ash nyakában az ezürtláncot. Ahol az amulettje függött, most csak egy elfeketült szilánk maradt: alighanem akkor tört szét, amikor Rowannel harcolt. Elszorult a torkom. – Istenem, Ash... – leheltem. – Az amuletted... Védtelen lennél a Vasbirodalomban. Kérj meg valaki mást, hogy vigyen vissza!

A herceg felszegte a fejét, a szemébe kiült a komor eltökéltség. Már láttam ilyennek, amikor semmi veszítenivalója nem maradt.

– Én viszlek el.

– Nem viszed!

Puck lépett elé, és a következő pillanatban Ash torkának szegezte az egyik törét. Ash nem mozdult. Puck vad dühvel az arcába hajolt.

– Egy gyógyítóhoz viszed, herceg, vagy esküszöm, kivágom azt a darab jeget, amit a szívednek nevezel, és magam viszem oda.

– Puck... – suttogtam újra – kérlek...

Nem nézett rám, de a szemébe könny szökött, és megremegett a tört tartó keze.

– Muszáj... muszáj megtennem – folytattam. Azok ketten még mindig farkasszemet néztek, egyik sem engedett. – Ez... csak ez a módja, hogy mindent megmentsünk. Kérlek!

Reszketegen sóhajtott.

– Hogy kérheted tőlem, hogy hagyjalak meghalni? – nyögte ki, de a pengét nem vette el Ash nyakáról. Vércsík csordult az éle alól, beszaladt Ash gallérja alá. – Bármit megtennék érted, Meghan. Csak... ezt nem. Ezt nem.

Felemeltem a kezem, és gyengéden megfogtam a töre markolatát, hogy elvonjam Ash nyakától. Puck egy pillanatig ellenállt, aztán kitört belőle a zokogás, és hátralépett. A tör kiesett a kezéből és a földre zuhant.

– Biztos, hogy ezt akarod, hercegnő? – kérdezte megtört hangon, csak a tekintete könyörgött, hogy változtassam meg a döntésemet.

– Nem – sűgtam; most már az én szememből is peregtek a könnyek. Ash még szorosabban ölelt magához. Persze hogy nem ezt akartam. Élni akartam, látni a családomat, befejezni az iskolát, elutazni távoli tájakra, amikről eddig még csak olvastam. Nevetni akartam Puckkal, szerelmeskedni Ashsel, mindazt, amit az emberek természetesnek tartanak. De nem tehettem. Masina nekem adta a hatalmát és a felelősségét, nekem pedig egyszer és mindenkorra be kell végeznem, amit elkezdett. – Nem, Puck, dehogyis. De így kell lennie.

Megragadta a kezemet, és úgy szorította, mintha pusztán ezzel ott tarthatna. Zöld szemében ott ragyogott minden érzése,

láttam a tündérként leélt éveit, diadalait és kudarcait, szerelmeit és veszteségeit. Láttam Puckként, a legendás, ördögi csínytevőként, és Robin Goodfellow-ként, az idővel egyidős lényként, a halhatatlan élete alatt gyűjtött sebhelyekkel együtt. Szabadon csorogtak a könnyei, végül megrázta a fejét.

– Nahát – mormolta náthás hangon. – Itt vagyunk, az utolsó alkalom, meg minden, és semmi sem jut eszembe, amit mondhatnék.

Az arcára simítottam a tenyeremet, éreztem a könnyeit. Rámosolyogtam.

– Mit szólsz az istenhozzádhoz?

– Nem – csóválta a fejét. – Elvből nem mondok istenhozzádot. Az úgy hangzik, mintha nem jönnél vissza.

– Puck...

Váratlanul lehajolt és gyengéden szájon csókolt. Ash megdermedt, a karja megfeszült körülöttem, de mielőtt bármelyikünk is reagálhatott volna, Puck már odébb is lépett.

– Vigyázz rá, jégfiú! – mondta, még mindig hátrálva. – Gyanítom, téged se látlok többé, igaz? Jó móka volt, amíg tartott.

– Sajnálom, hogy végül nem ölhettük meg egymást – felelte Ash halkán.

Puck furcsa, nevetős hangon lehajolt elvesztett töréért.

– Én is csak ezt bánom. Nagy kár! Páratlan párbaj lehetett volna.

Felegyenesegett, majd a tőle megszokott, idéetlen vigyorral az arcán búcsút intett.

– Még találkozunk, gerlepárom.

Bűbáj hullámzott a levegőben, Puck átváltozott egy seregnyi károgo varjúvá, amelyek vad szárnycsapkodással szóródtak szét a teremben. A lovakok lebuktak előlük, ahogy a madarak éles, gúnyos hangon rikoltozva elrepültek a fejük felett. Végül a var-

júsereg eltűnt a sötétségben, a hangjuk elhalkult, és Puck nem volt sehol.

A LOVAGOK ELLENÁLLÁS NÉLKÜL átengedtek minket, és meghajtották a fejüket. Néhányan még a kardjukat is felemelték, mintha tisztelegnének, de szinte észre se vettem. Ash gyengéd karjában hevertem, a testem és az elmém nem igazán fogott fel semmit. Minden erőmet arra fordítottam, hogy ne aludjak el, tudva, hogy ha megteszem, talán sosem nyitom ki többé a szememet. Hamarosan pihenhetek, átadhatom magamat a testemet kínzó kimerültségnek, lefekhetek és elfeledhetek mindent – de van még egy feladatom. És utána elengedhetek mindent.

Finom pelyhek hullottak az arcomra.

Felpillantottam.

Kiértünk az erődből, egy lépcső tetején voltunk, amely a harcmezőre nézett. A csatazaj elhallgatott, csend volt, és minden szem, mindegy, hogy nyár- tél- vagy vastündéré, felénk fordult. Mindenkit megdermesztett a döbbenet, nem tudták, mit tegyenek.

Ash nem állt meg, eltökélten ment előre kifürkészhetetlen arccal, és a tündérek sorai szétváltak előtte. Csak egy pillanatra láttam az arcokat magam mellett a hulló hamu záporán át. Dióda szeme összevissza forgott rémületében. Tüskesörény és a csapata lehajtotta a fejét, amíg elhaladtunk mellettük. Gremlinek csatlakoztak hozzánk, komoran és csendesen kerülgették a többieket a tömegben.

Mab és Oberon jelent meg, a pillantásuk egyszerre volt együttérző és kifejezéstelen. Ash nem állt meg, még Mab kedvéért sem. A nélkül ment el a tündérualkodók mellett, hogy egyetlen pillantást vetett volna rájuk, csak lépkedett tovább a szűrkeségben, amíg el nem érte a csatamező túlsó felét, és az ott várakozó hatalmas fágysárkányt.

A sárkány lehajolt, hogy jégkék szemeivel a Télherceg szemébe nézhessen.

– Vigyél el minket a Vasbirodalomba! – mondta neki Ash halkan, ám fagyos, ellentmondást nem tűrő hangon. – Most.

A sárkány pislantott, sziszegett, de megfordult, és mélyre nyújtotta hosszú nyakát, hogy Ash felmászhatson rá. A herceg fellépett a lény pikkelyes alkarjára, majd felugrott a vállára; én közben meg se rezzentem a karjában. Végül az ölébe eresztett.

Amikor a sárkány kitárta a szárnyát, hogy a levegőbe emelkedjen, Beretva éles, zümmögő kiáltást hallatott. Az összes gremlin csatlakozott hozzá: fel-le ugráltak a saját fülüket tépve, és a levegőt megtöltötte éles, metsző, panaszos sírásuk. A tündérek meglepődtek, de senki sem próbálta elhallgattatni őket, és a hang elkísért minket, amíg a szél el nem nyelte.

NEM EMLÉKSZEM A REPÜLÉSRE. Nem emlékszem a leszállásra sem, csak a puha huppanásra, amikor Ash a sárkány hátáról ismét szilárd talajra lépett. Felemeltem a fejemet a mellkasáról, és körülnéztem. A táj elmosódott, mint egy rosszul beállított kamera képe – de aztán rájöttem, hogy a baj velem van, nem a világgal. Minden szürkébe és sötétbe burkolózott, de azért még láttam a fát, a romokból kinövő, égis nyújtózó, hatalmas vastölgyet.

A hátunk mögött a sárkány halkan felmordult, mintha kérdést tett volna fel.

– Igen, menj csak! – felelte Ash vissza sem fordulva. Szélroham kavardott, jelezve, hogy a sárkány szárnyra kapott, és visszamenekült a mérgezés elől Sohaföldre. Még eltompult elémekkel is felfogtam: Ash nem kérte meg, hogy várjon rá.

Ő sem akart elmenni innen.

Határozott léptekkel vitt át a romokon a toronyhoz, amíg el nem értük a fát. Csak akkor remegett meg, amikor belépett ve-

lem a trónterembe, a szétterülő ágak alá, de nem állt meg, amíg a törzshöz nem ért. Akkor fölém hajolt, és a reszketése ellenére szilárd hangon szólított meg.

– Itt vagyunk.

Lehunytam a szememet, és maradék bűbájom segítségével felé nyúltam. Éreztem a fa lüktető szívét, és azt, hogy élő gyökerei mélyen a talajba hatolnak.

– Tegyé!... a tövébe! – suttoztam.

Ash této vázott, de aztán odalépett és letérdelt, hogy gyengéden lefektethessen két gyökér közé – és mellettem maradt a kezemet fogva. Valami a kézfejemre cseppent, hideg, mint a forrásvíz, és kristályá dermedt a bőrömön.

Egy tündér könnyei.

Felnéztem rá, és megpróbáltam mosolyogni. Megpróbáltam bátorságot mutatni, hogy megértse, nem az ő hibája volt. Hogy így kellett történnie. A szeme fájdalomtól ragyogott a homályban. Megszorítottam a kezét.

– Szép út volt... nem? – kérdeztem, és az én szememből is kicsordultak a könnyek, lepereregve a kemény talajra. – Sajnálom, Ash. Bárcsak... több időnk lehetett volna! Bárcsak... veled maradhattam volna, de a dolgok... nem úgy alakultak, igaz?

Ash az ajkához emelte a kezemet, de közben végig a szememet fürkészte.

– Szeretlek, Meghan Chase – súgta az ujjaimnak. – Életem végéig, akár mennyi időnk is van még. Megtiszteltetés, ha melletted halhatok meg.

Mélyet lélegeztem, hogy visszatartsam a sötétséget, amely már-már elnyelt. Most következett a legnehezebb rész, amitől rettegettem. Nem akartam meghalni, főleg nem egyedül. Már a gondolatra is összeszorult a gyomrom, és alig kaptam levegőt. Ash viszont nem tűnhet el. Nem hagyom, hogy meghaljon az esküje miatt. Ez volt az utolsó önzetlen dolog, amit megtehettem

érte. Az út minden lépését együtt tette meg velem, most eljött az ideje, hogy felszabadítsam.

– Ash... – Megérintettem az arcát, végighúztam az ujjaimat az álla vonalán. – Szeretlek. Ezt sose feledd el! És... az életemet veled akartam leélni. De... – Elhallgattam, levegőért kaptam. Már a beszéd is nehezemre esett, és Ash alakja is kezdett elmosódni a szemem előtt. Pislogva igyekeztem fókuszban tartani.

– De... de azt nem hagyhatom, hogy miattam meghalj – folytattam. Láttam a szemében, hogy megértette, és hogy megriadt. – Nem fogom hagyni.

– Meghan, ne!

– Nem baj, ha meggyűlölsz – folytattam, szinte hadarva, ne-hogy lebeszélhessen. – Sőt, talán az lenne a legjobb. Gyűlölj engem, és találj valakit... valaki mást, akit szeretni tudsz! De azt akarom, hogy élj, Ash! Annyi minden vár még rád.

– Kérlek... – A herceg megszorította a kezemet. – Ne csináld!

– Felszabadítalak – suttogtam. – Felszabadítalak lovagi esküd és a nekem tett ígéreteid alól. A szolgálátod véget ért, Ash, szabad vagy.

Meghajtotta a fejét, de a válla rázkódott. Nagyot nyeltem, de a gyomorgörcs nem múlt el. Megtörtént. Utáltam magamat, de ez volt a helyes cselekedet. Már így is túl sok mindent kértem tőle. Még ha fel is készült a halálra, nem engedhettem, hogy az bekövetkezzen.

– Most pedig – eresztettem el a kezét – menj innen, Ash! Menj, mielőtt túl késő lenne!

– Nem.

– Ash, nem maradhatsz. Az amuletted tönkrement. Ha túl sok időt töltesz itt, behalsz.

A herceg nem felelt, de tudtam a válla makacs tartásából és az aurájában fellobbanó elszánásból, hogy akármit mondok,

velem marad. Ezért az utolsó dologhoz folyamodtam, ami eszembe jutott. Elátkozsa majd a napot is, amikor találkozott az emberlánnyal a Vaderdőben, megesküszik, hogy soha de soha nem esik többé szerelembe. De élni fog.

– Ashallyn’darkmyr Tallyn – mondtam, és Ash lehunyta a szemét –, a valódi neved erejével felszólítalak, hogy most azonnal hagyd el a Vasbirodalmat!

Elfordítottam a fejemet, hogy ne is lássam, úgy préseltem ki az utolsó szavakat.

– És ne gyere vissza!

Annyira sajnálom, Ash. De kérlek, maradj életben, a kedvéért! Ha valaki megérdemli, hogy élve szabaduljon ki ebből a poklból, az te vagy.

Halk hangot hallottam, síráshoz hasonlót. Ash felegyenesegett, tétovázott, mintha le akarná küzdeni a parancs erejét.

– Mindig a lovagod leszek, Meghan Chase – válaszolta elgyötörtén, mintha minden pillanat, amit mellettem tölt, fájdalmat okozna neki. – És esküszöm, ha megvan a módja valahol, hogy együtt lehessünk, én megtalálom. Nem számít, meddig tart. Ha az örökkévalóságig kell üldöznöm a lelkedet, akkor sem állok meg, amíg meg nem találom. Esküszöm.

Azzal eltűnt.

Egyedül hevertem a hatalmas tölgy tövében, és alig bírtam leküzdeni a kényszert, hogy végre sírjak, hogy kikiabáljam a félelmemet, elhagyatottságomat. Erre nem volt idő. A világ egyre jobban elsötétült, és még meg kellett tennem valamit.

Lehunytam a szememet, és szólítottam a bűbájomat. Éreztem, ahogy a Nyár és a vas ereje is felkavarodik bennem. Óvatosan megérintettem a tölgy gyökereit, és követtem őket mélyen a repedezett, száraz talajba. A föld szinte minden erejét elvesztette körülötte. A vas-bűbáj, bár fenntartott egy fajt, másokat elpusztított.

A családomra gondoltam. Anyura, Luke-ra, Ethanre, akik még mindig hazavárnak. Emberi apámra, Paulra, és nemzömre, a Nyárkirályra. Mindenkire, akit az úton ismertem meg: Glitchre, a lázadókra, Beretvára, Vasparipára. Vastündérek voltak ugyan, de attól még tündérek. Ők is megérdemelték az esélyt az életre, mint mindenki más.

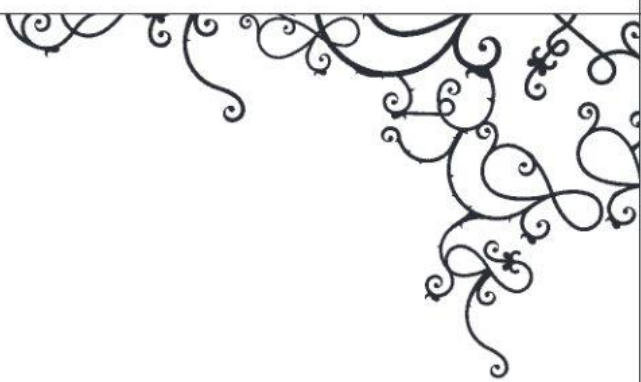
Kacor jutott az eszembe, és Puck – bölcs tanítóm és bátor, hűséges, legjobb barátom. Ők is túléltek, ezt garantálom. Nevetnek majd, és szívdességeket gyűjtenek be egymástól, az emberek pedig verseket írnak róluk az idők végezetéig. Értük is készültem megtenni. És a lovagomért, aki mindent nekem adott. Aki a legeslegvégső pillanatig velem maradt volna, ha hagyom.

Ash, Puck, mindenki! Szeretlek benneteket. Emlékezzetek rám!

És egy utolsó elszánással összegyűjtöttem magamban a Vaskirály erejét, mint egy nagy, színesen forgó gömböt, és a tölgy gyökereinek mélyére löktem.

A fa megremegett, és a remegés áttérjedt a gyökereit ölelő földre, mint a hullámok egy tó felszínén. Kisugárzott, elhatolt a halott fáig és növényekig, és a fonnyadt levelek megrezzentek, amikor az új bűbáj megérintette a gyökereiket. Éreztem, hogy a birodalom felébred, magába szívja az új mágiát, és kigyógyul a vas-bűbájjal beleszívárgott mérgezésből. Fák egyenesedtek ki, acélágaikon új levelek sarjadtak, a kemény Obszidián Síkság megtört, és mindenhol zöld hajtások törekedtek a felszínére. A fakó, sárga felhők szétváltak, kivillant alóluk a kék ég, napfény tört át a réseken.

Valahonnan hűvös szellő kerekedett, megsimította az arcomat. Levélzárpor hullott rám. Humusz és fű illata szállt. Elsüllyedtem, egyre mélyebbre, hallgattam a körülöttem növekvő dolgok nesztét. Aztán lehunytam a szememet, és végre megadtam magam a sötétségnek.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Vaskirálynő

A túloldalon Masina várt.
– Üdv, Meghan Chase! – köszöntött halkán, mosolyogva a minket körülvevő ragyogásban. Ez már nem az álmok sötétje volt, de nem is az elmém mélyének kíméletlen fehérsége: nem sejtettem, hol vagyunk. Köd kavargott körülöttem, és eszembe jutott, hogy ez most vajon egy újabb próbatétel-e, amin át kell esnem, mielőtt elérhetném a túlvilágot, vagy akármit, ami a ködön túl vár.

– Masina – biccentettem. Az alakja alig vált ki a ködből, de néha úgy kavarodtak a párafoszlánysok, hogy megláthattam. Igaz, volt, hogy inkább egy fára emlékeztetett. – Te mit keresel itt? – Sóhajtottam. – Ne mondd, hogy te őrzöd a kapukat! Sosem tűntél olyan angyali típusnak.

A Vaskirály megrázta a fejét.

A háta mögött rendben összehajló kábelek emlékeztettek ugyan egy pár derengő szárnyra, de Masina ettől még teljesen összeszetéveszthetetlen maradt.

Pislantottam: hirtelen mintha megint a hatalmas tölgy ágai alatt álltam volna, azonban a táj megváltozott: itt az ezüst és a zöld fonódott össze elválaszthatatlanul.

Elfordítottam a fejemet. Ismét Masina állt előttem, és engem nézett, a tekintetében olyasmivel, ami csak büszkeség lehetett.

– Szerettem volna gratulálni – suttopta, mint a szél a levelek között. – Tovább sikerült eljutnod, mint bárki remélte volna. Zseniális ötlet volt, hogy a saját életed árán győzd le a bitorlót. De aztán átadtad az erődöt az egyetlen dolognak, ami mindkettőtököt megmenthette: a földnek.

Kavargás támadt körülöttem, színek villantak fel – a táj egyszerre volt ismerős és idegen. A szeméthegek még megvoltak, de moha nőtt rajtuk, és virágoktól nehéz indák csavarodtak rájuk. Egy hatalmas kő és acél városban egymás mellett álltak az ostorlámpák és a virágzó fák, a központban egy szökőkút tiszta vizet köpött. A füves síkságot vasútvonal szelte át, elhaladt az omladozó romok fölé hajló ezüst tölgy mellett – fényes volt, fémes, és élt.

– A Nyár és a vas egybeolvadt – folytatta Masina –, eggyé vált. Meghan Chase, te véghezvitted a lehetetlent. A méreg, ami Sohaföldet fojtogatta, kitisztult. A vastündéreknek immár van birodalmuk, ahol élhetnek, anélkül, hogy a másik két udvar bosszújától kellene rettegniük. – Sőhajtott, majd megcsóválta a fejét. – Mármint, ha Mab és Oberon hajlandó nekünk békét hagyni.

– És mi van a többi tündérrel? – kérdeztem; a képek elhalványodtak, és ismét kettesben maradtam a Vaskirályal. – Ők is élhetnek itt?

– Nem – felelte Masina komolyan. – A mérget kitisztítottad, és megállítottad a vas-bűbáj terjedését, de a világunk továbbra is ugyanolyan halálos az óvérűekre nézve. A vastündérek még mindig megtestesítik mindazt, amitől a többi tündér retteg; nem élhetünk egy helyen. A legtöbb, amiben bízhatunk, az a különálló birodalmak békés viszonya. És talán még ez is sok lesz az udvaroknak. A Nyári és Téli Udvar a saját hagyományaik foglyai. Szükségük van valakire, aki más utat mutat nekik.

Csendben fontolgattam a szavait. Éreztem, hogy igaza van, de nem mondta meg, miként fogja ezt véghezvinni. Ki lesz az, aki trónra lép, és vezeti a vastündéreket, ki lesz az új Vaskirály?

Hát persze.

Sóhajtottam, megcsóváltam a fejemet.

– Az ember azt hinné, miután megmentettem az egész tündérbirodalmat, megérdemelnék egy kis vakációt – motyogtam, mert elbátortalanított az előttem álló feladat nagysága. – Miért épp én? Nem tehetné meg valaki más?

– Amikor átadtad a hatalmadat, tulajdonképpen meggyógyítottad a birodalmat – válaszolta Masina apró mosollyal az arcán. – És mivel kapcsolatban vagytok, a birodalom meggyógyított téged. Meghan Chase, te vagy az élő szíve a Vasbirodalomnak. A bűbája éltet téged, a te létezésed élteti a földet. Egymás nélkül nem létezhettek.

Lassan halványodni kezdett, és vele együtt halványodott körülöttünk a derengés is, fekete semmibe tűnt.

– Így tehát – suttogta halkán az utolsó Vaskirály – most már csak az a kérdés, mihez kezdesz?

VALAMI MEGÉRINTETTE AZ ARCOMAT. Felnéztem. Egy apró, aggodalmas arcot láttam fölém hajolni, fénylő zöld szemekkel. Beretva megnyikkant, amikor kinyitottam a szememet, aztán örömeben széles neonkék vigyor rajzolódott ki az arcán.

– Úrnő!

Nyögve elhessegettem. A testem gyenge volt, mint amit összeverték és összetörtek, de szerencsére a fájdalom elmúlt. A fejem felett a nagy törzs fémágai integettek a szélben, a napfény betűzött a levelek között, és pöttyöket festett a talajra. Ahogy óvatosan feltámaszkodtam, az ujjaim hűvös fűbe markoltak. Csodálkozva pillantottam körbe.

Vastündérek vettek körül. Gremlinek, vaslovagok, hacker-tündérek, fogaskerekes vadászebek, drótlények, törpék, pókbozorkák, és még számtalan fajta. Glitch is ott volt, a karja sínbe téve, mellette Tüskesörény és két másik vasló várakozott, komolyan nézve rám.

Éreztem őket, mindannyiukat. Éreztem minden szívdobbanást, éreztem a bennük keringő vas-bűbájt, ami a földben is lüktetett, és átfolyt rajtam is. Éreztem, meddig terjed a birodalmam; hozzáért Sohaföldhöz, nem terjedt már, nem árasztotta a mérget, nyugodtan feküdt új határai között. Éreztem minden fát, minden bokrot, minden fűszálat – úgy terült el előttem, mint egy tökéletes foltvarrott terítő. Ha pedig behunytam a szememet, és erősen összpontosítottam, hallottam a saját szívverésemet, amelyet a birodalom lüktetése követett.

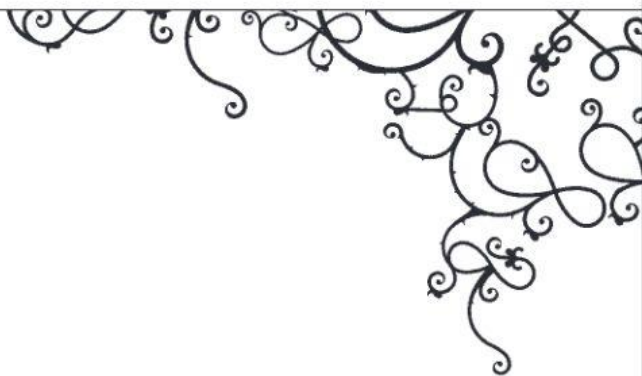
Most mihez kezdesz, Meghan Chase?

Megértettem. Ez volt a sorsom, a végzetem. Tudtam, mi a teendő. Talpra álltam, előreléptem, távolabb a fátörzstől, a magam lábán. Minden rendű és rangú vastündér egyként hajtotta meg a fejét, és térdelt le. Még Glitch is lehajolt a maga ügyetlen módján, közben a térdeplő Tüskesörénybe kapaszkodva. Még Beretva és a gremlinek is a fűbe temették az arcukat. A vaslovagok egybehangzó csendüléssel vonták ki a kardjukat, és döfték a földbe a hegyét.

Csend lett. Végighordoztam a tekintetemet a térdelő tündéreken, és felemeltem a hangomat. Nem tudom, miért éppen azt

mondtam, amit, de valahol mélyen éreztem, hogy így a helyes. A szavaim visszhangoztak a tömeg felett, megpecsételve a sorsomat. Nehéz út lesz, rengeteg munka vár rám, de ez az egyetlen járható út.

– A nevem Meghan Chase. Én vagyok a Vaskirálynő.

EPILÓGUS

Éjféltkor a louisianai Cedar Drive 14202 szám alatt

Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte Glitch, a haja tüskéi rikító kéken izzottak a sötétben. Az erdősáv szélén álltunk, kinézve az elgazosodott előkertre és a murvás behajtóra, amelynek végében egy ütött-kopott Ford állt.

Idegesen bólintottam. Az éjszaka meleg volt és párás, a tupelőfák ágait szellő sem rezzentette. Farmert viseltem és fehér felsőt – furcsa érzés volt visszabújni a hétköznapi ruhákba.

– Megérdemlik, hogy megtudják az igazságot. Tartozom nekik ennyivel. Meg kell érteniük, miért nem jöhetek haza.

– Meglátogathatod őket – felelte Glitch bátorítom – Senki sem fog megállítani. Semmi okod arra, hogy időről időre ne akarj visszatérni.

– Persze – bólintottam, de nem győzött meg. Tündérföldön máshogy telt az idő, a Vasbirodalomban is, amelynek egyszerre az uralkodójává lettem. Az első napok igen hektikusan teltek. Megtettem, amit tudtam, hogy elérjem: Oberon és Mab ne indítson azonnal újabb háborút a vastündérek ellen, most, hogy Ferrum elpusztult. Többször találkoztunk, új egyezményeket fogalmaztunk meg és írtunk alá, és a birodalmaink közötti határon szigorú szabályozásokat léptettünk életbe – a Nyár és a Tél uralkodóját csak így lehetett megbékíteni. Volt egy olyan érzésem, hogy Oberon kissé engedékenyebb, mivel rokonok vagyunk, de ezt nem is bántam.

Puck minden ilyen találkozón megjelent, élvezte a társaságot, és egyáltalán, olyan volt, mint régen. Egyértelművé tette, hogy hiába váltam királynővé, nem fog másképp viszonyulni hozzám, és ezt azonnal be is bizonyította, amikor egy zászlóaljnyi dühös vaslovag előtt csókolt arcon – a lovagokat csak kiabálva tudtam megállítani, különben felszeletelték volna, Puck pedig nevetve elsietett.

A társaságomban örökké zajosan vidám volt, talán túlságosan is, mintha nem tudná eldönteni, ki is vagyok én. Éreztem rajta valamiféle feszültséget is, valami bizonytalanságot, amely szétfeszítette régi barátságunk kereteit, és esetlenné, kényelmetlenné tette a találkozásainkat. Talán az ő természetében rejlett az oka – Robin Goodfellow, a javíthatatlan, aki csúfot űz királyokból és királynőkből egyaránt, és kigúnyol bárkit, akinek hatalma van. Nem tudhattam. Abban biztos voltam, hogy idővel újra a régi önmaga lesz, de úgy éreztem, sokáig tart majd, hogy visszakapjam a legjobb barátomat.

Asht sosem láttam.

Megráztam a fejemet, igyekeztem kisöpörni belőle az elmúlt napok emlékét. Ash elment. Erről én magam gondoskodtam. Még ha nem is a valódi neve erejével utasítottam volna ki, akkor

sem merészkedhetne a Vasbirodalomba, hiszen nem élhetné túl. Jobb volt így.

Bárcsak a szívemet is meggyőzhettem volna erről...

– Biztosan minden rendben lesz? – Glitch kérdése tört át a gondolataim kavalkádján. – Ha akarod, veled mehetek. Meg se látnának.

Nemet intettem.

– Jobb lesz, ha egyedül csinálom végig. Amellett lesz a házban valaki, aki igenis látna. Ő pedig látott már elég ijesztő rémet, elég neki egy életre.

– Már bocsánat, felség – vigyorgott Glitch –, de kit neveztlél ijesztő rémnek?

Felé csaptam. A hadvezérem csak nevetett; amióta elfoglaltam a trónt, nem tágitott mellőlem. A vastündérek felnéztek rá, hallgattak a szavára, akkor is, amikor én nem voltam ott. A vaslovagok is elfogadták a rangját, sőt, szinte megkönnyebbültek, hogy került új vezetőjük, én pedig nem kérdőjeleztem meg.

– Hajnal előtt visszaérek – feleltem, és felnéztem a fák között a holdra. – Gondolom, addig kézben tudod tartani a dolgokat?

– Igen, felség – felelte Glitch, immár komolyan. Összerezementem. Még hozzá kellett szoknom, hogy mindenki így nevez. Már a „hercegnő” is elég rossz volt. – Mag Tuiredh-ben rend lesz és biztonság, amíg távol vagy. Ami... apádat illeti, ne aggodj, megfelelően gondoskodnak róla.

Biccentettem: örültem, hogy Glitch megértett. Királynőként Mag Tuiredh-be helyeztem a Vasbirodalom székhelyét. Aztán beváltottam a magamnak tett ígéretet, és visszatértem Leanansidhe házába Paulért. Emberi apám már csaknem meggyógyult, szinte folyamatosan tiszta volt a feje, és minden emléket visszanyerte. Megismert, és azt is tudta, mi történt vele anynyi évvel azelőtt. Én pedig eltökéltem, hogy mindent megteszek, hogy megóvjam az elméje épségét. Egyértelművé tettem, hogy

bármikor kiléphet Tündérföldről – az akarata ellenére nem akartam itt tartani. Paul egyelőre nemet mondott. Időre volt még szüksége, mielőtt kimerészkedett volna az emberi világba. Túl sok minden változott, amióta elment, túl sok minden történt, ő pedig lemaradt. Egy nap talán visszatér majd, de egyelőre a lányával akart inkább megismerkedni.

Ma éjjel sem jött velem.

– A ma este a tiéd – mondta, mielőtt elindultam volna. – Nem kell, hogy bármi is elvonja a figyelmedet. Majd egyszer én is szeretném, ha anyád megtudná, mi történt, de én akarom elmagyarázni. Ha egyáltalán akar majd még látni. – Sóhajtott és kinézett a szoba ablakán. A távoli óratorony mögött éppen lemenőben volt a nap, vörös fényt vetett az arcára. – Csak annyit mondj meg nekem, hogy boldog-e?

Tétováztam, a torkomban gombóc dagadt.

– Azt hiszem.

Paul szomorúan elmosolyodott, és bólintott.

– Akkor semmi szüksége rá, hogy halljon felőlem. Egyelőre nincs. Vagy talán soha nem is lesz. Most menj, látogasd meg a családot! Nekem tényleg semmi keresnivalóm ott.

– Felség? – Glitch hangja rántott vissza a jelenbe. Mostanában sokszor tette ezt, amikor elgondolkodtam. – Minden rendben?

– Persze. – Újra a sötét házra néztem, és hátrasöpörtem a hajamat. – Hát, indulok. Kívánj sok szerencsét!

Azzal, mielőtt elvesztettem volna a lélekjelenléteimet, kiléptem a murvás behajtóra, majd a ház felé vettem az irányt.

Amióta az eszemet tudtam, a veranda középső lépcsője mindig nyikorgott, akárhol vagy akármilyen könnyedén lépett rá az ember. Most egy hangot sem adott, meg sem nyikkant, amikor felsétáltam, és megálltam a külső ajtó előtt. Az ablakokban nem

láttam fényt, a veranda lámpája körül molyok vergődtek, táncoló árnyakat vetve a kifakult falépcsőkre.

Könnyedén kinyithattam volna a zárt ajtót – sem a záruk, sem az ajtók nem jelentettek számomra többé akadályt. Pár elsuttogott szó, egy apró adag bűbáj, és az ajtó magától tárult volna fel előttem. Akadálytalanul, észrevétlenül hatolhattam volna be a nappaliba, mint a szél.

Nem varázsoltam el a zárat. Aznap este, legalább egy kis időre, ember akartam lenni. Felemeltem az öklömet, és hangosan bezörgettem.

Először semmi válasz nem érkezett: a ház csendes és sötét maradt. Valahol messzebb felugatott egy kutya.

Aztán felkapcsolódott egy lámpa, léptek dobbantak a padlón. A függönyökön át kirajzolódott egy árnyék, végül Luke gyanakvó arca jelent meg az ablakban. Úgy tűnt, a mostohaapám először meg sem lát, bár éppen az arcába néztem. Összevonta a szemöldökét, és visszaengedte a függönyt. Sóhajtottam, és újra bedörömböltem.

Ezúttal feltárult az ajtó, olyan gyorsan, hogy tudtam, akárki áll a küszöbön, el akarja kapni a csínytevőt, aki éjfélkor döngeti az ajtaját.

Luke rám bámult. Idősebbnek tűnt, barna szeme fáradtabb volt, az arca megviselt. Zavartan méregetett egy pillanatig, a keze még a kilincsen.

– Igen? – kérdezte, amikor nem mondtam semmit. – Segíthettek?

Még mindig nem ismert fel. Nem lepett meg, fel sem boszantott a dolog. Már nem ugyanaz a lány voltam, aki egy éve eltűnt Tündérföldön. De mielőtt akármit felelhettem volna, valaki kitépte Luke kezéből a kilincset. Anyu jelent meg a küszöbön.

Csak néztünk egymásra, a szívem zakatolt, mert féltem, hogy anyu arcán is ugyanazt az érteden, zavart kifejezést látom majd, hogy nem ismeri meg az idegen lányt a verandáján. Azonban egy pillanattal később halkan felkiáltott, és kiszaladt a házból.

A következő pillanatban már a karjába kapott, szorosan kapaszkodtunk egymásba. Anyu sírt és nevetett, és egyszerre akart feltenni vagy ezernyi kérdést. Lehunytam a szememet, és hagytam, hogy a pillanat körülvegyen, belekapaszkodtam, ameddig csak bírtam. Emlékezni akartam, még ha csak néhány szívdobbanás erejéig is, hogy milyen érzés, ha nem vagyok tündér, gyalog vagy királynő, hanem egyszerűen csak valaki lánya.

– Meggie? – Hátrahúzódtam. Az ajtón át láttam a lépcső alján álló Ethant. Magasabb volt, idősebb. Legalább hét centit nőtt, amíg távol voltam. De a szeme ugyanolyan maradt: ragyogó kék, és komoly, mint a sír.

Ő nem szaladt oda hozzám, amikor beléptem a nappaliba, nem is mosolyodott el. Nyugodtan, mintha végig tudta volna, hogy hazatérek, elém sétált, és egy lépésre tőlem megállt. Letérdeltem, Ethan pedig a szemembe nézett, az arcán a korához képest túl öreges kifejezéssel.

– Tudtam, hogy visszatérsz. – A hangja is más volt, tisztább, magabiztosabb. A féltestvérem kinőtt a kisgyerekkorból. – Nem felejtettem el.

– Nem – suttogtam. – Nem felejtettem el.

Kitártam a karomat, és végre hozzám lépett, belekapaszkodott a hajamba. Magamhoz öleltem és felegyenesedtem, közben átfutott az agyamon, vajon most tartom-e utoljára így a karomban. Lehet, hogy tizenéves lesz, mire újra látom.

– Meghan.

Anyu hangja hallatán megfordultam. A nappali ajtajában állt, Luke előtt, és különös, szomorú arccal nézett rám, mintha most ébredt volna rá valamire.

– Nem maradsz, igaz?

Lehunytam a szememet. Éreztem, hogy Ethan karja megszorul a nyakam körül.

– Nem – feleltem a fejemet rázva. – Nem tehetem. Feladataim vannak, sokaknak szüksége van rám. Csak el akartam búcsúzni, és... – Elakadt a lélegzetem, nagyot nyeltem. – És meg akartam próbálni elmagyarázni, mi történt velem azon az éjjelen, amikor visszamentem.

Sóhajtottam, és Luke-ra pillantottam, aki még mindig zavarodottan állt az ajtóban, és értetlenül nézett hol anyura, hol rám.

– Nem tudom, elhiszitek-e majd – folytattam –, de hallanotok kell az igazat, mielőtt... mielőtt elmegyek.

Anyu alvajárókhoz hasonlóan lépkedett át a szobán, kábán leült a kanapéra, de a szeme tiszta volt és elszánt. Rám nézett, és megpaskolta maga mellett a párnát.

– Mondj el mindent!

ELMONDTAM.

A legelejéről kezdtem, azzal a nappal, amikor elmentem Sohaföldre Ethanért. Meséltem a tündérek udvartartásairól, Oberonról és Mabról és Puckról. Masináról és a vastündéerekről, Glitchről, a lázadókról és a bitorlóról. Néhány apróbb, rémisztő részlet fölött átsiklottam, például amikor majdnem meghaltam, vagy azokon, amik Ethan számára túl ijesztőek lettek volna. Kihagytam a Paulra vonatkozóakat is, tudva, hogy azt a történetet majd neki kell elmondania. Mire a végére értem, amikor legyőztem Ferrumot, és én lettem a Vaskirálynő, Ethan elaludt az ölemben, Luke pedig nem akart hinni a fülének. Tudtam, hogy nem fog sokra emlékezni a történetből, ha valamire egyáltalán: kisiklik a fejéből, rég hallott tündérmesévé alakul.

Anyu sokáig hallgatott, amikor befejeztem.

– Vagyis most... királynő vagy. – Próbálgatta a szavakat, ízlelgette őket. – Tündérr királynő.

– Igen.

– És semmiképpen nem maradhatsz a való világban. Velünk. A családdal.

Nemet intettem.

– A birodalom szólít. Kötve vagyok hozzá, muszáj visszamennem.

Anyu az ajkába harapott, a szemeibe könnyek szöktek. Ekkor azonban Luke szólalt meg, mély, nyugodt hangja betöltötte a szobát. Megriadtam.

– Látunk még?

– Nem tudom – válaszoltam az igazsághoz híven. – Talán.

– Minden rendben lesz veled? – folytatta Luke. – Magadban leszel ezekkel a... dolgokkal?! – Mintha a *tündér* szó kimondása valósabbá tenné, és ő még nem állt rá készen, hogy elhiggye.

– Igen. – Paulra gondoltam, és azt kívántam, bárcsak ő is itt lehetne ma este. – Nem leszek egyedül.

Az ablakban láttuk, hogy világosodik az ég. Végigbeszéltük az éjszakát, közeledett a hajnal.

Gyengéden homlokon csókoltam Ethant, és a kanapéra fektettem, úgy, hogy fel sem ébredt, aztán felálltam, szembenézve anyuval és Luke-kal.

– Mennem kell – mondtam halkán. – Várnak rám.

Anyu újra megölelt, Luke pedig kettőnket karolta át.

– Írj majd! – szipogta anyu, mintha egy hosszú útra mennék, vagy főiskolára. Talán megkönnyítette a számára, ha így gondolt rá. – Hívj, ha teheted, és próbálj meg meglátogatni minket az ünnepek alatt!

– Megpróbálom – suttoztam, és hátraleptem. Körbepillantottam a házban, újraéltem a régi emlékeket, hagytam, hogy átme-

legítsenek kívül-belül. Már nem az otthonom, mégis a részem, amely mindig megmarad, egy hely, ami sosem fakul el.

Visszanéztem anyura és Luke-ra, és rájuk mosolyogtam a könnyeimen át, amik – eddig észre se vettem – sűrűn peregtek.

– Meghan – lépett előre anyu kérlelőn –, biztos vagy benne, hogy muszáj? Csak néhány napig nem maradhatnál?

Megráztam a fejemet.

– Szeretlek, anyu. – Előhívtam a búbájomat, magam köré fontam, mint egy köpenyt. – Mondd meg Ethannek, hogy én sem fogom elfelejteni.

– Meghan!

– Ég áldjon! – sóhajtottam, és eltűntem a szemük elől. Mindketten összerezzenek, riadtan pislogtak körbe, aztán anyu Luke vállára borult és zokogni kezdett.

Ethan erre ébredt fel, a szüleire nézett, aztán egyenesen rám, bár láthatatlan voltam, már az ajtónál. A szemöldöke a magasba szaladt. Gyorsan az ajkamra tettem az ujjamat, remélve, hogy nem csinál cirkuszt.

Ethan elmosolyodott, fél kezével aprót intett, aztán lehuppant a kanapéról, és anyuhoz sietett, akit még mindig Luke vigasztalt. Néztem a családomat, éreztem a szeretetüket, gyászukat és támogatásukat, és büszkén mosolyogtam.

Minden rendben lesz, mondtam némán, visszanyelve a torokban növekvő gombócot. *Jól meglesztek nélkülem.*

Kipislogtam a könnyeimet, még egyszer végignéztem rajtuk, aztán kisiettem a házból a közeledő hajnalba.

AZ UDVAR FELÉIG JUTOTTAM, kényszerítve magamat, hogy megtegyem az egyik lépést a másik után, és ne forduljak vissza, amikor ugatást hallottam. Felnéztem. A fűvön, a félhomályban valami rohant felém. Valami nagy, szőrös és halványan ismerős.

Egy farkas? Nem, egy kutya. Egy nagy, loncsos... nem, ez nem lehet.

Beau? – kérdeztem némán. A hatalmas német juhász egy tehervonat erejével csapódott nekem, csaknem fel is döntött. Valóban Beau volt. Ránevettem, amikor a tappancsával sárfoltokat kent a pólómra, és üdvözlésképp arcon nyalt.

– Te mit keresel itt? – tudakoltam a füle tövét vakargatva. A kutya lihegett, és boldogságában szinte az egész testét csóválta. Azóta nem láttam a régi kutyánkat, amióta Luke tévedésből kivitte a tóhoz, mert azt hitte, ő harapta meg Ethant. – Anyu úgy döntött, hogy hazahoz? Hogy a...

Az ujjam ekkor valami vékony és fémes dolgot érintett a kutya bundája alatt. Azt hittem, egy nyakörv a bilétával, úgyhogy lecsillapítottam a kutyát, és lehúztam a fejéről a fülein át, hogy közelebből szemügyre vegyem.

Egy ismerős ezüstlánc volt – egy széttört amulett maradványa függött rajta, csillogva a pirkadati fényben. A szívem kihagyott egy dobbanást. Beau egyre a lábamnál táncolt. Körülnéztem, a tekintetem átfutott az udvaron, a fák vonalán. Nem lehet itt. Elküldtem, felmentettem az esküje alól. Biztosan gyűlöl.

És mégis... a lánc...

Néhány pillanatig visszafojtott lélegzettel vártam. Vártam, hátha meglátom a sötét alakot előlépni az árnyékok közül, hátha rám villan ragyogó ezüst szeme. Azt hittem, érzem is a jelenlétét, egészen közel. Talán még a szívverését is hallottam, az érzelmeit is éreztem – vagy talán a saját vágyakozásom volt az. Az én veszteségem, gyászom, megbánásom, és beteljesíthetetlen szerelmem.

Elnehezült a szívem, szomorúan elmosolyodtam. Mélyen legbelül tudtam, nem jön. Immár más világba tartoztunk. Ash nem maradt volna életben a Vasbirodalomban, én pedig nem hagyhattam – nem hagytam – volna el. Felelős voltam a biroda-

lomért, az alattvalóimért, magamért. Ash ennek nem lehetett része. Jobb egy tiszta szakítás, mint elhúzni a dolgot, és megkívánni a lehetetlent, ezt ő is tudta. Ez volt a búcsúajándéka, az utolsó szava hozzám.

Mégis tétováztam, a gyomrom görcsbe rándult, minden ellenkező logika ellenére vártam, hogy rám találjon, hogy meggondolja magát és visszatérjen. A percek azonban némán teltek, és Ash nem volt sehol. Végül, amikor az utolsó csillag is eltűnt az égről, a zsebembe tettem a láncot, és letérdeltem Beauhoz.

– Nem volt semmi, igaz? – kérdeztem, közben megvakartam a fülét. A kutya pislogott és komolyan csóválta a farkát. – Nem tudom, hol talált rád, vagy, hogy hozott ide, de örülök, hogy megtette. Bárcsak még egyszer láthattam volna... – Nagyot nyeltem. – Öregfűú, imádni fogod az új otthonodat – folytattam erőltetett vidámsággal. –, Tágas a palota, rengeteg gremlin van mindenhol, akiket megkergethatsz, és szerintem megbarátkozol majd Paullal is.

A kutya nyüsszentett, oldalra hajtotta a fejét. Csókot nyomtam a pofájára, és felálltam.

– Na, gyere! – intettem neki a szememet törölgetve. – Majd bemutatlak.

Az ég halvány rózsaszínre világosodott. Az ágakon csiripeltek a madarak, gyenge szél zizegtette a leveleket. Mindenfelé mozgolódott az élet. Mélyet lélegeztem és felnéztem az égre, hagytam, hogy a szellő szárítsa fel a könnyeimet. Ash elment, de itt vannak azok, akiknek szüksége van rám, akik várnak rám. Választhattam, hogy beleragadok a gyászba, vagy megbízok a lovagomban, és továbblépek. Tudtam várni. Az idő az én oldalamon állt, főleg, hogy volt mivel kitöltenem: egy királyságot kellett elvezetnem.

– Felség!

Glitch kiáltása megtörte a hajnali nyugalmat. A főtisztem sietett elém a fák közül. Beau megmorogta, hátralapítva a füleit, de megérintettem a nyakát, és megnyugodott.

– Minden rendben? – kérdezte Glitch, ibolyakék szeme kekre tágult, úgy nézte a kutyát. – Mi ez a... dolog? Veszedelemnek tűnik. Bántott téged?

– Beau, ez Glitch – mutattam be. A kutya gyanakodva bár, de megcsóválta a farkát. – Glitch, ez itt Beau. Legyetek kedvesek egymáshoz! Úgy vélem, sok időt töltötök majd együtt.

– Várj! Úgy érted, velünk jön?

Döbrent arcát látva felnevettem. Beau boldogan ugatott, hozzám bújt és megcsóválta a farkát. Belekaroltam Glitchbe, a kutya a másik lábamhoz simult. Az élet nem volt tökéletes, de annyira mégis szép volt, amennyire abban a percben lehetett. Volt helyem a világban, és nem voltam egyedül.

– Menjünk! – mondtam nekik. – Várnak ránk a városban. Induljunk haza!

Ash

A halványuló sötétből nézte a lányt, láthatatlanul és látatlanul, mint egy árnyék a fák között. Azon gondolkodott, helyesen tette-e, hogy idejött, hogy még egyszer láthassa, bár tudta, nem állhat ellen a lánynak. Nem mehetett el anélkül, hogy látná, hallaná a hangját, megcsodálná a mosolyát, akkor is, ha nem neki szánja. Tisztában volt vele, hogy miféle megszállottság rabja. A lány a szívébe mélyesztette az ujjait, és azt tehetett vele, amit csak akart.

Nézte, ahogy elsétál a vastündérrel és a kutyával, nézte, ahogy visszatérnek a saját birodalmukba, oda, ahova nem követheti.

Egyelőre.

– Nos... – Robin Goodfellow jelent meg mellette karba tett kézzel. Ő is a távolodó lányt és a kísérőjét figyelte. – Elment.

– Igen.

Goodfellow óvatos, várakozó oldalpillantást vetett rá.

– Most mi lesz?

Sóhajtott és a hajába túrt.

– Dolgom van – mormolta. – Meg kell tartanom egy ígéretet. Lehet, hogy egy darabig nem jövök vissza.

– Ejha! – Goodfellow megvakarta a fejét és vigyorgott. – Jó szórakozásnak tűnik. Hova megyünk?

Most ő nézett meglepetten a másik tündérre.

– Nem emlékszem, hogy hívtalak volna.

– Az már baj, jégfiú. – Goodfellow, szokása szerint bosszantóan felnevetett. – Elegendő volt a háborúból és az ölésből egy időre. Téged kínozni sokkal jobb szórakozás. Amellett... – Goodfellow sóhajtva visszanézett az elhagyott lépcsőkre. – Azt akarom, hogy boldog legyen, és veled a legboldogabb. Talán ezzel helyrehozhatok pár... múltbéli ballépést. – Megrázta a fejét, és újra felvette szokásos idétlen modorát. – Tehát vagy azt mondd, hogy persze, nagy örömmel töltene el, ha a társam lennél, vagy egy nagy madár repül majd fölötted, és mindenfélét potyogtat rád.

Legyőzötten sóhajtott.

Talán az is lesz a legjobb, ha Goodfellow vele tart. Végül is képzett harcos. És barátok voltak... valaha. Mindazonáltal ez az út semmit nem változtat majd meg.

– Hát, jó – morogta. – Csak ne légy láb alatt!

A nyártündér mosolyogva összedörzsölte a tenyerét. Csak úgy sugárzott az örömtől. A másikat egy pillanatnyi rossz érzés töltötte el a gondolatra, hogy *Puck* lesz a társa. Valószínűleg még az út vége előtt megkísérlik majd megölni egymást.

– Szóval, hova megyünk? – tudakolta Goodfellow. – Feltételezem, van valami terved a kalandot illetően.

Egy kaland. Eddig még nem gondolt rá így, de nem is számított. *Nem érdekel, hogy nevezzük, csak a végén vele lehessenek. Nem adom fel, Meghan. Hamarosan visszatérek hozzád. Kérlek, várj rám!*

– Hé, jégfiú! Hallottad, amit mondtam? Hova megyünk? Mit fogunk csinálni?

– Hallottam – mormolta, majd elfordult és elindult a fák felé.

– Igen, van tervem.

– Nahát. Világosíts fel!

– Először is megkeresünk egy bizonyos macskát.

VÉGE

*Meddig feszíthető a szerelem, mielőtt elpattan?
Még több veszedelmes tündér, még több lélegzetelállító kaland
a Vaslovag kötetben,
Ash történetében.*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Az jutott eszembe, amikor leültem, hogy megírom ezeket a sorokat, hogy eljutottam a harmadik kötet végére. A harmadik kötet végére, holott néhány éve még azt se tudtam, meg fog-e jelenni egyetlen könyvem is. Természetesen nem jutottam volna el ide rengeteg csodálatos ember segítségével – sosem írhattam volna le az utolsó fejezet utolsó oldalán, hogy VÉGE. Nagyon sok mindenkinek tartozom köszönettel.

Köszönöm a szüleimnek, akik elviselték, hogy a lányuk végigábrándozza az iskolát, órákon regényeket rejt a matekkönyvébe, amikor jegyzetelnie kellene, regényt ír, és egyáltalán, megbolondítja szegény tanárait. Bár felpanaszoltátok, hogy a matematika és a társadalomismeret kicsit sem érdekel, mégis bátorítottátok az álmaimat.

Köszönöm a kiadóbeli embereknek: csodálatos ügynökömnek, Laurie McLeannek, aki nálam sokkal jobban ért az üzlethez (ezért nagyon hálás vagyok). Nagyszerű szerkesztőmnek, Natashya Wilsonnak, akinél erősebb és elkötelezettebb embert talán nem is ismerek. A Harlequin Teen teljes csapatának fantasztikus támogatásukért, a szépséges borítókért, és amiért az egész kalandot tökéletesen és teljesen remekké tették.

Nagy kiáltással köszönöm a kiváló YA könyvesbloggereknek, amiért időt szakítottak, hogy elolvassák a könyveimet, megírják a véleményüket, és terjesszék a hírt. Igazán elkötelezett és szenvedélyes csapat vagytok.

Köszönet a Tenners csodás csapatának, boldog vagyok, hogy a tagja lehetek. Köszönöm, hogy megoszthattam veletek a diadalokat és az elkeseredéseket, és beszélhettem nektek olyasmikról, amivel csak egy másik író tud együtt érezni. Jó, hogy kiad-

hattam magamból ezeket anélkül, hogy az emberek „bolond írónőnek” tartanának, és otthagynának egyedül.

Köszönöm minden olvasómnak, Ash és Puck rajongóinak a Twitteren lefolyt örült szócsatákat – ezek sokkal jobban mulattattak, mint illett volna. Köszönöm, hogy humort vittetek a dologba.

És mint mindig, legmélyebb hálám a férjemet, Nicket illeti, aki továbbra is támogatást és inspirációt nyújt a számomra. Nélküle nem tudtam volna megcsinálni.